

ЛУСИНДА ЕДМЪНДС НЕ СЪВСЕМ АНГЕЛ

Превод от английски: Пепа Стоилова, 1999

chitanka.info

**ИСТОРИЯТА НА ГРЕТА
ЛОНДОН, АВГУСТ 1945 Г.**

ПЪРВА ГЛАВА

Тясната съблекалня в „Уиндмил Тиътър“ миришеше на парфюм и пот. Тъй като нямаше достатъчно огледала, момичетата се блъскаха помежду си, докато си поставяха червило и връзваха къдриците си високо на тила.

— Според мен това, да излизаш гола на сцената, си има и своите предимства. Поне не се притесняваш, че по чорапите ти ще се пуснат бримки — засмя се една привлекателна брюнетка, докато разглеждаше отражението си.

— Да, но от карболовия сапун кожата ти съвсем не става свежа като маргаритка, особено след като дълго си се търкала с него, за да свалиш грима си, нали, Дорис? — обади се друго момиче.

На вратата се почука силно и в стаята надникна млад мъж, без изобщо да се впечатли от изобилието на гола плът, разкрило се пред погледа му.

— Остават пет минути, дами — извика той и затвори вратата.

— Е, добре — въздъхна Дорис и се изправи, — още едно представление, още един шилинг. Слава богу, че поне бомбардировките престанаха. Едва не замръзнах миналата зима, когато се налагаше да тичаме до метрото на „Пикадили“, загърнати само в мушамы. Хайде, момичета, да вървим да предложим на публиката нещо, което да я накара да мечтае.

Дорис напусна съблекалнята, следвана от останалите, и вътре остана само едно момиче, което продължаваше да нанася червилото си с малка четка.

Грета Симпсън винаги закъсняваше, но днес, след като не бе успяла да стане от леглото до десет, въпреки че трябваше да бъде в театъра в единадесет, закъсня повече от обикновено. „Но какво от това, струва си да пробягам половин километър до автобусната спирка“ — мислеше си тя замечтано, докато се взираше в огледалото. Всичко си струваше, за да спечели някоя минута в повече, прекарана в обятията на Том.

Бяха изминали четири седмици, откакто се бе запознала с него в един нощен бар. Обикновено Грета беше прекалено изтощена след петте представления, за да направи нещо друго, освен да се прибере вкъщи, но Дорис я бе помолила да отиде с нея, за да отпразнуват рождения ѝ ден. Знаейки, че никое от момчетата не обича Дорис и не би приело поканата ѝ, тя я съжали и се съгласи.

Двете бяха изминали краткото разстояние до Мейфеър с такси. Нощният бар бе претъпкан с демобилизирани британски офицери и елита на лондонското общество, които редовно посещаваха най-известното заведение в града.

Дорис бе запазила маса в един отдалечен ъгъл и бе поръчала джин и за двете. Грета се огледа наоколо и си помисли колко много се бе променила атмосферата в Лондон след края на войната. Новото лейбъристко правителство бе току-що избрано и лозунгът му „Да посрещнем бъдещето!“ бе обединил надеждите на англичаните.

След първата глътка от питието тя внезапно почувства някакво въодушевление. Войната бе свършила след шест дълги години. Усмихна се. Беше млада, красива и изпълнена с надежда за ново начало.

Когато вдигна глава, забеляза един изключително привлекателен млад мъж, застанал с група американски войници до бара. Намери го за много красив и веднага сподели това с Дорис.

— О, да. И разгонен като всички американци — отвърна тя и се усмихна на един от групата.

Грета кимна. За никого в театъра не беше тайна, че Дорис е леко момиче.

Пет минути по-късно келнерът им бе донесъл бутилка шампанско с „комплименти от господарката до бара“.

— Лесно е, когато знаеш как да го направиш, скъпа. Тази вечер няма да ни струва дори пени — бе прошепнала Дорис на Грета и бе помолила сервитьора да покани мъжете на тяхната маса, за да могат да им благодарят лично.

Два часа по-късно, замаяна от шампанското, Грета бе танцувала в обятията на Том. Бе открила, че той е американски офицер и работи в Уайтхол.

— Повечето от момчетата са вече на път към дома, което ще направя и аз след няколко седмици. Но първо трябва да свършим още

някои неща. Боже, Лондон ще ми липсва. Той е страхотен град!

Том се бе изненадал, когато Грета му бе казала, че работи в шоубизнеса.

— Искаш да кажеш, че излизаш на сцената? Нещо като артистка?
— бе я попитал намръщено.

— Да, нещо такова — бе отвърнала тя.

— Извини ме, че го казвам, но не смятам, че тази работа ти подхожда, Грета. Ти си истинска дама.

Припомняйки си предупреждението на Дорис, тя се бе измъкнала от прегръдките на Том с извинението, че трябва да се прибира у дома. Той бе кимнал и я бе изпратил до таксито.

— Беше чудесна вечер, Грета — бе казал, докато ѝ помагаше да се качи в колата. — Ще мога ли да те видя пак?

Тъмните му очи молеха за положителен отговор.

— Да — бе отговорила тя, преди да успее да се въздържи.

— Чудесно — се бе усмихнал той. — Ще се срещнем тук утре вечер.

— Да, но аз работя до десет и половина.

— Добре, тогава ще те чакам в единадесет. Не ме разочаровай. Лека нощ, Грета. — Том се бе усмихнал и ѝ бе помахал, докато таксито тръгваше.

Докато пътуваше към дома, тя бе обзета от противоречиви чувства. Разумът ѝ казваше, че би било глупаво да започва връзка с мъж, който щеше да остане в Лондон само няколко седмици, но ѝ се струваше, че това би могло да бъде много забавно.

Както бяха решили, двамата се бяха срещнали в бара следващата вечер и оттогава се виждаха всеки ден. Въпреки предупрежденията на Дорис за похотливите янки, Том винаги се бе държал като истински джентълмен. През първата ѝ свободна вечер той я бе завел на танци в хотел „Савой“. Докато се настаняваше на масата в огромната бална зала, тя бе решила, че трябва да се научи да се наслаждава на удоволствията, които ѝ осигуряваше нейният красив и богат американски офицер.

По време на разговора им бе открила, че въпреки привидния си светски опит, преди да пристигне в Лондон осем месеца по-рано, Том бе водил доста спокоен и затворен живот. Бе ѝ казал, че е роден на юг, в град с непроизносимо име. След като приключеше работата си в

Англия, щеше да се върне у дома, за да се присъедини към семейния бизнес. Баща му притежавал верига от универсални магазини.

От подаръците, цветята и скъпата храна Грета бе разбрала, че Том е доста заможен, така че когато той бе започнал да говори за тяхното бъдеще, бе осъзнала, че най-после е намерила нещо добро.

Седмица по-късно той я бе завел на вечеря и ѝ бе предложил брак.

— О, Том, ние се познаваме съвсем отскоро. Сигурен ли си, че искаш това?

— Съвсем сигурен съм. Мога да разпозная любовта, когато я срещна. За теб животът в Щатите ще бъде нещо съвсем различно, Грета, но ще ти хареса. Никога нищо няма да ти липсва, обещавам. Моля те, кажи „да“ и аз ще прекарам остатъка от живота си в усилия да те направя щастлива.

Грета бе погледнала невинното, честно лице на Том и се бе съгласила. Бе приела и предложението му да отпразнуват годежа си в леглото. В крайна сметка, той беше бъдещият ѝ съпруг. Тя не беше девствена, но щеше да съумее да го убеди, че е. А когато той ѝ призна, че тя е първата за него, вече знаеше със сигурност, че малката ѝ тайна ще остане неразкрита.

По-късно, легнали в леглото, двамата обсъждаха плановете си за бъдещето. Том скоро щеше да отплава от Англия и искаше Грета да го последва колкото може по-скоро.

Грета постави няколко фиби в косите си. Правилно ли постъпваше, взимайки това решение? Да отплава за Америка и да се омъжи за Том, означаваше да каже сбогом на мечтата си да стане актриса. Но ако това беше нейната съдба, защо никой не я бе забелязал досега? Режисьорите често наминаваха в театъра, за да разгледат момичетата на „Уиндмил“. По време на осемнадесетмесечния ѝ престой тук три нейни приятелки бяха напуснали театъра, за да започнат кариера като филмови звезди. Именно това беше причината, която задържаше момичетата, в това число и нея, на тази работа. Те всички живееха с надеждата, че някой ден на вратата на гримьорната ще се почука и някоя от тях ще получи съобщение, че човек от филмовото студио иска да размени няколко думи с нея.

Грета разглеждаше намръщено лицето си. Тя определено беше красива и имаше великолепно лице. Въздъхна, размишлявайки дали си струва да пожертва детската си мечта, за да се омъжи за богат красив американец, който със сигурност я обожаваше.

Спомените я върнаха назад към бедното ѝ нерадостно детство и към осемнадесетте месеца, прекарани в Лондон в преследване на славата. Работата в „Уиндмил“ беше тежка. Всеки ден се изнасяха по пет представления, но дори когато не бяха на сцената, момичетата репетираха. Всички знаеха, че мъжете не идваха, за да гледат комедиантите и другите участници във ваниететното шоу, а момичетата, които танцуваха голи.

Преди три месеца Грета беше избрана за централна фигура в спектакъла, което означаваше, че трябва да стои съвсем неподвижна, докато другите момичета се въртят около нея. Заплащането беше по-добро, така че тя бе поласкана, но и малко нервна, когато мистър Ван Дам я бе попитал дали е съгласна. Всяка вечер, застанала неподвижно на подиума, тя спореше със съвестта си, но се надяваше, че съвсем скоро, също като приятелките ѝ, някой ще я забележи.

— Не — измърмори тя и поклати глава. Как би могла да си въобразява, че има някакъв избор? Би могла да прекара в „Уиндмил“ още две години, а точно това не ѝ се искаше. Навярно сигурността и удобството са най-доброто, на което би могла да се надява. След като по време на войната бяха загинали толкова много млади мъже, тя осъзнаваше, че е истински късмет да си намери съпруг, който не само я обожаваше, но е и в състояние да ѝ осигури живота, за който винаги бе мечтала.

Този ден беше последният за Том в Лондон. На следващата сутрин той трябваше да отплава за Америка. Последната нощ щяха да прекарат заедно. Въпреки че щеше да ѝ липсва, за нея бе голямо облекчение да престане да го мами. Всяка вечер я обземаше ужас, че Том може да намине в кабарето с приятели и да види годеницата си, застанала съвсем неподвижна и съвсем гола на сцената.

— Грета! Тръгвай към сцената! Завесата всеки момент ще се вдигне! — Резкият глас на помощник-режисьора я изтръгна от унеса ѝ.

— Добре! Веднага идвам!

Когато тръгна по тесния, слабо осветен коридор, една ръка докосна рамото ѝ.

— Здравей, Грета. Какво ще кажеш да пийнем по нещо след шоуто?

Тя се извърна и погледна гиганта, изправил се зад нея.

— Съжалявам, Тафи. Не мога тази вечер. Може би другата седмица.

— Е, тогава другата седмица — отвърна той съкрушен.

— Грета! — извика помощник-режисьорът.

— Извинявай, Тафи. Трябва да вървя.

Докато заемаше мястото си на сцената, тя се усмихна тайнствено. Скоро всичко това щеше да бъде част от миналото ѝ. Съдбата ѝ даваше шанс да започне всичко отново.

Тафи наблюдаваше как красивото русокосо момиче се отдалечава и въздъхна тежко. Двамата с Грета бяха прекарали няколко чудесни вечери заедно, но точно когато бе помислил, че е готова да отвърне на чувствата му, тя бе започнала да отлага срещите им. Той, както и всички в театъра, знаеше причината. Тя имаше връзка с някакъв американски офицер. А как би могъл един нископлатен уелски комедиант да се мери с красивия, облечен в униформа мъж, който без съмнение я обсипваше с подаръци? Тафи сви рамене. Е, не можеше. Но те скоро щяха да си заминат и тогава... тогава щеше да дойде и неговото време.

Том Лендърс зае мястото си. Той нямаше желание да идва тук, но момчетата от Уайтхол искаха да отпразнуват последната си вечер в Лондон и вече полупияни, бяха решили, че шоуто в „Уиндмил“ е нещо, което не биха могли да пропуснат.

Том не слушаше нито комедиантите, нито певците, а броеше минутите до момента, в който щеше да се измъкне оттук, за да се срещне със своята любима Грета. На нея сигурно щеше да ѝ бъде тежко, след като той отпътува за Америка, но пръстенът в джоба му, купен вчера за нея, щеше да ѝ напомня, че намеренията му са сериозни. Разбира се, трябваше да поговори с родителите си, които искаха да се ожени за Анна-Мей, негова съученичка. Трябваше да ги убеди, че се е променил. Когато бе заминал, беше момче, ала сега се връщаше мъж, при това влюбен.

Да се люби с Грета преди сватбата им, не беше редно, но той трябваше да я направи своя завинаги, преди неколкоседмичната им раздяла. Не се чувстваше виновен. Онова, което бяха споделили, беше чисто и, дявол да го вземе, тя беше страхотна!

Леко повдигна глава, когато в салона избухнаха аплодисменти и завесата се спусна.

— Хей! — обърна се към него приятелят му Макс и той подскочи. — Трябва да гледаш следващия номер. Това е нещо, което си заслужава да видиш. — Макс изрисува с ръце фигура на жена. — Наистина е разгорещяващо, човече.

— Да, сигурно — кимна Том.

Завесата се вдигна и залата гръмна от оглушителни аплодисменти и подсвирквания. Том се загледа в момичетата на сцената. Що за жени биха могли да направят подобно нещо? Господи, та те не бяха по-добри от уличниците.

— Не е ли страхотно? — попита Макс и го погледна с изпълнени с похот очи.

— Да — сви рамене Том.

— А я виж онази в средата. Уоу! По нея няма нищо друго, освен една усмивка!

Том вдигна поглед към момичето, застанало неподвижно като статуя. То малко приличаше на... Наведе се напред.

— Исусе Христе! — прошепна той и отново я погледна.

Пулсът му се ускори, докато се взираше в бедрата ѝ. Преглътна с усилие, загледан в корема, който неговите устни бяха галили по-рано същия ден. Разглеждаше лицето ѝ, големите очи, загледани някъде над публиката, сладките устни и гъстата руса коса. Не можеше да понесе вида на тежките гърди с тъмнокафяви зърна, нито на леката издатина, която водеше към най-интимното ѝ място.

Беше Грета. Неговата Грета. Обърна се и видя как Макс жадно гледа тялото на годеницата му.

Том разбра, че трябва да скъса с нея. Изправи се и забързано напусна салона.

Грета извади трета цигара от сребърната табакера, подарена ѝ от Том, и я запали. После за стотен път погледна часовника си. Той

закъсняваше с цял час. Къде, за бога, се беше запилял? Барманът непрекъснато ѝ хвърляше странни погледи, забелязал, че е съвсем сама на масата в коктейлбара.

Допуши цигарата си, угаси я и отново погледна часовника. Е, ако не се появише до полунощ, щеше да се прибере вкъщи и да го чака там.

Но полунощ дойде и отмина и барът започна да се изпразва. Тя се изправи бавно и излезе.

Когато стигна къщата, където беше наела стая, с разочарование установи, че Том не я очаква отвън. Влезе вътре и сложи чайника върху малкия котлон.

— Не изпадай в паника — повтаряше си непрекъснато, докато сипваше малко от безценното нес кафе в една чаша. — Той скоро ще дойде.

Отпусна се в един фотьойл, без да сваля грима си, в случай че някой позвъни на вратата. В три часа, разтреперана от страха, надигащ се у нея, тя прекоси стаята и се отпусна върху леглото, все още разхвърляно след последната им среща. Извърна глава и усети миризмата на одеколона за бръснене на Том върху възглавницата. Погледът ѝ, вперен в избелелите шарки на тапета, се замъгли от сълзи.

Нищо не разбираше. Какво, за бога, се бе случило през времето, изминало от последната им целувка в тази стая до този момент? Обзе я паника при мисълта, че не знае как да се свърже с него. Корабът му щеше да отплава от Саутхемптън и той трябваше да се яви там в десет часа сутринта. Ами ако не успееше да се свърже с нея дотогава? Тя дори нямаше адреса му в Америка. Бяха се разбрали да уточнят всички подробности по време на вечерята.

Нима я бе мамил през цялото време? Дали не се бе преструвал, че я обича само за да я накара да легне с него? Не, Том я обичаше. Разбира се, че я обичаше.

Ноцта си отиваше, прогонена от зората, а с нея и надеждите на Грета за нов живот. В шест часа вече знаеше със сигурност, че Том няма да дойде — по това време той вече трябваше да е на път за Саутхемптън, готов да отплава от живота ѝ завинаги.

— Копеле! Копеле! Копеле! — изстена тя и заудря възглавницата с юмруци. Стана и смъкна чаршафите и калъфката от леглото си, опитвайки се да изчисти стаята от миризмата му.

Докато струпваше белъото в ъгъла, по страните ѝ се затъркаляха горещи сълзи.

Грета пристигна в „Уиндмил“ съсипана и уморена.

— Какво се е случило, миличка? Твоят американски наемник е отпътувал призори, изоставяйки те съвсем сама? — подразни я Дорис.

— Остави ме на мира! — остро извика Грета. — Той не е наемник, а американски офицер.

— Ооо! Недей да се дразниш. Аз просто попитах — погледна я изпитателно Дорис. — Том хареса ли шоуто снощи?

— Аз... Какво искаш да кажеш?

— Че твоят приятел снощи беше сред публиката. — Дорис се извърна към огледалото и се зае с очната си линия. — Предположих, че ти си го поканила.

Грета преглътна с усилие, разкъсвана от нежеланието Дорис да разбере, че не е знаела за присъствието на Том в салона, и изкушението да се увери, че тя ѝ казва истината.

— Да, аз... Разбира се, че аз го поканих. Но никога не гледам публиката. Къде беше седнал?

— О, в лявата половина на залата. Забелязах го, защото, когато завесата се вдигна за нашето изпълнение, той стана и излезе. — Дорис сви рамене. — Мъжете са странни създания.

По-късно същата вечер Грета се прибра в стаята си, абсолютно уверена, че никога повече няма да види Том Лендърс.

ВТОРА ГЛАВА

Осем седмици по-късно Грета откри, че Том ѝ е оставил наследство, което завинаги ще ѝ попречи да забрави тяхната бърза, но страстна връзка. Беше бременна.

Разстроена, тя мина през вратата на „Уиндмил Тиътър“. Чувстваше се ужасно, след като беше прекарала утрото в борба с гаденето и в тичане до банята, чудейки се какво да прави. Растящият ѝ корем щеше да сложи край на договора ѝ с театъра само след няколко седмици.

Цяла нощ не беше мигнала, обзета от ужас. На разсъмване дори бе помислила да се прибере у дома. Ала знаеше, че това е невъзможно. Майка ѝ негодуваше срещу нея още от деня на раждането ѝ. Грета никога не бе хранила илюзията, че е желано дете, а когато баща ѝ бе напуснал къщата им в най-бедния квартал на Олдъм, нещата още повече се бяха влошили. Именно той я бе предпазвал от жестоката ярост на майка ѝ и тя го бе обожавала.

— Ще се върна за теб, детето ми, веднага щом се установя. Обещавам ти — бе казал той на шестгодишната си дъщеря.

Следващите две години Грета бе прекарала в очакване баща ѝ да се върне. Ала него все го нямаше и когато навърши единадесет, разбра, че никога повече няма да го види.

Много нощи тя бе оставала сама с къшей хляб вместо вечеря, докато майка ѝ се забавляваше с поредния си приятел. Понякога се събуждаше рано сутринта и чуваше тежки мъжки стъпки надолу по стълбите. Тогава слизаше на пръсти в кухнята, знаейки, че ще получи силно издърпване на ухото, ако събуди майка си, докато се приготвя за училище. После излизаше, като се радваше на предстоящите шест часа далеч от неуравновесената и понякога жестока жена, от която живееше в постоянен страх.

Когато имаше приятел, майка ѝ можеше да бъде много мила. Понякога дори я водеше в универсалния магазин и купуваше за двете по една нова рокля. Грета смяташе майка си за най-красивата жена на света със стройната ѝ фигура, светлоруса коса и големи сини очи. За

малко всичко вървеше добре и тя можеше да си позволи да се отпусне. И тогава мъжът внезапно изчезваше, а майка ѝ вилнееше из къщата — понякога съвсем гола — и пушеше цигари. Грета знаеше, че в такива моменти трябва да стои по-далеч от нея, но колкото и да се стараете, винаги правеше или казваше нещо, с което предизвикваше гнева ѝ. Сърцето ѝ се обръщаше от страх, щом сините очи се присвиеха ядно. По-късно лежеше разплакана в леглото си, все още усещайки ударите от пръчката, която майка ѝ използваше, за да я бие.

Когато порасна, Грета откри, че мястото, където може да намери спокойствие и утеха, е киното. Пестеше всяко пени, за да изгледа някой филм или да си купи списание, фантастичният свят, където всичко беше толкова красиво и всяка история завършваше щастливо, беше нейното малко бягство от действителността. И тогава реши да стане актриса.

Но един ден нещата се промениха. Майка ѝ пристигна вкъщи с голяма лимузина, придружена от прошарен мъж, и ѝ каза, че той е новият ѝ баща. Два месеца по-късно се преместиха в по-широка къща на „Бродуей“ — главната улица в Чедъл. За кратко Грета се чувстваше по-щастлива от когато и да било. Майка ѝ — успокоена, че най-сетне бе успяла да докаже себе си — престана да я тормози. Рядко срещаше втория си баща, но когато започна да се превръща в млада жена, вниманието му започна да се колебае между съпругата му и много по-младото красиво момиче. Всичко се преобърна наопаки, когато майка ѝ го видя проснат върху ужасената си дъщеря. Съпругът заяви, че Грета го е предизвикала, и никой не повярва на обясненията на момичето. Последва ужасна сцена, след която то се оказа изхвърлено на улицата само с един куфар в ръка.

За свое най-голямо учудване Грета се почувства съвсем спокойна. Парите, събирани в кутия за обувки в продължение на няколко години, я отведоха в Лондон. Щом пристигна, хвана автобуса до „Уиндмил Тиътър“. Беше чела в едно филмово списание, че той е мястото, откъдето много момичета са поели по пътя на славата и богатството.

Въпреки че за нея бе истински шок да научи, че за да станеш известна, трябва да носиш колкото може по-малко дрехи, тя бе очарована, когато мистър Ван Дам ѝ предложи работа. Любезният

режисьор ѝ даде също адреса на къща, където нае стая и само след месец тя уреди новия си живот.

Животът в Лондон по време на войната беше труден, но не лош от този, който бе водила досега. „Уиндмил“ стана неин дом, а хората, работещи там — семейството ѝ. Много нощи по време на бомбардировките бяха прекарвали на походни легла в салона. Ужасът от дебнещата смърт се понасяше по-леко сред приятели. Пееха песни и си разказваха весели истории, докато старата постройка на театъра се разтърсваше над тях.

Докато се настаняваше пред огледалото в гримьорната, почувства, че я обзема отчаяние. Беше добре да напусне, за да се хвърли в прегръдките на красив и богат съпруг, ала сега трябваше да си тръгне, за да намери място в някой дом за жени в нейното положение. Въпреки че режисьорът беше много мил, моралните принципи, наложени на момичетата в „Уиндмил“, бяха непоклатими. А да станеш майка, без да си омъжена, беше най-големият грях, който една девойка би могла да извърши.

От очите ѝ отново бликнаха сълзи. Животът ѝ беше съсипан. Всичките ѝ планове за женитба или артистична кариера щяха да се провалят, ако оставеше това дете. Освен ако... Въздъхна тежко. Нямаше друг избор. Налагаше се да поиска от Дорис адреса на мистър Фиксит, както го наричаше приятелката ѝ. Може би, размишляваше тя, така беше и най-честно спрямо бебето. Не можеше да му даде нищо — нито пари, нито баща.

Завесата се спусна в десет и четиридесет и пет и момичетата се отправиха към гримьорната.

— Тъъ, Дорис, мога ли да поговоря с теб?

— Разбира се, миличка.

Грета изчака другите да се отдалечат, преди да заговори. Колкото можа по-спокойно, поиска адреса, който ѝ беше необходим.

Очите на Дорис светнаха.

— О, боже! Значи онзи американски наемник ти е направил прощален подарък, така ли?

Грета кимна поруменяла.

— Аха, ще ти дам адреса. Но ще трябва да си платиш, нали знаеш.

— Колко?

— Зависи. Кажу ми, че си ми приятелка, и може да минеш поевтино.

— А безопасно ли е?

— Е, аз съм го правила два пъти и все още съм тук и говоря с теб, макар че съм чувала ужасни истории. Щом свърши, прибери се къщи и остани в леглото, докато спре кървенето. Ако не престане, веднага иди в болницата. Хайде, ще ти напиша адреса. Намини при него утре, за да ти назначи дата.

— Благодаря — каза Грета и преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ.

Рано на следващата сутрин Грета се качи в автобуса, който я отведе до Крикълууд. Намери улицата, на която живееше мистър Фиксит, и бавно тръгна по нея. Спря се пред вратата и огледа обикновената тухлена къща. Пое си дълбоко дъх и почука. След малко мрежестата завеска се повдигна и тя чу превъртането на ключа в ключалката.

— Да?

На прага застана дребен мъж, който сякаш нямаше врат.

— Здравейте. Аз... ъъ... Дорис ме изпраца.

— О, тогава по-добре влезте. — Той отвори вратата по-широко и Грета се озова в тясно антре. — Моля, изчакайте тук. Точно привършвам с една пациентка.

Отведена в малка, оскъдно обзаведена стая, тя сбърчи нос срещу натрапчивата миризма на котки и мръсотия, взе един стар брой на списание „За жената“ и запрелиства страниците му.

Няколко минути по-късно чу някой да стене тихо в съседната стая.

Преглътна с усилие, когато мъжът се появи отново, затваряйки плътно вратата след себе си.

— И така, мис, какво мога да направя за вас?

И за двамата беше ясно, че това е глупав въпрос. Стоновете ставаха по-силни и нервите на Грета се опънаха докрай.

— Дорис ми каза, че можете да решите... проблема ми.

— Може би. — Мъжът я наблюдаваше внимателно, докато прокарваше пръсти през няколкото кичура, покриващи олисялата му глава. — От колко време?

— Осем седмици.

— Това е добре — кимна той.

— А колко ще ми струва, моля?

— Ами обикновено взимам две гвинеи, но щом си приятелка на Дорис, ще минеш с една.

Грета заби нокти в облегалката на фотьойла. Не можеше да продума, затова само кимна в знак на съгласие.

— Добре. Ако нямаш нищо против да изчакаш половин час, бих могъл да те оправя веднага. Колкото по-бързо, толкова по-добре, нали?

— А ще мога ли да отида на работа утре?

— Зависи как ще мине всичко. Някои момичета кървят много, а други се съвземат веднага.

От съседната стая се разнесе вик.

— Извинявай, но трябва да нагледам пациентката си — каза мъжът и бързо изчезна.

Грета запуши ушите си с ръце, за да не чува писъците. *Някои кървят много, а други...*

Тя се изправи, отвори вратата и се втурна по коридора. Стигна входната врата и я отключи.

— Мис, мис! Но къде?...

Грета затръшна вратата и се затича по улицата със замъглени от сълзи очи. Каквито и да бъдеха последиците от решението ѝ, тя никога повече нямаше да се върне обратно.

Същата вечер след шоуто я спря Дорис.

— Срецна ли се с него?

Грета кимна.

— И кога ще?... Нали знаеш...

— Другата седмица.

— Всичко ще мине добре, скъпа — потупа ръката ѝ Дорис.

Грета седя неподвижно, докато другите момичета напуснаха гримьорната. Щом остана сама, захлупи лице на тоалетната масичка и

се разрида. Писъците на непознатото момиче я бяха преследвали през целия ден. Знаеше, че се обрича на неизвестно бъдеще, но нямаше да направи аборт.

Тя не чу лекото почукване на вратата и подскочи стреснато, когато почувства нечия хладна ръка върху рамото си.

— Хей, спокойно! Това съм аз, Тафи. Не исках да те изплаша. Просто не понасям да гледам как някой плаче.

Грета вдигна поглед към милото лице, което я гледаше съчувствено от огледалото. Тафи беше един от комедиантите в театъра. Беше пристигнал от Уелс преди шест месеца и чувството му за хумор заедно с внушителната му физика бързо го бяха направили популярен.

— Аз... аз... — Тя затърси кърпичка, за да издуха носа си.

През последните няколко седмици Грета се срещаше с Тафи само служебно. С огромния си ръст и искрящи сини очи той беше красив мъж. Тя го наричаше „моя нежен великан“. Но чувствата ѝ към него бяха само приятелски. С него запълваше свободното си време, когато наоколо нямаше нещо по-подходящо. След първата си среща с Том изобщо не го забелязваше.

Той ѝ подаде безупречно чиста носна кърпа.

— Ето, вземи. Искаш ли да си отида?

— Да... Тъъ... не. — Нежността, изписана на лицето му, я накара да се разплаче отново.

— Хайде, дай на Тафи да те прегърне.

Тя се обърна към него и поклати глава.

— Не, аз не го заслужавам.

— Не бъди глупава. — Той коленичи до нея и обгърна раменете ѝ с дългите си ръце. Отначало тя стоеше сковано в прегръдката му, но почувствала успокоителната топлина на тялото му, се отпусна и зариде още по-силно.

Той не я пусна, докато риданията ѝ не преминаха в хълцане, след което се зае да почисти лицето ѝ от размазания грим.

— Ето, така вече е по-добре. Както казваше моята стара бавачка, нищо не е толкова лошо, колкото изглежда.

— Не, не е вярно.

— Хайде сега. Не можем да допуснем да изглеждаш така, сякаш цял ден си копала в някоя мина.

Грета отблъсна ръцете му.

— Съжалявам. Сега наистина съм по-добре. Честно.

Тафи я изгледа подозрително.

— Щом си сигурна. Яла ли си? Би могла да излееш тъгата си върху парче пай. От собствен опит знам, че това много помага в сърдечните дела. — Той помълча малко и добави: — А аз подозирам, че твоят случай е именно такъв.

— Дори по-лошо — измърмори Грета и веднага съжали.

Младият мъж с усилие прикри истинските си чувства.

— Разбирам. Значи твоят янки те прелъсти и след това те изостави, така ли?

— Да, но... — Тя го погледна изненадано. — Откъде знаеш за него?

— Грета, ти работиш в театър. Всеки — от гардеробиера до режисьора — е наясно с личния живот на останалите. Това, че някой ти е обещал да мълчи, не означава, че тайната ти ще остане скрита.

— Тафи, съжалявам, че не ти казах за него. Трябваше наистина, но...

— Стига сега, станалото — станало. Ние сме добри приятели, нали? Струва ми се, че в състоянието, в което се намираш, имаш нужда именно от приятел. Ще те изчакам отвън, докато се облечеш, и ще те заведа на вечеря.

— Но аз...

— Да?

Грета го погледна и се усмихна.

— Благодаря ти, че си толкова мил с мен.

— Приятелите са за това, нали? — отвърна на усмивката ѝ той и излезе от гримьорната.

Докакто се обличаше, Грета си помисли, че последното нещо, което ще направи, е да сподели проблемите си с Тафи. Но той беше прав. Тя наистина имаше нужда от някого, а той винаги беше на разположение.

Тафи я заведе в кафенето срещу театъра. Грета установи, че умира от глад, и се нахвърли лакомо върху парчето пай, докато му разказваше всичко.

— И така, взех адреса от Дорис и отидох при мистър Фиксит тази сутрин. Не можеш да си представиш как изглежда онова място.

Някакво момиче стенеше от болка в съседната стая, а онзи мъж... ноктите му бяха много мръсни. Аз не мога... не мога...

Той изучаваше лицето ѝ през масата. Тя изглеждаше толкова уплашена и уязвима.

— Твоят американец знае ли, че си бременна?

— Не. Вече ти казах. Той си замина сутринта, след като предишната вечер е бил в „Уиндмил“. Не зная къде живее в Америка, но дори да знаех, след като ме е видял гола на сцената, едва ли би ме посрещнал с отворени обятия, не мислиш ли? Той произхожда от много добро семейство.

— Искаш ли бебето, Грета?

— Да... Не... аз... Честно казано, не зная. Толкова съм объркана и уплашена. Срам ме е. — Сините ѝ очи отново се напълниха със сълзи. — Мислех, че той ме обича, Тафи. Защо иначе бих... Докато седях в онази ужасна къща, непрекъснато мислех за малкото същество вътре у мен. Колкото и да е малко, то е живо, нали?

— Да, Грета, живо е — кимна той.

— В такъв случай не бих могла да го убия заради грешката, която допуснах. Как бих могла да му отрека правото на живот? Аз не съм вярваща, но никога не бих си простила, ако го убия. — Тя запали цигара. — Но какво ли бъдеще ни очаква с него, ако не го направя? Нито един мъж не би ме погледнал вече. Едно деветнадесетгодишно момиче, работещо в „Уиндмил“ — бездруго не много подходяща партия, нали?

— Не трябва да мислиш така, Грета. Независимо какво решение ще вземеш, целият ти живот е още пред теб. Знаеш, че още утре бих се оженил за теб — меко възрази той.

— Много мило от твоя страна, но за беда повечето мъже не са като теб — отвърна тя поруменяла.

— Ще приема това като комплимент — усмихна се младият мъж. — Виж, Грета, най-важното сега е, че не си сама. Аз ще ти помогна, доколкото мога. Може би ще успея да уредя нещо, за да ти осигуря покрив и храна, в случай че решиш да оставиш детето. Идеята да се върнеш в онази къща не ти допада много, нали? Това би могло да се окаже фатално не само за бебето, но и за теб, а ние не искаме да се случи подобно нещо, нали?

— Не, но до тази вечер ми се струваше, че нямам друг избор.

— Повярвай ми, винаги има избор. Какво ще кажеш да отидем да се видим с мистър Ван Дам? Сигурен съм, че и преди му се е налагало да се справя с подобни проблеми.

Грета го изгледа ужасено.

— О, Тафи, не! Не мога да направя това! Зная, че е много мил човек, но очаква от момичетата си да бъдат почитени. Толкова много държи на доброто име на театъра, че още утре ще ме изхвърли на улицата!

— Успокой се, това беше само едно предложение — каза Тафи, докато плащаше сметката. — Сега ще ти хвана такси, за да можеш бързо да се прибереш и да си починеш. Изглеждаш изтощена.

— Не, бих могла да хвана автобуса.

Тафи спря една кола и сложи в малката ѝ длан няколко монети.

— Моля те — настоя той. — Ще се притеснявам, ако откажеш.

Грета се качи в таксито и даде на шофьора адреса си.

— Лека нощ, Грета, и не се тревожи за нищо. Аз съм до теб.

— Благодаря ти, че си толкова мил.

Докато наблюдаваше колата да се отдалечава, Тафи се запита защо иска да помогне на Грета. Отговорът беше прост. Защото, независимо от това, какво бе направила, той я обичаше.

ТРЕТА ГЛАВА

Двамата отново седяха в същото кафене срещу „Уиндмил Тиътър“. Тя се бе освободила от репетицията, за да се срещне с него, като бе казала, че не се чувства добре и има нужда от чист въздух, което не беше далеч от истината.

— Е, взе ли някакво решение, Грета? Изглеждаш много бледа. Добре ли си? — погледна я той загрижено.

— Да. — Тя отпи голяма глътка от редкия си чай и прибави още две бучки захар. — Просто съм уморена, това е всичко.

— Не съм изненадан. Ето, вземи половината от моя сандвич.

— Не, благодаря. — Миризмата на сирене предизвикваше гадене в стомаха ѝ. Тя отмести чинията настрана. — Ще хапна нещо по-късно.

— Само да не забравиш. И така?

— Не мога да направя аборт, така че нямам друг избор — въздъхна Грета. — Ще родя бебето и ще си понеса последствията.

Тафи улови ръката ѝ.

— Радвам се. Смятам, че си направила правилния избор.

Тя кимна, но не отговори.

— Е, щом вече си решила, ще ти кажа как бих могъл да ти помогна. След като вчера отказа на предложението ми да се омъжиш за мен, трябва да опитам нещо по-добро — засмя се той.

— Аз... О, Тафи, аз не съм ти отказала. Но ти се шегуваше, нали?

Той не сваляше поглед от притесненото ѝ лице.

— Разбира се. И така, ти имаш нужда от спокойствие и усамотение, докато дойде бебето.

— Да, но...

— Шшшт, чуй какво имам да ти казвам. Живея в къща на полуостров Лейн в Северен Уелс.

— О! — възкликна Грета. Тя беше виждала Уелс на картата, но тогава ѝ се бе сторил твърде далеч.

— Била ли си някога там?

— Не.

— Е, тогава трябва да ти кажа, че е много красиво място. Къщата се намира в голямо имение, наречено Марчмънт, близо до едно крайморско градче на име Портмадог.

— Много смешно име — усмихна се тя.

— Предполагам, че ще привикнеш с уелските имена, когато отидеш там. Сега, когато живея в Лондон, къщата не ми е необходима. Майка ми също живее в имението. Снощи ѝ се обадох и тя каза, че е готова да се грижи за теб. Къщата е малка, но много удобна. И което е по-важно — ще бъдеш далеч от любопитните погледи. Искам да кажа, че би могла да напуснеш „Уиндмил“, да родиш бебето в Уелс и да се върнеш тук, без никой да научи за това. Е? Какво мислиш?

Грета не знаеше какво да мисли за любезността на Тафи.

— Ами звучи прекрасно, но...

— Грета, моля те, аз просто ти предлагам една възможност. Имай предвид, че всичко там е много по-различно, отколкото в Лондон. Няма ярки светлини, нищо, което да те развлича вечер, и може скоро да се почувстваш самотна.

— А това имение... ъъ... Ти си израснал там, нали?

— Да, въпреки че на единадесет години постъпих в училище, а след това в университета. После започна войната и няха възможност да го посещавам толкова често, колкото ми се искаше. Но сигурно никога не си виждала нещо по-красиво от залеза над Марчмънт. Притежаваме повече от петстотин акра предимно обработваема земя. Има още гора и поток, където ловим риба. Наистина е прекрасно.

— Казваш, че майка ти няма нищо против да се настаня в къщата?

— Не. Честно казано, мисля, че ще се зарадва на компанията ти. Голямата къща в имението бе използвана като болница по време на войната и откакто всички пациенти си отидоха, тя се чувства самотна.

— О! Не бих искала да се натрапвам, Тафи.

— Казах ти, че къщата е празна и можеш да се настаниш в нея, ако искаш.

Мисълта, че като самотна майка би могла да има свой дом, я накара да се усмихне.

— Ако се съглася, кога бих могла да замина?

— Когато пожелаеш — засмя се той.

Два дни по-късно Грета отиде да съобщи на мистър Ван Дам, че напуска „Уиндмил Тиътър“, като изтъкна за това лични причини. После уведоми хазяйката, че ще освободи стаята в края на септември, и прекара последната си седмица в театъра, опитвайки се да не се притеснява за бъдещето. Всички момичета ѝ се подписаха за спомен, а Дорис ѝ намигна и ѝ подаде един пакет, в който бяха увити чифт бебешки терлички.

Не ѝ отне много време да събере всичките си вещи в два куфара. Плати си наема и се сбогува със стаята, която беше неин дом през последните осемнадесет месеца.

До гара Падингтън я изпрати Тафи.

— Така бих искала да дойдеш с мен — каза му тя, надвесвайки се през прозореца на вагона.

— Всичко ще бъде наред, миличка. Довери се на стария Тафи. Нали не мислиш, че бих сторил нещо, което ще ти навреди?

— Казваш, че майка ти ще дойде да ме посрещне на гарата в Портмадог? — притеснено се осведоми тя.

— Точно така. Аз ще дойда да те видя при първа възможност, обещавам ти. А тук има нещо за теб. — Той ѝ подаде един плик.

Край тях се разнесе острият писък на свирка.

— Довиждане, миличка. Приятно пътуване и се грижи добре за себе си и за бебето. — Тафи преглътна напирещите в очите му сълзи. Грета приличаше на малко дете, озовало се на непознато място.

Тя продължи да му маха, докато го изгуби от погледа си. След това си проправи път до купето и се настани между малка група демобилизирани млади войници. Те пушеха и разговаряха развълнувано за приятелите и роднините си, които не бяха виждали месеци наред. Имаше някаква ирония в това, че те се връщаха при онези, които обичаха, докато тя бе поела път към неизвестността. Отвори плика, получен от Тафи, и намери вътре пари, придружени с бележка, в която пишеше, че ѝ ги дава „за черни дни“.

Докато познатите лондонски сгради се изнизваха пред погледа ѝ, отново я обзе страх. Опитваше се да се успокои с мисълта, че ако майката на Тафи се окажеше някоя стара мърморана, а къщата не по-голяма от кокошарник, винаги би могла да се върне в Лондон. С

напредването на влака на север войниците един по един слизаха, за да бъдат приветствани от развълнуваните си близки, докато накрая тя остана сама в купето.

Минаваше единадесет вечерта, когато влакът спря на гара Портмадог. Грета свали двата си куфара, сложи шапката си и слезе на тъмния перон. Духаше леден вятър, затова се загърна плътно с палтото, учудвайки се на голямата температурна разлика между Лондон и Северен Уелс, Неуверено тръгна към изхода, като непрекъснато се оглеждаше за някого, който да я очаква. Отпусна се на една пейка и започна да наблюдава как спътниците ѝ изчезват в тъмнината заедно с посрещачите си.

Десет минути по-късно остана съвсем сама. Изчака още малко, изправи се и отново мина през входа на гарата. Зад малкото прозорче на гишето работеше някакъв чиновник.

— Извинете — подвикна тя и почука на стъклото.

— Да, мис?

— Бихте ли ми казали кога е следващият влак за Лондон?

Мъжът поклати глава:

— Тази вечер няма повече влакове, мис. Първият е едва утре сутринта.

— О! — Грета прехапа устни и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Съжалявам. Имате ли къде да отседнете тази нощ?

— Трябваше да ме посрещнат тук и да ме отведат до едно имение, наречено Марчмънт.

— Та това е на няколко километра оттук — намръщи се чиновникът. — Не можете да стигнете дотам пеш.

— Господи!

— Не изпадайте в паника. Аз ще бъда тук още около половин час — любезно каза мъжът.

Грета кимна и се върна обратно на пейката.

— Господи! — повтори тя и започна да духа в премръзналите си ръце.

До слуха ѝ стигна далечен шум от кола. Внезапно бе заслепена от светлините на фарове и ушите ѝ писнаха от оглушително изсвирване на автомобилен клаксон.

— По дяволите! — разнесе се женски глас веднага щом моторът заглъхна. — Ало! Вие ли сте Грета Симпсън?

Момичето закри очи с ръка, за да види по-добре силуета зад волана.

— Да.

— Тогава скачайте бързо вътре. Съжалявам, че закъснях. Спуках гума и трябваше да я сменя.

— Разбирам. — Грета се изправи, взе куфарите си и тръгна към колата.

— Сложете багажа си отзад и седайте. Ето, наметнете се с това, за да не ви е студено.

Грета пое подаденото ѝ одеяло. След няколко опита двигателят най-после запали и колата се понесе с бясна скорост по тесния път.

— Мислех, че няма да дойдете — подметна момичето, ужасено от бързината, с която се движеха.

— Няма смисъл да говориш, скъпа, нищо не чувам — отвърна жената, опитвайки се да надвика шума.

Следващия половин час Грета прекара със затворени очи и стиснати в юмруци пръсти. Най-сетне колата намали скорост и рязко спря.

— Ще бъдеш ли така добра да отвориш вратите?

Грета кимна и слезе разтреперана. Водена от светлината на фаровете, отвори двете крила на огромната порта от ковано желязо, на която бе закачен надпис „Марчмънт“. Колата мина през входа и тя отново затвори вратите.

— Ето, скъпа, вече сме съвсем близо — обади се жената.

Грета се настани отново на седалката и колата потегли бавно по лъкатушеца между огромни дървета алея.

— Пристигнахме. Ето я къщата. — Жената изключи мотора, излезе навън и грабна двата куфара. — Дом, сладък дом.

Момичето не сваляше поглед от високата фигура, която си проправяше път между малка група дървета. Въздъхна с облекчение, когато забеляза очертанията на неголяма постройка с осветени от газени лампи прозорци. Жената отключи вратата и влезе, следвана от Грета.

— Е, това е. Как ти се струва?

Грета за пръв път имаше възможност да разгледа спътницата си по-добре и бе поразена от приликата между нея и сина ѝ. Тя беше много висока, с блестящи сини очи и прошарена, късо подстригана

коса. Огледа приятната подредена стая и хвърли пълен с копнеж поглед към тлеещите въглени в камината.

— Много е хубаво.

— Добре. Боя се, че условията са малко примитивни. Все още няма електричество. Бяхме започнали да монтираме инсталацията, когато започна войната. Тоалетната е отвън, а в кухнята е поставена малка вана, но е много трудно да се напълни, така че най-добре да ползваш умивалника. — Жената отиде до камината, разбута въглените и хвърли в огъня няколко цепеници, сложени в един кош отстрани. — Така. Запалих я, преди да тръгна да те посрещна. Донесох ти малко хляб и сирене за вечеря. Сигурно си гладна. Сложи чайника над огъня и водата ще заври веднага. А сега трябва да вървя. Изгубихме една овца и смятаме, че се е запиляла някъде из дерето. Дейвид ми каза, че си приятно, самостоятелно момиче, но ще се запозная с теб утре, след като се настаниш.

— Дейвид? — попита Грета объркана.

— Да, Дейвид, синът ми. Същият джентълмен, който ти преотстъпи къщата. Красивите лица винаги са го трогвали.

— О, имате предвид Тафи.

— Тафи? Тафи! Това ли е името, което използва в Лондон? Боже мили! Баща му ще се обърне в гроба. Впрочем аз съм Лора Джейн Марчмънт — протегна ръка жената, — но всички ме наричат Ел Джи. Вие също трябва да се обръщате към мен така. Лека нощ. — И вратата хлопна след нея.

Грета поклати глава объркано, въздъхна и се отпусна в един фотьойл пред камината. Въпреки чая и изпушената цигара усещаше глад, но първо имаше нужда да си почине след дългия уморителен ден.

Загледана в огъня, тя мислеше за жената, която току-що бе напуснала стаята. Както и да си бе представяла майката на Тафи, не бе очаквала да види човек като Лора Джейн Марчмънт. По-скоро си я представяше като закръглена, беззъба селянка със загоряло лице.

Грета се изправи и за пръв път огледа обстановката в новия си дом. Всекидневната беше малка и с нисък таван. Огромната камина заемаше цяла една стена. Мебелировката беше оскъдна. Освен фотьойла, имаше още маса и няколко лавици, отрупани с книги. Отвори свързващата врата, слезе по две каменни стъпала и се озова в тясната кухня. Вътре имаше мивка, голяма маса от борово дърво и

широк килер, в който откри хляб, сирене, масло, чиния супа и няколко ябълки. Задната врата водеше към двора, където се намираше тоалетната.

Скърцаща дървена стълба водеше към спалнята на втория етаж. Стаята беше почти изцяло заета от огромно желязно легло. Малка газова лампа хвърляше бледи, топли отблясъци. Грета погледна с копнеж към постелята, но знаеше, че и за нея, и за бебето беше най-добре първо да се нахрани.

Вечеря с хляб и супа пред камината. Изми се, доколкото можа, на мивката и си помисли, че за в бъдеще ще трябва да топли вода в чайника. После се заизкачва по стълбите.

Облече нощницата си, наметна върху нея един халат и с удоволствие се отпусна върху удобното легло. Затвори очи и зачака да я обори сънят. След шумния Лондон, царящата наоколо тишина ѝ се струваше оглушителна. Накрая изтощението я надви и тя потъна в дълбок сън без никакви сънища.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин Грета се събуди от гукането на два гълъба, кацнали на перваза на прозореца. Объркана, тя се протегна за часовника си, видя, че минава десет часът, и стана от леглото. Приблужи се до прозореца и се загледа навън.

Небето беше светлосиньо и леката мъгла бе започнала да отстъпва пред есенното слънце, оставяйки след себе си ситни капчици роса. Пред погледа ѝ се простираше долина, чиито леко наклонени склонове бяха покрити от обагрени в златисто и оранжево дървета. Далечен ромон на течаща вода ѝ подсказа, че потокът трябва да е наблизко. Вляво забеляза очертанията на внушителна огромна къща, чиито прозорци блестяха на слънцето, а от двата високи комина се издигаше пушек. От дясната страна на къщата се намираха оборите и другите пристройки.

Спокойният провинциален пейзаж я изпълни с неочаквана радост. Вече знаеше, че е взела най-правилното решение.

Облече се бързо, изгаряща от нетърпение да разгледа всичко. Докато се спускаше по тясното стълбище, на вратата се почука и тя отиде да отвори.

— Добро утро. Минавам само да се убедя, че вече си се настанила.

— Здравей, Ел Джи — поздрави Грета. — Всичко е наред, благодаря ти. Току-що се събудих.

— Боже мили! А аз съм на крак от пет часа заради онази проклета овца. Беше се запиляла из дерето и мъжете я търсиха с часове. Но тъй като трябва да поговорим за това, откъде ще си доставяш храната и дърва за камината, защо не дойдеш довечера на вечеря? — предложи Ел Джи.

— С най-голямо удоволствие, но не бих искала да те притеснявам.

— Изобщо не ме притесняваш. Честно казано, и аз понякога имам нужда от компания.

— Ти в голямата къща ли живееш? — осведоми се Грета.

— Преди живеех там, мила. Но сега живея в къщата до големия портал. Тя ми е напълно достатъчна. Ето тази пътека води точно там. Пътят е не повече от пет минути. До умивалника има газова лампа. Вземи я със себе си, ще ти потрябва. Както сигурно си забелязала снощи, тук вечер е много тъмно. А сега трябва да вървя. Ще те чакам довечера в седем.

— Ще чакам с нетърпение да се видим. Благодаря ти.

Ел Джи се усмихна, махна с ръка и се изгуби по пътеката.

Грета прекара целия ден в подреждане на новия си дом. След като подреди вещите си, излезе да се поразходи, водена от шума от течаша вода. Отиде до потока, наведе се и пи жадно от ледените бистри струи. Въздухът беше хладен, но слънцето напичаше приятно, а изпадалите листа шумоляха в краката ѝ, сякаш стъпваше по фин златист килим. Прибра се вкъщи уморена, но и с лека руменина по обикновено бледите си страни. Преоблече се в най-хубавия си костюм и зачака да стане време да отиде при Ел Джи.

В седем без пет Грета почука на входната врата на къщата.

Ел Джи отвори и се усмихна.

— Виждам, че идваш навреме. Това ми харесва, защото много държа на точността. Влизай, мила!

Грета последва домакинята през коридора към малката всекидневна.

— Сядай. Искаш ли едно питие?

— Да, ако обичаш. Но да е нещо леко.

— Ще ти приготвя един малък джин. Няма да навреди нито на теб, нито на бебето. Самата аз пиех много, когато бях бременна с Дейвид, а я го виж какъв е! Няма да се бавя.

Ел Джи излезе от стаята, а Грета се отпусна на едно протрито, но удобно кресло пред камината и си запали цигара. Загледа се в масивния махагонов бюфет, пълен с фин китайски порцелан, и в картините, изобразяващи ловни сцени. По всичко личеше, че тези мебели бяха виждали и по-добри времена.

— Заповядай. — Ел Джи се появи отново и ѝ подаде чашата, след това се отпусна в креслото срещу нея. — Добре дошла в

Марчмънт, скъпа. Надявам се, че ще се чувстваш щастлива тук, сред нас.

— Благодаря ти. Беше много мило от твоя страна, че ме прие. Не знам какво щях да правя, ако не беше Тафи — срамежливо каза Грета.

— Мога ли да те помоля за една услуга? Докато си тук, би ли наричала сина ми с кръщелното му име. Не ми е приятно да чувам този глупав прякор. Още повече, като се има предвид, че той е само наполовина уелсец.

— Предполагам, от страна на баща му.

— Да. Аз съм англичанка, също като теб. Жалко, че Дейвид не успя да опознае добре баща си. Робин, съпругът ми, загина при злополука по време на езда, когато той бе само на дванадесет години.

— О, съжалявам — промълви Грета.

— Аз също, мила, но едно от нещата, които научавах, когато живееш в такова имение, е, че смъртта е неразделна част от живота.

Грета отпи от питието си.

— Тази сутрин ми спомена, че си живяла в голямата къща.

— Точно така. Дейвид е роден там. Преместих се тук, когато къщата стана болница. Реших, че така ще е по-добре за мен, затова повече не се върнах там, особено след като Мърв... — Ел Джи неочаквано замълча и след малко додаде: — Сега там живее поголемият брат на съпруга ми.

— Разбирам. Къщата е великолепна — каза Грета, доловила напрежението на домакинята.

— Предполагам. Лично аз я намирам грозна. Бих я описала като симетрична, точно според стила от времето на Елизабет, въпреки че е строена през седемнадесети век. Не мога да преценя коя епоха точно е искал да пресъздаде архитектът. Прекалено голяма е, а поддръжката ѝ е истински кошмар. Прекарването на електричество струваше цяло състояние. Но с тринадесетте си огромни спални беше много подходяща за болница.

— Ти помагаш ли в поддържането на имението? — попита Грета.

— Вече не. Правех го след смъртта на Робин, разбира се. Грижех се за всичко тук, което, уверявам те, отнемаше цялото ми време. Поголемият брат на съпруга ми беше в Кения, но се върна след края на войната. Беше съвсем естествено той да поеме нещата в свои ръце. Стопанството ни произвежда мляко и месо за Министерството на

земенделието, което означава, че се самозадоволяваме. Аз работех във фермата от тъмно до тъмно. После, когато къщата стана болница, помагах там. Зная, че трябва да се радвам, че войната свърши, но истината е, че ми липсва предишната активност. Сега се чувствам малко излишна — въздъхна Ел Джи.

— Но нали все още работиш във фермата?

— Е, да. Много от младите хора не се върнаха от войната, така че винаги има недостиг на работна ръка. Случвало се е седмици наред да бъде заета с доенето на кравите, което е доста тежка работа — засмя се възрастната жена. — Но в днешно време човек трябва да изкарва хляба си от земята. От месото и млякото печелим достатъчно за поддръжката на имението. Но хайде, стига за мен. Разкажи ми сега за себе си.

— Няма много за разказване. Работех с Дейвид в театъра и там се сприятелихме.

— Значи ти си едно от момичетата на „Уиндмил“?

Грета се изчерви от неудобство и кимна утвърдително.

— Не трябва да се срамуваш от това. Жените също трябва да изкарват прехраната си и докато светът се събуди, за да забележи силата, която се таи в нас, трябва да се оправяме, както можем. Взemi мен за пример. Аз съм типична представителка на жените от английското висше общество. Произхождам от добро семейство, но тъй като бях момиче, трябваше да си стоя вкъщи и да се занимавам с ръкоделие, докато братята ми, които, смея да твърдя, нямаха и половината от моя ум, получиха образование в „Итън“ и „Оксфорд“. Сега единият е пияница, който за няколко години успя да пропилее богатството на семейството ни, а другия го застреляха в Африка.

— Господи! — възкликна Грета.

— Най-странното е, че макар последните двадесет години да прекарах в Марчмънт, затрупана от работа, те бяха най-щастливите в живота ми. Но ето, че пак заговорихме за мен. Аз съм виновна, защото непрекъснато се отплесвам. Боя се, че това е един от най-лошите ми навици. Да се върнем към теб. Не искам да ти изглеждам груба, но би ли ми обяснила какви са отношенията ти с Дейвид?

— Ние сме просто добри приятели. Нищо друго.

— Хмм. Ще бъде ли много невъзпитано, ако ти кажа, че според мен той е доста увлечен по теб? В крайна сметка досега не се е случвало да отстъпва къщата си на момиче.

— Както казах, ние сме само приятели. — Грета почувства, че се изчервява. — Тафи ми помогна, защото нямаше към кого да се обърна.

— А семейството ти?

— Аз... Те умряха по време на бомбардировките. — Това беше лъжа, но не бе необходимо Ел Джи да узнае.

— Разбирам. Горкичката! А бебето?

— Бащата е американски офицер. Мислех, че ме обича и... — Очите на момичето се напълниха със сълзи.

Без да откъсва поглед от лицето на гостенката си, Ел Джи кимна:

— Е, такива неща са се случвали векове наред и ще продължават да се случват. При това някои нямат твоя късмет, мила. Защото ти поне имаш покрив над главата си благодарение на сина ми.

— За което винаги ще му бъда благодарна — каза Грета и изтри очите си.

— А сега имаш ли нещо против да вечеряме тук? Трапезарията е много студена и неуютна. Изглежда ми подходяща само при погребения.

— Не, нямам нищо против.

— Добре. В такъв случай ще донеса вечерята.

Ел Джи се върна бързо с две чинии, пълни със задушено месо.

— Много е вкусно. Храната, която ядем в Лондон, е ужасна — отбеляза Грета, докато преглъщаше лакомо.

— И аз съм чувала, че трябва доста практика, за да привикнеш към вкуса на пържените яйца с подправки — повдигна вежди Ел Джи.

— Господи! Бях толкова гладна! — усмихна се Грета и подаде празната си чиния на домакинята.

— Кое то се дължи на бременността и на свежия въздух. Хайде, ела да ми помогнеш да разчистя. Много мразя сутрин да се натъкна на купчина неизмити съдове.

Грета последва Ел Джи в кухнята.

— Като заговорихме за храна, всяка седмица ще ти нося картофи, хляб, сирене и месо. Ако ти потрябва нещо друго, можеш да отидеш с автобуса до Крикет, най-близкото село. Не че там има бог знае какъв избор, но има чудесен магазин за прежда. Може би ще поискаш да изплетеш нещо за бебето или пък за себе си. Тук ще имаш нужда от топли дрехи. — Ел Джи огледа тънкия костюм на Грета.

— Но аз не умея да плета.

— В такъв случай ще трябва да те науча. По време на войната съм изплела стотици пуловери за нашите момчета. Удивително е на колко много неща се научаваш, когато си притиснат от обстоятелствата. А Дейвид има доста книги, които ще запълват свободното ти време.

Грета кимна, обзета от нежелание да признае, че четенето и писането не ѝ се удаваха особено.

Върнаха се във всекидневната и изслушаха новините по радиото, докато допиваха какаото си.

— Тази грозна кутия е единствената ни връзка със света — каза Ел Джи. — Започнах много да харесвам предаването на Томи Хендли по Ай Ти Ем Ей, а Дейвид направо го обожава.

— Но защо Дейвид е напуснал Марчмънт, за да започне работа в „Уиндмил“? — попита Грета. — Ако аз бях родена тук, сигурно никога не бих напуснала това място, още по-малко, за да отида в Лондон веднага след края на войната.

— Е, всъщност Дейвид напусна Марчмънт доста отдавна — въздъхна Ел Джи. — Замина за Уинчестър и беше втора година в „Оксфорд“, когато започна войната. Въпреки че не му се налагаше, той постъпи в армията, но беше ранен при Дънкърк. След като се възстанови, го изпратиха в Блечли. Там работеше в някаква тайна служба. Умно момче е Дейвид. И в университета беше отличник. Много жалко, че не завърши образованието си, а се впусна да прави кариера там, където не би могъл да използва мозъка си.

— Е, аз съм гледала представленията на Таф... искам да кажа на Дейвид. Той е великолепен. Бих казала, че е необходим доста ум, за да станеш добър комедиант — опита се да го защити Грета.

— Може би. Не смятам, че една майка би желала това за единствения си син, но той винаги е искал да стане артист. Още от малък мечтаеше за ярките светлини на сцената. Господ знае откъде му хрумна това. Не бих казала, че в моето семейство или в семейството на баща му гъмжи от артисти. Надявах се, че престоят му в армията ще го накара да промени намеренията си, но уви. Преди седем месеца го освободиха от служба. Той се върна у дома само за да ми каже, че заминава за Лондон да опита късмета си на сцената.

— Ако това може да ви утеши, ще ви кажа, че той се оправя много добре. Всички в „Уиндмил“ смятат, че ще стигне далече.

— Това наистина е утеха. Когато след няколко месеца се роди бебето ти, сама ще разбереш каква агония представлява това, да бъдеш родител. Въпреки че имах други планове за Дейвид, когато беше по-малък, днес съм благодарна, че оцеля през войната, за да се опита да осъществи мечтите си. Сега единствената ми грижа е да бъде щастлив. — Ел Джи се прозя. — Извини ме. Изтощена съм след изминалата безсънна нощ. Съжалявам, че трябва да те отпратя, но утре ще ставам рано, за да издоя кравите. Ще можеш ли да се прибереш сама?

— Разбира се — отвърна Грета.

— Добре. Когато се поосвободя, ще дойда да видя дали нямаш нужда от нещо.

Ел Джи изпрати гостенката си до вратата, откачи от закачалката едно палто и извади чифт високи ботуши.

— Ето, вземи това. Сигурно ще ти бъдат малко големи, но с тези обувки, които носиш сега, няма да изкараш повече от седмица.

Грета облече палтото и взе ботушите.

— Много ти благодаря за вечерята. Много мило от твоя страна, че така се грижиш за мен.

— Винаги ми е доставяло удоволствие да се грижа за милия ми Дейвид. Ще го разбереш сама след няколко месеца. — Ел Джи посочи корема на Грета и ѝ подаде фенера. — Лека нощ.

— Лека нощ.

Ел Джи остана на прага, загледана в момичето, което предпазливо вървеше по пътеката. После затвори вратата, върна се във всекидневната и като се отпусна в любимото си кресло пред камината, се опита да си обясни защо изпитва такава тревога.

Когато Дейвид се бе обадил, за да ѝ съобщи, че Грета ще се настани в къщата му, нещо в гласа му ѝ бе подсказало, че той е влюбен. Може би се бе надявал, че благодарността на Грета ще премине в нещо по-дълбоко и един ден тя ще отвърне на чувствата му. Момичето наистина беше добро, но Ел Джи усещаше, че не е влюбено в сина ѝ.

Докато се изкачваше към спалнята си, тя се замоли горещо милият ѝ Дейвид да не съжалява някога за благородната си постъпка.

Имаше чувството, че пристигането на Грета в Марчмънт ще промени съдбата на Дейвид и по някаква причина, която не можеше да обясни, нейната също.

ПЕТА ГЛАВА

След първата седмица, прекарана в Марчмънт, Грета разбра, че най-големият ѝ враг през следващите месеци ще бъде скуката. Самоанализът и размишленията винаги я бяха плашили и мисълта да прекарва часове наред, обърнала поглед към объркания си живот, съвсем не ѝ изглеждаше привлекателна. Ала тук, където нямаше какво друго да прави, освен да чете, което само я караше да осъзнава пропуските в образованието си, тя често се улавяше, че седи, загледана в часовника и обзета от желанието дните да минават по-бързо.

Доста време прекара, замислена за Том, питайки се къде ли се намира сега и какво прави. За момент дори се изкуши да се свърже с Уайтхол и да се опита да го издири, но това ѝ се стори безсмислено. Дори и да успееше да го открие, Том едва ли би я приел вече.

Но той много ѝ липсваше. Не подаръците му, не дори и животът, който би могъл да ѝ осигури, а човекът, когото бе открила в него. Мекият му южняшки акцент, смехът му, нежният допир на ръцете му, докато правеха любов...

Грета вече знаеше, че Том Лендърс беше първият мъж, когото бе обичала.

Следобедите правеше дълги разходки, като винаги минаваше покрай къщата на Ел Джи с надеждата, че тя ще я види през прозореца и ще излезе, за да си поговорят. Но досега това не се бе случвало, така че продължаваше сама към гората.

Докато вървеше между дърветата, замислена върху факта, че от четири дни не беше срещала жив човек, започна да ръми. Когато дъждът се усили, тя сериозно се усъмни дали ще остане в Марчмънт през следващите месеци. Може би, когато бебето се родеше, то щеше да ѝ прави компания. Сигурно тогава щеше да престане да се чувства като единствения човек на света. Марчмънт заемаше площ почти колкото Сохо, но досега тя не бе срещала никого по време на самотните си разходки. Знаеше, че във фермата работят хора, но ги бе виждала само отдалеч.

Грета вдигна яката си, за да се предпази от вече проливния дъжд, и осъзна, че трябва да се прибере. Обърна се и закричи бързо. Зад нея се разнесе кучешки лай. Тя спря, погледна назад и видя огромен пес да тича към нея. Грета се закова на място, докато животното все повече се приближаваше. Миг по-късно побягна, напрягайки всичките си сили.

— Господи! Господи! — изкрещя тя. Кучето се чуваше само на няколко сантиметра зад нея. Дъждът обливаше лицето ѝ и тя не можеше да разбере накъде отива. Препъна се в някакъв клон и падна, удряйки главата си в един пън. Внезапно всичко потъна в мрак.

— Морган! Морган! Стой!

Кучето веднага се отдалечи от Грета и тръгна към висок мъж, който се приближаваше към нея. Момичето се опита да седне, но всичко наоколо беше като обвито в мъгла. Затвори очи и се отпусна отново на земята със стон.

— Добре ли сте?

Гласът беше мъжки и много дълбок.

— Аз... — Грета повторно отвори очи и видя мъжа, който се бе надвесил над нея. — Не зная. — В гърлото ѝ заседна буца и тя започна да трепери.

— Паднахте ли? Ударили сте се лошо. — Той внимателно повдигна косата ѝ. Огледа раната на челото, после извади чиста носна кърпа и избърса с нея потеклата кръв.

— Да. Това куче ме гонеше.

— Морган? Гонил ви е? Съмнявам се. Сигурно е искал да ви поздрави с добре дошла по своя си малко невъздържан начин. Можете ли да вървите? Трябва да отидем до къщата, където ще се изсушите и ще се погрижим за раната на челото ви.

Грета напрегна всичките си сили, за да се изправи, но щом стъпи на десния си крак, болката в глезена я накара да извика. Тя отново се отпусна и поклати глава.

— В такъв случай можем да направим само едно. Ще ви пренеса на ръце. Обвийте ръцете си около врата ми. — Мъжът коленичи до нея и тя веднага се подчини. Той се изправи с лекота. — Дръжте се здраво. Скоро ще се приберем на топло.

Грета скри лице в рамото на спасителя си. Пет минути по-късно отново вдигна глава и видя, че вървят между дърветата право към голямата къща. Стигнаха до входа и мъжът отвори масивната врата.

— Мери! Мери! Къде си? — извика той, докато прекосяваха широкия коридор, за да влязат в стая, чиито стени от горе до долу бяха покрити с книги. Непознатият внимателно сложи момичето върху дивана.

— Извинете, сър, повикахте ли ме?

— Да! Донеси ми топла вода, кърпи, един от халатите ми и голяма чаша бренди.

— Да, сър, веднага — отвърна Мери и бързо напусна стаята.

Мъжът започна да разравя въглените на угасващия огън. Прибави няколко цепеници и скоро топлината достигна до Грета. Наблюдаваше го мълчаливо, опитвайки се да спре треперенето на тялото си. Той не беше толкова висок, колкото ѝ се бе сторил в първия момент. Лицето му бе загоряло, а косата — посивяла. Изглеждаше някъде към средата на петдесетте.

— Заповядайте, сър. — Мери, младата прислужница, се върна, понесла в ръце купа с гореща вода, кърпи и един халат. — Само ще отскоча до всекидневната, за да ви донеса бренди, сър.

— Благодаря ти. — Мъжът коленичи до Грета и натопи краищата на една от кърпите в купата. — Нека първо да почистим раната, а след това Мери ще ви донесе сухи дрехи.

Той притисна плата към челото ѝ и тя се намръщи.

— Не сте браконьерка, нали? Не ми приличате на такава, но в днешно време човек не може да бъде сигурен.

Грета поклати глава.

— Е, може и да не сте, но така или иначе ви хванах в нарушение. Това е частна собственост. — Той изцеди окървавената кърпа и я притисна към слепоочието ѝ.

— Не съм нарушила нищо — успя да каже тя. — Аз живея тук.

Гъстите вежди на мъжа се повдигнаха учудено.

— Наистина ли? И къде?

— В къщата на Дейвид Марчмънт. Той ми я отстъпи за известно време.

— Разбирам — намръщи се домакинът. — Вие сте приятелката му, така ли?

— О, не, нищо такова.

— Е, бих желал Лора Джейн да ме уведомява, когато синът ѝ предлага една от къщите в Марчмънт на непознати дами. Аз съм

Мървин Марчмънт, чичото на Дейвид.

— Съжалявам, че не сте били уведомен.

— Вие нямате вина — изръмжа Мървин. — А, ето го и брендите. Благодаря ти, Мери. Остани, за да помогнеш на тази млада дама да свали мокрите си дрехи и да облече халата ми. После аз ще се върна, за да погледна глезена ви. — Той кимна леко и бързо напусна стаята.

Мери помогна на Грета да се разсъблече и да облече дебелия вълнен халат.

— Благодаря — обърна се тя към момичето, докато то ѝ подаваше голяма чаша бренди.

— Сега си починете. Виждам, че сте паднали лошо. Господарят скоро ще дойде, за да се погрижи за глезена ви — любезно каза прислужницата.

— Много съм ви благодарна. Съжалявам, че ви създадох толкова грижи. — Грета се отпусна предпазливо върху удобния диван и отпи от брендите.

— По-добре ли се чувствате? — Мървин се върна в стаята и тръгна към нея.

— Да, струва ми се — неуверено отвърна тя.

— Дайте да погледна тогава. — Той седна до нея и хвана глезена ѝ. — Хмм. Има лош оток, но няма счупена кост. Боя се, че ще трябва да останете тук тази нощ. Не бива да претоварвате крака си.

— О, не, сър... Не бих желала да ви се натрапвам... Аз...

— Глупости! Имаме дванадесет празни спални, а Мери няма за кого друг да се грижи, освен за мен. Ще я накарам да запали огън в една от стаите. Гладна ли сте?

Грета поклати глава. Все още не се чувстваше добре.

Мървин позвъни на Мери и когато тя тръгна да изпълни нарежданията му, се настани в креслото срещу Грета.

— Така. Скоро ще си легнете. Предполагам, ще трябва да уведомя Лора Джейн, че сте добре, нали?

— Да, тя може да забележи, че не съм вкъщи, и да се притесни.

— Ще се видя с нея по-късно.

— Благодаря ви.

— За дълго ли сте тук? — попита той.

— Да, за известно време — отвърна Грета и се изчерви.

— Добре, сега да видим дали ще успея да ви пренеса по стълбите.

Пет минути по-късно, облечена в една пижама на Мървин, Грета лежеше в широкото, удобно легло.

— Ако възникне някакъв проблем, позвънете на Мери и тя веднага ще дойде. Лека нощ, мис?... — Той я погледна въпросително.

— Симпсън. Грета Симпсън. И искрено съжалявам, че така ви се натрапих. Сигурна съм, че утре ще се почувствам по-добре.

— Разбира се. — Мървин ѝ се усмихна леко и напусна спалнята.

Грета лежеше в огромното легло и се взираше във високия таван. Изтощението надделя и погледът ѝ започна да се замъглява. Тя затвори очи и потъна в сън.

На следващата сутрин Мери почука на вратата на спалнята на Грета. Тъй като не получи отговор, отвори внимателно и влезе. Остави подноса със закуската и разтвори завесите. Грета се раздвижи.

— Добро утро, мис. Как сте тази сутрин? — Мери се обърна и видя, че гостенката не се е разбудила. Приближи се бързо и постави ръка на челото ѝ. То гореше. Разтърси Грета първо леко, след това по-силно. Единствената реакция беше тих стон.

Прислужницата забързано излезе от стаята.

— Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо, доктор Евънс. — Мървин стана от стола зад бюрото си и протегна ръка към лекаря.

— Няма за какво.

— Е, какво е състоянието на нашата гостенка?

— Освен изкълчения глезен и раната на челото, дамата сериозно се е простудила. Повикахте ме тъкмо навреме, но винаги съществува риск от пневмония. През следващите няколко дни тя трябва да си почива и в никакъв случай да не се мести, докато не спадне температурата ѝ. Особено като се имат предвид обстоятелствата.

— Какво означава това? — запита Мървин.

— Въпросната дама е бременна. Всяка инфекция би могла да се пренесе на детето. Ще намина утре, за да видя как е.

Лицето на Мървин беше съвсем безизразно.

— Благодаря ви, докторе. Надявам се, че бих могъл да разчитам на вашата дискретност за този случай.

— Разбира се.

Когато лекарят си тръгна, Мървин изкачи стълбите и тръгна по коридора към спалнята на Грета. Почука леко и отвори вратата. Потънала сред завивките на голямото легло, тя изглеждаше уязвима и съвсем мъничка, също като малко дете.

Мървин отиде до креслото край прозореца и се отпусна в него, дълбоко замислен. Загледа се навън към Марчмънт, който със сигурност щеше да премине в ръцете на племенника му след неговата смърт.

Петнадесет минути по-късно излезе от стаята, спусна се по стълбите и се отпрати към входната врата.

Ел Джи беше в обора и доеше последните крави. Чу нечии стъпки и вдигна глава. Челото ѝ се смръщи, щом видя кой беше посетителят.

— Здравей, Мървин. Как е пациентката?

— Боя се, че не е много добре. Настинала е доста сериозно. Изглежда, ще остане при мен още няколко дни.

— О, боже! — възкликна Ел Джи.

— Предполагам, че си била наясно със състоянието ѝ.

— Да.

— Детето е от Дейвид, нали?

— Не, за съжаление. Някакъв американец я зарязал и Дейвид ѝ се притекъл на помощ. Тя няма къде да отиде.

— Разбирам. Много благородно от негова страна, като се имат предвид обстоятелствата.

— Да, Дейвид е много благороден човек.

— Значи тя няма семейство?

— Изглежда, не — рязко отвърна Ел Джи и се изправи. — А сега, ако ме извиниш...

— Разбира се. Ще те уведомявам за състоянието ѝ. Тя е много красива, нали?

— Да, струва ми се.

— Довиждане, Лора Джейн. — Мървин се обърна и излезе на двора.

Ел Джи се загледа след него, объркана от въпросите му. Вдигна двете ведра, пълни с прясно издоено мляко, и изхвърли разговора с Мървин от съзнанието си.

Едва късно същата нощ тя осъзна значението на казаното от него.
— Не... Не може да бъде! — изстена, ужасена от мисълта, която
кръжеше в главата ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

Грета идваше на себе си и отново изпаднаше в безсъзнание в продължение на четиридесет и осем часа. Късно една нощ, когато температурата ѝ се бе покачила застрашително, отново повикаха доктор Евънс. Но когато на третата сутрин слънцето отново изгря, той съобщи, че кризата е преминала и тя започва да се възстановява.

Измина цяла седмица, преди да се почувства достатъчно добре, за да седне в леглото и да приеме малко храна. Чувстваше се прекалено слаба, но в компанията на постоянно суетящата се край нея Мери и прекрасната гледка, която се откриваше през прозореца, скоро започна да се забавлява. Мървин наминаваше всеки следобед и оставаше при нея, за да ѝ почете. Грета установи, че присъствието му ѝ носеше някаква сигурност, а и обичаше да слуша дълбокия му глас, докато произнасяше думите, излезли изпод перото на Джейн Остин или Емили Бронте. Когато той свърши „Брулени хълмове“ и затвори книгата, забеляза сълзи в очите ѝ.

— Скъпа, моля ви. Неприятно ми е да ви виждам толкова тъжна.

Грета се изчерви. Болката на Хийтклиф ѝ бе припомнила собствените ѝ чувства към Том.

— Съжалявам. Каква прекрасна история. Имам предвид да обичаш някого по този начин и никога да не можеш да... — Гласът ѝ заглъхна.

Мървин се изправи и потупа ръката ѝ успокоително.

— Да — кимна той, трогнат от начина, по който книгата я бе развълнувала. — Но това е само един роман. Утре ще започнем „Дейвид Копърфийлд“. Това е една от любимите ми книги. — Усмихна ѝ се и излезе.

Грета се замисли колко прекрасно би било, ако не се налагаше да се върне към самотата на малката си студена къща. Тук се чувстваше в безопасност, защитена от угрозата на реалния свят.

Запита се защо ли Мървин не се бе оженил. Беше образован, интелигентен и макар че годините му бяха попреминали — все още доста красив мъж. Опита се да си представи как би се чувствала една

жена като негова съпруга, като господарка на тази къща и целия Марчмънт. Защитена и осигурена до края на живота си. Но, разбира се, това беше само мечта. Тя беше жена, която носеше незаконно дете и скоро отново трябваше да се изправи с лице срещу действителността.

Един следобед, когато Мървин затвори „Дейвид Копърфийлд“, тя въздъхна тежко.

— Какво има? — попита той.

— О, нищо. Просто вие бяхте много любезен, но аз не мога да ви се натрапвам повече. Чувствам се добре и трябва да се върна вкъщи.

— Глупости! Вашата компания ми доставя удоволствие. Това място е доста самотно, откакто последните пациенти си заминаха. Можете да останете колкото пожелаете. Освен това все още се нуждаете от грижи. Онази къща е толкова влажна и студена. По мое мнение тя е съвсем неподходяща за вас, поне докато не се възстановите напълно.

— Много мило от ваша страна, но...

— Останете поне още една седмица, докато се изправите на крака. Настоявам. В края на краищата вината за това, че се разболяхте толкова сериозно, е моя. Най-малкото, което мога да направя, е да ви предложа гостоприемството си, докато се почувствате по-добре.

— Щом сте сигурен.

— Абсолютно. Много ми е приятно, че сте тук. — Мървин ѝ се усмихна топло и се изправи. — Е, сега ще ви оставя да си починете. — Той тръгна към вратата, но спря и се обърна към нея: — Ако се чувствате достатъчно силна, може би ще ми доставите удоволствието да се присъедините към мен за вечеря?

— Аз... да, с удоволствие. Благодаря ви, Мървин.

— Значи, до осем часа. — Той кимна, погледна я някак засрамено и излезе.

По-късно Грета се наслади на една гореща баня.

После, изправена пред тоалетката, направи най-доброто, което можа с косата си. Без грим и с пламнали от топлата вода страни, изглеждаше съвсем млада.

Когато се появи във всекидневната, облечена в изпраните си и изгладени дрехи, Мървин затаи дъх. Беше заплепен от женственото създание, което приближаваше към него. Изправи се.

— Добър вечер, Грета. Мога ли да отбележа, че тази вечер изглеждате великолепно.

— Благодаря ви. Както ви казах, чувствам се по-добре. И ми е малко неудобно да се излежавам в леглото по цял ден.

— Седнете. Да ви предложи ли едно питие?

— Не, благодаря. Струва ми се, че в този момент алкохолът ще ме удари направо в главата.

— В такъв случай ще прием само вино с вечерята.

Грета седна на големия диван и се огледа наоколо. Както всичко останало в къщата, всекидневната беше много елегантна. Тежките тъмни мебели подхождаха съвършено на помещението. В стаята беше хладно и тя протегна ръце към огъня.

— Студено ли ви е, скъпа? Наредих на Мери да запали камината по-рано, но рядко използвам тази стая. Намирам, че кабинетът ми е много по-практичен, когато съм сам.

— Не, чувствам се много добре.

— Цигара? — Мървин протегна към нея сребърната си табакера.

— Благодаря. — Тя взе една цигара и той ѝ поднесе запалката си.

— И така, разкажете ми нещо за себе си.

— Няма много за разказване — отвърна тя и нервно дръпна от цигарата.

— Лора Джейн ми каза, че сте работили в театъра с Дейвид. Актриса ли сте?

— Ние... Ами да, нещо такова.

— А аз никога не намерих свободно време за театър. Кажете, в кои пиеси сте участвали?

— Ами... аз не съм точно актриса. Всъщност съм танцьорка.

— Музикални комедии, а? Много ми харесва онзи приятел Ноел Коуърд. Някои от песните му са доста забавни.

— Да.

— Веднъж го срещнах. Беше отседнал с няколко приятели в един хотел в Портмейрън по време на войната. Аз бях отишъл там на вечеря. Чували ли сте за Портмейрън?

— Не.

— Е, добре. Може би, когато се възстановите, ще ви заведе там. Изумително място. Много от знаменитостите се събираха там, за да избягат от бомбардировките.

— Да, и в Лондон беше ужасно. Всички се събирахме накуп на перона на една от станциите в метрото на площад „Пикадили“ — усмихна се Грета.

— Забележителният английски дух! Точно той ни помогна да излезем победители от войната. Както и да е, ще вечеряме ли вече?

Грета го последва в трапезарията — още една елегантна стая с дълга, полирана до блясък маса, на единия край на която бяха сервирани два прибора. Мървин отмести единия стол и тя седна.

— Къщата е много красива, но не се ли чувствате малко самотен в нея? Толкова е огромна.

— Да, особено след като бях свикнал да е пълна с пациенти и медицински сестри — кимна Мървин. — А през зимата е много неприветлива. Отоплението ѝ струва цяло състояние. Аз не обичам студа. Преди войната живеех в Кения. Климатът там ми понася по-добре.

— Ще се върнете ли там? — запита Грета.

— Бих искал, но Марчмънт е моя отговорност. Оставих го на грижите на Ел Джи прекалено дълго и сега чувствам, че трябва да поема задълженията си. Малко супа? И, Мери, би ли наляла виното?

— Разбира се, сър.

— Моля ви, Грета, започвайте — усмихна се Мървин. Изчака, докато Мери напусне стаята, и продължи: — Не искам да изглеждам груб, но какво прави прелестно създание като вас далеч от Лондон сред дивия Северен Уелс?

— О, това е дълга история.

— Разполагаме с цялата вечер.

— Ами... просто се наситих на Лондон и имах нужда от промяна. Таф... искам да кажа Дейвид ми предложи къщата си и аз реших да дойда тук, за да имам време да размисля.

— Разбирам. — Мървин я наблюдаваше как яде супата си.

— Кажете ми, ако съм недискретен, но не е ли замесен и някой млад мъж.

Грета остави лъжицата.

— Да.

— Е, добре. От това той е загубил, а аз печеля. Този приятел трябва да е бил сляп.

Грета сведе пълните си със сълзи очи към чинията, въздъхна и каза бавно:

— Има и друга причина.

Мървин продължи да я наблюдава мълчаливо.

— Бременна съм.

— Разбирам. — Той се зае със супата си.

— Ще ви разбера, ако ми кажете да напусна незабавно. — Грета извади кърпичка от ръкава си и издуха носа си.

— Хайде, хайде, скъпа. Моля ви, не се разстройвайте. Бих казал, че това е още една причина някой да се грижи за вас.

— Нима не сте шокиран?

— Грета, аз може да живея уединено, но все съм научил нещо за живота. Такива неща се случват.

— Той беше американски офицер.

— Знае ли за бебето?

— Не. И никога няма да научи.

Мървин кимна.

— Не зная какво бих правила, ако не беше Дейвид.

— Вие двамата...

Грета поклати глава, преди той да успее да довърши изречението.

— Съвсем не. Просто сме добри приятели. Дейвид беше много мил към мен.

— А какви са плановете ви за бъдещето?

— Нямам представа. Дойдох тук, за да преживея шока, а докато бях болна, се опитвах да не мисля занапред.

— А семейството ви? — запита Мървин, докато Мери вдигаше чиниите от супата, за да сервира печеното пиле.

— Нямам си никого. Родителите ми загинаха по време на бомбардировките.

— Значи сте съвсем сама на света, така ли, скъпа? — усмихна се мило той и тя кимна.

С напредването на вечерта Грета започна да се отпуска. След вечеря се преместиха отново във всекидневната. Тя се настани на килима и започна да гали Морган, черния лабрадор, докато Мървин отпиваше от брендите си и ѝ разказваше за живота си в Кения.

— Никога ли не ви се е искало да се ожените? — запита го.

— Ами навремето имаше една девойка, но беше много отдавна. Дори бяхме сгодени, но... — Той въздъхна. — Както и да е, оттогава не съм имал подобно желание. Пък и коя ли би се омъжила за свадлив възрастен мъж като мен?

„Аз“ — мисълта връхлетя в съзнанието на Грета неочаквано, но тя успя бързо да я изхвърли. Топлината на огъня я приспиваше и тя се прозя.

— Време е да си лягате, млада госпожице. Изглеждате уморена.

— И точно така се чувствам. Извинете ме.

— Не е необходимо да се извинявате. Благодаря ви за очарователната компания. Надявам се, че не съм ви досадил.

— Не, съвсем не. — Тя се изправи.

— В такъв случай ще ми окажете ли честта да вечеряте с мен и утре?

— Разбира се. Благодаря ви, Мървин. Лека нощ. — Тя се отправи към вратата.

— Грета...

— Да?

— Искам да запомните, че вече не сте сама.

— Благодаря ви. — Момичето се усмихна и затвори вратата след себе си.

Докато се изкачваше по стълбите, Грета прехвърляше в мислите си цялата вечер. Беше убедена, че щом съобщи на Мървин, че е бременна, той веднага ще промени отношението си към нея. Ала нищо такова не бе станало. След като се съблече и се отпусна в леглото, си помисли, че той почти бе флиртувал с нея. Но сигурно... не, не би могъл да проявява интерес към нея, нали?

През следващата седмица Грета вечеря с Мървин всяка вечер. Вместо да ѝ чете, следобедите той я водеше на продължителни разходки из земите, принадлежащи към Марчмънт. Тя започна да осъзнава, че той я ухажва по своя старомоден начин. Но точно това ѝ се струваше необяснимо. В края на краищата господарят на Марчмънт не би могъл да се ожени за жена, която носеше в утробата си дете от друг мъж.

След като прекара в къщата цял месец по настояване на Мървин, Грета вече беше сигурна, че той не желае тя да си отиде.

Няколко дни по-късно, докато седяха във всекидневната след вечеря и обсъждаха „Дейвид Копърфийлд“, лицето на Мървин внезапно стана сериозно.

— Грета, искам да ви попитам нещо.

— Какво има, Мървин?

— Ами... — Той прочисти гърлото си и сведе поглед към килима. — Не зная как да ви го кажа. Работата е там, скъпа, че за краткото време, което прекарахте тук, аз много се привързах към вас. Вие ми възвърнахте енергията, която мислех, че отдавна съм загубил. Ужасявам се от мисълта, че може да си отидете. Това много би ме разстроило. Въпросът, който искам да ви задам, е — бихте ли ми оказали честта да се омъжите за мен?

Закована на място от изумление, Грета се загледа в него с отворена уста.

— Естествено, напълно разбирам, че мисълта да станете съпруга на мъж, толкова по-възрастен от вас, не ви очарова. Но, струва ми се, вие имате нужда от всичко онова, което аз бих могъл да ви дам: баща на детето ви и сигурност за вас и за него.

— Аз... Искате да кажете, че ще приемете детето, което нося, като свое собствено?

— Разбира се. Не е необходимо всички да знаят, че то не е от мен, нали така?

— Ами Лора Джейн и Дейвид? Те знаят истината.

— Не се тревожете за тях. И така, какво ще кажете, скъпа Грета? Тя остана мълчалива.

— Питате се защо ви правя това предложение, нали?

Грета кимна.

— Ще ви прозвучи ли банално, ако ви кажа, че вие ме карате отново да се чувствам млад? Че ме накарахте да осъзная колко съм бил самотен? Че изпитвам към вас чувства, на които не мислех, че съм способен. Смятам, че всеки от нас би могъл да даде на другия онова, което е липсвало в живота му досега.

— Да, но...

— Не очаквам да вземете решение още сега. Давам ви време да обмислите всичко. Можете да се върнете в къщата на Дейвид, ако искате.

— Да... Не... Аз... — Грета разтърка челото си. — Ще ме извините ли, Мървин? Много съм уморена.

— Разбира се.

Легнала в леглото, Грета прехвърляше в съзнанието си предложението на Мървин отново и отново. Ако приемеше, детето ѝ щеше да си има баща и завинаги щеше да им бъде спестен позорът, който преследваше незаконородените деца и техните майки. Щеше да бъде господарка на прекрасната къща и никога повече нямаше да се тревожи за прехраната си.

Единственото нещо, което никога нямаше да има, беше мъж, когото да обича. Въпреки че Мървин беше много мил и привлекателен по свой собствен начин, мисълта да лежи с него в едно легло не я очароваше.

Но ако откажеше, трябваше да се върне в малката къща и да отгледа детето си сама. А кой би могъл да каже какво щеше да стане по-нататък? Съществувахе ли вероятност в бъдеще отново да срещне любовта?

В съзнанието ѝ изплува образът на Том и тя бързо разтърси глава. Той вече нямаше да се върне и тя трябваше да осигури бъдещето си и това на детето. Имаше ли друг избор?

Запита се какво щяха да кажат Лора Джейн и Тафи. Надяваше се, че и двамата ще я разберат. Впрочем нейното положение не позволяваше да взема под внимание мнението на другите.

— Няма кой друг да се погрижи за нас, нали? — тихо прошепна тя и притисна ръце към корема си.

Същата вечер Грета слезе долу и съобщи на Мървин, че приема предложението му за женитба.

СЕДМА ГЛАВА

Мери влезе в трапезарията и завари Мървин да закусва и да чете „Таймс“.

— Извинете, сър, мисис Марчмънт е тук, за да се види с вас.

— Кажете й, че трябва да изчака, докато приключи със закус...

— Не мисля, че това може да чака, Мървин! — Ел Джи се появи на прага зад прислужницата и мина покрай нея.

— Много добре. Благодаря ти, Мери. Ще затвориш вратата след себе си, нали? — изръмжа господин Марчмънт.

— Да, сър.

Момичето излезе и Ел Джи застана на противоположния край на масата, вперила поглед в него. Беше бледа и очевидно много разстроена.

— И така, какво е това, което не може да чака?

— Знаеш много добре какво е. — Гласът на жената беше едва доловим шепот.

— Разстроена си, защото ще се ожения за Грета, нали?

Ел Джи се отпусна на един стол и въздъхна тежко.

— Мървин, не искам да се меся в работите ти, нито да ти бъда настойник, но, за бога, ти не знаеш нищо за това момиче!

— Зная всичко, което ми е необходимо — отвърна той и започна спокойно да маже с масло филия препечен хляб.

— Наистина ли? В такъв случай сигурно се чувстваш много щастлив, че господарка на Марчмънт ще стане едно момиче, което си е вадило прехраната, като се е появявало чисто голо на сцената на един театър?

— Чувствам се щастлив, защото намерих някой, който е готов да ми дари щастието, което смятах, че съм изгубил завинаги.

— Да не искаш да ми кажеш, че си влюбен в нея? Заслепен от красивото й лице?

— Ел Джи, както сама каза, това не е твоя работа.

— О, да, моя е, щом означава, че едно извънбрачно дете ще наследи имението вместо сина ми. — Гласът на Ел Джи преливаше от

вълнение.

— Е, твоят син не е засвидетелствал кой знае каква привързаност към това място, не мислиш ли?

— Но то му принадлежи по право, Мървин, и ти много добре го знаеш.

— Никой, освен ти и Дейвид, не знае, че детето на Грета не е от мен. Сигурно ще тръгнат приказки, че заради появата му е трябвало да се оженим набързо, но подобно обяснение ме устройва напълно — спокойно отвърна той.

— Значи ти мислиш така? — Ръцете на Ел Джи трепереха от усилието да въздържа гнева си. — И очакваш от мен да стоя отстрани и да гледам как наследството на сина ми преминава в ръцете на копелето на някакъв американски наемник?

— Съществува само твоята дума срещу нашата. Но ако искаш, отнеси въпроса до съда. Подозирам, че хората ще обвинят твоята алчност, а от цялата работа ще излезе скандал, какъвто вестниците обичат. Но, моля, свободна си да постъпиш, както искаш.

— Просто не мога да разбера как можеш да постъпваш така с мен и Дейвид, Мървин. След всичко...

— Ти не можеш да разбереш как аз мога да постъпвам така с вас? — изсмя се презрително той. — Просто се върни двадесет години назад, скъпа Лора Джейн, и си припомни как ти постъпи с мен!

— Значи това било. Отмъщение?

Мървин поклати глава.

— Не, всъщност не. Но трябва да помниш, че ти сама си довлече тези неприятности. Ако не се бе омъжила за по-малкия ми брат, докато аз се биех за краля и родината, Дейвид би могъл да бъде наш син и този проблем нямаше да стои пред теб.

— Но, Мървин, ти отсъстваше в продължение на пет години, през три от които те смятахме за мъртъв!

— А не трябваше ли да изчакаш малко повече? В края на краищата аз те бях попитал дали ще се омъжиш за мен и ти бе приела предложението ми. Дори носеше пръстена, който ти бях подарил. Можеш ли да си представиш как се чувствах аз, когато се върнах в Англия само за да открия, че годеницата ми е станала съпруга на по-малкия ми брат и живее в моя дом? И не само това, а и че имам племенник на една година. Боже мили, Лора Джейн! Войната едва не

ме унищожи и единственото нещо, което ме крепеше през цялото време, беше мисълта, че ти ме чакаш!

— Нима мислиш, че не съм достатъчно наказана заради онова, което направих? — отчаяно разпери ръце Ел Джи. — Но ти трябва да мразиш мен, а не сина ми, не Дейвид. Той не заслужава подобно отношение. Ти дори не можеш да го понасяш.

— Не, не мога и никога не бих могъл.

— Добре, ти може да си мислиш, че съм те предала, но не смяташ ли, че съм наказана достатъчно, след като непрекъснато живея с чувството за вината си и гледам отношението ти към Дейвид? А сега и това!

— Тогава защо остана тук?

— Да не искаш да кажеш, че трябваше да си отида?

Мървин се изсмя и поклати глава.

— Не, Лора Джейн. Не ми отреждай ролята на отвратителния злодей. Марчмънт е толкова твой дом, колкото е и мой. И не забравяй, че ти сама реши да се преместиш в другата къща, след като аз се върнах от Кения. Зададох ти най-обикновен въпрос.

Ел Джи обхвана безпомощно главата си.

— Моля те, Мървин, умолявам те! Не отнемай на Дейвид наследството, което му се пада по право, само защото искаш да си отмъстиш на мен. Знаеш, че никога няма да предприема публична борба с теб, така че оставям всичко на съвестта ти. Това, че отнемаш имението от Дейвид, за да го оставиш на някого, който няма и капка от кръвта на рода Марчмънт във вените си, е прекалено висока цена за моята постъпка. — Тя се изправи бавно. — Нямам какво повече да ти кажа, освен че според мен си прав. Ще напусна Марчмънт. Ще си отида следващата седмица. Както сам отбеляза, нищо не ме задържа тук, още по-малко сега.

— Както искаш — сви рамене Мървин.

— Но ти не отговори на един мой въпрос. Влюбен ли си в Грета?

— Да.

— Сбогом.

Той я наблюдаваше как се отдалечава от къщата, без да погледне назад, с онази елегантност, която го бе впечатлила още когато тя беше шестнадесетгодишна. Тогава тя беше красива млада жена и той много я обичаше.

Мървин се изправи и отиде до прозореца. Загледан в нея, почувства как го обзема съжаление. Беше заминал за Кения, за да избяга от болката, причинена от нейната измяна, неспособен да гледа заедно брат си Робин и бившата си годеница. Когато научи, че Робин е загинал при злополука по време на езда, най-просто щеше да бъде да се върне в Марчмънт и да помоли Лора Джейн да се омъжи за него. Ала гордостта не му позволи да го стори. И бе прекарал години наред в чужбина.

Мисълта, че тя може да напусне Марчмънт, го изпълваше с тъга. Дали не трябваше да изтича след нея, да ѝ признае, че дори след всичките тези години продължава да я обича, че причината никога да не се ожени бе, че дори след онова, което бе направила, той продължаваше да иска единствено нея?

Върви, бързай, кажи ѝ, преди да е станало твърде късно, крещеше някакъв глас у него. Забрави Грета и иди при Лора Джейн. Направи най-доброто за годините, които ти остават!

Отпусна се на стола до прозореца. Поклати отчаяно глава, знаейки със сигурност, че каквото и да му нашепва сърцето, гордостта, която винаги вземаше връх и бе разрушила живота му, отново щеше да победи и да се изпречи на пътя му към единственото щастие, за което бе копнял.

ОСМА ГЛАВА

Кариерата на Тафи като поддържащ комедиант беше към края си. Договорът му с „Уиндмил“ беше удължен и откликът на публиката беше в пълен синхрон с нарастващата му увереност. Беше забелязан от добър агент, който бе гледал едно от представленията му и вече бе уверен, че е роден за велики дела. Редовният му доход от театъра му позволи да смени мизерната стаичка с едностаен апартамент в Сохо. Преместването и изтощителните ангажименти в „Уиндмил“ му попречиха да осъществи замисленото пътуване до Марчмънт, за да посети майка си и Грета. Но твърдо реши да отиде другата седмица.

Докато се обличаше и оправяше грижливо леглото си, усети сърцето си да бие по-бързо от обикновено. Тази сутрин трябваше да се яви в Би Би Си в Портланд Плейс, за да запише първия си радиоскеч за едно комедийно шоу, което щеше да се излъчи в петък в осем часа — най-слушаното време. В него се представяха млади комедийни таланти и той знаеше, че мнозина от комиците бяха поели по пътя на славата и богатството именно оттам.

Тафи отиде в малката си кухня и постави чайника върху печката. Чу шум в пощенската кутия и забърза по коридора, да вземе писмото си. Докато се връщаше в кухнята, разглеждаше учудено плика. Безпогрешно бе разпознал почерка на майка си, но клеймото бе от Ийстборн, а не от Портмадог.

Направи си чай, седна до малката маса и започна да чете писмото.

„Скъпи Дейвид,

Зная, че вече си забелязал, че не ти пиша от Марчмънт, а от дома на сестра ми Дороти в Ийстборн. Но да мина направо към въпроса: напуснах къщата си и ще остана тук, докато реша какво да правя по-нататък. Няма да те отегчавам с подробности около преместването ми, но ще ти кажа, че реших, че е крайно време за някаква промяна или, така да се каже, за ново начало. Както и да е, не се

тревожи за мен. Аз съм добре, а Дороти ме прие много възторжено и ме настани удобно. След смъртта на Уилям миналата година тя се чувстваше много самотна в голямата къща и двете сме чудесна компания една за друга. Може да остана тук, но може и да се преместя. Времето ще покаже, но едно е сигурно — никога няма да се върна в Марчмънт.

Мило момче, имам някои новини за теб. Мървин доста се увлече по твоята приятелка и преди две седмици ѝ направи предложение. Тя прие. Боя се, че за това и ние имаме вина. Знаеш колко упорит може да бъде чичо ти, когато си научи нещо. Както и да е, надявам се, че това няма да те разстрои много. Страхувам се, че чувствата ти към Грета бяха повече от приятелски. Все пак, като я наблюдавах отстрани, разбрах, че тя прави най-доброто за себе си и за детето си. И двамата сме поканени на сватбата. Изпращам ти твоята покана. Аз за съжаление няма да мога да присъствам.

Надявам се, че ще намериш време да дойдеш да ме видиш или пък аз ще отскоча до Лондон.

Моля те, не се тревожи. Аз съм много добре и се надявам, че и при теб всичко е наред.

Пиши ми, ако намериш свободно време.“

Изпращам ти всичката си любов: Мама

Тафи препрочете писмото няколко пъти, клатейки глава в недоумение.

Грета да се омъжи за чичо му... Прехапа устни, обзет от непознато усещане за напираници в очите му сълзи. Естествено, той разбираше защо. Мървин щеше да ѝ даде всичко, от което тя се нуждае. Но му се струваше невъзможно Грета да е влюбена в него. Та той бе достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща!

Тафи въздъхна, проклинайки се, задето не бе разкрил чувствата си. Ако го беше сторил, сега може би той щеше да върви с нея към олтара. А ето че я беше загубил и може би завинаги.

Що се отнасяше до преместването на майка му от Марчмънт, нищо не разбираше. Знаеше колко е привързана тя към имението.

Често се бе питал дали не се чувства самотна там, но тя винаги бе изглеждала много доволна. Беше наясно, че отношенията ѝ с Мървин са формални и доста хладни, но го бе отдавал на различията в характерите им.

Погледна часовника си и си наля още чай. Докато отпиваше от чашата, през съзнанието му премина друга мисъл. След като Грета се омъжваше за Мървин и той щеше да се грижи за детето ѝ, това означаваше, че един ден то щеше да наследи имението. Предполагаше, че ще стане точно така. Зачуди се колко малко го вълнува това. Още в детството си бе разбрал, че мястото му не е в Марчмънт. Всички материални блага, от които се нуждаеше, щеше да постигне чрез собствения си талант. Но знаеше колко много майка му държи имението да остане на него.

Тафи инстинктивно долови, че именно тази женитба бе причината за преместването на майка му. Мисълта, че детето на някакъв непознат американски офицер ще получи наследството, се е оказала непоносима за Ел Джи.

Въздъхна тежко. Вече нямаше смисъл да ходи в Марчмънт, затова реши следващия уикенд да замине за Ййстборн.

— По дяволите! — извика Тафи, щом забеляза, че разполага само с двадесет и пет минути, за да стигне до Портланд Плейс.

Бързо облече палтото си, пъкна писмото в джоба и затръшна входната врата след себе си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мървин се ожени за Грета само осем седмици след като я бе видял за първи път в гората. През един мрачен декемврийски ден двамата се заклеха в съпругеска вяръност в малката църква в имението в присъствието на петнадесетина гости.

Грета не бе поканила никого. Бе получила мило писмо от Тафи, в което той ѝ се извиняваше, че не може да се възползва от поканата и ѝ пожелаваше всичко хубаво за в бъдеще. Ел Джи също не присъстваше. Бе напуснала къщата си преди три седмици, без дори да се сбогува. Грета изпита дълбоко облекчение. Нейното присъствие би я карало да се чувства неловко.

Сега, когато по-възрастната жена си бе отишла, тя реши да забрави всичко, свързано с „Уиндмил Тиътър“ и с Том. За нея женитбата ѝ означаваше ново начало, възможност да загърби миналото и да погледне напред към бъдещето. Тежката ѝ брокатена рокля бе дълга и широка и дори най-зоркото око не би могло да забележи леко издутия ѝ корем.

По време на сватбената закуска Грета някак странно безучастно наблюдаваше гостите, които ядяха и разговаряха помежду си. Мървин бе поканил трима офицери от частта, в която бе служил, доктор Евънс, двама далечни братовчеди и четирима от местните фермери. Мистър Гленуилям, адвокатът на Мървин, присъстваше в ролята на кум.

Въпреки че всички бяха разговаряли с нея много любезно, тя долови учудването им, че Мървин е решил да се ожени след толкова време, още повече че си бе взел толкова млада жена. Знаеше добре, че след пет месеца, когато се роди бебето, те щяха да клатят глави разбиращо.

— Добре ли си, скъпа? — попита съпругът ѝ и ѝ подаде чаша вино.

— Да, добре съм.

— Радвам се. Ще стана да кажа няколко думи — да благодаря на всички, че са ни уважили и тям подобни.

Той се изправи. Гостите престанаха да разговарят и се обърнаха към него.

— Дами и господа, благодаря ви, че се присъединихте към мен и съпругата ми, за да отпразнуваме това щастливо събитие. Сигурно някои от вас са били доста учудени, когато са получили поканата ми, но сега, след като видяхте Грета, сигурен съм, ще ме разберете. Бяха ми необходими почти шест десетилетия, за да заста на пред олтара, и сега съм много благодарен на съпругата си, че прие предложението ми. Трябва да ви призная, че ми се наложи да събера доста кураж, преди да се осмеля да ѝ предложа! И преди да завърша, трябва да благодаря на Морган, моето куче, за това, че ни запозна.

Наоколо гръмнаха аплодисменти и мистър Гленуилям вдигна чашата си за първия тост.

— За булката и младоженеца!

— За булката и младоженеца!

Грета отпи глътка от шампанското си и се усмихна на Мървин — нейния защитник и спасител.

Гостите си тръгнаха рано вечерта и Грета и Мървин седнаха пред камината, за да си допият виното.

— Е, мисис Марчмънт, как се чувстваш като омъжена жена? — усмихна се той.

Грета се прозя и се разсмя:

— Изтощена.

— Вярвам ти, миличка. Денят сигурно беше много тежък за теб. Защо не отидеш в спалнята си, а аз ще накарам Мери да ти донесе там нещо за вечеря? — Той забеляза учуденото ѝ изражение. — Мила моя, като се има предвид състоянието ти, не смятам, че би било честно от моя страна да искам от теб да... тъъ... да консумираме брака си. Предлагам да спим в отделни стаи, както досега. Веднага след като... след като се освободиш, ще поговорим отново за това.

— Щом така искаш, Мървин — отвърна тя спокойно.

— Да, така искам. А сега върви.

Грета се изправи, отиде до него и го целуна леко по бузата.

— Лека нощ. И благодаря за прекрасния ден.

— И аз се забавлявах. Лека нощ, мила.

След като тя излезе, той си наля още бренди и се загледа в огъня.

Тя му липсваше. Липсваше му ужасно. Единственото, за което бе в състояние да мисли, докато стоеше пред олтара и поставяше венчалната халка на пръста на Грета, бе, че тя трябваше да стои до него и да му се врича във вечна вярност.

Мървин си обеща никога да не разкрива пред Грета истината за чувствата си. Тя щеше да получи всичко, от което има нужда.

Всичко, освен сърцето му.

Коледа дойде и отмина безшумно. Докато през януари снегът се сипеше навън, Грета наблюдаваше как тялото ѝ постепенно наедрява. Тя се чувстваше зле и не можеше да спи. Забеляза, че глезените ѝ се подуват и много бързо се задъхваше. Мървин настоя да повикат доктор Евънс.

Лекарят я прегледа много внимателно, натискаше корема ѝ и слушаше през някакъв инструмент, който много ѝ напомняше малък тромпет.

— Всичко наред ли е, докторе? — попита Грета разтревожено, когато той започна да събира нещата си в чантата.

— О, да, всичко е наред. Но се надявам, че сте подготвена за двойно изживяване след няколко месеца. Според мен ще имате близнаци, мисис Марчмънт. Точно заради това се чувствате толкова зле. Смятам, че ще бъде най-добре, ако отсега нататък останете на легло. Няма причини да очакваме някакви проблеми, тъй като тоновете и на двете бебета се чуват съвсем ясно, но трябва да бъдем внимателни. Може да се наложи да ви закараме в болница няколко седмици преди раждането. Ала първо ще видим как ще се чувствате. Ще слеза долу, за да съобщя добрата новина на таткото — усмихна се той. — Ще бъдете добро момиче, нали? Ще намина да ви видя идната седмица.

— Да, докторе, благодаря ви.

Грета се отпусна на възглавницата и се усмихна облекчено. Ако някога бе хранила съмнения дали бе постъпила правилно, омъжвайки се за Мървин, сега те се бяха изпарили. Близнаци. Две бебета, които трябваше да гледа, да храни и облича. Един господ знаеше какво щеше да се случи с трима им, ако бе останала сама.

Десет минути по-късно на вратата се почука и в стаята влезе съпругът ѝ. Той се приближи до нея, седна на леглото и взе ръката ѝ в своята.

— Добрият доктор ми съобщи новината, скъпа. Сега трябва да се грижиш за себе си и да си почиваш. Ще кажа на Мери отсега нататък да носи храната ти в спалнята.

— Съжалявам, Мървин. — Грета сведе поглед и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— За какво съжаляваш?

— Ти си толкова мил с мен.

— Хайде стига! Ти ме направи толкова щастлив, като се омъжи за мен. Значи близнаци, а? Така шансът ни да имаме син се удвоява. — Той се наведе и я целуна. — Налага се да изляза, но искаш ли да дойда по-късно и да ти почета?

— Да, ако имаш време.

— Разбира се.

Мървин излезе и Грета се замисли над думите му. Той не за първи път намекваше, че би бил много щастлив, ако детето бъде момче. Тя предполагаше, че това е желанието на всеки мъж.

— Моля ти се, Господи — прошепна, — нека да родя син!

Родилните болки на Грета започнаха посред нощ, близо месец преди термина ѝ. Веднага повикаха доктор Евънс и местната акушерка. Лекарят настояваше веднага да я откарат в болницата, но когато пристигна, се увери, че тя не е в състояние да бъде преместена.

Десет часа по-късно Грета роди мъничко момиченце. След двадесетина минути се появи и синът ѝ. Изтощена, тя притискаше дъщеря си към гърдите си и наблюдаваше как доктор Евънс леко шляпа момченцето по малкото задниче.

— Хайде, хайде — мърмореше той и внезапно дребното същество се закашля и изплака. Лекарят изкъпа бебето, пови го в едно одеялце и го подаде на майката.

— Ето, мисис Марчмънт. Две чудесни бебета.

Грета почувства, че по страните ѝ се стичат сълзи, докато наблюдаваше съвършените черти на малките човечета, на които току-

що бе дала живот. Неочаквано бе залята от толкова силен прилив на нежност, че дъхът ѝ секна.

— С тях всичко наред ли е? — запита притеснено.

— Да. Но след като им се порадвахте, ще ги отнеса в другата стая, за да ги прегледам. Момченцето е доста дребничко и ще изисква допълнителни грижи. Ще предложи на съпруга ви да наеме сестра, която да ви помага през следващите няколко седмици. Сега трябва да си починете. Мегън ще остане да се погрижи за вас.

— Няма да ги задържате за дълго, нали? — запита Грета и неохотно подаде бебетата на доктора.

— Не, разбира се — усмихна се той и напусна стаята.

Младата майка се отпусна в леглото и стисна зъби, когато сестрата започна да я шие.

По-късно, унесена в дрямка, тя почувства лек допир до бузата си. Отвори очи и видя Мървин, надвесен усмихнат над нея.

— О, милото ми, храбро момиче. Каква си ми умница! Имаме си прекрасен син.

— И дъщеря.

— Разбира се. Имаш ли нещо против да наречем момченцето Глин, на баща ми?

— Не. А момиченцето?

— Оставям ти да решиш.

— Франческа Роуз — тихо каза тя. — Ческа, за по-кратко.

— Както искаш, скъпа.

— Как са децата?

— Много добре. Сега спят в детската стая.

— Може ли да ги видя?

— Не сега. Ти също трябва да поспиш.

— Добре, но скоро, нали?

— Да. — Мървин я целуна по челото и излезе от стаята.

През следващите четиридесет и осем часа Грета не видя сина си. Прекалено слаба, за да стане от леглото, тя умоляваше новата сестра, която Мървин беше наел, да ѝ го покаже, но тя отказваше и ѝ носеше само Ческа.

— Той е болен, нали? — питаше непрекъснато Грета.

— Не. Има само лека треска и докторът не разрешава да го местим.

— Но аз съм негова майка. Трябва да го видя! — Тя се опита да се надигне, но веднага се отпусна на възглавницата, стенойки.

— Всяко нещо с времето си, мисис Марчмънт — отсече сестрата.

Същата нощ Грета успя да приседне в постелята и да стане от леглото. Бавно прекоси коридора и влезе в детската стая, където завари Мървин да люлее нежно на ръце сина й. Ческа спеше кротко в креватчето си.

— Защо си станала? — намръщи се с досада съпругът й.

— Трябваше да видя детето. Той добре ли е? Сестрата не ми казва нищо. Не ми позволява дори да го нахраня. — Грета се присегна за бебето, но Мървин се отдръпна отбранително.

— Не, Грета. Твърде слаба си. Може да го изпуснеш. Сега той е добре. Имаше треска, но докторът каза, че всичко е минало. Скъпа, защо не се върнеш в леглото? Имаш нужда от почивка.

— Не! Искам да подържа Глин. — Грета изтръгна бебето от ръцете на съпруга си и се загледа във вързопчето. Беше забравила колко е мъничко. — Ще го взема в леглото с мен.

— Хайде, мисис Марчмънт, не бъдете глупава. За него се грижат много добре. — Сестрата се появи иззад гърба й.

— Но аз... — Грета почувства как цялата й сила я напуска. Остави сестрата да сложи Глин в креватчето му, докато Мървин я отвеждаше към нейната спалня като малко дете. Озовала се в леглото, тя избухна в ридания.

— Ще изпратя сестрата при теб, скъпа — някак засрамено каза той и напусна стаята.

— Хайде, хайде, мисис Марчмънт. Всички млади майки се чувстват така. Хайде. — Сестрата й подаде хапче и чаша вода. — Това ще ви успокои и ще ви помогне да заспите.

Но сънят не идваше. Грета лежеше, взираше се в тъмнината и си припомняше погледа на Мървин, докато бе прегръщал сина й.

И за първи път си помисли дали това не бе причината, поради която се бе оженил за нея.

Тя му бе дала онова, което бе искал. Наследник на Марчмънт.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Грета бързо възстанови силите и равновесието си. Тя участваше активно в грижите около двете бебета и щастлива наблюдаваше как те заякват с всеки изминал ден. Животът ѝ се превърна в един затворен кръг от хранене, повиване и няколко часа откраднат сън. Мери и сестрата ѝ помагаха, но тя се стремеше да върши сама колкото може повече.

Вече нямаше време да помисли за себе си. При всяко изплакване бе до децата си, готова да ги успокоява, да ги милва и да ги закриля. Никога не се бе чувствала по-щастлива. Животът ѝ бе придобил нов, чудесен смисъл. Чувстваше се необходима и незаменима за двете малки човешки същества. Отговорността ѝ доставяше удоволствие и близнаците разцъфтяваха под нежните ѝ грижи.

Всеки следобед в два часа Мървин идваше в детската стая. Рядко поглеждаше Ческа, но вземаше Глин и се занимаваше с него час-два. Понякога Грета го виждаше да седи в библиотеката с момченцето в скута си или да тика тежката бебешка количка по чакълестата алея, придружаван от Морган.

— Той не ти обръща никакво внимание, нали, мъничката ми? — Грета целуваше меката косица на дъщеря си. — Няма нищо. Мама те обича. Наистина те обича.

Месеците се търкаляха и Грета започна все по-често да се замисля над странните взаимоотношения със съпруга си. Сутрин беше прекалено заета с децата, а Мървин бе или във фермата, или в Портмадог по работа. Следобедите си той прекарваше с Глин, така че през деня се виждаха рядко. Вечер се хранеха заедно на голямата полирана маса в трапезарията, но тя забеляза, че разговорите им ставаха все по-вяли. Единствената тема, която ги оживяваше, бяха децата. Очите на Мървин блестяха, докато разказваше как Глин е издърпал опашката на Морган, но веднага след това настъпваше продължително мълчание. Грета се оттегляше в спалнята си, изморена от напрегнатия ден и благодарна, че съпругът ѝ не бе предложил да променят установеното положение за през нощта.

Понякога, късно нощем, докато стоеше в детската стая и се грижеше за сина си, който настиваше почти всяка седмица, тя размишляваше за отношенията със съпруга си. Долавяше, че го познава не повече, отколкото в деня, когато го бе срещнала за пръв път. Той продължаваше да се отнася мило с нея и да се грижи за благополучието ѝ, но имаше моменти, когато тя се чувстваше повече като негова племенница, отколкото като съпруга. Питаше се дали не се бе омъжила за бащата, който толкова ѝ бе липсвал, когато беше дете.

Често мечтаеше да потъне в обятията на млади, силни ръце, но това беше жертвата, която трябваше да принесе. Децата ѝ имаха баща, имаха покрив над главата си и никога нямаше да им липсва нещо. Нейните лични копнежи бяха на заден план.

Така измина година, после се изниза още една. Грета щастливо наблюдаваше как Глин и Ческа произнасят първите си думи и правят първите стъпки. Близнаците се чувстваха много близки и можеха да играят заедно с часове. Изглежда си бяха изградили свой собствен свят. Тя често виждаше Ческа да прегръща покровителствено брат си. Глин се притискаше до нея, докато тя шепнеше нещо в ухото му и след малко двете деца се заливаха от смях. Грета смяташе смеха им за най-прекрасния звук на света. Обичаше да гледа как Ческа се грижи за брат си и как очите ѝ горят от тревога, когато той биваше повален от поредната си настинка.

Отношенията между Мървин и Глин също се задълбочаваха. Глин даряваше „тати“, както го наричаше, със сияйна усмивка всеки път, когато той влизаше в стаята, и протягаше към него ръчички. Грета често наблюдаваше през прозореца как високият мъж и малкото момченце изчезват между дърветата. Ако някога изпитваше раздразнение от тази привързаност към момчето за сметка на сестра му, не го показваше. Вместо това изграждаше здрава връзка между себе си и златокосата си дъщеря.

Майчинството беше променило Грета. Тя вече не мислеше за бъдещето. Животът в Марчмънт я бе обвинил като пашкул и тя живееше ден за ден.

Понякога имаха гости. Мистър Гленуилям идваше на вечеря със съпругата си, а Джек Уилямс — младият управител на фермата — наминаваше в неделя и оставаше за обяд. Веднъж за един уикенд ги навестиха двама приятели на Мървин от армията, но той не се показа

много общителен. Единствената женска компания, на която Грета можеше да се радва, бе тази на Мери. Двете се бяха сприятелили, защото въпреки че едната беше господарка, а другата само прислужница, произходът им беше сходен.

Грета не се интересувахе от живота извън имението. Близнаците бяха осигурени, доволни и спокойни.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ел Джи разтвори широко ръце и забърза към Дейвид.

— Милото ми момче! Толкова се радвам да те видя! Господи, изглеждаш добре! — Тя целуна сина си по двете страни.

— И аз се радвам да те видя, мамо. Ще влезем ли?

— Да, но сигурен ли си, че можеш да си го позволиш? — Ел Джи оглеждаше голямото фоайе на хотел „Савой“, докато вървяха към ресторанта.

— Разбира се, че мога. Нещата при мен потръгнаха доста добре, мамо, а и чаках доста дълго, докато успея да постигна това.

Майката наблюдаваше гордо сина си, докато оберкелнерът го поздравяваше топло и ги придружи до едно сепаре в тъгла на салона.

— Често ли идваш тук, Дейвид?

— Защо?

— Просто защото оберкелнерът те посрещна като стар приятел.

— Леон, агентът ми, често ме води тук на обяд — сви рамене Тафи. — Какво ще кажеш за малко шампанско, мамо?

— Сигурен ли си, че наистина можеш да си го позволиш, Дейвид?

— Бутилка шампанско, моля — обърна се Тафи към сервитьора. — Днес ще празнуваме.

— Какво, скъпи?

— В Би Би Си проявиха достатъчно мъдрост най-после да ми дадат да правя свое собствено шоу.

— О, Дейвид! Но това е прекрасно! Толкова се радвам за теб!

— Благодаря ти, мамо. Ще се излъчва всеки понеделник между шест и седем. Аз ще бъда водещ и всяка седмица ще каня да ми гостуват различни комедианти.

— Изглежда, наистина се оправяш доста добре, щом можеш да си позволиш да поканиш майка си в ресторанта на хотел „Савой“ на бутилка шампанско — усмихна се Ел Джи.

— Е, това не е заслуга на Би Би Си, защото никой не може да забогатее, като работи за тях — каза Тафи. — Дължи се на някои други

неща, с които съм се захванал. Леон смята, че ми е осигурил малка роля в един филм на „Пайнууд“, съществува и „Уиндмил“, а и...

— Налага ли се все още да работиш там, Дейвид? Само при мисълта, че... е, ти знаеш, че никога не съм гледала с добро око на това.

— Засега да. Не забравяй, че те ми дадоха работа, когато никой друг не искаше да ме вземе. Както и да е, ще остана там, докато се уверя, че ще бъда ангажиран поне за следващите шест месеца и радиошоуто ми потръгне. Сигурен съм, че няма да ти хареса името му.

— Така ли? И какво е то?

— „Въпросите на Тафи“.

— Боже мили! Този прякор е наистина поразителен! Но за мен ти винаги ще си останеш Дейвид, скъпи.

Шампанското пристигна и сервитьорът напълни две чаши. Тафи вдигна своята.

— За теб, мамо. За подкрепата, която си ми оказвала.

— Глупаво момче! Не съм направила нищо. Ти постигна всичко сам.

— О, мамо, ти направи за мен толкова много! Когато като малък за пръв път ти казах, че искам да стана комедиант, ти не се отнесе с презрение към мечтата ми, колкото и смешна да ти се е струвала тя. А когато тръгнах към Лондон, не ме обвини, че съм безотговорен.

— Е, радвам се, че нещата се подредиха толкова добре за теб. Пия за това! — Ел Джи отпи от чашата си и внезапно стана сериозна. — Дейвид, трябва да те попитам — измъчват ли те някакви задни мисли по отношение на Грета и Мървин?

— Съвсем не. Изобщо не ме интересува кой ще наследи Марчмънт, когато Мървин умре, което може да бъде след години. Освен това, мамо, много съм щастлив, че живея свой собствен живот. Най-доброто нещо, което направих, бе, че напуснах Марчмънт. Тук имам всичко, от което се нуждая. А как са Мървин и Грета?

— Нямам представа. Откакто напуснах имението, нямам връзка с тях. Мери ми пише понякога, но скоро не съм получавала писмо. Знаеш, че Грета роди близнаци — момче и момиче, нали?

— Да — мрачно се усмихна Тафи. — Син и наследник на чичо Мървин. Знаеш ли, неговото отношение към нас винаги ме е учудвало.

Докато растях, ми се струваше, че той ме мрази, но не можех да разбера защо.

Ел Джи стисна зъби. Никога не беше разказвала на сина си за отношенията си с Мървин и нямаше намерение да го прави сега.

— Не зная, Дейвид. Ще поръчваме ли? Аз свърших.

По време на обяда двамата обсъждаха бъдещото шоу на Тафи.

— А какво ще кажеш за женската компания? Не си ли намерил още бъдещата си съпруга? — усмихна се Ел Джи.

— Не. Изглежда, не съм създаден за семейство. Впрочем в момента съм прекалено зает с кариерата си. Разкажи ми нещо за живота в Ийстборн.

Ел Джи знаеше, че Дейвид лъже. Очевидно той не желаше да говорят повече на тази тема и се съобрази с желанието му.

— О, но ти знаеш всичко, скъпи — сви рамене тя. — Никога не могат да се намерят достатъчно хора за една партия бридж, но не трябва да се оплаквам.

— Марчмънт ти липсва, нали, мамо?

— Е, аз винаги съм била малко особена. Не са много жените, които биха казали, че им липсва да стават в пет сутринта, за да издоят кравите, но това осмисляше живота ми. Всичкото свободно време, с което разполагам сега, кара дните ми да изглеждат досадни. — Ел Джи сви рамене. — Да, дявол да го вземе, наистина ми липсва имението. Липсват ми разходките сутрин, когато наблюдавах мъглата, обвила върховете на хълмовете, и ромонът на потока. Но, Дейвид, повярвай ми, аз взех единственото правилно решение. Както и да е, наистина трябва да тръгна към гара Виктория, за да хвана влака за вкъщи. Стана три часът, а Дороти ще изпадне в паника, ако не се прибере навреме.

— Разбира се. — Тафи направи знак да му донесат сметката. — Радвам се, че се видяхме.

Той плати и изпрати майка си до едно такси. Тя го целуна топло.

— Грижи се за себе си, Дейвид.

— Да, мамо — усмихна се той.

Докато наблюдаваше отдалечаващата се кола, Тафи въздъхна тежко. От много години насам го измъчваше подозрението, че майка му крие нещо от него. А днес това чувство го бе обзело с особена сила. Инстинктът му подсказваше, че всичко това има нещо общо с Мървин.

Но, проклет да е, ако имаше някаква представа какво беше то.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Следобед, в деня на третия рожден ден на близнаците, Грета организира чаено парти в детската стая. Заедно с Мървин, Мери, Глин и Ческа прекараха два часа в ядене на сандвичи и шоколадова торта, играха на „Сляпа баба“ и пяха детски песни.

Докато слагаше Глин в креватчето му и го целуваше за лека нощ, на Грета ѝ се стори, че той има лека температура, но отдаде това на превъзбудата на детето и горещината на юлския ден.

По време на вечеря тя спомена за това на Мървин. Той не се притесни и дори изтъкна голямата енергичност, която детето бе проявило по време на празника.

— Обзалагам се, че е от превъзбуда. Ще се почувства по-добре, когато го изведе утре сутринта.

Притеснена за сина си, Грета не може да заспи. Майчиният инстинкт ѝ подсказваше, че нещо не е наред, затова тя се промъкна в детската стая и видя Глин да се мята в леглото си, изгарящ от температура. Бързо го разсъблече и го изтри с влажна гъба, но това като че ли не помогна срещу треската. Загледа се в него за момент, опитвайки се да овладее обхващащата я паника. Но детето често вдигаше температура и тя не биваше да преувеличава опасността.

След малко се наведе над леглото му и го разтърси нежно, но той не отвори очи, унесен в бълнуване.

— Мървин, повикай доктор Евънс! Глин е болен! — извика Грета, като отвори вратата на спалнята му. Съпругът ѝ се събуди мигновено.

— Какво му е? — попита той и ѝ отправи изпълнен със страх поглед.

— Не знам. — Грета потисна надигналото се в гърлото ѝ ридание. — Струва ми се, че е в безсъзнание. Бързо! Повикай доктор Евънс!

Половин час по-късно докторът вече бе надвесен над креватчето на Глин и слушаше тежкото му, накъсано дишане.

— Какво му има, докторе? — попита Грета.

— Струва ми се, че се касае за тежък бронхит.

— Но ще се оправи, нали? — намеси се Мървин.

— Е, налага се незабавно да го откарáme в болницата. Не ми харесват тези хрипове в гърдите му. Той винаги е бил по-слабичък и съществува риск да развие пневмония.

— Господи! — изстена отчаяно Мървин.

— Да не изпадаме в паника. Просто вземам предпазни мерки. Ще докарате ли колата си? Ще бъде по-бързо, отколкото да чакаме линейката. Ще телефонирам в болницата, за да им кажа, че пристигате с Глин, и ще дойда при вас.

Мървин кимна. По пътя, гушнала болния си син до гърдите си, Грета забеляза, че ръцете на съпруга ѝ, стиснали волана на колата, треперят.

През следващите двадесет и четири часа състоянието на Глин се влоши още повече. Поставиха му диагноза хронична пневмония. Докато слушаше как синът ѝ се бори за всяка глътка въздух, на Грета ѝ се струваше, че сърцето ѝ ще се пръсне от отчаяние.

Без да продума, Мървин стоеше до нея край детското креватче. Никой от двамата не намираще сили у себе си да утеши другия.

Глин издъхна в четири часа сутринта на петото утро след третия си рожден ден.

Двамата се прибраха мълчаливо у дома, прекалено съкрушени, за да разговарят. Грета отиде направо в детската стая, взе Ческа в обятията си и се разрида, скрила лице в косите ѝ.

— О, миличка, миличка... Защо той? Защо той? — стенеше тя отново и отново. Чувстваше се сломена и отчаяна. Част от нея си беше отишла завинаги и тя никога повече нямаше да се възстанови.

По-късно същия ден слезе на долния етаж, за да види Мървин. Той беше в библиотеката, скрил глава в дланите си и с бутилка бренди пред себе си. Разтърсваха го дълбоки, отчаяни ридания.

— Моля те, Мървин, недей, недей! — Грета бързо се приближи до него и обви ръце около раменете му. Обичта им към Глин беше единственото, което ги сближаваше.

— Аз... аз толкова го обичах. Знаех, че не е мой, но още от първия път, когато го взех на ръце, аз... аз го почувствах като свой син.

— И той беше твой син. Той те обожаваше, Мървин. Нито един баща не би могъл да направи повече за детето си.

— Знаеш ли, всичко стана по моя вина. — Мървин вдигна глава и впери в Грета кървясалите си, пълни със сълзи очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Заведох го до потока точно преди рождения му ден и той падна в него. Знаех колко е крехък. Трябваше да го доведа у дома и да го преоблека със сухи дрехи, но той толкова се забавляваше, че аз си помислих... Господи, Грета!

— Мървин, не трябва да се обвиняваш. Доктор Евънс каза, че това е могло да се случи по всяко време. Глин беше толкова слабичък и дробовете му винаги бяха зле. В края на краищата, той изживя краткия си живот щастливо.

— Докато наблюдавах мъките, в които умираше, аз... — Мървин отново скри лице в дланите си и се разрида силно. — Не мога да повярвам, че вече го няма. Защо той? Той още не беше започнал живота си, а ето ме мен, на петдесет и девет години... Трябваше да бъда аз. Трябваше да бъда аз! За какво ще живея отгук нататък?

Грета въздъхна тежко.

— Остава ти Ческа.

Тя се надяваше, че след погребението на Глин животът в къщата ще потече нормално. Само за последните десетина дни Мървин бе остарял сякаш с десет години и Грета трябваше да го подкрепя на гробищата, докато малкият ковчег изчезваше в земята.

Колкото и да беше съкрушена, тя беше длъжна да осигури някакво подобие на нормално съществуване поне за дъщеря си. Ческа не можеше да разбере къде е отишло малкото ѝ братче.

— Къде е Глин? — питаше час по час тя и очите ѝ се пълнеха със сълзи. — Скоро ли ще се върне?

Грета трябваше за хиляден път да поклати отрицателно глава и да ѝ обясни, че Глин е отишъл на небето и сега е ангел, който гледа към тях от голям, пухкав облак.

Но нещата отиваха на зле. Мървин започна да се напива все по-често. Тя долавяше мириса на алкохол в дъха му по време на закуска, а до вечерта той вече не можеше да стои изправен. След първоначалната покруска бе станал мрачен и сприхав. Беше невъзможно да се разговаря разумно с него. Грета нареди да носят храната в стаята ѝ, надявайки се,

че след като времето притъпи болката, съпругът ѝ отново ще се съвземе.

Но след няколко месеца разбра, че положението му е безнадеждно.

Една сутрин тя чу викове на коридора и изтича навън, където видя Мери, застанала до вратата на стаята на Мървин с голяма подутина на бузата.

— Какво се е случило? — запита я с тревога.

— Господарят хвърли една книга по мен. Оплака се, че яйцата не са приготвени по негов вкус. Така беше, мис Грета, наистина!

— Слез долу и сложи компрес на бузата си, Мери. Аз ще отида при него.

Грета почука и влезе в стаята.

— Какво искаш? — агресивно я посрещна Мървин. Беше седнал на стола си, а в краката му лежеше Морган. Подносът със закуската стоеше недокоснат, а той си наливаше уиски от една наполовина празна бутилка.

— Не смяташ ли, че е твърде рано за това? — Грета посочи бутилката и забеляза колко отслабнал изглежда той, облечен в пижамата си.

— Гледай си своята работа, ясно? Не може ли човек да пийне в собствения си дом, ако иска?

— Мери е много разстроена. Има голям оток на бузата си.

Мървин се загледа в далечината, без да обръща внимание на жена си.

— Аз... Виж, не мислиш ли, че трябва да поговорим? Мървин, ти не си добре.

— И? И какво? Разбира се, че съм добре! Донеси ми още малко скоч! — изръмжа той.

— Струва ми се, че за днес ти стига — меко възрази тя и тръгна към него.

— Така ли? А кое ти дава право да се месиш в живота ми?

— Нищо. Аз... просто не искам да те гледам в това състояние, това е.

— Е, за всичко си виновна ти. — Мървин се отпусна тежко върху облегалката на стола. — Ако не се бях оженил за теб и не бях поел

грижата за двете ти копелета, нямаше да имам нужда да се напивам, нали така?

— О, Мървин, моля те! Не наричай Глин копеле! Ти го обичаше.

— Така ли? Обичал съм го? — Той се наведе напред и сграбчи китките ѝ. — А защо трябва да съм обичал незаконороденото дете на някакъв янки? А? А? — Започна да я разтърсва все по-силно. Морган залая.

— Спри! Боли ме! Спри!

— Защо? За всичко си виновна ти! — изрева Мървин, пусна ръцете ѝ и я зашлеви силно през лицето. — Ти си само една малка курва, нали? Нали?

— Стига! Стига! — Грета успя да се изправи и бързо застана на безопасно разстояние до вратата, задъхана и с облято от сълзи лице.

Мървин я изгледа с помътнял от алкохола поглед. И тогава започна да се смее. Резкият, жесток смях я накара да се втурне по коридора и да се затвори в спалнята си. Хвърли се върху леглото и отчаяно обхвана главата си с ръце.

Държането на Мървин ставаше все по-лошо. Той рядко биваше трезвен. Присъствието на Грета разпалваше някаква ярост у него и единственият човек, когото допускате до себе си, беше Мери.

След няколко прояви на физическо насилие Грета позвъни на доктор Евънс, опасявайки се, че скоро положението ще стане съвсем безнадеждно. Лекарят беше прогонен от стаята с кресъци и веднага след него се изсипаха книги, чаши и всякакви други предмети, до които Мървин бе успял да се добере.

— Той има нужда от помощ, мисис Марчмънт. Изпаднал е в депресия след смъртта на Глин и намира утеха в алкохола. Сякаш се опитва да избяга от действителността. Както знаете, едва не загина по време на Първата световна война. Тогава преживя тежък шок. Питам се дали мъката не е отворила старите му рани.

Грета разпери отчаяно ръце.

— Какво мога да направя? Мървин се нахвърля върху мен всеки път, щом ме види, и аз се безпокоя за безопасността на Ческа. Той изобщо не яде, а само изпразва бутилка след бутилка.

— Има ли къде да отидете поне за малко? Някакви роднини? Ако заминете, може да се стресне и да опита да се съвземе.

Грета поклати глава.

— Не. Нямам къде да отида. Освен това не бих могла да го изоставя в това състояние, нали?

— Мери се справя чудесно. Изглежда, тя е единственият човек, който може да се справи с него. Разбира се, това, което трябва да направим, е да го изпратим някъде, където биха могли да му помогнат, но...

— И след милион години няма да напусне Марчмънт — въздъхна Грета.

— Бих искал да мога да ви помогна. Тревожа се за вас и за Ческа. Помислете дали все пак не бихте могли да заминете някъде. И не се притеснявайте да ми звъните по всяко време, ако имате нужда от помощ или съвет.

— Да, доктор Евънс, благодаря ви.

Нощ след нощ, заслушана в тежкото хъркане, което идваше от спалнята на Мървин, Грета се кълнеше, че на следващата сутрин ще събере багажа си и нещата на Ческа и ще си отиде. Но къде би могла да иде? Нямахше нищо: нито пари, нито дом. Всичко, което притежаваше, беше тук, при Мървин.

Ала накрая онова, което я накара да вземе решение, не беше физическото или психическото насилие, което той упражняваше върху нея.

Един следобед, когато надникна в детската стая, за да нагледа Ческа, тя видя, че малкото креватче е празно.

— Ческа! Ческа! — извика, но не последва отговор.

Затича се по коридора към спалнята на Мървин, когато иззад вратата дочу смеха на дъщеря си. Натисна дръжката възможно най-тихо.

Краката ѝ се подкосиха от онова, което видя вътре. Мървин седеше на стола, а Ческа се бе отпуснала щастлива в скута му, докато той ѝ четеше приказка.

Това бе картина на абсолютно семейно щастие.

Като се изключи фактът, че Ческа бе облечена от главата до петите в дрехите на мъртвия си брат.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грета пристигна в Лондон с Ческа в една студена и мъглива октомврийска вечер и си помисли, че бяха изминали точно четири години, откакто бе заминала. Носеше само един куфар, в който бе сложила дрехи за себе си и за дъщеря си, и разполагаше само със сто лири в брой. Беше ги взела от сейфа на Мървин в библиотеката няколко часа преди да си тръгне.

След като седмици наред бе планирала бягството им, тя бе останала много учудена от лекотата, с която го бе осъществила. Беше се доверила на Мери, защото се чувстваше виновна, задето я оставяше сама с Мървин, но знаеше, че няма друг избор.

— Трябва да заминете, мисис. Ако не заради себе си, направете го заради детето. Аз ще се оправя с господаря. Ако пак започне да хвърля разни неща по мен, ще му го върна! — Мери се усмихна смело. — А и доктор Евънс е наблизо, нали?

Както обикновено, Мървин бе останал в стаята си и бе поел пътя към поредния си алкохолен делириум. Грета бе почукала на вратата му и го бе уведомила, че ще заведе Ческа до селото, за да купят някои неща, и може би ще отсъстват целия ден. Той я бе изгледал с празен поглед и тя се съмняваше, че изобщо бе чул думите ѝ. Мартин, един от работниците във фермата, ги бе закарал до Портмадог. Тя му бе обяснила, че куфарът е пълен със стари дрехи, които иска да остави в благотворителния магазин, и го бе освободила. После бързо се бе отправила към гарата, бе купила два билета и се бе качила на влака.

Докато се отдалечаваше от Северен Уелс и от онова, което бе останало от брака ѝ, Грета не бе проронила нито сълза. Въпреки че нямаше никаква представа къде ще преспят с дъщеря ѝ тази нощ, това ѝ се струваше по-добра алтернатива, отколкото да живее в постоянен страх от обезумелия си съпруг. Нямаше да се върне обратно. Ческа бе легнала в скута ѝ, стиснала под мишница парцалената си кукла. Грета я притисна към себе си, сякаш да я защити.

Завърна се в Лондон с малко повече багаж, отколкото носеше, когато го бе напуснала. Но през последните четири години бе научила

един урок. Винаги се бе осланяла на мъжете с надеждата, че те ще ѝ помогнат и ще я закрилят. Том, Тафи, Мървин... Сега знаеше, че не би могла да разчита на никого, освен на себе си. Тази мисъл я накара да се почувства силна и странно спокойна.

Когато влакът най-после спря на гара Падингтън, тя стъпи на перона, опитвайки се да носи и спящата Ческа, и куфара си. Отиде до едно такси и помоли да я откара до хотела на Бейсил Стрийт в Найтбридж. Веднъж бе ходила там с Том и знаеше, че е чисто и почтено място, при това доста евтино.

Привикнала към тишината на Марчмънт, Грета се чувства оглушена от оживлението по лондонските улици. Викторианската атмосфера в хотела малко я поуспокои. Отведоха я в спретната стая с две легла и тя поръча два сандвича и чай.

— Пристигнахме, миличка. — Грета настани Ческа зад малката маса. — Ето, сирене и домати. Любимите ти.

Ческа поклати глава и започна да плаче.

— Не искам! Не искам!

Грета се отказа да насилва малката да се храни. Извади от куфара нощницата ѝ и я сложи да си легне.

— Хайде, миличка. Не е ли чудесно да спиш в хотел и да делиш една стая с мама?

Момиченцето поклати глава:

— Ческа иска да си иде вкъщи.

— Е, защо не дойдеш в леглото при мама, а аз ще ти прочета приказка?

Това поразведри детето и Грета чете приказки на Братя Грим, докато то най-после затвори очи. Майката остана седнала в леглото и дълго гледа дъщеря си. Може би защото беше нейно дете, Грета си мислеше, че никога не е виждала по-красиво малко момиченце. Върху сърцевидното лице с леко поруменели бузки се открояваха яркочервени устни. По раменцата му се спускаха естествено къдрави златисти коси. Дълги, гъсти мигли хвърляха сенки върху нежната кожа. Както бе заспала, тя напомняше ангел.

Грета чувства как у нея се надига мощна вълна от обич. Ческа никога не бе проявявала капризи и бе приемала без въпроси начина, по който Мървин винаги я бе пренебрегвал, показвайки явно предпочитанията си към Глин. Може би точно поради това Грета

винаги се бе чувствала по-близка с Ческа. Тя мразеше онази част от себе си, която беше благодарна, че ѝ бе отнет Глин, а не обичната ѝ дъщеря.

Прекоси стаята и застана до прозореца. Разтвори завесата и се загледа в движението по Бейсил Стрийт. Завръщането ѝ в Лондон ѝ бе показало колко много се бе променила. Бе заминала като глупаво, егоистично момиче, а се бе върнала жена. При това жена, поела своите отговорности. Сега мислеше не за себе си, а за детето си. Кашата, която бе забъркала от живота си, не бе по вина на Ческа. И тя не трябваше да страда от това.

Грета се разсъблече и приседна на леглото, без да откъсва очи от дъщеря си. После се наведе и я целуна леко по бузката.

— Лека нощ, миличка. Приятни сънища! — Помилва я по челото, легна в своето легло и угаси осветлението.

Скоро се унесе в сън, но сънищата ѝ бяха много живи и ужасяващи. Мървин открива къде са отишли и тръгва след тях... нахвърля се върху нея... Ческа идва към нея... но не, това е Глин...

— Мамо, мамо! Помогни ми! Страх ме е! Помогни ми!

— Не! Мървин, недей!

Грета се събуди стреснато и с усилие си пое дъх. Запали лампата, за да се увери, че с Ческа всичко е наред.

Тя имаше бъдеще и нейното бъдеще беше това красиво малко момиченце. Знаеше, че ще направи всичко, за да се чувства то осигурено и в безопасност.

Следващите няколко дни в Лондон се оказаха доста тежки за Грета. Първата ѝ грижа беше да намери някое малко, но подходящо място, където двете да се настанят. Но детето скоро се умори от обикалянето от апартамент в апартамент и стана раздражително. На Грета не ѝ харесваха подозрителните погледи, които ѝ отправяха хазяите, когато споменеше, че е вдовица. Позорът да бъде самотна майка беше нещо, с което тепърва ѝ предстоеше да се сблъска.

След тридневно търсене тя най-после намери малък апартамент на най-горния етаж на една къща, много близо до мястото, където беше живяла, преди да замине за Уелс. Мисълта, че се намира в познат район, ѝ донесе някакво успокоение. Другото предимство беше самата хазяйка, която прояви голямо съчувствие, когато Грета ѝ каза, че бащата на Ческа е загинал точно след войната.

— И аз изгубих съпруга и сина си, мисис Симпсън. Голяма трагедия — въздъхна тя. — Толкова малчугани ще трябва да растат без бащите си. За щастие съпругът ми ми остави тази къща, с помощта на която преживявам. Тук е много спокойно. В партера живеят две стари дами. Вашето момиченце е кротко, нали?

— О, да, много е кротка. Нали така, Ческа?

Ческа кимна и удостои жената с широка усмивка.

— Е, хубаво. Кога смятате да се нанесете? — запита хазяйката.

— Колкото може по-скоро.

Грета предплати наема за един месец и два дни по-късно се пренесе, като раздели двете легла в различни стаи, за да може Ческа да спи самостоятелно и нищо да не я безпокои през нощта.

Първата нощ в апартамента, след като сложи детето да си легне, Грета отиде в малката всекидневна и се отпусна на един фотьойл. Откакто бе пристигнала в Лондон, за първи път имаше възможност да си откъдне. След огромния Марчмънт новият ѝ дом ѝ приличаше на кучешка колиба, но той беше най-доброто, което можеше да си позволи. Парите, които бе донесла със себе си, се бяха стопили и тя знаеше, че трябва да си потърси работа.

Взе вечерния вестник и отвори на страницата, където бяха обявите за работни места. Разгледа ги и ограда няколко с молив. Потисната от липсата на подходяща работа, тя отиде в кухнята, направи си чай и запали цигара. Проблемът беше, че нямаше никаква професионална подготовка. Едва ли имаше работодател, който би приел насериозно работата ѝ в „Уиндмил“. Твърдо бе решила да не се връща в театъра, защото това би означавало да оставя Ческа по цял ден и цяла нощ сама. Искаше ѝ се да намери някое чиновническо място в Сити или Уест Енд. Веднага щом си стъпеше на краката, щеше да даде обява, че търси жена, която да се грижи за детето, докато тя е на работа.

Следващия ден Грета заведе Ческа на сладкарница, след това се отбиха до пощата, откъдето уреди срещите си. Тя лъжеше безогледно: да, разбира се, че може да пише на машина, да, има опит в секретарската работа. След като успя да си уреди две интервюта, възникна проблемът къде да остави момиченцето. Тръгна бавно към квартирата си. Пред прага на къщата една възрастна жена събираше листата, изпадали на улицата.

— Здравей, скъпа. Ти нова ли си?

— Да. Току-що се нанесохме в апартамента на най-горния етаж. Аз съм Грета Симпсън, а това е дъщеря ми Ческа.

Старицата погледна детето.

— Шоколад ли си яла, миличка?

Ческа кимна срамежливо.

— Ето. — Жената извади от ръкава си носна кърпа и избърса лицето ѝ. — Така е по-добре. Впрочем аз съм Мейбъл Бриърли. Съпругът ти на работа ли е?

— Аз съм вдовица.

— Аз също, скъпа. Във войната ли го убиха?

— Да. По-точно веднага след края ѝ. Беше ранен край Нормандия и така и не успя да се възстанови.

— О, съжалявам! Аз изгубих своя през Първата световна. Тежки времена преживяхме, нали, скъпа?

— Да — съгласи се Грета.

— Наминавай всеки път, когато почувстваш нужда от компания или ти се допие чай. Хубаво ми е да виждам млади лица и малки деца. — Мейбъл щипна Ческа по брадичката.

Грета видя как дъщеря ѝ се усмихна на възрастната дама.

— Исках да ви попитам, мисис Бриърли, дали не познавате някого, който би могъл да погледа Ческа няколко часа утре сутринта? Уредих си срещи с работодатели и не бих могла да я взема със себе си.

— Ами нека да помисля. — Мейбъл поклати глава. — Не, мисля че не познавам никого. Освен ако... — Тя погледна малкото момиченце. — Би могла да постои при мен, но само ако не се бавиш много.

— О, наистина ли? Ще ви бъда толкова благодарна. Ще се върна към обяд. И, разбира се, ще ви платя.

— Добре, скъпа. Ние, вдовиците, трябва да си помагаме, нали? В колко часа?

— Може ли да ви я доведе към девет?

— Добре. Значи ще се видим утре.

— Благодаря ви.

Обзета от облекчение, Грета се заизкачва по стълбите, повела Ческа за ръка.

На следващата сутрин, облечена в най-хубавия костюм, който бе взела със себе си, Грета отведе Ческа при Мейбъл. Момиченцето се заплака, когато майка му му обясни, че трябва да излезе, но ще се върне до обяд.

— Не се притеснявай, двете с Ческа ще се разбираме много добре — усмихна се Мейбъл.

Грета излезе, преди някой да е станал свидетел на сълзите, напълнили очите ѝ, хвана автобуса на Олд Стрийт и тръгна за първото си интервю.

Работата беше за чиновничка в банка, която включваше попълване на документи и малко писане на машина. Грета беше нервна, а лъжите ѝ бяха съвсем безполезни. По суровото лице на управителя разбра, че той никога няма да ѝ се обади.

Следващото интервю беше за длъжността асистент-продавач на парфюмерийния щанд в универсалния магазин „Суон енд Едгар“ на площад „Пикадили“. Управителката беше жена в средата на четиридесетте, с остри черти и мъжка фигура. Тя запита дали кандидатката има някакви ангажименти и Грета отново излъга, този път с по-голяма лекота, но на излизане от магазина си каза, че би било истинско чудо, ако ѝ предложат работата. С понижено настроение тя отиде до будката на ъгъла и си купи вестник.

В продължение на седмица Грета всяка сутрин оставяше Ческа при Мейбъл и ходеше по интервюта. За всяко място имаше още много кандидати. Тя започна да осъзнава, че най-големият проблем на следвоенния период е безработицата, която ѝ се бе струвала далечна и нямаща нищо общо с нея, докато бе живяла в Марчмънт. Сега обаче тя ѝ пречеше да осигури прехраната си. Но мисълта, че може да ѝ се наложи да се върне в Уелс при Мървин, я правеше още по-упорита.

Една сутрин, след като бе оставила Ческа при Мейбъл, тя хвана автобуса за Мейфеър. Не хранеше големи надежди за обявеното място за секретарка в адвокатска кантора. Предния ден един от работодателите я бе подложил на тест по правопис и тя се бе провалила позорно. Цялата изминала нощ бе прекарала с речници в ръка.

Натисна звънеца, поставен отстрани на масивна черна врата.

— Мога ли да ви помогна? — Жената, която ѝ отвори, беше млада и ѝ се усмихваше приятелски.

— Да. Имам насрочена среща с мистър Пикъринг в единадесет и половина.

— Добре. Последвайте ме.

Грета влезе след младата жена в приемната. Облицованата с дъбова ламперия стая беше обзаведена с дебел килим и кожени кресла. Придружителката ѝ посочи едно от тях:

— Седнете. Ще отида да съобщя на мистър Пикъринг, че сте тук.

— Благодаря ви. — Грета се загледа след младата служителка, която изчезна в съседната стая, и се запита дали изобщо си струва да остане. Без съмнение в една просперираща адвокатска кантора имаха нужда от човек с дългогодишен опит.

Вратата зад гърба ѝ се отвори и тя вдигна глава.

— Грета Симпсън, предполагам?

Тя се изправи и протегна ръка на един висок, привлекателен мъж в средата на тридесетте, облечен в безупречно ушит костюм. Имаше сини очи и гъста черна коса, леко посребрена на слепоочията.

— Да, приятно ми е.

Мистър Пикъринг леко разтърси ръката ѝ.

— Бихте ли ме последвали?

— Разбира се.

— Насам. — Той я отведе в малък разхвърлян офис. Бюрото беше отрупано с книжа и дебели правни книги, каквито изпълваха и лавиците по стените.

— Седнете, мисис Симпсън. Извинете ме за тази бъркотия, но се опасявам, че това е единствената обстановка, в която мога да работя. — Усмихна се приятно, докато се настаняваше на стола си, без да откъсва очи от посетителката. — И така, разкажете ми нещо за себе си.

Грета отново започна с историята как била работила в Женската кралска доброволческа служба по време на войната и как съпругът ѝ починал веднага след края ѝ. Не спомена нищо за Ческа.

— Много добре. А имате ли опит в секретарската работа?

— Не, но имам желание да се науча.

— Добре. — Мистър Пикъринг почука с молив по бюрото си. — Всъщност работата, която предлагаме, не е чисто техническа. Ние работим с неколцина много богати и влиятелни хора и бихме искали да

сме сигурни, че с тях се отнасят добре от момента, в който влязат в сградата. От вас очакваме да ги посрещате, да им предлагате чай и преди всичко, да бъдете много дискретна. Повечето ни клиенти се обръщат към нас, защото имат някакъв проблем. Обслужването на телефона в приемната ще бъде ваше задължение, както и записването на моите ангажименти и тези на партньора ми, мистър Селис. Понякога се налага да се напечата нещо на машина, но за тази цел си имаме Мойра, която се справя с това много добре. Вие ще постъпите на мястото на мисис Форбс, която видяхте в приемната. Много съжаляваме, че трябва да се разделим с нея, но тя очаква бебе през май. Вие нямате такива намерения, нали мисис Симпсън?

Грета успя да изпише върху лицето си изненада.

— При положението ми на вдовица не смятам, че бих могла да мисля за това.

— Добре. Както разбирате, най-важното е общуването. Нашите клиенти обичат да установяват връзка. Сигурен съм, че с красивото си лице ще успеете да ги очаровате.

Страните на Грета пламнаха.

— И така, кога ще започнете? В понеделник?

— Аз...

— Или може би предпочитате да ви дадем време да обмислите всичко?

— О, не, не — усмихна се тя. — Ще се радвам да получа работата.

— Чудесно. Смятам, че сте много подходяща. — Мистър Пикъринг се изправи. — Извинете ме, но имам ангажимент за обяд. Ако искате да научите нещо повече, можете да поговорите със Сали... въз... имам предвид мисис Форбс. Заплатата е двеста и четиридесет лири на година. Това устройва ли ви?

— О, да, абсолютно. — Грета се изправи и протегна ръка през бюрото. — Благодаря ви, мистър Пикъринг. Ще направя най-доброто, на което съм способна, обещавам ви.

— Не се и съмнявам. Довиждане, мисис Симпсън.

Грета напусна кабинета, прекоси коридора и се върна в приемната. Внезапно я обзе някаква еуфория. След три седмици, прекарани в Лондон, бе успяла да си намери къде да живее и как да изкарва прехраната за себе си и дъщеря си.

— Как мина? — попита Сали.

— Той ми предложи работата. Започвам в понеделник.

— Слава богу! Знаете ли, той разговаря с много момичета, а аз започнах да се притеснявам, че ще ми се наложи да родя тук, на бюрото, ако не се спре на някое скоро. Все не му се струваха достатъчно хубави, ако разбирате какво искам да кажа.

— Мисля, че да. Вие бяхте ли доволна?

— Много. С мистър Пикъринг се работи много лесно, а що се отнася до стареца... извинете, до мистър Селис, той е много сладък. Но ви предупреждавам да се пазите от Вероника. Тя е дъщеря на мистър Селис. Омъжена е за мистър Пикъринг и е отвратителна стара вещица! Понякога наминава насам на път към ресторанта в „Риц“ или някое друго такова плашещо място. Върти мъжа си на малкия си пръст. Ако не ви хареса, ще бъдете изхвърлена начаса. Моята предшественичка е напуснала заради нея.

— Разбирам — леко сбърчи вежди Грета.

— Но не се притеснявайте. Нейно височество не ни удостоява често с присъствието си, слава богу. Бихте ли желали да научите още нещо?

Грета зададе още няколко въпроса, на които Сали веднага отговори. Побърбриха още малко, докато Грета погледна часовника си.

— О, боже! Нямах представа, че е станало толкова късно! Трябва да вървя.

— Е, радвам се, че се запознахме. Ще остана тук още няколко дни, за да ви въведа в работата, но съм уверена, че ще се справите чудесно.

— Благодаря ви. Кога трябва да се роди бебето? — Грета млъкна, преди да бъде въввлечена в съчувствен разговор за последните отегчителни месеци на бременността. — Ще се видим в понеделник. Довиждане.

Излезе на улицата и веднага хвана едно такси, бързайки да се прибере колкото може по-скоро у дома. Реши да попита Мейбъл дали не е съгласна да се грижи постоянно за Ческа. В случай че ѝ откажеше, щеше да се наложи да даде обява във вестника.

Когато пристигна, тя се усмихна на дъщеря си, която изтича от апартамента на Мейбъл да я поздрави с изпоцапано от шоколад личице.

— Здравей, миличка — вдигна я на ръце Грета. — Добре ли си? Ческа кимна и обви ръце около врата на майка си.

— Беше ли послушна? — обърна се Грета към Мейбъл, която се появи на вратата.

— Същинско ангелче. Имаш си чудесно момиченце, скъпа.

— Наричай ме Грета. Разполагаш ли с пет минути свободно време, Мейбъл? Трябва да те попитам нещо.

— Да. Влез, мила.

Грета поведе Ческа към апартамента на Мейбъл. Там беше чисто, но малко претрупано с мебели. Миришеше на влага и дезинфекционни препарати.

— Заповядай — подаде ѝ домакинята чаша силен чай. — Какво има, скъпа?

— Ами тази сутрин успях да си намеря работа в една адвокатска кантора в Мейфеър. — Грета знаеше, че това ще впечатли новата ѝ приятелка.

— Ооо, я виж ти, умницата! Самата аз никога не се научих да чета и да пиша. Нали разбираш, в онези дни на жените това не им беше необходимо.

— Е, моят проблем е Ческа. Наистина трябва да работя, за да изкарвам прехраната ни, а не бих могла да я водя със себе си.

— Не, разбира се.

— Затова се питах дали не би се съгласила да я гледаш през целия ден? Разбира се, аз ще ти плащам.

— Ами нека помисля. За колко часа става въпрос? — попита Мейбъл и отпи от чая си.

— Ще трябва да излизам в осем и половина и едва ли ще се връщам преди шест.

— Пет дни в седмицата?

— Да.

— Е, не виждам защо не. Бихме могли да опитаме, нали? — Възрастната жена се усмихна на Ческа, която пиеше щастлива млякото си на коленете на майка си. — Поне ще си имам компания.

Споразумяха се заплащането да бъде по петдесет шилинга на седмица.

— Ще ми дойдат добре — каза Мейбъл. — Всяко пени, дошло допълнително, ми е от полза. Пенсията на мъжа ми едва стига да си

плащам наема и да си купувам храна.

— Добре. Наистина съм ти много благодарна. Но не бива да отнемаме повече от времето ти. Хайде, Ческа, да вървим да обядваме. — Грета се изправи.

— Ти знаеш какво искаш, нали, скъпа? — попита Мейбъл, докато ги изпращаше до външната врата.

— Какво означава това?

— Сигурна съм, че красива млада жена като теб би могла да си намери някой богат мъж, за когото да се омъжи и който да се грижи за нея и за детето ѝ. Не е редно една майка да работи.

— Много мило от твоя страна, Мейбъл, но се съмнявам, че някой би проявил интерес към една вдовица и нейната дъщеря. — Грета се усмихна. — Ще се видим в понеделник.

— Да, мила. Внимавай къде стъпваш.

Грета отнесе Ческа по стълбите до техния апартамент, замислена върху думите на Мейбъл. Идеята беше чудесна, но дълбоко в сърцето си тя чувстваше, че дори да беше свободна да го направи, едва ли щеше да се омъжи отново до края на живота си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грета и Ческа прекараха много приятен следобед, пазарувайки в Уест Енд. Модните бутици бяха доста далеч от имението, докато живееха в Уелс, а в Марчмънт носеха само практични, топли дрехи.

Сега магазините ѝ се струваха претрупани с дрехи, каквито не беше виждала още от преди войната. Момиченцето беше поразено от огромния универсален магазин и топуркаше след майка си с учудено личице. Грета си купи два не много скъпи костюма, а за Ческа — дебел пуловер.

В неделя вечерта тя сложи детето в скута си и му обясни, че мама трябва да ходи на работа, за да могат двете да имат вкусни неща за ядене. Каза му, че през деня за него ще се грижи Мейбъл, а вечер мама ще се връща. Ческа прие всичко много спокойно. Тя съобщи, че обича Мейбъл, защото е мила и ѝ дава шоколад.

Следващата сутрин Грета остави Ческа в апартамента на Мейбъл. Момиченцето се подчини без сълзи. Обзета от облекчение, младата жена хвана автобуса, за да отиде на работа.

До края на първата седмица тя беше привикнала и се наслаждаваше на работата си. Клиентите, които идваха в приемната, бяха приятелски настроени и много любезни. Мойра, секретарката на средна възраст, много ѝ помагаше, а Джак, момчето, което разносяше пощата, пускаше остроумни шеги по всякакъв повод. Мистър Селис идваше само три дни в седмицата и тя го виждаше рядко. Мистър Пикъринг беше или много зает с клиентите, или имаше ангажимент за обяд. За нейно най-голямо облекчение ужасната Вероника още не се бе появявала.

Ческа изглеждаше доволна от новото положение. Въпреки че Грета се прибираще много уморена, винаги намираще време да приготви чай, после да поиграе и да почете поне час на дъщеря си, преди да я сложи да си легне.

През уикендите полагаше особени усилия да достави удоволствие на детето. Понякога ходеха в магазина за играчки „Хемлис“ или пиеха чай в „Лайънс Корнър Хаус“. Един неделен

следобед Грета заведе Ческа в „Одеон“, за да гледа „Пепеляшка“. В автобуса по пътя за вкъщи Ческа вдигна поглед към лицето на майка си.

— Пепеляшка красива ли е била, мамо?

— Да, миличка. Много красива.

— И аз бих искала да се омъжа за принц, когато порасна.

Грета я прегърна силно.

— И ще се омъжиш, миличка, сигурна съм.

Грета бе удивена от лекотата, с която двете се приспособиха към живота в Лондон. Ческа рядко споменаваше Марчмънт или Мървин и за Грета, погълната изцяло от новия си живот, Уелс остана само неприятен спомен. Винаги усещаше вина, когато получише от Мери пълно с правописни грешки писмо, в което ѝ съобщаваше за влошаващото се състояние на Мървин. Няколко пъти той бил паднал лошо и доктор Евънс се опитал да го убеди да постъпи в болница, но той отказал. Морган, любимият му лабрадор, умрял наскоро, което дало още едно основание на Мървин да се напива. Бил прекалено болен, за да се справя с голямото имение, така че адвокатът му, мистър Гленуилям, поел нещата в свои ръце. Мери твърдеше, че нищо не може да се направи, ако той сам не поиска да си помогне. Уверяваше Грета, че не трябва да се тревожи и че бе направила възможно най-добрия избор, като бе заминала с детето. Младата жена се питаше кога ли ще получи от момичето писмо, в което ѝ съобщава, че напуска, но, изглежда, Мери понасяше невъзмутимо грубото поведение на господаря си.

Измина месец, преди да се запознае със съпругата на мистър Пикъринг. Тъкмо се бе върнала от обедната си почивка и се настаняваше зад бюрото, когато в приемната, без да позвъни на вратата, влезе елегантно облечена дама с дълго кожено палто и подходяща шапка.

— Добър ден, мадам. Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. А коя сте вие?

— Името ми е мисис Симпсън. Назначиха ме на мястото на мисис Форбс преди няколко седмици. Имате ли определена среща, мадам? — любезно се осведоми младата секретарка.

— Не смятам, че ми е необходима предварително уговорена среща, за да се видя със съпруга си или с баща си, нали? — Жената се приближи до бюрото и се загледа в Грета.

— Не, не, разбира се. Извинете ме, мисис Пикъринг. Кого от двамата искате да видите?

— Не си правете труда. Сама ще отида да намеря съпруга си. — Мисис Пикъринг хвърли поглед към ръцете на Грета. — Струва ми се, че трябва да си купите пиличка. Ноктите ви са мръсни и изпочупени. Не можем да допуснем клиентите ни да си мислят, че назначаваме на работа всякаква паплач, нали?

Дамата отвори вратата, водеща към кантората на съпруга ѝ, и изчезна.

Грета погледна безупречно чистите си нокти. В този момент в приемната влезе клиент и тя се зае да приготви чай и да поговори с него.

Десетина минути по-късно мисис Пикъринг се появи заедно със съпруга си.

— Поемете разговорите на мистър Пикъринг, Гризелда. Ние излизаме, за да ми купи коледен подарък, нали, скъпи? — Вероника се обърна към мъжа си и му се усмихна.

Мистър Пикъринг се изчерви.

— Да, мила. Ще се върна след час, Грета.

— Добре, сър.

Докато отиваха към входната врата, мисис Пикъринг отново се обърна към съпруга си:

— Не ми харесва как говори, Джонатан, мили. Нима в днешните училища не преподават образцов английски?

Грета стисна зъби, докато вратата хлопна зад тях. Срещата с Вероника Пикъринг я разстрои до края на деня. Мистър Пикъринг не се върна на работа и тя го видя едва на следващата сутрин. Прекосявайки приемната, той спря до бюрото ѝ.

— Добро утро, Грета.

— Добро утро, сър.

— Вижте, искам да ви се извиня за поведението на съпругата ми. Тя си е такава и не трябва да взимате навътре нищо от онова, което говори. Ние... имам предвид мистър Селис и аз сме много доволни от работата ви досега.

— Благодаря ви, сър.

— Добре. Продължавайте. — Мистър Пикъринг ѝ се усмихна по своя приятен начин и Грета се запита защо, за бога, се бе оженил за онази ужасна жена.

След този случай той често спираше до бюрото ѝ, за да поговори с нея, сякаш искаше да я увери, че не споделя мнението на съпругата си. По време на един такъв разговор тя го попита дали не може да получи една пишеща машина, за да помага, ако се наложи да се пишат извънредни писма. Той се съгласи и така с помощта на Мойра Грета започна да се учи на машинопис.

До Коледа оставаха две седмици. Грета очакваше с нетърпение няколкото свободни дни по празниците, които щеше да прекара с Ческа. Вече беше похарчила твърде много пари за подаръка ѝ, защото не искаше момиченцето ѝ да си помисли, че Дядо Коледа го е забравил, освен това бе купила два билета за „Скала Тиътър“, за да гледат Маргарет Локууд в „Питър Пан“. Искаше да бъде сигурна, че първата им Коледа в Лондон ще бъде приятна.

— Дядо Коледа знае, че съм тук, нали, мамо? — тревожно питаше Ческа, докато Грета я слагаше да си легне.

— Разбира се, миличка. Аз му писах, за да го предупредя, че сме сменили адреса си. Другата седмица ще отидем да купим елха и красиви играчки, за да я украсим. Искаш ли?

— О, да, мамо! — усмихна се детето и се сви под завивките.

Няколко дни преди Коледа Мойра се разболя от грип и мистър Пикъринг струпа пред Грета цяла купчина писма за печатане.

— Много съжалявам, но има много работа, която трябва да се свърши, преди да затворим кантората. Мистър Селис вече замина в провинцията, така че аз трябва да се оправя с всичко. Бихте ли могли утре да останете до по-късно? Ще ви платя допълнително, разбира се.

— Да, мисля, че мога да уредя това — отвърна тя.

Същата вечер попита Мейбъл дали ще може да направи на Ческа чай, да я сложи да си легне и да остане с нея, докато тя се прибере.

— Ще ти бъда толкова благодарна, Мейбъл. Видях една великолепна кукла в магазина за играчки „Хемлис“ и допълнителните

пари ще ми позволят да я купя на Ческа. Ти, разбира се, ще дойдеш да обядваш с нас на Коледа, нали? Знаеш, че Ческа те обожава.

— Нямам нищо против, докато това не ти стане навик — кимна Мейбъл.

Минаваше седем часът, когато и последното писмо бе поставено върху спретнатата купчина в очакване да бъде подписано от мистър Пикъринг. Грета взе писмата и почука на вратата на офиса му.

— Влез.

— Заповядайте, мистър Пикъринг. Свърших всичко. — Тя постави писмата върху бюрото му.

— Благодаря, Грета. Вие сте чудесна! Слава богу, че се научихте да пишете на машина. Не зная какво щях да правя без вас. — Той драсна подписа си в долния край на всеки лист и ѝ подаде писмата обратно.

— Край. А сега какво ще кажете да изпием по едно питие, за да ви се отблагодаря за добрата работа и да отпразнуваме Коледа?

— Би ми било приятно, но... — Грета едва не спомена, че трябва да се прибере у дома заради дъщеря си, но спря навреме.

— Можем да отскочим до Литературния клуб. — Той вече обличаше палтото си. — Не мога да остана дълго, защото след час трябва да се срещна с Вероника и да я заведа на един прием.

— В такъв случай съм съгласна.

Грета знаеше, че трябва да откаже и да се прибере веднага у дома, но от много време не беше излизала никъде. Освен това мистър Пикъринг ѝ харесваше.

— Чудесно. Грабвайте палтото си. Аз ще ви чакам отвън.

— Добре, но ще ми бъдат необходими поне пет минути, докато сложа всички тези писма в пликове.

— Ще ги пуснем по пътя.

Двамата прекосиха „Пикадили“ и се отправиха към Литературния клуб. Барът беше претъпкан, но успяха да намерят места. Мистър Пикъринг поръча два джина, а Грета запали цигара.

— Какво ще правиш на Коледа, Грета? А, между другото, наричай ме Джонатан. Сега не сме на работа.

— О, нищо особено — отвърна тя.

— Ще отидеш при семейството си?

— Тъъ... да.

Питиетата пристигнаха и Грета отпи от своето.

— Те в Лондон ли живеят?

Тя кимна.

— А ти?

— О, както обикновено. Утре вечер у дома ще отпразнуваме Бъдни вечер, после ще отидем у мистър и мисис Селис и ще останем у тях до Нова година.

— Не изглеждаш много въодушевен от перспективата да прекараш празниците със семейството на съпругата си — осмели се да отбележи Грета.

— Така ли? Господи! И Вероника непрекъснато ми го повтаря!

— Не обичаш ли Коледа?

— Обичах я, когато бях момче, но сега ми изглежда само като нескончаем низ от приеми с хора, които са ми неприятни. Предполагам, всичко щеше да е по-различно, ако имахме деца. Имам предвид, че Коледа е именно за тях, нали?

— Да — съгласи се Грета. — Вие с мисис Пикъринг не смятате ли да имате деца?

— Аз бих искал, но съпругата ми не е от жените, родени да бъдат майки — въздъхна Джонатан. — Но, както и да е, разкажи ми нещо повече за себе си.

— Няма много за разказване.

— Сигурен съм, че толкова красива и интелигентна жена като теб е обвързана с някакъв мъж.

Грета поруменя и поклати глава.

— Трудно ми е да повярвам. Искам да кажа, че ако аз бях ерген, едва ли бих могъл да ти устоя. — Той отпи от питието си и я изгледа над ръба на чашата.

Грета беше поласкана от вниманието му. Тя изучаваше лицето му и още веднъж отбеляза, че е много красив мъж.

— Какво прави по време на войната?

— Работех в Министерството на отбраната в Уайтхол, а нощем се готвех за изпитите си по право. Мистър Селис ме избра за свой партньор веднага след като завърших. После нещата се развиха много бързо.

— Имаш предвид, защото беше негов зет?

— Сигурен съм, че и това помогна, но аз съм и много добър адвокат.

— О, сигурна съм. Просто се чудех... ами... знаеш как някои хора се разбират идеално, нали? Просто поглеждаш към тях и разбираш, че те са създадени един за друг.

— Да?

— Е, не ме разбирай погрешно. Сигурна съм, че двамата с мисис Пикъринг сте много щастливи, но...

— Но не смяташ, че си подхождаме, така ли?

Грета бавно поклати глава.

— Надявам се, че не ми се сърдиш заради това, което казах...

— Всичките ми приятели биха се съгласили с теб. Моята съпруга е много сурова жена. Срецнах я на един прием преди войната. Току-що се бях върнал от Кеймбридж. Вероника ме погледна и... — Той се изсмя. — Честно казано, Грета, аз нямах друг избор. Тя беше много красива, когато я срещнах преди десет години, при това и много богата.

Последва кратко мълчание, през което Грета размишляваше над думите му.

— Струва ми се, че тя не ме харесва много. Обвини ме в немарливост и каза, че говоря с акцент.

— Зная, но това е само завист. Вероника вече не е в първа младост и е наясно с това повече от всеки друг. Чувства го особено силно, когато срещне красива млада жена като теб.

Грета отново поруменя. От много време никой мъж не ѝ бе правил комплименти.

Джонатан погледна часовника си.

— Боя се, че трябва да те оставя. Приемът започва след пет минути и в никакъв случай не трябва да закъснявам. — Той плати сметката и подаде на Грета няколко монети. — Ето, това е за такси до дома ти.

— Благодаря. — Грета прекоси с него фоайето на клуба и се озова на улицата пред главния вход.

— Беше ми много приятно. Може би ще ми окажеш и честта да вечеряш с мен някоя вечер? — Джонатан стоеше съвсем близо до нея и се взираше настойчиво в очите ѝ.

— Може би — усмихна му се тя.

— Весела Коледа, Грета!

— Весела Коледа!

Той ѝ махна с ръка и забърза надолу по тротоара. Грета спря едно такси. На път за дома си тя отново прехвърли целия разговор в съзнанието си. Харесваше Джонатан и изобщо не се съмняваше, че той изпитва същото. От дълго време не се бе намирала в компанията на мъж, който да я привлича. Представи си как Джонатан я взима в прегръдките си, как я целува... и веднага отхвърли тези мисли.

Беше лудост дори да си помисли подобно нещо. Той беше женен, а освен това беше неин работодател. Щеше да бъде истинска лудост да се забърка в нещо с него. Припомни си обещанието, което си бе дала, когато пристигна в Лондон. Повече никакви мъже в живота ѝ!

Ала въпреки това, когато късно през нощта си легна, тялото ѝ пламна от копнеж по него. И тогава разбра, че ще ѝ бъде трудно да устои на изкушението.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По време на коледната си отпуска Грета се мъчеше да изтласка мисълта за Джонатан в дъното на съзнанието си. Концентрира вниманието си върху усилията да организира за дъщеря си един прекрасен празник. Лицето на Ческа изразяваше учудване, докато в коледната утрин разопаковаше множеството си подаръци, между които и куклата от магазин „Хемлис“, която отваряше и затваряше очите си. Мейбъл се качи при тях, за да опита от малката им пуйка, и денят мина много весело. Ала след като Ческа си легна и Мейбъл се прибра, Грета се почувства много самотна. Мислите ѝ отново се върнаха към красивия ѝ работодател.

На втория ден от коледните празници тя заведе дъщеричката си да гледа „Питър Пан“ в „Скала Тиътър“.

— Вярвате ли във феи? — крещеше Питър Пан.

Грета си помисли, че Ческа ще скочи от мястото си от нетърпение да спаси Тинкърбел.

— Да! Да! — викаше Ческа ведно с останалите деца от театъра.

През по-голяма част от спектакъла Грета наблюдаваше лицето на дъщеря си вместо сцената. Гледката стопляше сърцето ѝ и оправдаваше малката ѝ жертва.

Въпреки че се наслаждаваше истински на няколко дни, прекарани с детето, Грета изгаряше от нетърпение да се върне на работа. Но за нейно разочарование, когато отиде в кантората, Джонатан още не се бе върнал от провинцията.

Когато пет дни по-късно той се появи в приемната, сърцето ѝ сякаш спря.

— Здравей, Грета. Честита Нова година — усмихна се мистър Пикъринг.

— И на теб!

Той кимна и се отправи към стаята си.

Обезкуражена, Грета прекара цялата вечер размишлявайки дали не си бе въобразила онова, което той ѝ бе засвидетелствал вечерта в

клуба. Може би защото се чувстваше много самотна, бе отдала по-голямо значение на единствения час, който бе прекарала с него.

Изминаха десет дълги дни, преди да имат възможност да поговорят. Телефонът на бюрото ѝ иззвъня.

— Здравей, Грета. Обажда се Джонатан. Мистър Джървис пристигна ли вече?

— Не, но току-що телефонира, за да предупреди, че ще закъснее малко.

— Добре. В такъв случай ми позволи да те заведа на вечеря, както ти бях обещал.

— За мен ще бъде удоволствие.

— Чудесно. Ще те чакам пред Литературния клуб в седем.

— Ще се видим там.

Грета затвори слушалката с трепереща ръка, изпълнена с омраза към себе си, че бе приела толкова лесно. Прекара времето до вечерята в комбиниране на различни дрехи, раздразнена от мисълта, че в гардероба ѝ няма нищо, което Джонатан вече да не е виждал. В крайна сметка трябваше да се задоволи с ежедневния си костюм. Нямаше смисъл да се опитва да се конкурира със съпругата му.

Точно в седем Грета си поръча един джин и се настани в дискретното сепаре в бара. Отпи голяма глътка и запали цигара, за да поуспокои нервите си.

Няколко минути по-късно забеляза Джонатан да си пробива път към нея. Той се приближи и седна срещу нея.

— Здравей, Грета. Изглеждаш великолепно. Извинявай, че малко закъснях. Мога ли да ти поръчам още едно питие?

— Да, моля.

Той направи знак на сервитьора и поръча още два джина.

— И така, как прекара Коледа?

— Много приятно. А ти?

— Не мога да се оплача. Освен това успях да спечеля още двама клиенти.

— О, чудесно!

— Благодаря ти. — Сервитьорът постави пред тях двете питиета и Джонатан вдигна чашата си. — Е, да прием за новата 1950 година —

началото на новото десетилетие. Да се надяваме, че ще бъде по-мирно от изминалото.

Грета кимна и също вдигна чашата си.

— Наздраве!

— Запазих маса за осем часа в един малък и много приятен ресторант. О, едва не забравих. — Той бръкна в джоба на палтото си и извади красиво увит пакет, който ѝ подаде. — Малък коледен подарък за теб.

Грета се изчерви.

— О, не беше необходимо.

— Но аз исках да го направя. Хайде, отвори го.

Тя се подчини. В кутия от магазин „Хародс“ имаше пъстър копринен шал.

— Много е красив. Благодаря.

— Вероника хареса онзи, който ѝ подарих — обясни Джонатан. — Опасявам се, че ми липсва въображение, когато трябва да избирам подаръци за дами.

— Съпругата ти добре ли е?

Джонатан изви очи.

— Да. Или поне така мисля. Замина с неколцина приятели в Южна Франция, където ще останат две седмици. Каза, че атмосферата в Лондон след коледните празници я потиска. Хайде, време е да тръгваме. Ресторантът се намира на Джърмин Стрийт, така че можем да отидем и пеш.

Той плати сметката и двамата тръгнаха бързо към малкото заведение. Вътре беше тясно, но много уютно. Дървената ламперия, кожените столове и снежнобелите покривки създаваха спокойно и ведро настроение. След като се настаниха, им поднесоха менюто и Джонатан се залови с листа с вината.

— Ще желаете ли аперитив? — осведоми се келнерът.

Мистър Пикъринг вдигна поглед към Грета.

— Искаш ли?

— Да. Един джин, моля.

— Значи — два.

— Добре, сър. — Сервитьорът се извърна и се отдалечи.

— Храната тук е много добра, но те са известни преди всичко с рибата си.

Грета остави Джонатан да поръча и за нея и отпи голяма глътка от питието си.

— А сега ми кажи откъде всъщност си родом? Зная, че това е болна тема, но в говора ти се долавя лек акцент, въпреки че трябва много внимателно да се заслушаш, за да го доловиш.

— От Чешър, но не съм ходила там от много години.

— Май бе споменала, че родителите ти живеят в Лондон?

— О... ъъ... преместихме се тук, когато бях много малка.

— Разбирам.

Продължиха да разговарят за работата си, докато дояждаха пушената скумрия, последвана веднага от дувърска пъстърва. Грета се наслаждаваше на всяка хапка. Това беше най-вкусната храна, която някога бе яла.

— Струва ми се, че скоро в офиса ще настъпят някои промени — неочаквано вметна Джонатан.

— Така ли? Аз ще бъда ли засегната от тях?

— Ако това се случи, ще бъде само в твоя полза. Мистър Селис скоро ще се пенсионира. Както знаеш, той и сега се появява в кантората само по три дни в седмицата. След като се оттегли, цялата работа ще легне върху мен.

— Но това е чудесно за теб, Джонатан!

— Да, но е и голяма отговорност, въпреки че трябва да призная, че се радвам на подобно предизвикателство. Дейността ни трябва малко да се пораздвижи. Сега всичко върви по същия начин, както преди тридесет и пет години, когато мистър Селис е започнал практиката си. Предполагам, че в близко бъдеще ще наема някой по-млад партньор, за да разполагам с достатъчно време да разширя дейността ни. А другата новина е, че преди няколко дни Мойра си подаде оставката. Тя работи за нас от много години, но сигурно си мисли, че след напускането на мистър Селис нещата вече няма да са същите.

— Това ще бъде голяма загуба. Мойра разбира от работата си.

— Така е, но се чудех дали ти не би проявила интерес към мястото ѝ.

— Аз? Ами... — Грета поклати глава. — Не мисля, че умея да пиша на машина достатъчно добре. Освен това зная много малко за работата в службата.

— Хайде, Грета. Излишно е да скромничиш. Ти пишеш достатъчно добре, а и Мойра няма да напусне веднага, така че ще имаш време да се поупражниш. Ти си умна, а ако вземем някой външен човек, ще трябва дълго да го обучаваме. Впрочем ти познаваш клиентите ни и те много те харесват. Разбира се, заплатата ти също ще се повиши. Помисли си. Мойра ще си отиде в края на февруари и вече се съгласи да те научи на някои неща. Освен това, ако приемеш, това ще означава, че ще имам възможност да те виждам по-често, отколкото сега.

Грета сведе поглед.

— Благодаря за предложението. Ще го обмисля.

— Много добре. А сега не искаш ли да отидем вкъщи за по едно питие?

Тя погледна часовника си. Минаваше десет, а бе обещала на Мейбъл да се прибере преди единадесет.

— Далече ли е?

— Не. На Хил Стрийт. Не повече от пет минути.

Джонатан отключи входната врата и запали осветлението в коридора.

— Ето. Позволи ми да взема палтото ти.

— Благодаря.

— Последвай ме. — Той я отведе във внушителна всекидневна. Тя беше обзаведена с три огромни кожени канапета, разположени покрай голяма камина.

— Седни, докато наляя по чаша бренди.

— Къщата ти е чудесна, Джонатан.

— Да. Джефри... искам да кажа мистър Селис ни я купи като сватбен подарък. — Джонатан се усмихна. — Декорът не е мое дело. Аз бих предпочел нещо по-уютно, но на Вероника така ѝ харесва.

— Много е впечатляващо — отбеляза Грета, докато поемаше чашата с бренди.

Джонатан се настани на дивана твърде близо до нея. Двамата отпиваха от питието мълчаливо, внезапно обзети от напрежение, което затрудняваше разговора.

След двадесетина минути Грета се изправи.

— Благодаря ти за вечерята. Сега трябва да се прибирам.

Джонатан също стана.

— Разбира се. Вечерта беше много приятна и би трябвало да я повторим. — Пое ръката ѝ в своята и впери сините си очи в лицето ѝ. После се наведе и я целуна леко по устните.

Грета не се възпротиви, когато езикът му се плъзна в устата ѝ. Усети как ръцете му обвинят здраво талията ѝ и я притискат по-плътно към него. След миг вече отвърщаше на целувката му, а в нея се надигаше топлина, каквато не бе усещала никога след Том.

Изправени в средата на стаята, те се целуваха жадно. Джонатан разкопча жакета ѝ и обви пръсти около гърдите ѝ. Без да престава да я целува, разкопча и сутиена ѝ.

— О, господи!... Мечтаех за това от първия миг, в който те видях. Грета... О, Грета... — шепнеше той, докато я полагаше внимателно на килима.

Не, не... крещеше някакъв глас в нея, но завладелите я физически усещания го заглушиха.

Като в мъгла наблюдаваше как Джонатан сваля и останалите ѝ дрехи, как коленичи до нея, поглъщайки я с поглед, и плъзга длани по голите ѝ гърди.

— Бога ми, толкова си красива! — Той се наведе напред и погали втвърденото ѝ зърно с устни. От гърлото ѝ се изтръгна стон, щом почувства езика му върху пламналата си плът. Изви леко глава и го видя да разкопчава панталона си с една ръка, докато с другата милваше вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Искам те — шепнеше той, целувайки врата ѝ. — Позволи ми да те любя. Моля те!

Грета не направи нищо, за да го спре, когато той с известно усилие влезе в нея. Знаеше, че е неприлично да се вика от удоволствие, затова стисна здраво устни и се отдаде изцяло на усещането, пораждащо се от мястото, където телата им се съединяваха. Плъзна длани по гърба му, притискайки го по-плътно към себе си и обви крака около кръста му, сякаш искаше да го задържи така завинаги. Не искаше този миг да свършва и почти изплака от разочарование, когато той със стон излезе от нея.

Джонатан се отпусна на гръб и мълчаливо закри очите си с ръце.

Неудовлетворената страст на Грета я караше да се чувства използвана и уязвима. Искаше ѝ се да го помоли пак да я прегърне и отново да ѝ каже, че е красива. Ала не намери смелост да го стори. Хладината в стаята я накара да потръпне, тя се протегна за дрехите си и започна да се облича.

Джонатан я погледна изненадано.

— Какво правиш? — запита я с тревога.

— Обличам се. Трябва да тръгвам — хладно отвърна тя.

Той улови китката ѝ и я привлече към себе си.

— Грета, не си отивай. Остани при мен тази нощ. — Тя поклати глава и той целуна върха на носа ѝ.

— Не, наистина трябва да се прибера у дома.

Джонатан въздъхна, без да я пуска.

— Съжаляваш ли за това, което направихме току-що?

По страната ѝ се търкулна една сълза. Той я видя и побърза да я изтрие.

— Какво има, миличка? Да не би да се тревожиш, че само те използвам?

— Може би — тихо отвърна тя.

— Грета, кълна ти се, никога не съм докосвал друга жена, откакто съм се оженил за Вероника.

— Искаш да кажеш, че аз съм първото ти увлечение?

— Моля те, мила, не омаловажавай това, което стана между нас. То беше най-прекрасното нещо, което ми се е случвало.

— Наистина ли?

— Да. — Джонатан целуна рамото ѝ и плъзна ръка по крака ѝ. — И искам да го правим отново и отново. — Устните му покриха нейните и тя се предаде.

Този път се любиха по-бавно. Джонатан разполагаше с достатъчно време да я гали, да докосва всяка част от тялото ѝ, докато то започна да се разтърсва от тръпки. Когато най-после влезе в нея, ѝ бяха необходими само няколко секунди, за да стигне до края.

Наближаваше полунощ, когато Грета напусна къщата. Махна притеснено на едно такси, представяйки си недоволството на Мейбъл, когато се прибере. Когато пристигна, видя, че тя е заспала на стола, хъркайки високо. Разтърси я леко и я изпрати по стълбите, без да промълви и дума. После погледна Ческа, която спеше спокойно,

прегърнала новата си кукла. След това се съблече за втори път тази вечер и се отпусна в леглото.

Все още усещаше миризмата на тялото му и се чувстваше странно спокойна и отпочинала.

Реши да приеме тази връзка като нещо, от което ще получава толкова, колкото и ще дава. Нямахше намерение да я задълбочава, нито да му отдава сърцето си.

Малко преди да се унесе в сън, по устните ѝ се плъзна лека доволна усмивка.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите две седмици Грета осъзна, че се е озовала в положение, което едва ли щеше да я изведе на добър край. Въпреки че отчаяно се опитваше да държи сърцето си заключено за него, знаеше, че усилията ѝ са напразни.

Тя бе влюбена в Джонатан.

Чувстваше се виновна заради нощите, когато оставяше Ческа при Мейбъл, но знаеше, че след като съпругата на Джонатан се върне, няма да имат възможност да се срещат толкова често.

Нощта, преди Вероника да се прибере от Южна Франция, Грета придружи Джонатан до къщата му на Хил Стрийт. Физическото привличане между тях беше толкова силно, че не можеха да изчакат, докато се съблекат. Тя настояваше той винаги да ползва презерватив, защото се страхуваше, че може отново да забременее. Любиха се страстно във всекидневната. След това, докато Грета се обличаше, Джонатан гледаше мрачно в тавана.

— Добре ли си? — тихо попита тя.

— Точно толкова, колкото може да бъде един мъж, който има за съпруга жена, която не обича и която се връща, за да развали щастието му. О, Грета! — Той я улови за крака и я привлече върху себе си. — Ще продължим да се срещаме и след като тя се върне, нали? Все ще измислим нещо. Може да наема стая в някой хотел. Тя често ходи в провинцията с приятелите си. Ще имаме още възможности, мила.

— Това ще се изясни тепърва.

— Аз... Обичам те, Грета. Ти знаеш това, нали?

— Тогава напусни жена си.

В погледа му се мярна изумление.

Грета се освободи от прегръдките му и се изправи.

— Довиждане, Джонатан.

Прибра се вкъщи и прекара остатъка от нощта, хлипайки във възглавницата си.

Вероника Пикъринг дойде в кантората няколко дни след завръщането си от Южна Франция.

— Е, е, поиздигнали сте се от последната ни среща насам, а? — подхвърли жлъчно тя, докато се приближаваше към Грета. Забеляза копирения шал около врата ѝ и вдигна учудено вежди: — И сме си намерили богат любовник, така ли?

Грета стисна зъби.

— Бих искала да е така. Впрочем скоро ще бъде повишена.

— О, да. Джонатан ми каза. Поздравления — неискрено се усмихна Вероника.

Беше изминал месец, когато един ден Джонатан улови ръката на Грета, докато тя слагаше няколко писма върху бюрото му.

— Искам да поговорим. Какво ще кажеш за по едно питие след работа?

Грета поклати глава.

— Съжалявам, но имам други ангажименти.

— А утре? Вероника заминава, за да прекара уикенда с родителите си.

— Наистина не смятам, че идеята ти е добра, Джонатан.

— Моля те, Грета. Трябва да те видя!

— Добре, но само за по едно питие — отстъпи тя.

На следващия ден Джонатан започна да ѝ обяснява колко нещастен се чувства от завръщането на жена си насам, колко много му липсват срещите им и как не може да живее без нея.

Невярваща, Грета слушаше речта му. Беше се заклела, че няма да отиде с него в дома му, но изкушението беше твърде силно. Отново се любиха страстно върху килима във всекидневната.

— Какво смяташ да правиш, Грета?

— Не зная, Джонатан.

— Моля те, нека да продължим да се срещаме. Не мога да понеса мисълта, че ще те изгубя.

Джонатан нае стая в дискретен хотел на Грейт Портланд Стрийт. Започна да споменава за възможността да напусне Вероника, за да заживее с Грета, като работи на свободна практика някъде далеч от Лондон. Тъй като го повтаряше отново и отново, накрая тя му повярва.

Отдаваше се на мечти за това, какво би било да има до себе си мъж, на когото да може да разчита и с когото би могла да сподели товара си и да намери истински баща за Ческа. Питаше се как ли Джонатан ще приеме вестта за малката ѝ дъщеря. Няколко пъти се бе опитвала да му каже, но бе отишла твърде далеч с лъжите си, а и страхът, че може да го изгуби, ѝ пречеха да му признае истината.

Притесняваше се също и от ефекта, който новината би оказала в службата ѝ. Повишението на заплатата ѝ беше много необходимо. А новата ѝ работа означаваше и хиляди възможности за откраднати целувки зад затворената врата на кабинета на Джонатан.

През една слънчева юлска утрин Грета осъзна, че връзката ѝ с Джонатан продължава вече шест месеца. Повече не можеше да крие, че го обича. Щеше да бъде дълбоко наранена, ако той изчезнеше от живота ѝ. Погледна отражението си в огледалото над камината.

— Ческа! Побързай, миличка! Време е да те заведе у Мейбъл!

Ческа се появи на вратата.

— Готова съм, мамо. Ще се върнеш ли за чая довечера? — погледна тя майка си с надежда.

Грета коленичи до дъщеря си.

— Не, миличка. Имам много важна среща. Но ти обещавам, че ако всичко се нареди добре, мама скоро ще бъде при теб всяка нощ. Може дори да не ѝ се налага да работи и през деня.

Лицето на Ческа засия.

— О, чудесно!

Грета я целуна по бузката.

— Хайде, да вървим!

След като остави детето при Мейбъл, Грета се отправи към автобусната спирка с изписана върху лицето мрачна решителност.

Тази вечер щеше да разбере дали Джонатан смята да осъществи онова, за което говореше. Не искаше повече да бъде негова любовница. Крайно време беше той да вземе окончателното си решение.

— Не говориш сериозно!

— Напротив — кимна Грета, запали цигара и го погледна в очите.

— Но, Грета, онова, което става между нас, е прекрасно! — примоли се Джонатан.

— Вярно е, но не може повече да продължава по този начин. Трябва да решиш коя от двете ни желаш.

Лицето му се поотпусна.

— Знаеш, че ти си тази, която обичам.

— В такъв случай напусни Вероника.

— Но, Грета, не разбираш ли, че за това е нужно време? Ако отида довечера при нея и ѝ кажа, че я напускам, ние и двамата ще се окажем без работа. Едва ли ще мога да остана в кантората на тъста си, ако заживея с теб, нали?

— Знаеш, че можеш да работиш на свободна практика където и да е. Вече имаш добра репутация.

— Ще трябва да намерим и къде да живеем... Искам да кажа, че Вероника, разбира се, ще задържи къщата... — Джонатан я погледна притеснено. — Грета, всичко, което имам, е нейно. Знаеш, че се ожених без пукнато пени в джоба. Откъде ще вземем пари?

— Ще се оправим някак — сви рамене Грета.

— Значи ти твърдиш, че не искаш да се виждаме, докато не напусна Вероника?

— Да.

Джонатан разсеяно прокара ръка през косата си.

— Добре. Разбирам. Но ще ми дадеш малко време, нали? Трябва да премисля всичко, да си направя план.

— Това означава ли, че ще ѝ кажеш?

— Да. Ще ѝ кажа. Но не сега.

— Е — изправи се Грета, — давам ти един месец, Джонатан. През това време няма да се виждаме извън кантората. Ако до края на този срок не съобщиш на Вероника, че я напускаш, аз ще си подам оставката. Ще се видим утре. Лека нощ.

Тя се извърна и излезе от бара, чувствайки се силна и в чудесно настроение.

През следващите седмици Грета удържа на думата си. Винаги успяваше да се измъкне, когато Джонатан се опитваше да я целуне в кантората, и всяка вечер след работа се прибираше при Ческа. Той се опитваше да привлече вниманието ѝ, като ѝ разкаже за плановете, които прави за тяхното бъдеще и за работата, която се отваря в Манчестър.

Тя отказваше да коментира, ала нощем, докато заспиваше в леглото си, се чувстваше ужасно, припомняйки си силните му ръце, които я притискаха.

Няколко дни преди да изтече определеният от нея срок, Джонатан я повика в кабинета си.

— Смятам да ѝ кажа утре вечер — каза просто той.

Тя кимна спокойно.

— Добре. В такъв случай можем да се видим в петък и да поговорим за бъдещето си. А, ето и писмата, които трябва да подпишеш. — Постави листовите върху бюрото му и излезе въодушевена, както не бе се чувствала от месец насам. Дали той нямаше да има нещо против Ческа? Не, сигурно щеше да я разбере. Освен това нали той самият ѝ бе казвал много пъти как копнее за деца.

Тази вечер на път към дома спря пред една сладкарница и купи два шоколадови еклера.

Вероника лазеше по килима във всекидневната, търсейки скъпата златна обица, която бе изпуснала на пода. Скоро трябваше да излизат за вечеря, а тя все не можеше да я намери. Пъхна ръка под дивана и заопипва. Пръстите ѝ докоснаха нещо меко и тя го извади. Беше коприненият шал, който Джонатан ѝ подари за Коледа. Колко странно, помисли си. Беше сигурна, че днес го пъхна в едно от чекмеджетата на скрина си. Сложи го на дивана и продължи да търси изгубената си обица.

На следващата сутрин Вероника отвори чекмеджето и видя шала точно там, където го бе оставила. Взе го, бързо се спусна по стълбите към всекидневната, вдигна другия и го помириша. Миришеше на евтин парфюм.

Вероника много точно знаеше чие притежание беше вторият шал.

Грета седеше зад малкото си бюро и пишеше на машината, когато влезе Вероника.

— Добро утро, мисис Пикъринг. Как сте днес? — попита тя любезно.

— О, много добре. Впрочем наминавам, за да ви върна нещо. — Вероника измъкна копринения шал и го хвърли на бюрото пред Грета. — Ваше е, нали? — сладко попита тя.

Грета почувства, че се изчервява.

— Искате ли да знаете къде го намерих?

Грета остана безмълвна.

— Под дивана в собствената ми всекидневна. Колко време продължава това? — Вероника говореше с нисък, леден глас.

Грета поклати глава.

— Сигурно разбирате, че не сте първата, нали? Вие сте само една от многото малки въртиопашки, които ласкаят егото на съпруга ми.

— Грешите! Впрочем това вече няма значение. Така или иначе, той щеше да ви го съобщи довчера.

— Наистина ли? И какво точно щеше да ми съобщи? — изръмжа Вероника. — Че ще ме напусне?

— Да.

— Той ви каза така, нали? Излишно е да питам. Разбира се, че той ви е казал. Винаги така прави. Ще ви кажа нещо, скъпа. Той никога няма да ме напусне. Прекалено много се нуждае от всичко, което му давам. А сега, предполагам, ще е най-добре да съберете нещата си и да си тръгнете веднага. Няма причини да не разрешим всичко по възможно най-цивилизования начин, нали?

— Не сте вие тази, която ще вземе такова решение! Аз работя за Джонатан!

— Да, скъпа, но когато баща ми се пенсионира, остави кантората на Джонатан и на мен. Тя е наша обща собственост и аз настоявам да си вървите.

— Ние и двамата ще си тръгнем. Той ме обича. Имаме планове за бъдещето.

— Е, защо тогава не отидем заедно в кабинета на мистър Пикъринг и да чуем за тези ваши „планове“?

— Съгласна съм.

Грета последва Вероника в кабинета на Джонатан. Появата им очевидно го стресна.

— Здравей, мила. Грета, какво мога да направя за вас?

— Ами проблемът е в това, че аз открих, че вие двамата сте имали връзка под самия ми нос. Намекнах на Грета, че най-добре би било да си тръгне тихо и мирно, но тя настоя да чуе това от теб.

Вероника изглеждаше спокойна и леко отегчена.

— Хайде, скъпи, кажи ѝ и да вървим да обядваме.

Грета изучаваше изражението на Джонатан, чудейки се защо той не продумва. Погледите им се срещнаха и в неговия тя прочете съжаление. После той сведе очи и тя разбра, че е изгубила.

В този момент Джонатан прочисти гърлото си.

— Да... Смятам, че е най-добре да си тръгнеш, Грета. Разбира се, ще ти платим до края на седмицата.

— Нищо такова няма да направим! — остро се намеси Вероника.

— Така да се каже, Грета сама си надроби попарата, нека сега сама да я сърба. Аз не смятам, че имаме някакво задължение към нея, а ти?

Джонатан гледаше съпругата си и за момент Грета зърна в погледа му колебание. Миг след това то изчезна и той поклати тъжно глава.

Грета излезе тичешком от кантората, понесла палтото и ръчната си чанта.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Целия следобед Грета прекара в скитане из Грийн Парк, неспособна да се прибере у дома и да застане пред Ческа, нито да отговори на въпросите на Мейбъл за ранното си завръщане. Отпусна се на една пейка под жаркото юнско слънце и се загледа в минувачите: бавачки, които разговаряха, докато разхождаха питомците си, бизнесмени с куфарчета и влюбени двойки, уловени за ръце. Всички те изглеждаха като хора, които имат ясна цел в живота.

— Боже мили!

Обхвана главата си с ръце и въздъхна тежко. Откакто Том я беше изоставил, не се бе чувствала толкова самотна.

Цял живот се беше борила, търсейки онова, което се нарича сигурност. Но този път не можеше да обвинява никого, освен себе си. Още от самото начало знаеше, че връзката ѝ с Джонатан няма да ѝ даде онова, което иска.

Запита се мрачно защо ли бе орисана да попада все на неподходящи мъже. Защо, след като другите жени успяваха да си намерят партньори за цял живот, тя не може? Дали пък не беше сторила нещо много лошо, за да заслужи подобен лош късмет?

И все пак, не беше ли нейната собствена слабост, нуждата ѝ да усеща до себе си присъствието на мъж, която я бе довела до сегашното ѝ положение? Чувстваше се като пеперуда, която безпомощно се доближава до пламъка на свещта, който щеше да я унищожи.

Загледана в далечината, Грета се запита дали няма да е по-лесно да се хвърли под първия автобус, вместо да се бори. Мисълта, че трябва отново да започне да си търси работа без изгледи да намери, беше повече, отколкото можеше да понесе.

Но какво щеше да стане с Ческа? Случилото се не беше по нейна вина. Знаеше, че трябва да продължи да се бори, ако не заради себе си, то поне заради детето си.

И тогава взе своето решение. Беше приключила с мъжете завинаги. Те бяха провалили живота ѝ. Никога повече нямаше да позволи на някой мъж да се приближи до нея прекалено близо и да

внесе хаос в бъдещето ѝ. Всичката любов, която ѝ беше останала, щеше да даде на Ческа.

Почувствала се малко по-спокойна, тя се изправи, прекоси „Пикадили“ и тръгна към Сохо. Мина покрай „Уиндмил“ и се запита дали не е по-добре да влезе и да помоли за работа, вместо да се явява на десетки безполезни интервюта. След като нямаше да получи заплата за последната си работна седмица, пред нея се изправяше неотложен финансов проблем. Да, реши тя, това беше най-добрият изход. Нямаше да има нужда от препоръки, нито да ѝ се налага да отговаря на въпроси. Отвори вратата и попита портиера дали може да види господин Ван Дам.

Десет минути по-късно отново се озова отвън, още по-отчаяна. Мистър Ван Дам ѝ бе казал, че няма свободни места. Взе новия ѝ адрес и обеща да ѝ се обади, ако се отвори нещо, но това не решаваше настоящите ѝ проблеми.

Застанала до вратата, Грета се загледа към групата проститутки, които разговаряха помежду си от другата страна на улицата. Разпозна някои лица от времето, когато работеше тук. Грета и приятелките ѝ винаги ги бяха гледали отвисоко, но бяха ли всъщност по-добри от тях? Бяха ли тези момичета толкова глупави? В края на краищата тя се бе отдала на Джонатан безплатно и се бе озовала в тяхното положение — бе задоволявала онази негова нужда, която съпругата му не успяваше.

— Грета! Нима наистина си ти?

Нечия ръка я улови за рамото. Дочула познат глас, тя се извърна.

— Тафи! — Лицето ѝ веднага засия.

— Стори ми се, че те видях да излизаш от кабинета на мистър Ван Дам, и веднага се втурнах след теб. Какво, за бога, търсиш тук?

— Ами всъщност исках да получа старата си работа.

— Разбирам. Мама ми каза, че си напуснала Мървин преди няколко месеца, но нямаше представа къде си отишла. Виж, имаш ли време за чаша чай? Очевидно имаме да си казваме много неща.

Грета погледна часовника си. Беше четири без десет. Разполагаше с още няколко часа, преди да стане време да се прибира у дома.

— Но само при едно условие.

— Всичко, което поискаш — усмихна се Тафи.

— Няма да казваш на майка си, че си ме виждал.

— Дадено. — Той ѝ предложи ръката си и тя плъзна длан под лакътя му.

Докато Тафи поръчваше чай за двамата, Грета се запита какво му е известно за раздялата ѝ с Мървин.

— И така, къде живееш, откакто си пристигнала в Лондон?

— Недалеч от там, където живеех преди. Двете с Ческа живеем в малък апартамент.

— Разбирам. Доколкото зная, напуснала си Мървин заради проблемите му с алкохола.

— Да. След смъртта на Глин той съвсем се съсипа.

— Много се натъжих, когато научих за смъртта на малкия — каза Тафи. — Трябва да е било много мъчително.

— Беше ужасно. — В гърлото ѝ заседна буца. — Когато Мървин започна да става агресивен, вече нямах друг избор. Чувствах се виновна, че го напускам в това състояние, но какво друго можех да сторя?

— Е, би могла да се обърнеш към мен, след като си пристигнала в Лондон.

— О, Тафи, след всичко, което направи за мен, не бих могла да те моля отново!

— Двамата с мама много се тревожихме за теб. Поддържахме връзка с мистър Гленуилям, но той нямаше представа къде си отишла.

— Страхувах се, че Мървин може да тръгне след нас, така че не му казах къде отивам. Мери знае, но се закле да мълчи.

— Е, аз не бих се притеснявал от вероятността Мървин да те последва, Грета. От това, което чувам, се оказва, че горкият ми чичо дори не знае кой ден е. Паднал е лошо и сега е прикован към инвалиден стол със счупен таз.

— О, боже! — Грета се загледа виновно в чаената си чаша. — Трябваше да остана, нали? В края на краищата, Мървин се отнесе много добре с мен.

— Не, Грета. Ти постъпи правилно. Двете с Ческа е трябвало да си тръгнете. А как успяваш да си осигуриш средства?

— Имам... имах работа до тази сутрин. Опасявам се, че между мен и работодателя ми възникнаха някои недоразумения. Затова

напуснах и дойдох в „Уиндмил“ да проверя дали могат да ми предложат нещо.

Тафи изучаваше лицето ѝ през масата. Въпреки че беше все така красива, под очите ѝ имаше тъмни кръгове и беше доста слаба.

— Горкичката — съчувствено каза той. — Наистина трябваше да дойдеш и да ме потърсиш в „Уиндмил“, Грета. Знаеш, че щях да ти помогна.

— О, Тафи, много мило, че го казваш, но...

— Мислеше, че ти се сърдя, задето се омъжи за чичо ми — довърши той вместо нея.

— Да — кимна Грета.

— Е, преди да сме стигнали по-далеч, искам да ти кажа, че онова, което направи, не ме настрои ни най-малко срещу теб. Би ми било интересно да узная истинското ти отношение към чичо ми, но...

— Никога не съм го обичала истински, Тафи. Бях отчаяна, а той се отнесе много мило с мен — обясни тя с брутална откровеност. — Но ми се струва, че и той ме използваше. Ожени се за мен, защото искаше наследник за Марчмънт.

— Сигурен съм, че е така. Мисълта, че след смъртта му аз ще наследя имението, винаги му е била неприятна.

— Зная. Мисля също, че майка ти напусна Марчмънт, защото аз се омъжих за Мървин и тя се почувства засегната — призна Грета.

— Винаги ми се е струвало, че има нещо, което мама не ми е казвала за отношенията си с чичо, но ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че тя е много щастлива със сестра си в Ийстборн.

— О, Тафи, толкова съжалявам за болката, която причиних на теб и семейството ти. Вие се опитвахте да ми помогнете, а аз проявих неблагодарност.

Шокът от сутрешната случка и разговорът с Тафи за миналото ѝ дойдоха прекалено много. Грета избухна в сълзи.

— О, мила, защо плачеш винаги, когато си с мен? — Тафи се разсмя. — Не зная дали трябва да приема това като комплимент, или като обида. Вземи. — Той ѝ подаде носна кърпичка, точно както бе направил преди доста време. — И така, кога ще видя тази... ъъ... Каква ми се пада тя? Братовчедка, предполагам. Знаеш ли, винаги съм искал да имам братовчедка.

Грета се засмя и издуха носа си.

— Тафи, нямаш представа колко се радвам, че те срещнах!

— И така, как ще изкарваш прехраната си сега, след като си загубила работата си?

— Предполагам, като си намеря друга. Но, както и да е. Каж ми как вървят твоите работи?

— Чудесно, в интерес на истината. Следващата седмица е последното ми представление в „Уиндмил“. Сега имам собствено радиошоу, а през юли ще изиграя първата си голяма роля в киното.

— Толкова се радвам, че при теб всичко е наред.

— Действително не мога да се оплача. Виж, защо не доведеш Ческа на обяд у дома в неделя? Наистина много искам да я видя. Там ще бъде и Леон, моят агент. Ще отпразнуваме напускането ми от „Уиндмил“ и началото на филмовата ми кариера. Той ще ти хареса и ще прекараме чудесно.

Грета се усмихна. Разполагаше с доста свободно време, а Тафи не представляваше опасност за клетвата, която си бе дала малко по-рано същия ден.

— Бих дошла с удоволствие, ако няма да те притесня.

— Изобщо няма да ме притесниш. Ето ти адреса ми. — Той го надраска на лист хартия. — На една пряка оттук е. Ще ти запиша и телефонния си номер. Моля те, Грета, обади ми се, ако имаш нужда от нещо. В края на краищата ние сме от едно семейство, макар че отношенията ни са малко по-особени.

— Благодаря ти. Ще се видим в неделя. — Грета се изправи. — Сега трябва да тръгвам. Жената, която се грижи за Ческа, се сърди, когато закъснявам.

— Разбира се. Довиждане, Грета.

Тафи ѝ помахаше, докато тя изчезваше през вратата на кафенето.

Няколко минути по-късно той крачеше към „Уиндмил“. Когато се озова в гримьорната си, откри, че си подсвирква. Загледа се в отражението си в огледалото и видя, че очите му блестят, което нямаше нищо общо с възходящата му кариера.

Дължеше се на нея.

Съдбата му я връщаше, след като през цялото време бе мислил, че я е загубил завинаги.

Чувството, което се бе опитвал да погребее, се втурна към него с нова сила.

Той я обичаше и този път нямаше да я пусне да си отиде.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грета установи, че очаква с нетърпение неделния обяд с Тафи. Изпитваше задоволство да мисли за нещо приятно, наред с останалите мрачни мисли. Облече Ческа в най-хубавата ѝ синя рокличка и завърза русите ѝ къдрици с подходяща панделка.

Докато пътуваха с автобуса, ѝ обясни, че ще се срещнат с един от най-добрите приятели на мама.

— Влизайте, влизайте! — приветства ги топло Тафи, докато ги въвеждаше в малкия коридор.

Той се наведе и надникна в очите на момиченцето.

— Здравей, Ческа. Аз съм твоят братовчед Тафи... далечен братовчед — поясни той и намигна на Грета. — Но защо отсега нататък да не ме наричаш чичо Тафи? Куклата ти е много красива. Как се казва?

— Поли — срамежливо отвърна детето.

— Много ѝ подхожда. — Тафи погледна към Грета. — Красива е като майка си.

Ческа вдигна ръце и той я взе в прегръдките си.

— Последвай ме. — Тримата се отправиха към малката, но уютна всекидневна, където възпълен мъж на средна възраст пиеше уиски. — Това са братовчедка ми Ческа и майка ѝ. Грета, запознай се с Леон Броноски, агента ми.

— За мен е удоволствие — отвърна мъжът с лек чуждестранен акцент.

Тафи настани Ческа на дивана и пое палтото на Грета.

— Какво да ти предложи за пиене?

— Джин за мен и ако имаш, плодов сок за Ческа.

— Много добре. — Домакинът тръгна към кухнята, за да приготви питиетата.

Грета седна на един стол.

— Вие ли пръв открихте Тафи в „Уиндмил“, мистър Броноски?

— Моля ви, наричайте ме Леон. Да. Той е много талантлив и ще стигне далече. Спомена ми, че сте работили заедно.

— Да. Преди известно време.

— Това е подходяща почва за млади таланти. Има доста млади дами, които после станаха филмови звезди. Предполагам, че и ти си се надявала на същото.

— Раждането на Ческа ми попречи да следвам този път. Но, разбира се, и аз съм мислила затова. Нима не е така с всяко момиче?

Леон кимна замислено, загледан в Ческа.

— Разбира се.

Тафи се върна с две чаши, подаде едната на Грета, а другата на Ческа.

— За теб, Тафи. Сигурно много се вълнуваш за филма? — каза Грета и вдигна чашата си.

— Така е. Но всичко дължа на Леон. Ако не беше той, сигурно все още щях да работя в „Уиндмил“ и да чакам късмета си.

— Глупости! Трябва да благодариш на таланта си — възрази Леон.

За обяд Тафи им сервира пиле с печени картофи и зеленчуци. Четиримата се нахраниха на масата, поставена в единия ъгъл на всекидневната. Грета изпита гордост, докато наблюдаваше как Ческа седи кротко, без да притеснява разговора на възрастните. Забавляваше се да слуша разказите на Леон за някои от най-известните му клиенти.

— Изглежда, си попаднал в добра компания, Тафи — усмихна се тя.

— Добрият агент се познава по имената на клиентите в бележника му — отбеляза Леон. — Аз откривам сурови таланти и им давам възможност да блеснат. — Той хвърли поглед към Ческа, която беше станала от масата и разглеждаше една детска книжка край камината. — Винаги ли е толкова послушна?

— През повечето време. Тя също има своите лоши моменти като всички деца.

— Много е красива. С тази златиста коса ми прилича на малък ангел. Мислила ли си някога да я пробваш в киното?

— Не, никога. Не е ли прекалено малка за това?

— На колко години е?

— Само на четири.

— Виж, Грета, режисьорът на филма, в който Тафи играе в момента, търси дете за ролята на дъщерята на главната героиня.

Всъщност ролята не е голяма. Причината да те попитам е в приликата между Ческа и Джейн Фулър, която участва във филма.

— Надявам се, че Ческа не е чула това. Джейн Фулър е много красива. Съвсем ще ѝ завъртиш главата — усмихна се Грета, загледана в дъщеря си.

— Знаеш ли, че си прав, Леон — съгласи се Тафи. — Тя действително прилича на Джейн.

И тримата погледнаха детето, което им се усмихна сладко.

— Грета, какво ще кажеш, ако спомена на режисьора, че мисля, че съм намерил момиченце, което подхожда идеално за ролята?

— Наистина не зная. — Грета се обърна към Тафи: — Ти какво мислиш?

Тафи сви рамене:

— Не смятам, че ще ѝ навреди, ако получи ролята. А и чичо Тафи ще бъде постоянно наоколо, за да я наглежда, нали, миличка?

— Помисли за това, Грета. Ако Ческа участва във филма, аз бих могъл да те уредя като нейна придружителка. Заплащането е добро и ще можеш да следиш дали се грижат добре за нея. Правилата по отношение на децата актьори са много строги. Разбира се, всичко зависи от това, дали режисьорът Джеймс Дей ще я намери за подходяща. Освен това той може вече да е намерил друго дете.

— Смятам, че няма да е зле да види и Ческа. Предполагам, че на нея също ще ѝ се плати, нали? Не че това е толкова важно — побърза да допълни Грета.

— Разбира се. В такъв случай ще се обадя на Джеймс Дей утре сутринта. Ако все още не е дал ролята, бих могъл да ти уредя среща с него.

— Добре — съгласи се Грета.

— Ето ти визитната ми картичка. А сега, съжалявам, но трябва да напусна приятната ви компания толкова скоро, поканен съм на парти по случай рождения ден на един от клиентите ми. — Леон се изправи. — Благодаря ти, Тафи. Обядът беше чудесен както винаги. Грета, с теб ще се чуем утре. — Отиде до Ческа и коленичи до нея. — Довиждане, Ческа.

— Довиждане, сър — отвърна детето.

Леон се изправи и се усмихна.

— Мисля, че държиш в ръцете си звезда, Грета. Тя е в състояние да разтопи и най-коравото сърце. Довиждане. — Агентът взе шапката си от закачалката и се отправи към външната врата.

Грета и Тафи отнесоха мръсните съдове в малката кухня. Тафи ги изми, а Грета и Ческа ги подсушиха. Той направи кафе и отново се върнаха във всекидневната. Ческа се качи на коленете му, сложи палец в устата си и скоро заспа.

Седнала на пода пред камината, Грета наблюдаваше Тафи, прегърнал с обич малкото ѝ момиченце. Питаше се колко ли много бе липсвал на детето баща през всичките тези години. В гърлото ѝ заседна буца. Виното и приятният ден я караха да се чувства сънлива и спокойна. Сподави една прозявка и се протегна като котка.

— Домът ти е много приятен, Тафи. Човек не би могъл да допусне, че се намира в центъра на Лондон. — Тя се извърна към него, защото той не отговори.

Тафи долови въпросителния ѝ поглед.

— Извинявай, Грета, бях се зареял някъде. Какво каза?

— Нищо важно, казах, че тук е много спокойно, въпреки че е в центъра на Лондон.

— Да, нали? Но все пак смятам да се преместя. Имам малко спестени пари в банката и искам да си купя по-голямо жилище. Адвокатът ми ме посъветва да инвестирам в недвижими имоти. Може да огледам околностите на града. Преживените години в Марчмънт ме накараха да копнея за повече простор около къщата ми.

— Ако разполагах с пари, бих си купила голям апартамент в Мейфеър със стълбище пред входната врата — каза замечтано Грета, припомняйки си къщата на Джонатан.

Двамата седяха, наслаждавайки се на спокойната тишина. В този момент Ческа се събуди и Грета спомена, че е време да я отведе у дома.

— Позволи ми да те закарам, Грета.

— Ако няма да те притесня, с удоволствие.

Тримата се спуснаха по стълбището. Тафи ги настани в големия лъскав роувър.

— Не искаш ли да влезеш за едно кафе — предложи Грета, когато спряха пред дома ѝ. — Боя се обаче, че обстановката не е от най-луксозните.

— Не, Грета, благодаря ти. Трябва да прегледам сценария за утрешното си шоу. Слушай го, ако можеш.

— Разбира се, че ще го слушам. Хайде, миличка — обърна се тя към Ческа и ѝ помогна да слезе от колата.

— Лека нощ, чичо Тафи. Благодаря ти за прекрасния обяд.

— Винаги на твое разположение, мила. За мен беше удоволствие да ми гостуваш. — Той се обърна към Грета и я целуна по бузата. — Обади ми се, за да ми кажеш дали двамата с нея ще работим заедно.

— Ще ти се обадя, Тафи. Благодаря ти. От много време не съм се забавлявала така.

Тафи сложи ръка на рамото ѝ.

— И запомни: ако имаш проблеми, знаеш къде да ме намериш.

Тя кимна с благодарност и изчезна през вратата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден следобед Грета позвъни в офиса на Леон. През цялата нощ я измъчваха съмнения дали има право да изпрати Ческа да работи, но не виждаше друга по-добра перспектива. В крайна сметка, ако детето получеше ролята, тя щеше да има възможност да прекарва с него повече време.

На позвъняването отговори женски глас:

— Офисът на мистър Леон Броноски. Мога ли да ви помогна?

— Името ми е Грета Симпсън. Имам уговорка с мистър Броноски да му позвъня по това време.

— Изчакайте за момент, мисис Симпсън. — Грета чувстваше как сърцето ѝ се блъска в гърдите от напрежение.

— Грета — обади се Леон. — Уредих ти среща с Джеймс Дей за утре в десет сутринта. Ако ми дадеш адреса си, ще ти изпратя своя шофьор, който ще ви откара до студиото. По-удобно е, отколкото с градския транспорт.

— Много любезно от твоя страна, Леон, благодаря ти — каза Грета и му продиктува адреса си.

— Няма за какво да ми благодариш, скъпа. Мога ли да ти се обадя утре вечер? Дотогава сигурно ще имам новини. Налага им се бързо да вземат решение, защото снимките започват в началото на юли.

— Да, но ще трябва да позвъниш у съседите. Все още нямам телефон.

— Добре. — Леон записа номера. — Ако всичко се нареди добре, смятам, че ще можеш да си позволиш лукса да си поставиш телефон. Предполагам, че ще искаш аз да представлявам Ческа.

— Разбира се.

— Добре. Е, кажи ѝ, че ѝ пожелавам успех. Облечи я със синята рокличка, която носеше в неделя. Чудесна е! Ще се чуем отново утре.

Грета остави слушалката и потръпна от вълнение. Ческа стоеше до нея и търпеливо чакаше да приключи разговорът. Вдигна детето и го прегърна.

— Какво ще кажеш да отидем и да изядем по един сладолед в „Лайънс Корнър Хаус“?

— О, да, мамо. Моля те! — отвърна Ческа и очите ѝ заблестяха.

На следващата сутрин Грета се събуди в шест. Докато Ческа спеше, тя се изми, среса се и облече най-хубавия си костюм. След това събуди детето, приготви му закуска и го облече в синята рокля.

— Къде отиваме, мамо? — Вълнението на Грета се бе предало и на момиченцето, подсилено от факта, че е с най-хубавата си дрешка.

На входната врата се позвъни.

— Ще отидем с кола, за да се срещнем с един добър чичко. Той може да поиска от теб да участваш във филм.

— Като „Пепеляшка“?

— Да, миличка.

Настаниха се на задната седалка на голямата черна кола. Докато се движеха из лондонските улици, Ческа внимателно слушаше наставленията на майка си да се държи прилично.

Когато колата спря пред вратите на „Рейнбоу Пикчърс“ и шофьорът даде имената им на портиера, Грета се почувства като истинска звезда.

— Ще ви изчакам тук, докато свършите. Успех, мис. — Шофьорът докосна шапката си и се усмихна.

Грета мина през вратата и се приближи до рецепцията.

— Моля, седнете тук. Секретарката на мистър Дей ще дойде да ви посрещне — упъти ги жената зад бюрото и посочи един диван.

— Благодаря ви. — Грета отведе Ческа до посоченото място и се загледа в множеството снимки от известни филми. Отново потръпна от вълнение.

Привлекателна млада жена излезе от асансьора и тръгна към тях.

— Мисис Симпсън и Ческа?

— Да.

— Бихте ли ме последвали!

— Хайде, миличка. — Грета улови дъщеричката си за ръката и я поведе към асансьора, следвайки жената. Спряха на третия етаж, прекосиха коридора и отново бяха настанени на един диван.

— Изчакайте, моля. Ще съобщя на мистър Дей, че сте тук. — Жената почука на вратата и изчезна зад нея.

Грета пригладжаше къдрите на Ческа, когато секретарката се появи отново.

— Елате с мен, ако обичате.

Двете с Ческа я последваха в огромен кабинет, където зад голямо бюро седеше приятен млад мъж.

— Мисис Симпсън и Ческа, сър.

— Благодаря ви, Джанет. — Мъжът се изправи. — Приятно ми е да се запознаем, мисис Симпсън. Аз съм Джеймс Дей, режисьор на филма „Мрачният дом“. Седнете, моля. А това, предполагам, е Ческа? — Той се усмихна.

— Как сте, сър? — тихо каза момиченцето.

Сините очи на режисьора просветнаха развеселено.

— Много добре, Ческа, благодаря ти. И така, млада лейди, знаете ли защо сте тук?

Ческа кимна уверено.

— Да. Може би ще участвам във филм и като Пепеляшка ще нося красиви дрехи.

— Точно така. Мислиш ли, че ще ти хареса?

— Да, сър.

Джеймс насочи вниманието си към Грета.

— Леон Броноски е напълно прав. Дъщеря ви поразително прилича на Джейн Фулър. Би ли се обърнала да погледнеш майка си, Ческа? — помоли той.

Ческа се подчини и той започна да изучава профила ѝ.

— В профила също има прилика. Добре, много добре. И така, мисис Симпсън, мистър Броноски ми каза, че предпочитате сама да придружавате Ческа?

— Наистина бих желала, сър.

— Въпреки че снимките започват от понеделник, сцените с Ческа ще се снимат най-рано след две седмици. Ще подпишем договор за един месец, но естествено, няма да я караме да работи повече от няколко часа на ден. Това устройва ли ви?

— Напълно — кимна Грета.

— Чудесно. Мистър Броноски ми каза, че Ческа е истински ангел.

— О, да, тя е добро малко момиченце.

— Е, това се вижда от поведението ѝ. Няма нищо по-неприятно от разглезено хлапе пред камерата. Времето е пари. Ти си добро дете, нали, Ческа?

— Така мисля, сър — сладко се усмихна детето.

— И аз мисля така. Ако решим да те включим в големия филм, трябва да ми обещаеш да се държиш добре.

— Да, сър, обещавам.

— Много добре. Смятам, че видях всичко, което ми бе необходимо, мисис Симпсън. Тази сутрин се срещнах с още две момиченца, така че ще поддържам връзка с мистър Броноски, за да ви съобщя решението ни. Благодаря ви, че дойдохте. За мен беше удоволствие да се запозная с вас. Довиждане.

Грета се изправи и стисна ръката на Джеймс Дей.

— Довиждане и благодаря. Хайде, миличка.

Ческа стана от стола и се надигна на пръсти, за да стигне бюрото. Подаде също ръка на Джеймс и той я пое усмихнато.

— Довиждане, сър.

Тя се обърна и излезе от кабинета, следвайки майка си.

— Мистър Джеймс Джей ви търси по телефона, мистър Броноски.

— Благодаря, Барбара. Ало?

— Леон, Джеймс е. Хлапето, което ми изпрати днес, е точно такова, каквото ми го описа. Ако умее и да играе, значи сме открили нашата английска Шърли Темпъл.

— Чудесна е, нали?

— Възхитителна. Освен че изглежда като ангел, притежава и прелестната уязвимост на младия О'Брайън или Тайлър. Едва ли е нужно да ти казвам, че я искам за филма. Ще дам възможност на хората в студиото да видят как играе, без да я насилват. Достатъчно малка е, за да подлежи на обработка. Ангажира ли я вече?

— Не, чаках първо ти да ми се обадиш.

— Недей да чакаш повече. Може и да греша, но това хлапе притежава качествата на звезда. А ти сам знаеш колко рядко се среща това.

— Да, наистина.

— Трябва да сменим и фамилията ѝ. Симпсън звучи малко глупаво.

— Добре. Ще помисля за това.

Леон и Джеймс обсъдиха срока и заплащането по договора. Когато затвори слушалката, Леон изпита задоволство — както винаги усетът му за нови таланти не го бе подвел.

Задъхана от изкачването на стълбите, Мейбъл позвъни на вратата на Грета в четири и половина.

— Мистър Броноски те търси по телефона, Грета.

— Благодаря ти, Мейбъл. Би ли постояла при Ческа няколко минути, докато говоря с него?

Тя забърза към апартамента на Мейбъл и вдигна слушалката.

— Ало?

— Грета, Леон се обаждат. Току-що ми позвъни Джеймс Дей, за да ми каже, че иска Ческа за филма.

— О, но това е чудесно!

— Радвам се, че си доволна. Джеймс беше много впечатлен. Той смята, че Ческа може да се окаже истинско откритие.

— Сигурен ли си, че това няма да навреди на детето, Леон? Искам да кажа, че тя е твърде малка?

— Е, Шърли Темпъл беше още по-малка, когато се появи в първия си филм. Впрочем това може да бъде първото и последното ѝ участие в снимки. Въпреки че Джеймс е запленил от нея, не смятаме да продължаваме напред, преди да видим как ще изглежда на големия екран. Камерата или те обича, или не те обича. Ще изчакаме, за да видим дали ще ѝ стане приятел, или ще се превърне в неин враг.

— Разбира се — съгласи се Грета.

— Смятам, че ще бъдеш доволна от заплащането, което уредих за Ческа. Не е кой знае какво, но не ми се искаше да ги притискам още отсега. Ако се справи добре, „Рейнбоу Пикчърс“ може да сключи договор с нея. Тогава вече ще поговорим по-сериозно. Как ти звучи сумата от двеста паунда?

Звучеше ѝ като много месеци напрегнат труд на предишната ѝ служба.

— Чудесно — успя да каже.

— Добре. А на теб ще плащат по десет паунда, за да придружаваш Ческа. Договорът е за един месец, но сигурно ще са необходими не повече от три-четири дни.

— Разбирам.

— Можеш ли да дойдеш в офиса ми в петък сутринта? Искам да подпишеш договора от името на Ческа. О, и, Грета, Джеймс Дей иска да променим фамилията ѝ с някоя по-впечатляваща. Нали няма да имаш нищо против?

— Не, съвсем не.

— Добре, в такъв случай ще се видим в петък. Довиждане.

Грета остави слушалката, повъртя се малко из коридора на Мейбъл, после се втурна по стълбите, за да ѝ съобщи новината.

— Ще се снимаш във филм, а? Скоро ще бъдеш прекалено известна, за да говориш с хора като мен! — усмихна се Мейбъл на Ческа.

Малко по-късно пристигна Тафи с голям шоколад „Нестле“ за Ческа и бутилка шампанско за Грета.

— Кое е това умно момиченце? — вдигна я на ръце той. — Бях сигурен, че ще получи ролята. Тя е толкова чудесно малко ангелче, нали, сладката ми?

— Да, чичо Тафи — кимна сериозно Ческа и възрастните се разсмяха.

— Време е да си лягаш, млада госпожице. Все още не си Елизабет Тейлър.

След като Грета сложи детето да си легне, а Тафи му прочете приказка, двамата седнаха в малката всекидневна да пийнат шампанско.

— Смяташ ли, че постъпвам правилно, Тафи?

— Става въпрос само за няколко дни, Грета. Ако на Ческа не ѝ хареса, няма да ѝ се наложи да го прави отново. Но лично аз предполагам, че всички от екипа непрекъснато ще я глежат и тя ще си прекара чудесно. Освен това, честно казано, парите ще ви дойдат добре, нали?

— Така е, но се чувствам виновна, че Ческа трябва да ни изхранва — въздъхна Грета.

— Но не смяташ ли, че ще бъде по-добре да прекарваш повече време с нея, отколкото да я оставяш на съседката си по цял ден?

— Да, ако погледнем от тази страна.

— Хайде сега, престани да се тревожиш и си налей още една чаша шампанско.

В петък преди обед Грета пристигна с Ческа в офиса на Леон в единадесет и половина. Докато сядаше, тя огледа голямото просторно помещение.

— Това си ти с Джейн Фулър, нали? — запита, докато разглеждаше една поставена в рамка снимка.

— Да, когато се снимаше в първия си филм преди петнадесет години. Сигурен съм, че скоро ще имам и една такава снимка с Ческа. А сега ми позволи първо да ти разясня нейния договор. Ако всичко тръгне добре, аз ще поема отговорността за кариерата ѝ, ще ѝ осигурявам договори и ще ръководя финансовите ѝ дела. За тази услуга тя ще ми заплаща десет процента от приходите си. Ще се увериш, че това е обикновената тарифа на всеки агент в Лондон. Би ли подписала и поставила датата, Грета?

— С удоволствие.

Тя подписа документа с масивната златна писалка на Леон.

— А сега да преминем към договора с „Рейнбоу Пикчърс“. Заплатата на Ческа ще получавам аз, ще я внасям в банката и ще ти изпращам чек, като удържам моите десет процента. Зная, че парите може и да не ти се струват много, Грета, но не бива да забравяш, че може и да ги получиш еднократно. Ето защо те съветвам да откриеш сметка на името на Ческа и да внасяш в нея всичко, което можеш да заделиш от ежедневните ви разходи. Ако нещата потръгнат добре, ще те насоча към един брокер, който ще ти помогне да направиш успешни инвестиции, за да осигуриш бъдещето ѝ. А сега ни остава само да ѝ измислим друга фамилия. Ако не го направим ние, ще свършат това в студиото, но аз смятам, че ти имаш право на избор. Имаш ли някаква идея?

— Не.

— А какво ще кажеш за вашите фамилни имена? Какво е било моминското име на майка ти?

— Хамънд.

— Ческа Хамънд. Хмм. Харесва ми. Ще го предложим в студиото и ще видим какво мислят те. Е, струва ми се, че това е всичко. Ще ти се обадя веднага щом науча датата, на която трябва да се явите.

Благодаря, че дойде, Грета. Сигурен съм, че и двамата скоро ще се гордеем с Ческа.

— Да, Леон. Довиждане.

Три седмици по-късно Ческа за пръв път застана пред камерата. Грета седеше отзад и наблюдаваше дъщеря си, седнала на коленете на Джейн Фулър.

— Моля, тишина — извика Джеймс. — Започваме пробните снимки. Ческа, когато ти кажа „начало“, трябва да обвиниш ръчички около врата на Джейн и да й кажеш: „Обичам те, мамо!“.

Ческа кимна.

— Добро момиченце. Добре. Да започваме.

В студиото настъпи тишина.

— Сцена десета. Първи дубъл! — Джеймс се усмихна на Ческа и каза „начало“.

Ческа обви ръце около нежната шия на Джейн Фулър и я прегърна.

— Обичам те, мамо — каза тя и камерата улови ангелското изражение на лицето ѝ.

Очите на Грета се напълниха със сълзи. Най-послед след упоритата борба тя бе намерила причина да живее. Нейното бъдеще вече нямаше значение. Имаше значение само бъдещето на нейната скъпоценна, талантлива дъщеря.

— И аз те обичам, Ческа — прошепна тя.

Джеймс Дей гледаше пробните снимки с един от изпълнителните директори на „Рейнбоу Пикчърс“. Ческа Хамънд беше най-естественото и очарователно дете актьор, което някога бяха виждали.

— Казваш, че тя запомня репликите веднага щом ѝ ги кажеш, така ли? — запита директорът.

— Поне днес беше така — отвърна Джеймс.

— Добре, дай ѝ колкото може повече реплики, без това да обиди Джейн. Не бих искал да разбере, че е изместена от четиригодишно дете.

„Мрачният дом“ е новата творба на „Рейнбоу Пикчърс“. Неговият режисьор Джеймс Дей е обявен за новият английски Зелцник, а филмът може да бъде описан като силен и трогателен.

Звездите Джейн Фулър и Роджър Къртис играят великолепно ролите си на отчуждени съпрузи, а комедийният актьор Тафи Марчмънт добавя нотка на чувствен хумор към ролята си на семеен адвокат. Този път студиото е престъпило правилото да не използва във филмите си деца и животни. Забележително е участието на малката Ческа Хамънд. Носят се слухове, че Джеймс Дей е разширил ролята ѝ, след като се е уверил в нейните качества. „Рейнбоу Пикчърс“ са подписали с нея тригодишен договор и вече работят над следващия ѝ филм.

Идете да гледате „Мрачният дом“ и ви гарантирам, че в киносалона няма да останат сухи очи, когато Ческа открива мъртвото тяло на майка си. Това малко момиченце има заложи на звезда и изглежда като ангел. Предричам ѝ блестящо бъдеще.

**ИСТОРИЯТА НА ЧЕСКА
ЛОНДОН, ЮЛИ 1956 Г.**

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Понякога Ческа сънуваше все един и същи сън и винаги се събуждаше, разтреперана от ужас. Всичко се случваше в една огромна къща, обградена от множество дървета. В съня имаше и едно малко момченце, което изглеждаше съвсем като нея и с което тя играеше и се забавляваше. Имаше и един възрастен мъж, който винаги прегръщаше момченцето и никога нея.

После всичко се променяше и внезапно настъпваше нощ. Възрастният мъж, чийто дъх миришеше лошо, я караше да погледне в един ковчег, където лежеше момченцето. Малкото лице беше бледо, с посивели устни. Мъжът сваляше дрехите на мъртвото момче, после се обръщаше към нея и в следващия момент тя се виждаше облечена в тях. Те миришеха на плесен, а един огромен паяк се опитваше да изпълзи по предницата на жакета към лицето ѝ. Докато се мъчеше да го отблъсне, нечия ръка докосваше рамото ѝ, тя се извръщаше и се вираше в зачервените очи на мъртвото дете, което се приближаваше към нея с треперещо от студ тяло, протягаше се...

Ческа се събуждаше с вик и посягаше към малката нощна лампа, поставена на шкафчето до леглото ѝ. След като я светнеше, оглеждаше познатата приятна стая и се опитваше да се убеди, че нищо не се е променило, откакто си бе легнала. Вдигаше Поли, паднала обикновено на пода до леглото, прегръщаше я и засмукваше виновно палеца си. Майка ѝ непрекъснато ѝ повтаряше, че този бебешки навик ще доведе до изкривяване на зъбите ѝ, което ще сложи край на кариерата ѝ на филмова звезда.

Постепенно кошмарът избледняваше и тя отново се отпускаше върху възглавницата. Очите ѝ се затваряха и тя потъваше в спокоен сън, докато майка ѝ не я събудеше. Ческа никога не ѝ разказа за съня си. Беше уверена, че майка ѝ ще я укори, че е глупава, и ще ѝ обясни, че мъртвите не могат да се връщат в света на живите. Но Ческа знаеше, че могат.

На крехката възраст от десет години Ческа Хамънд беше едно от най-известните деца във Великобритания. Току-що бе завършила

седмия си филм, а по афишите за последните три името ѝ бе изписано над заглавията. Още в началото на кариерата ѝ журналистите я бяха кръстили Ангела и този прякор ѝ бе останал и досега. Новият ѝ филм трябваше да бъде представен след четири седмици и мама ѝ бе обещала да я премени в ново кожено палто за премиерата.

Обикновено Ческа се забавляваше на премиерите, но мисълта за тази я безпокоеше. Пред киносалоните винаги се събираше огромна тълпа, която се втурваше към нея, докато едрият телохранител бързо я превеждаше от колата до залата. Веднъж една дама се бе опитала да смъкне палтото ѝ и бе отведена с полиция.

Майка ѝ непрекъснато повтаряше, че тя е щастливо малко момиченце, защото има парите, от които самата тя винаги се бе нуждаела, красива къща в Мейфеър и хиляди предани почитатели. Ческа допускаше, че е права, но не можеше да направи разлика, понеже не познаваше друг живот, освен този.

По време на снимките на последния си филм „Изгубеното малко момиченце“, чието действие се развиваше в едно сиропиталище, Ческа се бе сприятелила с едно от децата, което също изпълняваше роля на сираче. Мелъди говореше с особен акцент и Ческа винаги слушаше в захлас, докато приятелката ѝ ѝ разказваше за братята и сестрите си. Каза ѝ, че спи в едно легло с една от сестрите си, тъй като в малката им къща няма достатъчно място да се поставят отделни легла за всички. Разказваше ѝ за лудориите на четиримата си братя и за големите и шумни коледни празници, които семейството ѝ устройвало. Ческа слушаше и си мислеше за елегантната самота на собствения си дом и за официалните коледни обеди, на които винаги присъстваха само Леон и чичо Тафи.

Мелъди я представи на няколко от останалите момиченца и Ческа откри, че те ходят в театрално училище и учат заедно. А тя имаше възрастен частен учител, мистър Бени, с когото, седнала във всекидневната, решаваше досадни задачи и учеше стихотворения наизуст.

Мелъди ѝ даде една дъвка и двете си устройха съревнование за най-голям балон. Ческа веднага реши, че новата ѝ приятелка е най-чудесният човек, когото някога е срещала. Попита майка си дали и тя може да се запише в театралното училище заедно с другите деца, но

Грета заяви, че за нея това не е необходимо. Там не би могла да научи нищо друго, освен как да стане филмова звезда, а тя вече била такава.

Веднъж Мелъди я бе поканила на чай у дома си. Ческа беше във възторг, но майка ѝ не ѝ разреши да отиде. Когато я бе попитала защо, Грета бе стиснала упорито устни, както всеки път, когато решението ѝ бе категорично, и бе заявила, че такава филмова знаменитост като нея не би трябвало да общува с обикновени същества като Мелъди.

Ческа нямаше точна представа какво означава думата „обикновен“, но знаеше, че иска да стане точно такава, когато порасне.

Участието на Мелъди във филма приключи, тя се върна отново в училище и Ческа пак остана сама. Размениха си адресите и си обещаха да си пишат. Написа няколко писма, но не получи отговор. Момиченцето много ѝ липсваше, защото беше единствената приятелка, която някога бе имала.

— Хайде, миличка, време е да ставаш. — Гласът на майка ѝ се прокрадна в съня ѝ. — Днес ни очаква тежък ден: обяд с Леон в дванадесет, а после посещение в „Хародс“, за да ти купим ново палто. Ще бъде много забавно, не мислиш ли?

Ческа кимна без особен ентузиазъм.

— Хайде. — Майка ѝ отиде до огромния гардероб, заемащ цяла една стена от стаята ѝ. — Коя рокля искаш да облечеш за обяда?

Ческа въздъхна. Обедите с Леон винаги бяха продължителни и досадни. Всеки път се срещаха в „Савой“, където се налагаше да седи мълчаливо, докато майка ѝ и Леон обсъждаха делови въпроси.

Наблюдаваше майка си, която ровеше из десетките официални рокли, обвити прилежно в найлон.

— Какво ще кажеш за тази? Все още не си я обличала, а е толкова красива!

Ческа погледна елегантната розова дреха. Мразеше всички тези рокли.

— Имаш и чифт чудесни розови пантофки от сатен, които много ще ѝ подхождат — продължаваше Грета, докато разстилаше тоалета върху леглото, преди да се върне за обувките.

Ческа затвори очи и се запита какво ли е да имаш на разположение цял ден само за игра. В стаята ѝ имаше красива и скъпа

куклена къща, но тя никога не разполагаше дори с една свободна минута, за да поиграе с нея. Когато се снимаше във филм, сутрините ѝ преминаваха в учене, след което я откарваха с кола до студиото. Рядко се прибираха преди шест и половина, след което идваше времето за чай и за гореща вана. После репетираше репликите си с майка си, за да бъде готова за следващия ден. Майка ѝ твърдеше, че няма по-голям грях от това да забравиш ролята си и Ческа никога „не се провали“, както някои от по-възрастните актьори.

— Хей, млада госпожице! Кашата ти ще изстине.

Грета издърпа завивката ѝ и Ческа стъпи на пода, наметна халата си и я последва. Седна на обичайното си място край огромната полирана маса във всекидневната и погледна чинията.

— Трябва ли да ям това, мамо? Знаеш, че не го обичам. Мелъди каза, че майка ѝ никога не я кара да закусва и...

— Наистина, Ческа — Грета седна срещу дъщеря си, — единственото, което чувам, е: „Мелъди това... Мелъди онова...“. Да, трябва да си изядеш кашата! При твой напрегнат ден е много важно да го започнеш с пълен стомах.

— Но тя е отвратителна! — Ческа разбърка гъстата смес, загреба една лъжица и ядно я изтръска. Кашата се залепи на повърхността на масата.

— Престани да капризничиш! Все още не си чак такава звезда, че да не мога да те обърна на коляното си и да те напляскам. Яж!

Грета наблюдаваше как дъщеря ѝ с неохота гълта кашата лъжица след лъжица.

— Свърших. Сега мога ли да сляза долу?

— Добре. Иди да се облечеш, а аз ще дойда след малко да те среща.

— Добре, мамо.

Грета се усмихна, след като дъщеря ѝ излезе от стаята. Като се изключат малките капризи, които бяха нещо обикновено за едно подрастващо момиченце, Ческа се държеше като истински ангел. Беше уверена, че любезността и добрите ѝ маниери ще ѝ помогнат да се справи със славата, на която се радваше сега.

Ческа бе станала звезда заради красотата и фотогеничността си наред с вродения си актьорски талант, но и защото Грета не преставаше да ѝ внушава, че трябва да подхожда към работата си

напълно професионално. Вярно, че именно парите, спечелени от Ческа, им бяха осигурили голямото, красиво обзаведено жилище в Мейфеър, а и гардеробите, пълни с дрехи, но именно тя, Грета, бе поставила началото на блестящата кариера на дъщеря си. Именно тя избираше сценариите и ролите, които най-много ще ѝ подхождат дори когато Леон не беше съгласен с нея. И изборът ѝ винаги се оказваше правилен. Сега Леон не предприемаше нищо, без предварително да се допита до нея.

Още от първия тригодишен договор на Ческа Грета бе решила да направи изгодна финансова сделка. Тя бе изпратила Леон обратно в студиото с искането сумата да бъде увеличена, заявявайки, че няма да подпише договора от името на дъщеря си, ако условието ѝ не бъде прието. Последваха няколко напрегнати дни, но от студиото все пак отстъпиха. Ческа беше голям залог и Грета беше наясно с това.

Благодарение на упорството си бе направила дъщеря си много богата. Живееха много добре и бяха в състояние да си купят всичко, което им хрумне, въпреки че никога не харчеха всичко, което Ческа печелеше. Грета грижливо инвестираше остатъка от парите за бъдещето, защото не искаше детето ѝ да познае недоимъка на собствената ѝ младост.

Миналото беше далечен спомен. Бе посветила живота си на кариерата на дъщеря си. Хората вече отдавна бяха престанали да я пренебрегват. Сега тя бе сила, с която трябваше да се съобразяват. Тя контролираше едно от най-ценните притежания на британската киноиндустрия. Беше майката на Ангела.

Веднъж, когато Тафи я бе запитал дали според нея Ческа е щастлива, тя бе нападната от угризения. Бе заела отбранителна позиция и категорично бе заявила, че не се съмнява в това. Кое малко момиченце не би било щастливо при това непресекващо внимание и възхищение? В края на краищата, нали и самият Тафи беше звезда? Нима той не се радваше, че бе постигнал мечтата си? Тафи бе кимнал бавно, леко засрамен, че бе подложил на съмнение преценката ѝ.

Грета взе едно филмово списание и разлисти страниците, докато стигна до голямата реклама на „Изгубеното малко момиченце“. Усмихна се на снимката, на която Ческа, облечена в дрипи и с невинно, уязвимо лице, стискаше изпокъсано плюшено мече. Да, това щеше да предизвика нова вълна от възхищение. Тази мисъл ѝ напомни, че по-

късно има среща с мисис Стивънс, която ръководеше клуба на почитателите на Ческа. Двете трябваше да решат кои снимки от най-новия филм ще изберат за огромната ѝ армия от фенове.

Грета затвори списанието. Нямахте нищо чудно в това, че от много време насам около нея не се завърташе нито един мъж. Дори ако искаше нещата да стоят по друг начин, което не беше така, организацията на живота на една филмова звезда беше занимание, което ангажираше всичкото ѝ време.

Нейният живот беше Ческа и тя го харесваше такъв, какъвто е.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тафи се събуди на разсъмване. Независимо в колко часа си лягаше, което често се оказваше доста късно, той винаги отваряше очи точно в шест и половина.

Днес щеше да бъде свободен като птичка. Договорът му с „Паладиум“ бе изтекъл преди седмица, радиошоуто му бе преустановено за лятната отпуска и през следващите два месеца нямаше да му се налага да подготвя нови материали.

Погледна през прозореца към яркото слънце и неочаквано изпита носталгия по провинцията. Въпреки че градината му беше голяма и пълна с дървета, в нея се долавяше нещо изкуствено. Липсваше ѝ всякаква непредсказуемост, свързана с релефа или с климата. Единствената опасност, дебнеща всеки жител на Лондон, помисли си той, е да изгуби първичните си инстинкти.

Може би това лято щеше да отиде на почивка. Един приятел го беше поканил на вилата си в Южна Франция, но мисълта да замине далеч от Грета му беше неприятна.

Тафи отвори френския прозорец и излезе в градината. Пъхна ръце в джобовете си и тръгна да я пообиколи. Знаеше, че щом стане въпрос за Грета, от обичайната му интелигентност и практичност не остава нищо.

През последните шест години двамата се срещаха най-редовно. Той често ходеше на обяд у тях, обикновено в неделя, за да се види с Грета и ненагледната ѝ Ческа. Понякога водеше Грета на театър или на вечеря.

Времето минаваше и отношенията им се развиваха в много удобна насока. Той винаги беше насреща, когато Грета имаше проблеми. Знаеше, че тя го обича като много близък приятел. И сякаш подходящият момент за промяна в тези взаимоотношения никога не настъпваше. През тези шест години той все още не бе събрал куража да ѝ признае, че я обича от цялото си сърце.

Тафи въздъхна и откъсна голяма розова роза.

Поне можеше да се утешава с мисълта, че доколкото му беше известно, в живота ѝ няма друг мъж. Разбира се, от правна гледна точка, тя все още бе омъжена за Мървин, въпреки че през последните седем години двамата не поддържаха никакви контакти. Чичо му беше съсипан стар човек, но все пак беше неин съпруг. Възможно бе това да бе причината тя да се затвори в себе си. Освен това му се струваше, че цялата си любов и енергия тя изразходва за Ческа. В сърцето ѝ нямаше място за никой друг.

Това много го безпокоеше. Грета живееше чрез дъщеря си, което не беше полезно нито за нея, нито за Ческа. Много често се бе заглеждал в слабичкото тяло на момичето и се бе питал дали напрегнатият странен живот, който водеше, беше подходящ за едно дете. Понякога се чувстваше виновен, задето бе окуражил Грета преди първия филм. Но откъде би могъл да знае, че тя ще стане звезда?

Когато отиде на обяд в неделя, Ческа ще бъде облечена в една от обичайните си официални рокли, които Грета я принуждаваше да носи. Ще седи на масата с толкова унил вид, че Тафи ще я хване за ръката и ще я отведе до най-близкия парк или игрище. Искаше му се да види красивото момиченце с разпуснатата коса, с изцапана рокля и най-вече да крещи с останалите деца. Понякога питаше Грета не смята ли, че е редно Ческа да се среща и с връстници, след като прекарва по-голямата част от времето си с възрастни. Тя обаче поклащаше глава и рязко отговаряше, че не иска дъщеря ѝ да усвоява лошите навици на улицата.

В такива случаи Тафи обикновено замълчаваше. Без съмнение Ческа бе обградена с любов и получаваше всичко, което поиска. Освен това мразеше да гледа лицето на Грета, когато поставяше под съмнение правотата на възгледите ѝ.

Прибра се вкъщи с мисълта, че може би ще бъде най-добре наистина да замине за Южна Франция. Имаше нужда от почивка и докато не събереше кураж да се обясни с Грета, нямаше смисъл да се навърта постоянно около нея.

Чу, че телефонът в кабинета му звъни, и забърза нататък.

— Ало?

— Дейвид, мама е.

— Здравей, мамо. Радвам се да те чуя.

— Да. Винаги съм казвала, че използваме този израз, преди да съобщим някоя лоша новина — мрачно каза Ел Джи.

— Какво има?

— Става въпрос за чичо ти Мървин. Преди малко ми се обади доктор Евънс. Знаеш, че от доста време насам е болен, но през последния месец състоянието му рязко се е влошило. Мървин иска да ме види. Настоял е пред лекаря да замина за Марчмънт колкото може по-бързо.

— Смяташ ли да отидеш?

— Ами смятам, че трябва. Чудех се дали си прекалено зает, за да дойдеш с мен за морална подкрепа. Би ли могъл да дойдеш да ме вземеш с колата си от гара Виктория и да ме закараш до имението? Извинявай, Дейвид, но не бих могла да се върна в Марчмънт сама.

— Разбира се. И без друго нямам какво да правя през следващите няколко седмици.

— Благодаря ти, Дейвид. Много съм ти признателна.

— Смяташ ли, че Мървин ще умре, мамо?

— Да, ако се съди по думите на лекаря.

— Да съобщя ли на Грета?

— Не — рязко отсече Ел Джи. — Мървин не е казал, че иска да я види. Поне засега.

Поговориха за разписанието на влаковете и се разбраха Тафи да вземе майка си от гарата следващата сутрин. Той остави слушалката, отпусна се в креслото и се замисли дълбоко.

Непременно трябваше да каже на Грета, че Мървин е тежко болен. В края на краищата, по закон те все още бяха женени. Внезапно се запита какво знаеше Ческа за миналото.

Продължителното пътуване до Уелс бе улеснено от хубавото време и слабото движение. Тафи и майка му разговаряха непринудено.

— Странно е, че се връщаме, нали, Дейвид?

— Да. Минаха десет години.

— Учудващо е как човек се приспособява. Чувствам се като неразделна част от обществото в Ийстборн и добър играч на бридж. — Ел Джи се разсмя. — Ако не харесваш някого, присъедини се към него.

— Е, изглежда, добре ти понася. Видът ти е чудесен.

— Когато някой разполага с цялото си време, той обикновено може да си позволи да изглежда добре, независимо как се чувства.

Когато прекосиха Портмадог и поеха по пътя към Марчмънт, и двамата се умълчаха.

Пред портала на имението Тафи спря колата и майка му слезе, за да отвори вратите.

Щом мерна къщата, Тафи затаи дъх. Повече от две столетия този внушителен каменен дом бе предпазвал обитателите си от студените зими и горещите лета. Големите прозорци проблясваха под яркото слънце сякаш ги приветстваха. Погледна майка си, която гледаше в същата посока с безизразно лице.

Спря пред сградата и изключи двигателя. В същия момент масивната врата се отвори и Мери изтича навън.

— Мастър Дейвид! Толкова се радвам да ви видя! Никога не пропускам вашето радиошоу! Не сте остарели с нито един ден!

— Здравей, Мери! — Тафи я прегърна топло. — Много мило от твоя страна да говориш така, но аз мисля, че доста съм понапълнял напоследък. Знаеш, че никога не отказвам някоя и друга бисквита или парче торта.

— Но ви отива да сте по-пълен.

Ел Джи излезе от колата.

— Как си, Мери?

— Благодаря ви, мисис Марчмънт, много съм добре. Радвам се да ви видя отново тук, където ви е и мястото.

Тримата се отправиха към вратата.

— Пътуването беше продължително. Би ли могла да ни направиш чай, преди да се качим да видим Мървин?

— Разбира се, мисис Марчмънт. В момента доктор Евънс е при него. Господарят прекара тежка нощ. Бихте могли да влезете във всекидневната. Аз ще ви приготвя чая и ще съобщя на доктора, че вече сте тук.

Тафи и Ел Джи прекосиха коридора и отвориха вратата на всекидневната.

— Господи! Тук е толкова задушно! Мери никога ли не проветрява помещенията?

— Не мисля, че около грижите за Мървин й остава много време за домакинстване, мамо.

— Не, разбира се. Тя постъпи много добре, като остана тук.

Ел Джи отиде до прозореца, свали райбера и го отвори широко. Двата излязоха на голямата тераса.

— Ще ми помогнеш, нали? Ако изтупаме тези столове, бихме могли да изпием чая си тук.

Мери донесе чая и двамата седнаха на тежките железни столове.

— Остави го, ние ще се обслужим сами.

— Добре, мисис Марчмънт. Ще отида да съобщя на доктор Евънс, че сте пристигнали.

— Благодаря ти. Ще му предложиш ли да се присъедини към нас?

Мери кимна и влезе в къщата.

Двата пиеха чая си в мълчание.

— Как съм могла изобщо да напусна това? — измърмори Ел Джи.

Тафи се усмихна и потупа майка си по ръката.

— Шумът от течаща вода ми напомня за детството. Той ме събуждаше всяка сутрин.

Зад тях се чува тежки стъпки и двамата се извърнаха. Доктор Евънс, вече с напълно побеляла коса, им се усмихна.

— Моля, не ставайте. Лора Джейн, Дейвид, благодаря ви, че дойдохте.

— Чай? — предложи Ел Джи, щом лекарят се настани.

— Благодаря.

— И така, как е той? — попита тя.

— Боя се, че не е добре. Преди месец-два получи удар, от който лявата страна на лицето му остана парализирана. Трудно му е да говори и не изглежда много приятен.

— Това само на напредналата му възраст ли се дължи? — запита Ел Джи.

— Да, отчасти, но вие знаете, че от няколко години насам той имаше и проблеми с алкохола. Непрекъснато му повтарях, че трябва да престане да пие, но за нещастие той не се вслуша в съвета ми. На няколко пъти падаше и се нараняваше, а ето че сега и черният му дроб е увреден. Всичко това, наред с пушенето, се отрази много зле на здравето му.

— Още колко ще живее?

Тафи внимателно наблюдаваше майка си. Лицето ѝ не издаваше и следа от вълнение и тя бе практична както винаги. Но той забеляза, че ръцете ѝ нервно потръпват в скута ѝ.

— Трудно е да се каже. Честно казано, учудвам се, че издържа досега. Седмица-две, най-много месец. Но няма никакво съмнение, че черният му дроб вече не функционира. Съжалявам, Лора Джейн, но това е истината.

— Да. Благодаря ви, че бяхте толкова откровен с нас. Знаете, че предпочитам прямотата. Защо според вас иска да ме види?

— Не ми е работа да питам защо, но той беше много настоятелен. Знае, че вече сте тук, и иска да ви види колкото може по-скоро.

— Е, тогава да вървя. — Ел Джи се изправи.

Тежките завеси бяха спуснати и в спалнята цареше полумрак. Легнал в огромното си легло, Мървин изглеждаше като грохнал старец. Дишаше тежко със затворени очи. Ел Джи застана до леглото, загледана в мъжа, когото някога бе обичала.

Досега винаги бе имало време, в което нещата между тях да се изгладят, наранените чувства да се излекуват. А сега неизбежният край на тази възможност я ужаси и разстрои. За Мървин, за тях двамата вече нямаше бъдеще.

Ел Джи закри уста с ръка и преглътна сълзите си.

Очите на Мървин се отвориха. Тя коленичи до леглото и се наведе така, че да може да я вижда.

Мървин раздвижи устни, опитвайки се да проговори. Произнесе някакъв странен, неразбираем звук. Единият ъгъл на устата му бе изкривен и неподвижен.

— Сънувам... сънувам ли те?

— Не. Аз наистина съм при теб, Мървин.

Пожълтелите му очи се напълниха със сълзи. Той с усилие повдигна едната си ръка и докосна рамото ѝ.

— Прос... Прости ми...

Ел Джи сграбчи ръката му, притисна я до устните си, но не отговори.

— Аз... трябва да ти обясня... — Той се напрягаше не само физически, но и психически, търсейки най-точните думи. — Аз те обичам... Никога... не съм обичал друга... — По страните му се

затъркаляха сълзи. — Ревността... е ужасно нещо... исках да те нараня, както ти ме нарани... Прости ми...

— Аз... аз си мислех, че не искаш дори да ме гледаш. Точно затова напуснах Марчмънт.

— Исках да те накажа, задето се омъжи за брат ми. Исках да ти предложи да се омъжиш за мен, когато той умря... но гордостта... не ми позволи...

— О, Мървин, толкова пропилени години, през които можехме да бъдем щастливи! Аз ли бях причината да заминеш за Кения?

Той кимна бавно.

— Не можех да те гледам с детето на брат ми. Предай извиненията ми на Дейвид. Това не беше по негова вина.

— Ти не знаеш, че минах през ада, когато пристигна писмото от военното министерство, в което ни уведомяваха, че си безследно изчезнал по време на акция! Прекарах три години в молитви дано да си жив. Но всички непрекъснато ми говореха, че трябва да продължа да живея и да помисля за бъдещето. Твоето семейство искаше да се омъжа за Робин. Какво друго можех да направя? Знаеш, че никога не съм го обичала така, както обичах теб. Аз... Господи, Мървин! Трябва да ми повярваш. Ако само се беше прибрал у дома и ме бе помолил да се омъжа за теб, след като Робин почина...

— Исках, но... — Лицето на Мървин се изкриви в агония. — По време на войната толкова пъти съм заставал лице в лице със смъртта, а ето че сега ме е страх. — Той стисна ръката на Ел Джи. — Ще останеш с мен до края, нали? Имам нужда от теб, Лора Джейн.

Бяха ли тези последни няколко дни достатъчни, за да изкупят целия си пропилян живот? Не, но те бяха последното, което им бе останало.

Ел Джи кимна бавно.

— Да, любов моя — тихо каза тя.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Грета беше в банята, когато телефонът иззвъня.

— По дяволите! — изруга тя, грабна една хавлия и забърза към всекидневната. — Ало?

— Аз съм, Тафи. Притесних ли те? Извинявай.

— Просто бях в банята.

— Виж, боя се, че трябва да ти съобщя нещо неприятно. Мървин почина преди един час.

— Ооо!

— Погребението е в четвъртък следобед. Обаждам ти се, защото предположих, че може да искаш да дойдеш.

— Тъъ... благодаря ти, Тафи, но се страхувам, че няма да мога. Точно тогава имаме снимки.

— Разбирам. — Грета чу една въздишка от другия край на линията. — Виж, дори да не искаш да присъстваш на погребението, необходимо е да дойдеш за отварянето на завещанието. Преди да умре, Мървин изрично настоя. От това, което каза, стигам до извода, че то е в твоя полза.

— Трябва ли да идвам? Искам да кажа, че вече нямаме нужда от пари, а и честно казано, не ми е приятно да се връщам в Марчмънт.

— Точно така се чувствахме и ние с мама, когато пътувахме насам преди две седмици. Това място не навява хубави спомени на никого от нас. Но сега, след като прекарах няколко дни тук, дори при тези обстоятелства, се ужасявам от мисълта, че трябва да се върна в Лондон. Забравили сме колко е красиво тук.

— Аз... О, Тафи, страх ме е! Ами Ческа? Тя никога не ме е питала и аз не съм ѝ казвала нищо за Мървин.

— Може би е дошло времето да го направиш, Грета. В крайна сметка тя все някога ще те попита за произхода си. Този момент е съвсем подходящ. Впрочем и за нея ще бъде добре да напусне Лондон за малко.

— Предполагам — каза тя неубедено.

— Виж, Грета, разбирам как се чувстваш, но по закон ти си съпруга на Мървин, а Ческа е негово дете. Адвокатът няма да отвори завещанието в твое отсъствие, което означава, че ако не дойдеш ти, то ние всички трябва да се върнем в Лондон. Мама се грижеше за Мървин почти непрекъснато през последните две седмици. Бих предпочел всичко да свърши колкото може по-бързо, за да може и тя най-после да си почине.

— Тя иска ли да дойда?

— Смята, че трябва да дойдеш.

Грета въздъхна.

— Добре тогава. Мисля, че можем да отложим снимките. Погребението ще бъде само в семеен кръг, нали?

— Да.

— В колко часа?

— Три и половина.

— Добре. Ще помоля студиото да ни осигури кола, за да ни докара. Ще тръгнем в четвъртък сутринта.

— Както искаш. А, Грета?

— Да?

— Не се тревожи. Аз ще бъда тук.

Грета затвори телефона, отиде до барчето и си наля малко уиски. Все още загърната в хавлията, тя се отпусна на дивана и се зачуди какво да каже на Ческа за Мървин.

На следващата сутрин Грета наблюдаваше как дъщеря ѝ яде кашата си.

— Миличка... Снощи ми се обадиха по телефона. Боя се, че имам лоши новини.

— О, мамо, какво се е случило?

— Ами утре сутринта трябва да заминем за няколко дни. Виж, мила, баща ти е починал.

Ческа я погледна изненадано.

— Не знаех, че имам баща. Как се казва?

— Мървин Марчмънт.

— Аха. От какво е починал?

— Той беше много възрастен, много по-възрастен от мен, а както знаеш, всеки умира, щом остарее.

— Аха.

— Има ли още нещо, което искаш да ме попиташ за него?

— А той къде живее... Искам да кажа къде е живял?

— В Уелс, където е роден и чичо Тафи. Това е много красиво място. Той живееше в прекрасна къща, в която ще отседнем и ние.

Лицето на Ческа светна.

— И чичо Тафи ли ще бъде там?

— Да. А сега трябва да идем да ти купим някои по-обикновени дрехи. Марчмънт не е място за официални тоалети.

— О, мамо, може ли да ми купиш и дочен гащеризон като онзи, който носеше Мелъди?

— Ще видим какво ще успеем да намерим.

— Благодаря ти, мамо. — Ческа скочи от стола и обви ръце около шията на майка си в изблик на необичайна нежност. — Мъчно ли ти е, че татко е умрял?

— Разбира се. Хората винаги тъгуват, когато някой умре.

— Да. Поне така става в моите филми. Ще отида в стаята си и ще чакам да дойдеш да ме срещеш.

— Доброто ми момиче!

Грета се загледа в дъщеря си, докато тя излизаше от стаята, и въздъхна. Щеше да ѝ бъде нужен целият ѝ кураж, за да се изправи пред миналото си.

В нощта преди погребението Тафи разглеждаше няколко стари книги, когато майка му влезе в библиотеката.

— С Мери почти приключихме със сладките за утре. Можем ли да изпием по едно питие заедно за двадесетина минути? Трябва да поговоря с теб, Дейвид.

— Разбира се.

Ел Джи се усмихна на сина си и излезе от стаята. Той отиде във всекидневната и разгледа съдържанието на барчето. В него имаше десетки шишета, предимно от уиски, и всички бяха празни. Най-последно в дъното на бара откри бутилка бренди. Взе две чаши и разля поравно съдържанието ѝ в тях.

Преди това бяха намерили множество празни бутилки, разхвърляни из цялата къща. Тафи беше изненадан, че чичо му беше

издържал толкова дълго. Настани се на един стол и зачака майка си.

— Е, това е всичко, Дейвид. — Ел Джи въздъхна тежко. През последните петнадесет минути тя бе говорила, без да спира, за да обясни на сина си защо Мървин го бе ненавиждал през цялото време.

— Не бива да мислиш, че не съм обичала баща ти, защото не беше така. Бях отчаяна, когато Робин почина. Но двамата с Мървин... Е, той беше първата ми любов, а тя никога не се забравя.

Тафи с учудване установи, че не е потресен от онова, което му разказа майка му. То само го натъжи.

— Но защо чичо Мървин не ти е предложил да се омъжиш за него, след като татко почина?

— От гордост. Мисля, че всичко стана заради това, че почти не общувахме помежду си. На него му бяха необходими цели четиридесет години, за да ми каже, че все още ме обича. Цял един пропилян живот! — Ел Джи се загледа в далечината. — Поне имахме последните му десет дни, което все пак е някаква утеха.

— Значи една от причините, заради която Мървин се ожени за Грета, е, защото е искал да те нарани?

— Да, така мисля. Освен това мисълта, че ти ще наследиш Марчмънт, му беше противна.

Тафи кимна.

— Какво ще стане сега с Марчмънт? Грета ли ще го наследи? В крайна сметка тя е законната му съпруга.

Ел Джи сви рамене.

— Мървин не пожела да обсъждаме това, така че ще се наложи да изчакаме, докато отворят завещанието. Нямам представа какво е решил.

— Защо животът е толкова сложен? — замислено попита Тафи.

— О, мили, през последните четиридесет години непрекъснато си задавам този въпрос. Но, ако животът ме научи на нещо, то е, че не трябва да губиш нито ден от него. И което е още по-важно, ако обичаш някого, за бога, кажи му го. — Ел Джи погледна твърдо сина си. — Не бих искала да те видя да страдаш по същия начин.

— Не — измърмори Тафи и почувства, че се изчервява.

Ел Джи се прозя.

— Сега отивам да си почина. Утре ни очаква тежък ден, а и последните седмици доста ме изтощиха. — Тя стана и целуна Тафи по челото. — Лека нощ, скъпи. Наспи се добре.

Той наблюдаваше как майка му напуска стаята, замислен върху онова, което му беше казала.

Любовта беше в състояние да промени съдбата и да контролира живота. Точно както контролираше неговия.

Знаеше, че майка му се опитва да го предпази от грешката, която двамата с Мървин бяха направили.

Тя беше права, животът е прекалено кратък.

Грета пристигаше утре. Щяха да спят под един и същи покрив поне няколко дни. Имаше ли по-подходящо време да ѝ направи предложение?

— По-добре да си обичал и да си загубил любовта си, отколкото никога да не си изпитвал подобно чувство — каза си Тафи.

Моментът беше настъпил и той нямаше да го изпусне.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ческа наблюдаваше как сивото лондонско небе избледнява на хоризонта и се сменя с километри зелени поля. Тя седеше тихо на задната седалка на колата, докато Грета си припомняше последния път, когато бе пътувала към Уелс.

— Това е Марчмънт, Ческа — каза тя, когато колата най-последно пое по алеята към къщата.

Входната врата се отвори и пред нея застана Тафи.

— Здравей, сладката ми — каза той, вдигна Ческа и я завъртя.

— Баща ми наистина ли е живял тук? — попита детето.

— Да, наистина. Здравей, Грета. — Той я целуна по двете страни и я изгледа одобрително. Тя изглеждаше чудесно с късата си черна рокля и нова модна прическа. Побърза да ѝ го каже.

— Благодаря ти, Тафи. Ти също изглеждаш добре.

— Много харесвам този костюм, но за съжаление имам възможност да го нося само при подобни тъжни поводи.

Шофьорът извади куфарите на Грета от багажника.

— Аз ще се погрижа за тях — каза Тафи.

— Благодаря ви за приятното пътуване. Не искате ли чаша чай, преди да тръгнете? — обърна се Грета към мъжа.

— Не, благодаря. Отивам да видя братовчед си в Бала. Желая приятно прекарване на двете ви — отвърна шофьорът и се настани на седалката зад волана.

— Хайде, да влезем вътре. Мама иска да ви види.

Грета улови Ческа за ръка и тръгна към вратата.

— Ти си родена тук, миличка.

— Божичко! Та тази къща е голяма колкото Бъкингамския дворец!

— Почти толкова. — Тафи смигна на Грета над главата на детето.

— А онези овце истински ли са? — посочи Ческа към малките пухкави топчици по склона на хълма.

— Съвсем.

— Ооо! Ще мога ли да ги разгледам отблизо?

— Ще уредим нещо.

Грета нервно следваше Тафи и дъщеря си към къщата. Миризмата на кучета и застоял въздух, която беше усетила първия път, когато бе влязла тук, отново я удари в носа. Влязоха във всекидневната. Ел Джи се изправи от стола си. Косата ѝ беше станала снежнобяла, но стойката ѝ бе все така изправена и във външността ѝ не се забелязваха никакви други признаци на възрастта.

— Грета! Толкова се радвам да те видя! — Ел Джи тръгна към нея с протегнати ръце. Усмихна се топло и целуна гостенката по двете страни. — Пътуването уморително ли беше?

— Не, беше много приятно.

— А това трябва да е Ческа. — Ел Джи протегна ръка към момиченцето, което постави дланта си върху нея.

— Радвам се да се запозная с вас — любезно отвърна то.

— Какви чудесни маниери! И така, колите пристигат в три часа, следователно разполагаме с около половин час. Сигурна съм, че искаш да се пооправиш след пътуването, Грета. Настаних те в старата ти стая и според мен за Ческа е най-добре да спи в детската. — Ел Джи отново се обърна към детето. — Гладна ли си, скъпа?

Ческа погледна майка си.

— Да. Не успяхме да обядваме.

— Защо тогава не дойдеш в кухнята да се запознаеш с Мери и да ѝ покажеш колко си пораснала, докато майка ти се настани горе?

— Да, разбира се.

— Добре. — Ел Джи подаде ръка на Ческа и тя побърза да я поеме.

Двете изчезнаха зад вратата и Грета се заслуша в разговора им, докато прекосяваха коридора.

— Е, аз се качвам горе. — Тя се обърна и видя, че Тафи я наблюдава.

— Разбира се. Грета?

— Да?

— Не е толкова лошо да се завърнеш, нали?

— Не, Тафи. Не чак толкова.

— Радвам се.

Тя бавно изкачи стълбите и зави надясно по коридора. Отвори вратата на стаята, в която беше живяла цели четири години.

Потръпна. Това връщане в миналото беше много разстройващо и колкото по-скоро свършеше, толкова по-добре.

Ческа наблюдаваше как спускат ковчега в земята. Предполагаше, че трябва да чувства тъга. Когато бе стояла до гроба на баща си в последния си филм, режисьорът я бе накарал да плаче.

Тя не разбираше смъртта. Знаеше само, че никога повече няма да види този човек, защото той отива на едно място, наречено рай, и живее сред облаците, съвсем близо до Господ. Погледна към майка си. Тя също не плачеше. Гледаше някъде в далечината, извърнала глава от тъмната дупка.

Ковчегът ѝ напомняше за кошмара ѝ, който толкова често се повтаряше. Обърна се към майка си и скри лице в дупките на роклята ѝ, надявайки се, че всичко скоро ще свърши и тя отново ще се прибере у дома.

— Смятам, че е време да си лягаш, госпожице.

Ческа се бе настанила доволна върху коленете на Тафи в библиотеката.

— Добре, мамо.

— Какво ще кажеш, ако след като мама те приготви за лягане, се кача при теб и ти разкажа една от моите приказки?

— О, да, моля те, чичо Тафи!

— Значи ще се видим след малко.

— Лека нощ, леля Ел Джи. — Ческа се надигна и я целуна по бузата.

— Лека нощ, скъпа. Приятни сънища.

— Благодаря. — Детето се усмихна и последва майка си.

— Тук ми харесва, мамо, а и леля Ел Джи е толкова мила. Радвам се, че имам и други роднини. Мислиш ли, че тя е много стара?

— Не, не много.

— По-стара ли е от татко?

— Може би дори малко по-млада. — Грета прекоси коридора и отвори вратата на детската стая.

— Искане ми се да...

— Ето, миличка, тук спеше, когато беше бебе. Ческа? Ческа, какво има, за бога? — Грета се загледа в дъщеря си, която беше спряла до вратата.

— Аз... О, мамо, може ли да спя при теб тази нощ?

— Вече си голямо момиче, а и тази стая е чудесна. Виж, тук са старите ти кукли!

Ческа все още стоеше неподвижно до вратата.

— Моля те, мамо, нека да спя при теб. Моля те! Тук не ми харесва.

— Хайде, преоблечи се като добро дете, легни си и изчакай чичо Тафи да ти разкаже приказка. Ако и след това не искаш да останеш тук, можеш да дойдеш в моето легло. Става ли?

Ческа кимна и пристъпи несигурно.

Грета въздъхна облекчено и ѝ помогна да се съблече. После я настани в тясното легло.

— Ето, виждаш ли. Това е една чудесна уютна стая.

Ческа се загледа в нещо зад Грета.

— Мамо, защо тук има две легла?

— О, може би са донесли другото, след като ние с теб си тръгнахме.

— А ние защо си тръгнахме?

Грета отново въздъхна, наведе се и целуна детето по челото.

— Ще ти обясня утре, скъпа.

— Не си отивай, преди чичо Тафи да е дошъл!

— Добре, миличка, добре. Ще остана.

— Моята любимка легна ли си вече? — Тафи се появи на вратата.

Ческа му се усмихна, а Грета се изправи и се приближи до него.

— Лека нощ, мила. Не ѝ разправяй истории за духове. Тя е малко разстроена — подхвърли му мимоходом.

— Разбира се, че няма. Ще ѝ разкажа за известния уелски гном на име Шани, който живял в една пещера на хълма, не много далеч оттук.

Грета се усмихна, когато Тафи седна на ръба на леглото на дъщеря ѝ. Поостана малко до вратата, заслушана в приказката му. Напрежението постепенно напускаше изражението на Ческа и тя започна да се смее на преправения глас, с който Тафи изговаряше думите на джуджето.

— И всички заживели...

— ... щастливо до смъртта си — завърши Ческа.

— Така. Сега е време да затвориш очи.

- Чичо Тафи...
- Да, миличка?
- Защо в приказките и във филмите умират само лошите хора?
- Защото в тях винаги така се случва. Доброто побеждава злото.
- А моят татко лош ли е бил?
- Не, миличка.
- Тогава защо е умрял?
- Защото е истински човек, а не измислен герой.
- Ооо... Чичо Тафи?
- Да?
- Съществуват ли наистина духове?
- Не, те съществуват само в приказките. Наспи се добре, Ческа.
- Тафи целуна детето по бузата и тръгна към вратата.
- Не затваряй!
- Добре. Мама скоро ще дойде да те види.
- Тафи слезе по стълбите и отиде в библиотеката при Грета и Ел Джи.
- Не знам дали беше добра идея да позволим на Ческа да присъства на погребението. Току-що ми зададе няколко странни въпроса.
- Тази вечер не искаше да си легне сама, което не ѝ е присъщо. Винаги досега, дори когато се е налагало да спим по хотели, си е лягала, без да мрънка. Но все пак тя е само едно малко момиченце. Не смятам, че разбира какво се случи днес — отвърна Грета.
- Вече не е толкова малка. Само след около три години ще навлезе в пубертета.
- Струва ми се, че все още мисля за нея като за малко дете. Обикновено във филмите изпълнява ролята на седем-осемгодишна.
- Грета, смяташ ли, че Ческа прави разлика между измислиците във филмите и реалността? — запита Тафи.
- Разбира се! Защо питаш?
- О, нищо определено. Просто ми направи впечатление нещо, което ми каза, докато бях горе.
- Е, ако нямате нищо против, аз отивам да си лягам. След пътуването и погребението се чувствам изтощена. — Грета се изправи.
- Не искаш ли да вечеряш, мила? — попита Ел Джи.

— Не, благодаря. Сита съм от сандвичите, които изядох следобед. Лека нощ.

Тя излезе от стаята и Тафи въздъхна.

— Господи, май я разстроих. Тя не обича някой да критикува Ческа.

— Странно дете, нали?

— Извинявай, какво каза, мамо?

— Казах, че Ческа е странно дете. Но предполагам, че води и много необичаен живот.

— Да.

— Лично аз смятам, че не е мястото на едно дете да играе в тези тъпи филми. Тя има нужда да потича на чист въздух. Прекалено е бледа и слабичка.

— Грета твърди, че ѝ е забавно.

— Хммм... Детето май няма голям избор.

— Сигурен съм, че Грета не би направила нищо, което да ѝ се отрази зле.

— Може би не — изсумтя Ел Джи. — Горкото дете! Доскоро дори не е знаело, че има баща, макар че не е от неговата плът и кръв.

— Стига, мамо!

— Изглежда, Грета не ѝ е разказала нищо за миналото ѝ. Впрочем малката спомня ли си, че е имала брат-близнак?

— Мисля, че не. Виж, мамо, опитай се да разбереш, че Грета прави всичко за нейно добро. Както знаеш, последните ѝ месеци с Мървин са били истински кошмар и тя е заминала за Лондон с надеждата да започне всичко отначало. Няма смисъл да разказва на Ческа за миналото, преди тя да порасне достатъчно, за да го разбере.

Ел Джи наблюдаваше сина си.

— Дейвид, ти през цялото време защитаваш Грета. Все още я обичаш, нали?

— Да.

— Тогава защо просто не ѝ разкриеш чувствата си? Вече не си далеч от възрастта, в която никоя жена не би те приела.

— О, мамо, благодаря ти. Много си мила. Все пак аз съм само на тридесет и седем.

— Защо не поканиш Грета да остане за малко. Това ще бъде една възможност за Ческа да поживее като нормално дете за няколко дни.

Освен това, ако както предполагахме, Мървин е оставил имението на съпругата си, тя ще има нужда от известно време, за да уреди нещата.

— Не смятам, че Грета ще остане повече, отколкото е необходимо. Нека да изчакаме и да видим какво ще стане утре.

— Това би било прекрасно разрешение на нещата. Ти имаш нужда от съпруга, Ческа има нужда от баща и от нормален живот. Марчмънт има нужда от господар, който ще се грижи за него. Няма да е лошо той да е човек, кръвно свързан с това място.

— Мамо, и двамата знаем, че нещата в живота рядко се подреждат така добре. Звучи много идилично, но...

— Добре. Няма да се меся. Просто не ми се иска да повториш моята грешка. Искам само да те видя щастлив.

— Зная, мамо. Зная — усмихна ѝ се Тафи.

Ческа отново сънуваше същия кошмар. Знаеше, че трябва само да се събуди, да запали лампата и да види, че се намира в своята уютна стая. Протегна ръка към нощното шкафче, но не улови нищо. Отчаяно заопипва наоколо, усещайки учестените удари на сърцето си.

— О, не, моля... — стенеше тя, докато очите ѝ привикнаха с тъмнината достатъчно, за да разбере, че не си е у дома. Това беше стаята от кошмара ѝ.

Осъзнала това, Ческа започна да крещи:

— Мамо! Мамо!

Знаеше, че трябва да стане от леглото, да излезе от стаята и кошмарът ѝ щеше да свърши, но бе ужасена, че призрачните очертания щяха да протегнат към нея мъртвите си ръце и...

Письците станаха още по-силни.

Внезапно някой запали осветлението и майка ѝ се появи до вратата. Детето скочи от леглото, прекоси тичешком стаята и се хвърли в обятията ѝ.

— Мамо! Мамо! Отведи ме отгук! Отведи ме! — Ческа избута майка си в коридора и затръшна вратата на стаята. — Моля те, мамо, не ме карай да се връщам там! Моля те!

— Добре, добре, миличка. Ще дойдеш в леглото на мама и ще ми разкажеш какво те е изплашило. — Грета отведе дъщеря си в своята спалня. — Лош сън ли сънува, скъпа? Какво има?

Ческа кимна и вдигна към майка си изпълнените си с ужас очи.

— Не беше сън. Всичко беше наистина. Те живеят... — Детето потрепери. — ... те живеят в тази стая.

— Кои?

Ческа само поклати глава и скри лице в нощницата на майка си.

— Хайде, миличка — нежно я погали Грета. — Всеки сънува кошмари. Но те не са истински. Просто въображението ти си прави лоши шеги с теб, докато спиш. Това е.

— Не. Това беше наистина. Искам да си отидем вкъщи.

— Утре си тръгваме, мила, обещавам ти. А сега, защо не легнем? Хладно е и може да настинеш. — Грета я зави със завивката. — Ето. По-добре ли си?

Ческа кимна.

— Никой няма да нарани детето ми, докато мама е тук.

Грета наблюдаваше дъщеря си, докато тя заспиваше. После се отпусна върху възглавницата. Може би утре и двете щяха да бъдат в безопасност в Лондон, грижливо спуснали защитната завеса, отделяща ги от миналото.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Грета надникна в кухнята.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против да се грижиш за Ческа?

— притеснено попита тя.

Мери поклати глава.

— Ще си прекараме чудесно, нали, мъничка?

Ческа, седнала на стол до кухненската маса с изцапано с брашно лице, кимна радостно.

— Няма да се бавя много. Значи си сигурна, че всичко ще бъде наред?

— Да, мамо — отвърна детето с леко раздражение.

— Тогава ще се видим по-късно. — Грета излезе от кухнята, а дъщеря ѝ дори не забеляза отсъствието ѝ.

Тафи и Ел Джи я очакваха до колата.

— Как е тя? — Ел Джи също беше чула писъците предишната нощ.

— Много добре — отвърна Грета. — Струва ми се, че беше просто кошмар. Изглежда, вече всичко е забравено.

— Сигурна съм, че ще прекара добре с Мери. Е, да тръгваме.

Тафи ги откара до Портмадог, паркира колата на главната улица и всички се отправиха към кантората на мистър Гленуилям.

— Здравейте, Грета, Дейвид, мисис Марчмънт. — Адвокатът протегна ръка към Ел Джи. — Благодаря ви за гостоприемството вчера след погребението. Мисля, че Мървин би се гордял с вас. А сега, ако нямате нищо против, да започнем по същество.

Всички се настаниха на столове около бюрото на Гленуилям. Той отвори голяма каса, извади от нея увити на дебело руло документи и развърза панделката.

— Това е последното завещание на Мървин Джон Марчмънт. Аз го посетих, докато беше жив, някъде преди шест седмици, за да направи ново завещание, с което да анулира всички, изготвяни преди това. Въпреки че не беше в добро здраве, мога да гарантирам, че не беше пиян. Той много държеше на това завещание. Но струва ми се,

най-добре ще бъде да го прочета. След това бихме могли да обсъдим съдържанието му.

— Да, най-добре ще бъде да приключим с това — съгласи се Ел Джи.

Гленуилям прочисти гърлото си и започна да чете:

„Аз, Мървин Марчмънт, в пълно физическо и психическо здраве излагам последната си воля. Завещавам имението Марчмънт в неговата цялост на Лора Джейн Марчмънт с единственото условие тя да живее в него до края на живота си. След смъртта ѝ то да премине към посочен от нея наследник.

Парите, вложени в сметката на имението Марчмънт, също оставям на Лора Джейн Марчмънт за поддръжката му. От личната си сметка разпределям парите, както следва:

На Дейвид Робин Марчмънт сумата от десет хиляди паунда.

На дъщеря ми Франческа Роуз сумата от десет хиляди паунда, които ще получи след навършване на пълнолетие. Единственото условие за това е Франческа да посещава имението Марчмънт поне един път в годината. Изпълнението на тази част от завещанието ми възлагам на Лора Джейн Марчмънт.

На съпругата ми Грета оставям сумата от десет хиляди паунда.

На Мери Джейн Коути заради това, че се грижеше за мен през последните седем години, оставям сумата от три хиляди паунда плюс малката къща в имението Марчмънт, която да ползва до края на живота си.“

Мистър Гленуилям продължи да назовава още няколко имена, но тримата в стаята вече не го слушаха, всеки потънал в собствените си мисли.

Ел Джи се опитваше да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Тя никога не бе плакала на публично място.

Тафи наблюдаваше майка си, мислейки, че проблемът бе намерил най-справедливото си решение.

Грета изпитваше облекчение, че всичко бе приключило и двете с Ческа ще могат да се приберат в Лондон с двадесет хиляди лири по-богати. Дъщеря ѝ трябваше да се примири с необходимото посещение в Марчмънт веднъж в годината.

Мистър Гленуилям приключи със завещанието и свали очилата си.

— И едно последно нещо. Мървин остави писмо за вас, Грета. Ето го. — Подаде запечатан плик на младата жена. — Има ли някакви въпроси?

Грета знаеше, че той очаква възражение от нейна страна. Предполагаше се, че тя ще наследи Марчмънт. Но тя остана безмълвна.

— Мистър Гленуилям, бихте ли ни оставили насаме за няколко минути? — тихо попита Ел Джи.

— Разбира се.

След като адвокатът напусна стаята, възрастната жена се обърна към Грета:

— Мила, имаш всички основания да докажеш, че Мървин не е бил на себе си, докато е писал завещанието. В крайна сметка ти си неговата съпруга, а сега — вдовица. Ако имаш намерение да оспорваш, нито аз, нито Дейвид ще имаме нещо против. Нали, Дейвид?

Дейвид поклати глава.

— Не, Ел Джи. Мървин е направил най-доброто за всички ни. В интерес на истината, чувствам облекчение. Двете с Ческа имаме съвсем различен живот в Лондон. Ти знаеш не по-зле от мен, че тя не е негово дете и женитбата ни беше само фиктивна. — Грета въздъхна. — Струва ми се, че при създалите се обстоятелства Мървин е бил много щедър към нас. Честно казано, радвам се, че всичко свърши.

— Напълно ли си сигурна, Грета? — погледна я Ел Джи.

— Напълно.

— Добре тогава. Но искам да запомниш, че винаги си добре дошла в Марчмънт. Очевидно Мървин се е постарал двете с Ческа да не прекъсват връзката си с нас.

— Благодаря ти, Ел Джи. Ще запомня — усмихна се Грета.

Тафи повика отново мистър Гленуилям и той се настани зад бюрото си.

— Всичко наред ли е?

— Да. Грета заяви, че няма възражения.

— Добре. — Адвокатът също изглеждаше доволен. — Сега ще трябва да направя някои неща във връзка със завещанието и да заплатя някои данъци върху оставеното от Мървин. Мисис Марчмънт, ще се наложи да дойдете пак и да подпишете някои документи. Ще бъда на ваше разположение винаги когато става въпрос за имението. Както ви е известно, аз движа всичко, свързано с него, от няколко години насам.

— Благодаря ви. Оценявам помощта ви в миналото и сега. Ще ми позвъните ли, когато документите бъдат готови?

— Разбира се — кимна Гленуилям и тримата напуснаха кантората му.

— Мамо! Мамо! Познай какво стана! Мери ме заведе в полето да видя овцете! — извика възбудено Ческа, докато Мери я въвеждаше във всекидневната.

— Много хубаво.

— А краварят каза, че мога да му помогна при доенето на кравите утре сутринта. Но трябва да стана в пет часа!

— Но, миличка, ние се връщаме в Лондон още днес следобед!

Върху лицето на Ческа се изписа разочарование.

— Мислех, че искаш да се прибереш у дома — продължи Грета.

— О, аз... — Ческа прехапа устни. — Не можем ли да останем поне още един ден?

— Ами... трябва да се връщаме.

— Само още един ден. Моля те, мамо!

— Защо не останете малко, Грета? Мисля, че и за двете ви ще бъде добре. Ние с Дейвид много бихме се радвали — намеси се Ел Джи, знаейки колко важно е това за сина ѝ.

Грета въздъхна.

— Добре, но само няколко дни. Ала докато сме тук, никакви глупави изпълнения, когато те слагам в леглото, разбра ли?

— Обещавам, мамо. Благодаря ти. — Ческа изтича до майка си, обви ръце около шията ѝ и я целуна.

— Значи решено — каза Ел Джи. — Сега трябва да отида да намеря Мери и да ѝ съобщя добрата новина. Дейвид пригответи

междувременно нещо за пиене. Жадна съм.

Същата вечер, след като се убеди, че Ческа е заспала Грета се отпусна в леглото си. Отвори писмото от Мървин.

„Скъпа Грета,

Зная, че ще прочетеш това писмо, след като аз съм мъртъв, което е странна и неприятна мисъл. Както и да е, вече знаеш съдържанието на завещанието ми и смятам, че ти дължа някои обяснения.

Оставих имението на Лора Джейн не само защото тя го обича. Направих го, защото го дължа на нея и на Дейвид. След дълги размишления прецених, че ако го оставя на теб, то ще бъде по-скоро бремене, отколкото удоволствие. Зная, че годините, преживени тук, не бяха лесни за теб, което без съмнение се дължи на лошото ми отношение, за което много съжалявам. Аз се оказах слаб човек, а ти стана жертва на нещо, което се случи преди много години. Надявам се, че ще намериш достатъчно сили да ми простиш, което ще означава, че ще идваш в Марчмънт, за да си почиваш от напрегнатия си живот в Лондон.

Трябва да ми повярваш, че обичах много теб и децата, въпреки че в действителност те не бяха мои. Ти, Глин и Ческа ми дадохте нов смисъл в живота, за което съм ви много благодарен.

Моля те, предай на Ческа, че я обичам като свое собствено дете. Мери ми каза, че я е гледала в някакъв филм и че е станала звезда. Гордея се, че бях неин баща, макар и за толкова кратко време. Единствената ми утеха сега, когато съм на прага на смъртта, е, че скоро ще видя обичния ми Глин.

Желая и на двете ви дълъг и щастлив живот.“

Мървин

Грета сгъна писмото, пъкна го обратно в плика и го прибра в чантата си. Не чувстваше никакво вълнение, което беше често явление през последните дни. Том, Мървин, Джонатан... Всички те бяха част от миналото ѝ и никой повече не можеше да я нарани.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ческа лежеше по гръб, загледана в странната плетеница, образувана от клоните на дъба на фона на ясното синьо небе. Филмовото студио ѝ се струваше безкрайно далеч, тук никой не я познаваше и тя най-после можеше да остане сама.

Тук се чувстваше в безопасност. Кошмарът не се бе връщал след първата вечер и в спокойната тишина на Марчмънт бе успяла да си отпочине.

Изправи се и се загледа в далечината. Видя майка си и чичо Тафи, които обядваха на терасата. Излегна се отново и се замисли колко хубаво би било, ако мама и чичо Тафи се влюбят, ако се оженят и останат завинаги заедно. Тогава тя би могла да дои кравите всяка сутрин, да закусва в кухнята с Мери и да ходи на училище с останалите деца.

Но това беше само мечта. Знаеше, че съвсем скоро двете с майка ѝ трябва да се връщат в Лондон.

Тя се изправи, убеди се, че майка ѝ не е започнала вече да я търси, и бавно се запуска по склона. Пъхна ръце в джобовете на новия си гащеризон. Вървеше, заслушана в песента на птиците, и се питаше защо тук тя звучи по-весело, отколкото в Лондон. Спря край малкото гробище, където преди няколко дни бяха погребали баща ѝ. Загледа се във вехнещите цветя, положени върху прясно изкопаната пръст.

Ческа открехна ниската желязна врата и влезе. Наведе се и махна с ръка високите треви, закрили един стар надгробен камък. Надписът беше много избледнял, но тя успя да го разчете: „Глин Марчмънт, 1856–1916. Любим съпруг на Марта. Почивай в мир“.

Отдолу бе изписано:

„Марта Марчмънт, 1860–1931, майка на Мървин и Робин. Никога няма да те забравим.“

Ческа се загледа в издълбания текст. Ако Мървин е бил неин баща, значи Глин и Марта бяха нейни дядо и баба. Беше приятно да знаеш, че имаш семейство, макар и всички да бяха починали.

Продължи нататък към останалите гробове. Хвърли поглед към този на баща си, но не спря до него. Ала продължаваше да мисли за него, легнал в ковчега под пръстта, облечен в най-хубавия си костюм. Поне така ставаше във филмите, в които участваше.

Забеляза малък мраморен надгробен камък, поставен в един ъгъл на гробището. Приблужи се до него и се отпусна на колене. Буквите бяха златни и съвсем ясни.

„Глин Марчмънт, обичан син на Грета и Мървин, брат-близък на Франческа, 1946–1949, пренесъл се твърде млад в прегръдките на Господ.“

Ческа почувства, че се задушава.

Глин.

Мъгляви спомени се залутаха в съзнанието ѝ.

Глин... Глин...

И неочаквано чу шепот:

— Ческа... Ческа...

Това беше гласът на момчето от кошмара ѝ. Мъртвото момче, легнало в ковчега...

— Ческа... Ческа...

— *Не!* — Тя закри ушите си с ръце и се втурна с всичка сила към къщата.

— Грета, тъй като това е твоята последна вечер тук, мисля, че бих могъл да те заведа на вечеря в Портмейрън. Мървин водил ли те е някога там? — запита Тафи, докато пиеха кафето си.

— Не. Често ми обещаваше, но никога не ме заведе.

— Добре тогава. Мама би могла да сложи Ческа да си легне. Това ѝ доставя удоволствие.

— Боже мой, Ческа изглежда така, сякаш я гони гладен лъв! — Грета наблюдаваше как дъщеря ѝ се носи към тях по склона на хълма,

докато почти бездиханна се хвърли в прегръдките на майка си. — Какво има, скъпа?

Ческа мълчаливо гледаше Грета. После поклати глава.

— Нищо. Съжалявам, мамо. Може ли да отида при Мери в кухнята? Ще ѝ помогна да направи сладкиша.

— Разбира се. Ческа?

— Да, мамо?

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Да, мамо — кимна детето и изчезна към кухнята.

Грета вървеше, уловила Тафи за ръка, и гледаше красивите сгради по главната улица на Портмейрън, боядисани в розово, жълто и бяло.

— Тафи! Нямах представа, че тук е толкова прекрасно!

— Да, нали?

— Имам чувството, че съм попаднала в някаква приказна страна.

— Клу Уилямс Елис, архитектът, е работил тук години наред. Целта му е била да построи идеалния град. Във вечер като тази ти се струва, че се намиращ някъде в Италия, особено когато морето е толкова синьо.

Грета се спря и се загледа в брега. Морето нежно милваше пясъка и само леки вълни диплеха повърхността му.

— Това място е като рая, Тафи. Струва ми се, че съм на хиляди километри далеч от Англия.

— Почакай, докато видиш хотела — отвърна Тафи и я поведе по тясна пътека към внушителна бяла сграда.

Щом се озоваха вътре, той я отведе направо в ресторанта, където бе запазил маса до прозореца.

— Струва ми се, че съм сред морето — отбеляза Грета, загледана навън.

— Чудесно място, нали? Тук често отсядат различни знаменитости. А и храната е чудесна.

— Благодаря ти, че ме доведе, Тафи. Мисля, че не съм виждала по-прекрасно място.

Тафи се взираше през масата в блесналите очи на Грета. Надяваше се, че красивото градче ще подпомогне плановете му.

— Сър, мадам. Мога ли да ви предложия питие? — попита един сервитьор.

— Да, бутилка от най-хубавото ви шампанско, моля.

— Много добре, сър — каза мъжът и им подаде по едно меню. — Бих ви препоръчал скариди, защото са ловени днес, и агнешко. Осмелявам се да спомена, сър, че много ми допадна последният ви филм. Радвам се да ви видя в нашия град.

— Благодаря ви. Много сте любезен.

След като поръчаха, двамата отпиха от шампанското си и разговаряха за Ел Джи и Марчмънт.

— Много жалко, че Ческа трябва да се връща в Лондон утре. Тя просто разцъфтя през последните няколко дни.

— Да, сигурна съм, че престоят тук ѝ се отрази добре, но нейният истински живот е в Лондон. Не бива да разочароваме публиката, нали?

— Не, предполагам — измърмори Тафи. — Впрочем тази сутрин прочетох в „Телеграф“, че Мерилин Монро и Артър Милър са се оженили. Пристигат със самолет в Лондон, където тя ще снима филм с Лари Оливие.

— Сериозно!? Изглеждат ми несъвместима двойка — отвърна Грета в момента, в който ѝ сервираха поръчаните скариди. — Изглежда, всеки се жени в един момент. Гледа ли сватбата на Грейс Кели с принц Рение по телевизията? Ческа изпадна във възторг.

Тафи беше толкова нервен, че обикновено големият му апетит бе изчезнал и той почти не докосна храната си. Докато Грета ядеше пресни ягоди, той допиваше остатъка от шампанското. Когато поръча кафе и две брендите, прецени, че е дошло време да заговори. Нямахше смисъл да отлага.

— Грета... Бих искал да ти кажа нещо.

— Какво има? — усмихна му се тя.

— Работата е в това... — Много пъти Тафи бе репетирал тази сцена, ала сега, когато трябваше да я изиграе в действителност, не можеше да произнесе и дума.

— Аз... Аз те обичам, Грета. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам. За мен не съществува никоя друга. Би ли... би ли обмислила... предложението ми да се омъжиш за мен?

Грета се взираше в поруменялото му от неудобство лице. Неговите мили, добри очи бяха пълни с надежда. Тафи беше нейният най-добър приятел. Тя преглътна с усилие и си запали цигара. Да, обичаше го, но не така, както той би желал. Тя никога повече нямаше да обича така.

— Всичко опира до това, Грета, че според мен ти имаш нужда от някого до себе си. А и Ческа има нужда от баща. Твоят истински дом е Марчмънт и ако се омъжиш за мен, той ще бъде наш един ден, което би уредило всичко. Разбира се, засега не е необходимо да оставаме да живеем тук. Ти би могла да се преместиш в моята къща в Хампстед, която е прекалено голяма за мен...

Тафи замълча по средата на изречението, забелязал възпиращия жест на Грета.

— Престани, Тафи. Моля те, престани! Не мога да понеса това. — Тя улови главата си с ръце. Когато вдигна лице, той забеляза, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— О, Грета, моля те, не плачи! Последното нещо, което бих желал, е да те разстроя.

— Тафи, миличък Тафи... — Грета замълча, осъзнала, че е на път да му причини болка. — Позволи ми да се опитам да ти обясня. Когато преди толкова години срещнах Том и той ме изостави бременна, бях достатъчно млада, за да събера остатъците от живота си и с твоя помощ да започна всичко отначало. Омъжих се за Мървин, защото бях отчаяна — самотна, уплашена и на път да стана майка. Имах нужда от сигурност и за кратко време Мървин ми я осигуряваше. Но това не продължи дълго и моето доверие в него едва не провали моя живот и този на Ческа. След като се върнах в Лондон, се влюбих в женен мъж. Вероятно годините, преживени със съпруга ми, ме накараха да закопнея за малък флирт, за някакво физическо задоволяване... — Лицето на младата жена пламна. — Както знаеш, ние така и не консумирахме брака си. Както и да е, Джонатан — така се казваше онзи мъж — говореше, че ще напусне съпругата си, за да заживее с мен, и аз глупаво му повярвах. Но тогава жена му откри връзката ни, а аз разбрах, че той е слаб, себичен човек, който никога не е заслужавал любовта ми.

Грета помълча и след малко продължи:

— След раздялата с Джонатан аз си дадох обет да не допускам повече никакви мъже в живота си. Единственото, което бях получила от тях, бе мъка и страдание. Надявала се бях, че те ще ми дадат онова, от което имах нужда. През последните шест години се чувствах пощастлива откогато и да било. Моят живот е Ческа и в него никога, никога няма да има място за някой друг. Аз те обичам, Тафи, обичам те повече от всеки друг, като изключим Ческа, но не мога да се омъжа за теб. Защото вече съм забравила как се обича. — Грета въздъхна тежко. — Разбираш ли ме, Тафи?

Той кимна бавно:

— Да, Грета, разбирам, че си била дълбоко наранена, но аз никога не бих го направил. Аз те обичам. Сигурно знаеш това.

— Може би го разбирам с разума си, но сърцето ми е заключено. Не вярвам, че нещо би могло да се промени.

— Но, Грета, ти казваш, че твоят живот е Ческа. Помисли, един ден тя ще заживее свой собствен живот.

— Тя винаги ще има нужда от мен — твърдо каза Грета. — Тафи, поласкана съм от предложението ти. Нямах представа, че изпитваш подобни чувства. Ако някога отново помисля за женитба, ти ще бъдеш първият, за когото бих се омъжила. Но не вярвам това да стане.

Тафи я наблюдаваше мълчаливо, осъзнавайки, че няма смисъл да се опитва да я убеждава. Мечтата му беше разбита и той знаеше, че няма да има втори шанс.

— Трябваше да се ожения за теб още преди години, когато беше бременна — въздъхна той.

— Не, не трябваше. Не разбираш ли, Тафи? Между нас има нещо много по-хубаво от брака. Ние сме приятели. Не бих искала това да се промени след тази вечер. Няма, нали?

Той продължаваше да сезира в нея. Може би да притежава тази малка част от нея беше по-добре, отколкото да я загуби напълно. Протегна се през масата, улови ръката ѝ и се усмихна тъжно:

— Разбира се, че няма да се промени, Грета.

Малко по-късно двамата мълчаливо напуснаха ресторанта и се отправиха към колата.

На Ел Джи ѝ се стори, че чува гласове на стълбището. Излезе от библиотеката и се приближи на пръсти до стълбите. Надникна в стаята на Ческа и видя, че леглото ѝ е празно. Почука на вратата на банята, отвори я и видя, че вътре е тъмно. Ел Джи забързано провери стаята на Грета и всички останали спални на етажa, докато стигна до детската стая. Вратата беше затворена, но тя успя да дочуе нечий смях. Отвори тихо.

Ел Джи затаи дъх и ръката ѝ импулсивно затисна устата ѝ.

Ческа седеше на пода с гръб към вратата. Изглеждаше така, сякаш разговаряше с някого, докато късаше главата на едно плюшено мече и разхвърляше натъпкания вътре памук. После изви лапите му, докато ги откъсна. Много старателно задърпа копчетата, поставени за очи. Едното се скъса и, смеейки се, тя пъкна пръст в зейналата дупка.

Ел Джи стоеше ужасена от жестокостта, проявена от едно дете. Бавно прекоси стаята и застана пред момичето. Ческа като че ли изобщо не я забеляза. Опитвайки се да откъсне и другото око на мечето, тя си мърмореше нещо.

Възрастната жена забеляза празните и сякаш стъклени очи на детето. Струваше ѝ се, че то е изпаднало в някакъв транс.

— Ческа! — Ел Джи се наведе към момиченцето. — Ческа!

То вдигна поглед към нея.

— Време ли е да си лягам, мамо?

— Аз не съм майка ти. Аз съм Ел Джи. Какво си направила с горкото мече?

— Е, може би трябва да си лягам вече. Много съм уморена, а и приятелят ми също. — Ческа захвърли онова, което бе останало от играчката, и протегна ръце към Ел Джи.

Жената я понесе към стаята и я сложи в леглото. Детето не помръдна дори когато затвори вратата след себе си. Ел Джи отиде в детската стая и потресена събра парчетата от унищожената играчка. После се върна в библиотеката и се замоли горещо Грета да приеме предложението на сина ѝ. Без съмнение Ческа имаше нужда от баща, който да внесе нещо нормално в иначе странния ѝ артистичен свят.

По-късно Ел Джи чу входната врата да се отваря. В библиотеката влезе Тафи. Не беше необходимо да ѝ казва нищо. От израза на очите му тя се досети, че Грета бе казала „не“. Той ѝ се усмихна тъжно и

леко вдигна рамене. Тя се приближи до сина си и го прегърна. Известно време и двамата мълчаха.

— Съжалявам, скъпи.

— Е, попитах я. Само толкова можех да направя. Сега ще трябва да започна да живея живота си отново.

— Къде е Грета?

— Отиде да си легне. Двете с Ческа си тръгват утре.

— О?

— Какво има, мамо?

— Ами, става въпрос за Ческа. Искях да поговоря с Грета за нещо, което я видях да прави.

— Ако Ческа е направила някоя беля, толкова по-добре. Крайно време е да постъпва така, както сама желае. Не казвай на Грета. Тя така и така няма да ти повярва, само ще създадеш напрежение.

— Не става въпрос за някаква беля, а за нещо много странно. Честно казано, струва ми се, че детето е малко притеснено.

— Не смятам така, мамо. Просто има нужда да се държи като нормално дете понякога, това е всичко. Повечето деца от време на време правят странни неща. Забрави това заради мен, а? Искам Грета да идва в Марчмънт, а да критикуваш дъщеря й няма да помогне за това.

— Добре — въздъхна Ел Джи.

— Благодаря ти, мамо.

— Има и други жени, нали знаеш. — Ел Джи погледна сина си.

— Може би, но никоя не е като Грета — сви рамене Тафи. Целуна нежно майка си по челото. — Лека нощ, мамо.

— Лека нощ, скъпи.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Промяната в Ческа ставаше толкова бавно, че Грета така и не успя да разбере кога точно бе започнала. През последните две години тя наблюдаваше как малкото момиченце се превръща в затворено дете, което пази усмивката си само за пред камерата.

Дъщеря ѝ се отдалечаваше от нея, не откликваше вече на ласките ѝ и почти не ѝ обръщаше внимание. Понякога през нощта Грета я чуваше да бълнува и да стене. Тя скачаше от леглото, прекосяваше бързо коридора и отваряше вратата на стаята ѝ. Ческа леко се раздвижваше, обръщаше се на другата страна и се умълчаваше. Често я питаше дали всичко е наред и няма ли нещо, за което би желала да поговори с мама. Детето само поклащаше отрицателно глава и отвърщаше, че се чувства прекрасно, че не то, а неговият приятел се чувства нещастен. На въпроса, кой е този приятел, така и не получаваше отговор.

Грета въздъхваше и си припомняше, че в детството си също имаше въображаем другар, с помощта на когото бягаше от самотата. Реши, че трябва да остави Ческа да израсте този период. Иначе тя беше съвсем здрава — хранеше се и спеше добре, но искриците в очите ѝ бяха изчезнали.

Никой друг не бе забелязал промяната. Грета бе доволна, че дъщеря ѝ преставаше да хленчи и да недоволства веднага щом влезеше в студиото.

Ческа се променяше и физически. Първите прояви на зараждащата се женственост силно обезпокоиха Грета. Тя започна да настоява дъщеря ѝ да носи стегнати, плътни камизолки, които да притискат гърдите ѝ. Въпреки че Леон я уверяваше, че няма причина да спират превръщането ѝ от дете-звезда в пораснала знаменитост, Грета смяташе, че колкото по-дълго Ческа може да играе роли на малко, сладко момиченце, толкова по-добре.

За отпразнуването на тринадесетия рожден ден на дъщеря си Грета бе решила да организира парти в апартамента им. Покани целия снимачен екип от последния ѝ филм, Тафи, Леон и Джеймс Дей, режисьорът на Ческа. Бе предвидила и репортери, които щяха да отразят събитието в „Муви Уик“. Седмица преди празненството бе завела Ческа в „Хародс“, за да ѝ купи красива сатенена рокля, която висеше в гардероба между останалите ѝ дрехи.

Сутринта в деня на празника Грета изненада дъщеря си със закуска в леглото.

— Честит рожден ден, миличка. Донесох ти портокалов сок и една от любимите ти пасти. Но само една! — Грета постави подноса до леглото на Ческа.

— Благодаря ти, мамо — отвърна момичето и седна в постелята.

— Добре ли си, мила? Изглеждаш малко бледа.

— Добре съм. Просто снощи не спях много хубаво.

— Няма значение, това ще те поразвесели. — Грета излезе в коридора и след минута се върна с голяма, увита в хартия кутия. — Хайде, отвори я.

Ческа отвори пакета и извади от него голяма кукла.

— Не е ли красива? Можеш ли да познаеш лицето? Ами дрехите? — възбудено говореше Грета. — Поръчах я специално.

Момичето кимна.

— Това си ти в ролята на Мелиса от първия ти филм. Наложих се да занеса една снимка, за да могат да наподобят чертите ти. Смятам, че са се справили чудесно, не мислиш ли?

Ческа мълчаливо разглеждаше куклата.

— Да, мамо. Много ти благодаря.

— Добре. Сега изяж закуската си. Аз ще трябва да изляза, за да купя още някои неща за партито. Ще се справиш ли сама?

— Да.

— Няма да се бавя. Защо не се изкъпеш след закуска?

Ческа кимна. Щом чу хлопването на външната врата, тя захвърли куклата на пода, скри лице във възглавницата и захлипа.

Толкова бе мечтала за радио, но въпреки че бе намеквала за това многократно, майка ѝ ѝ бе подарила кукла, сякаш беше бебе. Чувстваше се вече пораснала, но майка ѝ очевидно не можеше да разбере това.

Ческа се изправи и се загледа в сатенената рокля, закачена на вратата на гардероба.

Безспорно беше прекрасна рокля — но за малко момиченце.

И гласовете отново се втурнаха в главата ѝ.

Грета взе празничната торта и внимателно я отнесе до очакващото я такси. Докато пътуваше към дома си, мислено прехвърляше всичко, което трябваше да направи, преди гостите да започнат да пристигат.

Отключи входната врата, отиде бързо в кухнята и скри тортата в бюфета.

— Ческа! Прибрах се! — извика тя.

Не последва никакъв отговор. Грета почука на затворената врата на банята. Това беше още една от новите приумици на Ческа. Нямаше нищо, което да мрази повече от появата на майка ѝ в банята, докато беше гола.

— Ческа, може ли да вляза?

След като отново не получи отговор, Грета натисна дръжката и отвори вратата. Вътре нямаше никого.

— Ческа! Мислех, че ще си вземеш душ! — Грета забърза по коридора и влезе в стаята на дъщеря си. — Трябва да направим още много неща, преди...

Гледката, открила се пред очите ѝ, я накара да млъкне по средата на изречението.

Ческа седеше на пода, затрупана от парчета лъскав сатен и коприна. В ръцете си държеше ножица. Докато Грета се оглеждаше, онемяла от смайване, дъщеря ѝ режеше красивата рокля на парчета и се смееше истерично.

— Ческа! Какво правиш, за бога! — Грета се приближи до момичето. — Дай ми ножицата! Веднага!

Ческа вдигна празен поглед към майка си.

— Дай ми ножицата! — Грабна острия предмет от ръцете на детето, което продължаваше да я гледа с безизразно лице.

Грета се отпусна на пода и от очите ѝ бликнаха сълзи. Погледът ѝ попадна върху отворената врата на гардероба и тя забеляза, че той е празен. Красивите дрехи на Ческа бяха нарязани и лежаха наоколо в безформени купчини.

— Защо, Ческа? Защо? — Дъщеря ѝ продължаваше да се взира в нея със същите кухи очи. Грета поклати глава и се протегна да улови ръката ѝ. — Отговори ми, дявол да те вземе!

Физическият допир сякаш извади Ческа от трансa. В очите ѝ се мярна страх. После се огледа наоколо и сякаш за първи път осъзна какво бе направила.

— Защо? Защо? — продължаваше да я разтърсва Грета.

Ческа започна да издава сърцераздирателни, ужасяващи писъци. После неочаквано се отпусна в прегръдките на майка си. Ала Грета не я приласка успокоително и момичето избухна в ридания.

— Той го направи! Той! Моят приятел! Съжалявам! Толкова съжалявам! Съжалявам... съжалявам... — повтаряше то отново и отново като в някакъв унес.

— Кой е този приятел?

Ческа поклати глава.

— Не мога да ти кажа. Обещах.

— Но, Ческа, как е възможно да ти е приятел, след като те кара да правиш такива неща?

— Главата ме боли — изстена момичето в отговор.

Грета прегърна дъщеря си и започна да я люлее леко.

— Добре, всичко е наред. Мама вече не ти се сърди. Хайде, хайде. Трябва да се приготвим за празненството ти. Всички тези хора ще дойдат, за да ти честитят рождения ден. Не биха могли да видят Ческа Хамънд в това състояние, нали? Защо не отидеш да вземеш една вана? Аз ще почистя тази неразбория тук и ще ти донеса някакво хапче за глава.

Ческа кимна.

— Съжалявам, мамо. Не исках да направя това.

Тя се изправи и тръгна към банята, а Грета се зае да тъпче унищожените дрехи в найлонови торби. Реши, че трябва да се обади до химическото чистене, за да провери дали не биха могли да донесат една от по-старите рокли на дъщеря ѝ, която да облече за партито.

Вдигна от пода и последния парцал и застина на мястото си. В краката ѝ се въргаляше главата на подарената от нея кукла. Беше изтръгната от тялото, красивите сини очи бяха изчовъркани и на местата им зееха дупки, а русите букли бяха брутално отлепени от скалпа. Забеляза едната ръка, захвърлена под леглото.

Грета се отпусна на пода и по страните ѝ се затъркаляха сълзи.
Вече нямаше смисъл да отрича очевидното.
Ческа спешно се нуждаеше от помощ.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Изминалият един час се беше сторил цяла вечност на Грета.

— И така, каква е диагнозата ви, докторе? — нервно попита тя, докато се настаняваше на дивана в клиниката на Харли Стрийт.

— Ами добрата новина е, че Ческа е напълно здрава физически.

— Слава богу! — възкликна Грета. Докато бе чакала да свърши прегледът, през ума ѝ бяха минали хиляди ужасни неща.

— За нещастие обаче душевното ѝ състояние не е много добро.

— Какво искате да кажете?

— Попитах я за този неин приятел, за когото ми разказахте. Тя ми отговори, че той непрекъснато ѝ говори, особено нощем. Очевидно той е този, който я кара да прави всички тези... неприятни неща. Каза ми още, че често сънува един и същи кошмар и постоянно страда от главоболие. Мисис Симисън, възможно е въображението ѝ да си прави лоши шеги с нея, защото живее в постоянен стрес. В крайна сметка тя стои пред прожекторите още от четиригодишна възраст. Но като имам предвид разговора с Ческа и онова, което ми разказахте самата вие, не изключвам възможността дъщеря ви да страда от шизофрения.

— Боже мой! Това пък какво значи? Да не искате да ми кажете, че тя може да е... луда?

— Не, мисис Симпсън. Аз не съм специалист в тази област и бих желал да ви препратя към свой колега, който е. Както казах, всичко може да се дължи на стреса, тъй като е прекалено млада за подобна огромна слава. Не забравяйте също, че тя сега е в пубертета, а той е доста трудна възраст за всички деца. Това, което бих могъл да ви посъветвам без никакво колебание, е да ѝ осигурите поне една година почивка. Заведете я на някое спокойно място. Дайте ѝ време да си почине далеч от погледите на публиката. Никакви филми, никакво напрежение.

— Но, докторе, Ческа току-що подписа договор за два нови филма. Не може да си позволи да отсъства толкова дълго.

— Мисис Симпсън, сега говорим за здравето на детето ви. Ако тя продължи да живее при сегашното напрежение, не бих могъл да

гарантирам за последствията. Ще се обадя на колегата си и ще ви уредя среща. Той е един от най-добрите психиатри в страната. Междувременно ще ви напиша рецепта за успокоителни. Искам да сте наясно, че трябва да взема хапчетата само когато е много напрегната. Те ще я успокоят.

— Наистина ли смятате, че трябва да я прегледа психиатър? Вие сам казахте, че поведението ѝ може да се дължи и на други причини.

— Така е. Обикновено шизофренията се проявява в пубертета и Ческа може да има нужда от лечение. По-добре да вземем превантивни мерки, отколкото после да съжаляваме. Ето ви рецептата. Искате ли аз да съобщя на Ческа това, което ви казах?

— Не, благодаря ви. Сама ще го направя.

— Добре. Тя ви очаква при регистратурата. И запомнете, мисис Симпсън, докато не я прегледа психиатър, трябва постоянно да си почива. Ще ви се обадя, когато ви уредя час.

— Благодаря ви, докторе. Довиждане.

Грета напусна кабинета и поведе пребледнялата Ческа. Двете излязоха на Харли Стрийт и Грета махна на едно такси.

— Какво каза лекарят, мамо? Какво ми е? — тихо попита момичето на път към дома.

Грета стисна ръката ѝ.

— Абсолютно нищо ти няма, миличка. Каза, че си напълно здрава.

— Ами главоболието ми?

— Каза, че се дължи на пренапрегнатата ти работа. Няма за какво да се тревожим. Предписа ти хапчета, които ще те успокояват и ще ти помагат да заспиваш. Каза още, че една ваканция ще ти се отрази добре. Какво мислиш за една почивка в Марчмънт за около две седмици?

Лицето на Ческа светна.

— О, ще бъде чудесно! Чичо Тафи ще бъде ли там?

— Съмнявам се. Но можем да се видим с леля Ел Джи, а ти ще си починеш и ще се подготвиш за новия си филм.

— Да, мамо.

Грета хвърли поглед към дъщеря си и забеляза, че очите ѝ бяха по-бистри, отколкото през последните няколко дни.

Същата нощ, след като даде на Ческа таблетката и я сложи да си легне, Грета седна във всекидневната с чаша бренди в ръка. Малко преди това бе позвънил лекарят, за да ѝ съобщи датата на прегледа при психиатъра. Грета му бе благодарила и бе обещала да заведе детето. Но вече бе решила да отведе Ческа в Марчмънт и да изчака да види резултата от почивката. Нямахше никаква възможност да си позволят едногодишно прекъсване. За публиката винаги бе важало правилото: „Далеч от очите, далеч от сърцето“. Това би сложило окончателен край на кариерата ѝ.

Колкото до това, че Ческа би могла да бъде... луда, е, то беше просто смешно. Нейната идеална дъщеря, толкова талантлива, красива и вече звезда от такава величина...

Грета тръсна глава. Това беше мисъл, която не би могла да приеме.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ческа се върна от двуседмичната си ваканция в Марчмънт отпочинала, освежена и само с три таблетки на ден. Главоболието и кошмарът ѝ бяха изчезнали и въпреки че беше много тиха по време на престоя си в имението, много приличаше на предишното момиче. Грета се обади на лекаря от клиниката на Харли Стрийт и го помоли за нова рецепта за същите лекарства.

Докторът обаче ѝ отказа и я попита защо е пропуснала часа при психиатъра. Грета обясни, че след почивката Ческа се чувства много по-добре и не би искала да я травмизира с още прегледи. После бе затворила телефона. Обади се на личния си лекар и взе час при него. Няколко дни по-късно го посети и му се оплака от главоболие и пренапрежение. Помоли го да ѝ напише рецепта за успокоителните на Ческа, като каза, че са ѝ препоръчани от приятелка. Той изпълни молбата ѝ.

Три седмици по-късно Ческа започна снимките за новия си филм. Грета подсили лечението на дъщеря си до четири хапчета дневно.

Ческа седеше в гримьорната си и четеше в едно списание статия за Боби Крос, най-новата английска поп сензация. Тя определено го предпочиташе пред Клиф Ричард и откакто си бе купила грамофон, непрекъснато въртеше песента му „Живата кукла“.

Докосна замечтано снимката на Боби в списанието и се запита дали ще успее да убеди майка си да отидат на негов концерт.

Тя остави настрана списанието и с въздишка посегна към огромния куп писма от почитатели, които майка ѝ ѝ бе донесла.

„Скъпа мис Хамънд,

Пиша ви, за да ви кажа колко много харесвам филмите ви, особено последния — «Самотното момиче». Той ме накара да плача и да се смея. Вие сте най-

талантливата и най-красивата звезда на екрана. Най-много ми хареса това, че филмът завършва щастливо и героинята успява да открие отдавна изчезналия си баща.

Моля, изпратете ми снимка с автограф.“

Ваша Мириам Мейвърли (четиридесет и пет
годишна)

Ческа свали писмото и се загледа в отражението си в огледалото. Нещата доста се бяха подобрили, откакто бе започнала да взема лекарството. Кошмарът и гласът, които я преследваха, бяха изчезнали.

Забеляза, че очите ѝ са тъжни. Не изпитваше нищо. Сякаш не беше истинска, а само се преструва, че диша и живее. Празнотата в душата ѝ никога не я напускаше.

Докосна бузата си и усети колко е гореща.

Хиляди почитатели и кариера, които ѝ бяха осигурили онова, за което всички останали мечтаеха! Много хора цял живот се бореха да постигнат това, което тя имаше още от четиригодишна възраст. Би трябвало да бъде най-щастливото момиче на земята. Ала на тринадесет години тя се чувстваше стара и изхабена и всичко ѝ се струваше безсмислено.

Онова, което показваше на публиката, трябваше да изглежда идеално и недокоснато от емоционални конфликти, както се очакваше от една звезда. Затова Ческа не споделяше с никого какво чувства.

Някой почука на вратата.

— Очакват ви, мис Хамънд.

— Идвам.

Тя се изправи и се подготви за поредния час, изпълнен с илюзии, които ѝ изглеждаха много по-реални от собственото ѝ съществуване. Докато прекосяваше коридора, се запита дали нейният собствен живот ще завърши щастливо.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Леон въведе Грета и Ческа в кабинета си.

— Сядайте и се настанете удобно. И така, Ческа, знаеш, че двамата с майка ти доста поговорихме през последните месеци и стигнахме до заключението, че сега, след като си достигнала до сериозната шестнадесетгодишна възраст, трябва да променим имиджа ти пред публиката.

— Да, Леон — отвърна малко отегчена Ческа.

— Както ти е известно, преминаването от дете-звезда във възрастна знаменитост винаги е свързано с известни трудности, но смятам, че „Рейнбоу Пикчърс“ попадна на нещо, което ще ти помогне да ги преодолееш. — Леон се усмихна и плъзна по повърхността на бюрото си един сценарий.

Ческа го взе и погледна заглавието. Моля ви, сър, обичам ви. Но още преди да прочете първия ред, ръкописът бе изтръгнат от ръцете ѝ.

— Бяхме се разбрали да обсъждаш сценариите първо с мен. — Грета гневно погледна агента.

— Извини ме, Грета, но това пристигна едва снощи.

— От кого е?

— От Питър Уилямс. Млад сценарист, на когото „Рейнбоу Пикчърс“ възлага големи надежди.

— И Ческа ще играе главната роля?

— Разбира се — усмихна се Леон. — А добрата новина е, че Джеймс смята, че ще успее да подпише договор за участието на Боби Крос, известния поп певец. Това ще бъде дебютът му в киното. Боби ще играе другата главна роля.

— Но Ческа ще получи най-големия дял от хонорара, нали?

— Е... тъъ... сигурно ще се наложи да го подели с Боби. Основното тук, Грета, е, че този филм ще ѝ спечели цяла армия от нови почитатели. Всички тийнейджърки ще отидат да го гледат заради Боби Крос, а приятелите им ще се влюбят в Ческа. Сценарият е чудесен и е съвсем различен от всичко, което сме правили досега. Няма нищо

общо с невинните, сладникави филми, скъпа. Това ще бъде твоята първа екранна целувка — каза Леон с усмивка.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да целуна Боби Крос? — Лицето на Ческа пламна.

— Да, при това повече от един път, струва ми се — намигна ѝ агентът.

— Леон, тук има една неприлична дума. Трябва да се изхвърли — намеси се Грета.

— Грета, сега е 1962 година. Трябва да разбереш, че светът се променя и ние трябва да се съобразяваме с тази промяна и да я отразяваме. Миналата година гледахме „Вкусът на меда“, където Рита Ташингъм забременя, без да е омъжена и...

— Прекаляваш, Леон! Не пред Ческа.

— Добре, добре, съжалявам. Опитвам се да ти обясня, че момичетата на възрастта на Ческа вече не са вързани за полите на майките си и не си стоят у дома, учейки се да готвят, докато се появи подходящият съпруг. „Метро Голдуин Майер“ е на път да заснеме „Лолита“, а Алън Бейтс ще участва в „Нещо като любов“. „Рейнбоу Пикчърс“ иска да върви в крак с времето. Сега на кино ходят преди всичко младите хора. Съзливите драми и филмите за войната са вече минало. Децата искат да се идентифицират с онова, което виждат на екрана.

— Благодаря ти за лекцията — рязко отвърна Грета. — Зная, че нещата са се променили. Сега ми кажи за какво става дума в сценария.

— Става дума за едно момиче, което се влюбва в младия си красив учител по музика. Двамата бягат заедно и учителят формира група. Междувременно властите ги търсят из цялата страна. Филмът е много лек и приятен, музиката е композирана от Боби Крос.

— О... — промълви Грета.

— Звучи прекрасно, нали, мамо? — нетърпеливо се намеси Ческа.

— Ами... струва ми се, че ни е необходимо време да обмислим. Ще взема сценария вкъщи, за да го прочета.

— Добре, но не отлагайте дълго. Както знаеш, кариерата на Ческа е в криза. Има още много красиви млади момичета, които бихме могли да използваме.

— Но нито едно от тях няма толкова почитатели, колкото Ческа. Хайде, момичето ми, трябва да се прибираме. — Грета стана и направи жест към дъщеря си да я последва.

— Довиждане, сладката ми — намигна ѝ Леон.

— Довиждане — отвърна тя и последва майка си.

Леон се облегна на стола и се замисли за срещата, която току-що бе приключила. Винаги се бе възхищавал на Грета заради упоритостта, с която бе осигурила огромния успех на дъщеря си. Но в последно време тя ставаше все по-властна. Ческа наистина беше много популярна, но славата ѝ се бе изграждала от друго поколение. Сега тя не беше малко момиченце и бе изгубила много от качествата, които я бяха направили толкова известна. Последният ѝ договор не беше подновен и не се бе снимала във филм цели девет месеца. Сега ѝ се налагаше да убеди „Рейнбоу Пикчърс“ и публиката, че все още има какво да покаже. А Грета трябваше да осъзнае, че силата е преминала към другата страна. Вече нямаше да може да диктува условията.

Леон с облекчение бе установил, че Ческа израства от чудесно малко момиченце в красива жена. Изящната ѝ стройна фигура в комбинация с русите къдри и фините черти бяха в състояние да развихрят въображението на всеки мъж.

За момент се зачуди дали майка ѝ би позволила това някога да се случи.

— *Моля те*, мамо. Много харесвам сценария! Намирам го за страхотен!

— Не използвай такива глупави думи, Ческа — изръмжа Грета.

Двете закусваха край масата във всекидневната. Предишната вечер Ческа бе прочела сценария в леглото си. Неколкочасовият ѝ сън бе изпълнен с мечти за Боби Крос. За пръв път в стомаха ѝ се надигна нещо, което тя определи като вълнение.

— Не зная, Ческа. Аз също изчетох текста, но не смятам, че почитателите ти ще те харесат с къса пола и изкуствени мигли.

— Но, мамо, вече не мога да играя ролята на малко момиченце. Прекалено голяма съм за това. Дори журналистите започнаха да го намекват.

— Да, Ческа, но може би трябва да прегледаме и друг сценарий, преди да решим. За бога, та в този има една сцена, в която героинята се появява в спалнята само по сутиен и бикини!

— Не се срамувам от тялото си. Много по-естествено е да ходиш гол, отколкото с дрехи, не мислиш ли? — отвърна Ческа, припомняйки си думите, които бе прочела по този въпрос в едно списание.

— Ческа, моля те! Ти може да мислиш, че си пораснала достатъчно, но си само на шестнадесет и моето мнение все още има значение.

— Мамо, има момичета на шестнадесет, които живеят в самостоятелни апартаменти, имат си приятели и... така нататък!

— А какво знаеш ти за момчетата, млада госпожице?

— Е, зная, че другите момичета си имат приятели и че аз искам да участвам в този филм! — Ческа скочи от масата, изтича в стаята си и затръшна вратата.

Грета си отбеляза наум, че трябва да се обади на лекаря и да поиска нова рецепта за успокоителните. Беше сигурна, че избухването ѝ не се дължи на душевно неразположение, но искаше да я опази колкото може по-спокойна.

Отиде до телефона и набра номера на Леон.

— Здравей, Грета се обажда. Прочетох сценария и съм доста обезпокоена. Искam всички полуголи сцени и жаргонни изрази да се изхвърлят. Тогава бихме могли да поговорим пак.

— Нищо не мога да направя, Грета. Ческа или ще вземе ролята, каквато е, или ще я откаже.

— Не можеш ли да потърсиш някакъв друг сценарий?

— Ще погледна, но това ще бъде филмът на годината. „Рейнбоу Пикчърс“ ще направи или този, или изобщо никакъв.

— Разбирам.

— Трябва да ми отговориш още тази сутрин, защото студиото започва пробни снимки с други момичета. Ческа иска ли ролята?

— Да, с известни резерви.

„А аз съм Боби Крос“ — помисли си Леон.

— Тогава нека да се обадя на Джеймс Дей и да му кажа, че е съгласна. По-късно ще обсъдим подробностите. Хайде, Грета. Това е златна възможност за нея.

— Добре, но никакви неприлични сцени.

— Чудесно. Няма да съжаляваш, обещавам ти.

— Надявам се, че си прав — измърмори Грета, затвори телефона и тръгна към стаята на Ческа, за да ѝ съобщи новината.

Когато лицето на дъщеря ѝ се озари от щастие, каквото не бе забелязала да изпитва от години, Грета бе обзета от някакво тягостно предчувствие за предстояща катастрофа.

— Благодаря ти, мамо. Зная, че постъпваме правилно. Много съм щастлива.

Последните ѝ думи бяха малка утеха за Грета.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Гримьорката махна кърпата от врата на Ческа.

— Ето, готова си. След около петнадесет минути ще те повикат. Искаш ли кафе?

Ческа поклати глава и се загледа в отражението си в огледалото. Не можеше да повярва на промяната във външността си.

Лицето ѝ бе покрито с фондьотен, а очите ѝ — очертани с черна линия. Дълги изкуствени мигли засенчваха големите ѝ сини очи. Върху устните ѝ имаше червило, което подчертаваше перлената белота на зъбите ѝ. Докосна с ръка косата си. Тя се придържаше стегната с голямо количество лак, което пречеше на естествените къдри да развалят ефекта.

Изправи се, за да се порадва на костюма. Ученическо палто, риза и вратовръзка, и възможно най-късата пола, която бе виждала през живота си.

Тя се изкикоти. Майка ѝ сигурно щеше да получи удар, но това не я интересуваше. Чувстваше се прекрасно.

Една от асистентките дойде да я повика.

— Изглеждаш чудесно, Ческа — усмихна се момичето. — Не мога да повярвам, че си ти. Момчетата ще се влюбят в теб. Особено Боби. Знаеш ли кои епизоди ще се снимат първи?

— Да. — Ческа обходи с поглед помещението, търсейки Боби Крос. — Груповата сцена, в която новият учител по музика е представен на учениците.

— Точно така. Седни тук. Ще те повикаме, когато сме готови.

Стаята беше пълна с бърбещи момичета, облечени като нея. Всички внезапно млъкнаха, когато вратата се отвори и Боби Крос се появи, следван от Джеймс Дей.

Ческа затаи дъх.

В действителност той беше много по-красив, отколкото на снимките. Тъмнорусата му коса се къдреше на челото, а кафявите му очи бяха засенчени от дълги, извити ресници. Издълженото му стройно тяло се очертаваше под скромния сив костюм.

— Здравейте, момичета! Как сте? — Боби се усмихна със знаменитата си усмивка, откривайки блестящите си бели зъби.

В отговор аудиторията въздъхна шумно.

— Ела да се запознаеш с партньорката си, Ческа Хамънд — каза Джеймс.

— Веднага.

Ческа се изправи сковано, когато Боби тръгна към нея.

— Здравсти, миличка. Ще се позабавляваме с този филм, нали?

Тя успя да кимне и да измърмори някакво подобие на „да“.

Боби се обърна към Джеймс:

— Ей, май мечтите ми се сбъднаха. Малка блондинка в ученическа униформа. И тези дълги крачета!

Ческа почувства как лицето ѝ пламва, когато погледът на Боби се спря върху бедрата ѝ.

— Извинете, аз съм майката на Ческа, Грета Симпсън. Приятно ми е да се запознаем. — Грета мина покрай Ческа и подаде ръка на Боби.

— Здравсти! — отвърна певецът, пренебрегвайки протегнатата ѝ ръка.

— Ще се видим по време на снимките. — Той намигна на Ческа. — Този дракон през цялото време ли ще придружава най-голямата сладурана, която съм виждал от месеци насам? Това ще ми развали целия кеф — подвикна той към Джеймс достатъчно високо, за да бъде чуто и от двете. Лицето на Грета остана съвсем безизразно. На Ческа ѝ се стори, че ще умре от срам или поне, че ще припадне.

— Хайде — плесна с ръце Джеймс Дей, — всички на работа!

— Мамо, отсега нататък искам да ходя в студиото сама. — Освежена и отпочинала след банята, Ческа влезе при Грета във всекидневната.

Грета вдигна глава от списанието, което четеше, и погледна обидено дъщеря си.

— И защо?

— Защото вече съм на шестнадесет години и нямам нужда от придружител.

— Но, Ческа, аз винаги съм идвала с теб не като придружител, а като компания по време на продължителните паузи.

Ческа седна на дивана до майка си и улови ръката ѝ.

— Мамо, не мисли, че искам да се отърва от теб. Вече не съм бебе и хората ми се присмиват.

— Не е вярно, Ческа.

— Но ти прекара последните шестнадесет години единствено в грижи за мен. Не искаш ли да разполагаш и с малко лично време? Впрочем аз също трябва да се науча да се справям сама.

— Много мило от твоя страна да мислиш за мен, но аз обичам да ходя в студиото. Моят живот е свързан с него точно колкото и твоят.

— Е, ще имаш ли нещо против, ако опитаме поне за няколко дни, за да видим как ще се справя?

— Ами, когато започнат снимките на открито? Нали ще имаш нужда някой да се грижи за теб?

— Може би. Моля те, мамо, позволи ми да опитам сама. За мен това е много важно.

Грета се загледа в умоляващите очи на дъщеря си.

— Добре, щом така искаш. Но само за няколко дни.

— Благодаря ти, мамо. Сега отивам да си легна. Утре ще имам тежък ден. Лека нощ. — Ческа потупа майка си по бузата и напусна стаята.

На следващата сутрин Грета наблюдаваше как дъщеря ѝ се качва в колата, изпратена от студиото, и заминава с нея. След това си взе една продължителна вана и се зае да оправя леглата и да разчиства кухнята. Направи си кафе и установи, че е едва десет и половина. Докато отпиваше горчивата течност, се зачуди какво да прави, за да убие дългите часове до завръщането на Ческа. Би могла да отиде по магазините, но без дъщеря ѝ това ѝ се струваше досадно. Реши да се обади на Тафи и да го попита дали е свободен на обяд.

Въпреки че се бе надявала отношенията им да не се променят след предложението му, тя установи, че промяна все пак има. През последните шест години не бяха преустановили контактите си, но не се виждаха толкова често, както преди. Сега Тафи имаше свое вечерно телевизионно шоу по Канал Ай Ти Ей. Името му бе станало много популярно. Грета често усещаше, че той ѝ липсва, но го разбираше. Тафи трябваше да мисли за своето бъдеще, да открие друга жена.

Но днес той ѝ беше много необходим. Вдигна слушалката и набра номера му.

Той отговори почти веднага.

— Ало?

— Тафи, Грета е.

— Грета! — В гласа му прозвуча топлота. — Как си?

— Благодаря, добре.

— А Ческа?

— И тя е добре. Преди няколко дни започна снимките на нов филм.

— Така ли? А ти не си ли с нея?

— Тъж... днес не. Имах да свърша някои неща и тя ми даде един свободен ден. Чудех се дали ще можем да се видим на обяд? Налага се да отида в града и да направя някои покупки. Бихме могли да отидем в „Савой“. Ще бъде чудесно.

— О, Грета, много бих искал, но се боя, че имам неотложен ангажимент.

— Не се притеснявай. Може би другата седмица?

— Миличка, страхувам се, че съм много зает с шоуто си в момента, но ще се радвам да те видя, щом нещата се поуспокоят. Може ли да ти позвъня?

— Добре — отвърна Грета.

— Е, извинявай, че толкова бързам, но колата от студиото току-що пристигна. Дочуване, Грета.

— Дочуване, Тафи.

Тя затвори телефона, отиде до прозореца и се загледа в улицата. Отново погледна часовника си. Единадесет без пет. По лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

Без Ческа не ѝ оставаше нищо.

А Грета вече знаеше, че е на път да я загуби.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ческа прекара следващите две седмици в любовно опиянение.

Повечето сцени бяха с Боби Крос. Той беше много приказлив и се отнасяше с нея като с възрастна, но тя занемяваше всеки път, когато застанеше до него в очакване снимките да започнат.

Часовете, прекарани далеч от Грета, я караха да се чувства толкова свободна, че вечерите у дома ѝ се струваха кошмарни. Когато се прибираше, майка ѝ я очакваше на вратата. Близко час трябваше да разказва с най-малки подробности всичко, случило се през деня. Сервираха ѝ прекрасна вечеря, която тя изяждаше с усилие след обилния обяд по време на снимките. Атмосферата в апартамента ѝ действаше потискащо и тя очакваше с нетърпение да стане време да си ляга, защото тогава можеше да затвори вратата на спалнята си, да се отпусне в леглото и да потъне в мечти за Боби.

— Добре, приятели. Това беше. Ще се видим отново във фоайето на грандхотела в Брайтън в понеделник сутринта. Ако не сте уточнили подробностите по пътуването, обърнете се към Зое.

— Ще бъде страхотно, нали?

— Моля? — Ческа се обърна към Боби.

— Говоря за Брайтън. Настанили са ни в един и същи хотел. — Той ѝ намигна скришом от приближаващата Зое.

— Да — отвърна тя и се изчерви.

— Ческа, наех стая с две легла за теб и за майка ти. В неделя следобед ще изпратим кола, за да ви вземе.

Ческа се обърна и видя намръщеното лице на Боби.

— Не, Зое. Не ми трябва стая с две легла. Майка ми няма да пътува с мен. — Вдигна поглед към Боби и видя, че той ѝ се усмихна. — До неделя.

— Добре — отвърна Зое. — Ако възникнат някакви проблеми, имаш телефонния ми номер.

— Да — кимна Ческа.

Същата вечер между нея и Грета избухна първата сериозна кавга. Ческа настояваше да замине за Брайтън сама, а Грета категорично заявяваше, че ще я придружи.

— Прекалено млада си, за да отидеш сама в непознат град, Ческа! Съжалявам, но ще дойда с теб и това е последната ми дума!

— Мамо! — Тя вдигна към Грета зачервените си от плач очи. — Аз съм на шестнадесет години. Защо не искаш да разбереш, че вече не съм малкото ти момиченце? Защо просто не ме оставиш да порасна? Ако не мога да замина сама, значи няма да отида изобщо. — Тя отново избухна в сълзи, изтича в стаята си и затръшна вратата след себе си.

Грета вдигна телефона и набра домашния номер на Леон. Той я изслуша със съчувствие.

— Работата е там, Леон, че Ческа е прекалено малка, за да пътува сама. Макар че тя се мисли за достатъчно голяма, всъщност е само едно дете. И има нужда от мен. Казва, че няма да тръгне, ако реша да я придружа.

— Грета, разбирам тревогите ти, но Брайтън не е краят на Вселената! Намира се само на един час път от Лондон, а и Ческа ще отседне в хотел, пълен с хора. Впрочем в сряда аз също заминавам, така че ще мога да я държа под око. На твое място бих я оставил да замине и сама да открие колко много ѝ липсваш. За филма Ческа ни е необходима колкото може по-спокойна и щастлива. Джеймс твърди, че от него ще излезе истински шедевър.

— Е, добре. Ще кажа на Ческа, че може да замине сама. Но искам да ми обещаеш, че ще си ляга точно в десет. И никакви излизания вечер. Зная ги аз тези снимки на открито.

— Обещавам ти, Грета. Не се притеснявай. С Ческа всичко ще бъде наред. А между другото, ще имаш ли време да обядваме заедно някой ден идната седмица? Имах много интересно обаждане от един американски продуцент. Живее в Лос Анджелис, но е приятел на Джеймс и ще дойде тук за известно време. Може да се окаже шанс за Ческа да пробие в Холивуд.

— Добре. Имам някои ангажименти през седмицата, но мога да ги отложам. — Гласът на Грета прозвуча по-бодро.

— Добре — отвърна Леон. — Ще ти се обадя, за да се разберем. Довиждане, Грета, и не се притеснявай. Ще се погрижа за дъщеря ти вместо теб.

Грета затвори телефона и се зачуди какво, за бога, щеше да прави цяла седмица, когато Ческа няма да си е у дома.

Ческа се къпеше в банята в апартамента си в грандхотела. Сапунисваше краката си нещастна и потисната. Дневните снимки се бяха оказали истински кошмар. Бяха се опитвали да заснемат сцената на брега, където двамата с Боби се целуват за пръв път. Времето беше ужасно, край тях безспирно крещяха чайки, а тя беше толкова смутена, че всеки път забравяше репликите си.

Най-после Джеймс Дей бе сложил край на снимките.

— Не се притеснявай, Ческа — бе я успокоил той на път към хотела. — Ще опитаме утре пак, след като си отпочинем тази нощ, нали?

Ческа бе кимнала, бе изтичала нагоре по стълбите и хвърляйки се върху леглото, бе избухнала в сълзи.

— О, Джими, не е ли прекрасно? Никога не съм се чувствала толкова щастлива! — Ческа повтаряше непрекъснато репликата, която следваше след целувката ѝ с Боби, докато се подсушаваше. Останалите от екипа вечеряха в ресторанта, но тя не беше в настроение да се присъедини към тях. Щеше да си поръча сандвичи в стаята и да си легне рано.

Телефонът в спалнята иззвъня и тя забърза към него.

— Ало?

— Миличка, мама е. Как си?

— Много добре.

— Как минаха снимките днес?

— Много добре.

— Добре ли се храниш?

— Разбира се.

— Извинявай, Ческа. Просто се тревожа за теб.

— Мамо, та аз съм тук само от един ден!

— Не се чувстваш много самотна, нали?

— Не. Сега трябва да отида да разуча репликите си за утре.

— Е, добре. Щом и ти си добре...

— Да, добре съм.

— А, Ческа, няма да забравиш да си вземеш хапчето, нали?

— Няма. Лека нощ.

Ческа затвори телефона и се отпусна върху леглото.

Джеймс Дей и Боби Крос седяха в бара на по едно питие и се опитваха да разговарят, но непрестанно бяха прекъсвани от обожателки, които молеха Боби за автограф.

— Проблемът е, че между вас няма никакво взаимодействие. Ческа е много добра, но това е първата ѝ сериозна роля и според мен ѝ създава проблеми. Всеки път, когато се опиташ да я целунеш, тя придобива уплашено изражение.

— Да, трябва малко да се поотпусне — съгласи се Боби.

— Основният пункт във филма е физическото привличане между вас. Ако публиката не успее да го долови, значи работата ни не струва пукната пара. — Джеймс поклати глава. — Може би до утре ще се поуспокои. Ческа е великолепна актриса, но е свикнала да играе малко момиче, а не влюбена сирена.

— Сигурен съм, че под детинското ѝ лице се крие истински пожар. Виж, трябва ли да заснемеш кадрите на брега непременно утре?

Джеймс сви рамене:

— Е, предполагам, че бихме могли да ги поотложим. Защо?

Боби се усмихна лукаво.

— Дай ми няколко дни и аз ще разреша малкия ти проблем.

— Добре, но действай внимателно. Под красивото ѝ лице и всичкия този грим се крие просто едно дете.

— Но то ще порасне, обзалагам се — засмя се Боби.

В девет и половина телефонът отново иззвъня.

— Ало?

— Ческа, обажда се Боби. Къде се криеш цяла вечер?

— Просто съм уморена.

— Е, сега вече си почина и можеш да слезеш при мен. Ще те водя на купон.

— Но... аз съм по нощница...

— Ооо! Звучи чудесно. Ела както си. Ще се видим в бара след десетина минути. — Линията заглъхна, преди тя да постави обратно слушалката.

Когато Ческа се спусна по стълбите, Боби седеше до бара с няколко от оперативните работници на филма.

— Здравсти, кукличке! Екипът ти е чудесен!

Момичето се смути от намека за широката пола и шарения плетен пуловер. Самият Боби бе облечен с дънки и вълнена жилетка.

— Беше ми студено.

Боби разпери ръце.

— Ела тук. Сега ще те стопля. Хайде де, няма да те ухапя! Искан само да кажа, че не трябва да криеш великолепно то си тяло. Това е Бен, електротехникът, известен с прякора си Спаркс. А този е Джими, тоноператорът.

— Здравсти — кимна Спаркс и си запали цигара.

— Едно питие? — запита я Боби.

— Кола, ако обичаш.

— Една кола с малко ром, за да я стопли — поръча Боби на бармана.

— О, не, аз не пия...

— Хайде, опитай. Вече си голямо момиче. — Боби ѝ подаде чашата, придърпа един стол до себе си и след като я настани, се обърна да побъбри с момчетата.

— Добре ли си, бебчо? — усмихна ѝ се той след малко.

— Да — кимна тя.

— Хубаво. Допий това и да се измъкваме. Имаш ли палто?

— Оставих го в стаята си.

— Е, в такъв случай ще се наложи да се сгушиш в мен, нали? — Боби ѝ помогна да слезе от стола и я поведе през фойето след Спаркс и Джими в студената нощ.

— Къде отиваме? — попита тя.

— В един клуб. Ще ти хареса. Често ходех там, когато все още бях неизвестен. Страхотно местенце.

Ческа следваше Боби по стълбите към входната врата. Оглушителната музика и задименият въздух я блъснаха внезапно. Малкото, тясно помещение беше претъпкано с млади хора. Няколко двойки танцуваха на известно парче на Елвис Пресли, изпълнявано от малък състав.

— Сядай тук, докато ти донеса нещо за пиене. — Боби посочи една маса в ъгъла и се отдалечи заедно с Джими.

Ческа седна и Спаркс веднага се настани до нея. Той извади нещо кафяво, помачка го между пръстите си, постави го върху хартийка за цигара, добави малко тютюн и запуши.

— Искаш ли? — предложи ѝ.

— Благодаря, не пуша.

Спаркс сви рамене, дръпна жадно и изпусна дима през ноздрите си. Усмихна се и кимна одобрително.

— Стоката е първо качество.

Боби и Джими се върнаха с питиетата.

— Добре ли си, миличка? — попита Боби и седна до нея.

Тя кимна и пое чашата си.

Боби обви ръка около раменете ѝ.

— Знаеш ли, отдавна търся възможност да остана насаме с теб.

— Така ли? — изненада се Ческа.

— Аха. Ти си най-голямата сладурана, която съм срещал от години. Хайде. — Той я изправи. — Да идем да потанцуваме.

Когато се озоваха на претъпкания дансинг, групата засвири известната песен „Лунна река“. Боби я прегърна и зашепна думите в ухото ѝ.

— Харесвам тази песен, макар че ме свали от първото място в класациите по Коледа. — Боби се изсмя. — Гледала ли си „Закуска у Тифани“?

Ческа поклати глава.

— Хубаво филмче. А Одри Хепбърн е страхотна.

Песента свърши. Двойките се разделиха и започнаха да пляскат.

— Забавляваш ли се?

— О, да, благодаря ти. — Ческа му отправи щастлива усмивка.

— Дами и господа, навярно сте забелязали, че тази вечер между нас се намират няколко знаменитости. Горд съм да заявя, че нашият клуб сложи началото на успешната кариера на Боби Крос. Боби, би ли ми върнал услугата, като дойдеш да ни изпееш нещо?

Сред присъстващите се разнесоха възторжени възгласи, когато Боби скромно махна с ръка, проправи си път през тълпата и взе микрофона. Ческа се върна на мястото си.

— Благодаря, дами и господа. Ще ви изпея последния си хит „Лудостта на любовта“, който посвещавам на моята приятелка, мис Ческа Хамънд.

Боби запя нежната балада. Ческа забеляза, че той гледа към нея, сякаш за да я увери, че пее единствено за нея.

Когато песента свърши, слушателите го аплодираха бурно и той запя друг свой хит, който бързо напълни дансинга.

Ческа забеляза, че Боби ѝ се усмихва, и се протегна за чашата си. Възможно ли беше мечтата ѝ да се сбъдне? Наистина ли той се интересуваше толкова от нея? Боби определено се държеше така, сякаш тя беше с него, а не само едно момиче от тълпата. Заля я вълна от щастие и тя се засмя. В крайна сметка се оказа, че животът заслужава да се изживее.

Боби се върна при нея и я покани на още един танц.

— Забавляваш ли се? — попита я отново.

— О, да, Боби. Това място наистина е страхотно.

— Дааа, така е. — Ръката му погали нейната. — А ти си много красива, знаеш ли?

По-късно Боби я представи на Бил, собственика на клуба.

— Гледах ви в „Самотното момиче“. Доста сте пораснали оттогава. — Бил я изгледа одобрително.

— Без съмнение — съгласи се Боби и плъзна ръка по гърба ѝ.

Клубът почти се бе изпразнил, когато двамата се върнаха до масата си. Спаркс и Джими бяха изчезнали.

— Хайде, да се връщаме в хотела. — Боби я поведе навън.

— Обичам лошото време. — Той се спря и се наведе над парапета, който заграждаше плажа. — Тези вълни са толкова величествени. Ние може да си въобразяваме, че можем да ги укротим, но всъщност нищо не може да ги спре.

Ческа потрепери от студ.

— Съжалявам, мила. Вземи това. — Той свали жилетката си и я наметна на раменете ѝ. После бързо улови брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. — Знаеш ли, наистина си страхотна. Разбирам защо Джими е готов да захвърли всичко заради теб.

Острият вятър насълзи очите ѝ и по страните ѝ се затъркаляха сълзи.

— Целувала ли си се някога?

— Не — поклати глава Ческа.

— Е, нека тогава да бъда първият. — Боби нежно докосна устните ѝ със своите. Ческа усети как от този допир напрежението внезапно я напусна. Тя плахо последва примера му и плъзна език в устата му, чувствайки инстинктивно, че има още нещо, че би могла да получи повече.

Неочаквано Боби се отдръпна.

— Бързичко възприемаш — подразни я той и я прегърна. — Много романтично, не мислиш ли? Сами на пустия плаж посред нощ, брулени от силния вятър... Никога няма да забравиш първата си целувка, Ческа.

— А ти къде се целува за първи път?

— Хммм... Не си спомням. — Той се разсмя. — Хайде. Утре и двамата ще пазим леглата с двойна пневмония, ако не се приберем скоро.

Двамата тичешком се прибраха в хотела и Боби я изпрати до стаята ѝ.

— Зная, че би предпочела да остана при теб, но няма да те насилвам, бебчо. К'во ще кажеш за една вечеря утре?

Ческа кимна срамежливо.

Той я целуна по челото.

— Лека нощ. Наспи се добре. — Боби ѝ помахна и изчезна по коридора, а тя тихо се прибра в стаята си.

Трепереща от студ и вълнение, Ческа облече нощницата си. Погледна хапчето и чашата с вода, поставени върху нощното ѝ шкафче.

— Не! — произнесе на глас и поклати глава. Тази нощ се чувстваше прекрасно и за нищо на света не искаше да развали това усещане. Сгуши се между завивките, за да се стопли. Но сънят не идваше. Вместо това си припомняше всяка секунда от изминалата вечер.

Когато най-после се унесе, върху устните ѝ играеше щастлива усмивка.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Добре, Боби, искам да грабнеш Ческа в прегръдките си и да я завъртиш. Ческа, ти ще отметнеш глава назад и ще се засмееш, после ще го погледнеш в очите. Боби, ти се навеждаш и отначало я целуваш нежно. После тя ще обвие ръце около врата ти и ще отвърне на целувката ти. Ясно ли е?

Двамата актьори, изправени на ветровития бряг, кимнаха.

— Хайде да го направим, преди да е заваляло — каза Джеймс и погледна небето.

— Добре ли си, миличка? — попита Боби. — Изглеждаш премръзнала.

Боби я прегърна. Коленете ѝ се огънаха, очите ѝ се насълзиха от вятъра, но никога не се бе чувствала по-щастлива.

— Добре съм — кимна тя.

— Пети дубъл. Започвайте!

Боби вдигна Ческа във въздуха и я завъртя около себе си. Тя отметна глава, засмя се и го погледна в очите. Той ѝ се усмихна и долепи устни до нейните. Тя потръпна, обви ръце около врата му и отвърна на целувката, притворила очи.

— Стоп! Казах да спрете, вие двамата! — разсмя се Джеймс и Ческа и Боби се отдръпнаха един от друг. Тя поруменя, забелязала развеселените погледи на останалите от екипа. Погледна към Леон, който стоеше до камерата. Той ѝ намигна и вдигна триумфално палец.

— Стана страхотно! Чудесни сте и двамата! — Джеймс се приближи, за да ги поздрави. — Ческа, за днес свършихме с теб. Връщай се в хотела и си вземи гореща вана.

— Аз ще я изпратя, за да се убедя, че е изпълнила всичко точно — обади се Леон.

— Ще се видим по-късно — отвърна Джеймс и се обърна към Боби. — Добра работа!

— Нали ти казах, че ще уредя всичко? — засмя се Боби. — Беше ми много забавно.

— Много съм ти благодарен, Боби, но внимавай какво правиш. При твоето... въз... положение не бихме искали някой да се разстрои, преди да свършат снимките, нали?

— Моето второ име е дискретност, Джеймс. Нямам друг избор, не мислиш ли?

— Е, внимавай. Ческа здраво е хлътнала по теб, а на мен не ми трябват неприятности.

— Ще се отнасям с нея като с дрезденски порцелан. Ще прекараме заедно уикенда в хотела. Надявам се, че усилията ми ще бъдат възнаградени. Довиждане засега. — Боби намигна и тръгна към палатката, която служеше за гримьорна.

— Джеймс е очарован от теб — говореше Леон на Ческа, докато вървяха към хотела. — Твърди, че това е най-доброто ти изпълнение. Миналата седмица казах на майка ти, че ми се обади един американски продуцент. Ако този филм стане хит, както всички се надяваме, пътят ти към Холивуд е отворен.

— Не смятах, че Холивуд се интересува от мен — отвърна Ческа.

— Е, така беше, докато беше по-малка. Те си имат достатъчно деца-звезди. Но сега нещата се промениха. Виж колко известна стана Елизабет Тейлър. Обзалагам се, че ти ще я настигнеш. Майка ти урежда задграничните паспорти, а аз ще се погрижа за визите. След завършването на филма ще можеш да заминеш.

— Добре. Леон, аз... — Ческа отметна косата, разпиляна по лицето ѝ. — Аз няма да се върна у дома този уикенд.

— О! Каза ли на майка си?

— Не съм. Питах се... дали ти не би го направил? Виж, ще прегледаме отново сценария и ще трябва да направим някои допълнителни снимки в събота и неделя.

— Искаш да излъжа, така ли?

Тя спря и го погледна.

— Моля те, Леон! Знаеш каква е мама! Покровителството ѝ ме задушаваш.

— Предполагам, причината да останеш в Брайтън е партньорът ти, нали? — бавно попита Леон.

— Отчасти. Но ми се иска поне веднъж в живота си да имам на свое разположение цели два дни.

Леон внимателно наблюдаваше клиентката си. В отсъствието на Грета нейната индивидуалност постепенно започваше да се разкрива. Но съществуваше и Боби. Питаше се дали вече беше спала с него. Нямахме никакво съмнение, че е хлътнала по певеца, което бе проличало от перфектното изпълнение на заснетата сцена.

Трябваше ли да ѝ каже в какво се забърква, за да я предпази?

Реши, че не. Най-лошото, което можеше да я сполети, щеше да е болката от несподелената любов. Всеки човек се влюбва за първи път в един момент, а породеното от това възбуждение можеше да бъде използвано във филма. А и в крайна сметка, нейният личен живот не беше негова работа.

Леон кимна бавно:

— Добре, Ческа. Ще съобщя на майка ти вместо теб.

— Това е. Ческа ме помоли да ти изпратя целувки и извинения. Ще се видите другата седмица.

— Не те ли помоли да ме попиташ дали не бих могла да дойда в Брайтън? — запита Грета и си запали цигара.

— Не. Времето тук е ужасно и снимките вървят зле. През следващите дни ще снимаме непрекъснато, освен това трябва да направим и няколко нощни сцени — излъга Леон. — На твое място бих си останал в Лондон. Впрочем удобно ли е да се видим на обяд в сряда?

— Разбира се.

— Добре. Приятни почивни дни.

— Благодаря, Леон.

Грета затвори телефона и се заслуша в тишината, нарушавана само от тиктакането на часовника върху камината. Скри лице в дланите си и въздъхна. Изминалите пет дни ѝ се бяха сторили безкрайни и само мисълта за скорошното завръщане на Ческа я бе подкрепяла духом. Беше направила любимия ѝ сладкиш. Из кухнята все още се носеше ароматът му. Погледна масата, сервирана за двама.

— Господи! — простена тя, представяйки си следващите два самотни дни. Нямахме приятели, на които да се обади, нямаше какво да прави, нито къде да отиде.

След шестнадесет години предана всеотдайност Ческа я бе накарала да се почувства излишна.

Беше се надявала, че това никога повече няма да ѝ се случи, но сега разбра, че отново е съвсем сама.

— О, миличка, ако знаеш само откога мечтая да направя това — прошепна Боби в ухото на Ческа, докато сваляше последните ѝ дрехи. — Нека да те погледам!

Той се отпусна на колене над нея, наслаждавайки се на отблясъците, които огънят от камината хвърляше по гладката ѝ кожа. Обикновено предпочиташе по-закръглените жени, но това детско тяло беше прекрасна гледка.

Тя се усмихна свенливо, докато той се събличаше. Опита се да отклони поглед от втвърдената, възбудена плът между краката му.

Боби се наведе и я близна по ухото.

— Ще го направим бавно. Искам да се насладя на всеки сантиметър от теб.

Ческа затвори очи, когато езикът му се плъзна от ухото ѝ надолу към шията. Усети зъбите му върху втвърдените зърна на гърдите си. Лежеше, осъзнавайки, че не бива да допуска Боби да ѝ прави това, но тялото ѝ откликваше така, сякаш то беше най-естественото нещо на света. Боби отново се надигна и улови ръцете ѝ.

— Докосвай ме. Така... — Постави ръката ѝ върху члена си, обви я със своята и започна да я движи нагоре и надолу. Изстена от удоволствие. — Чудесно е, бебчо! Чудесно е.

Ръката му се плъзна между краката ѝ. Тя подскочи, усетила, че пръстите му проникват в нея.

— Харесва ли ти? — прошепна Боби.

Ческа кимна и отново затвори очи. Усети, че той промени позата си, и въздъхна от удоволствие.

— Вече сме съвсем близо, бебчо. Съвсем близо. По дяволите! — изруга Боби.

— Какво има?

— Нямам презерватив. Трябваше да помисля за това. Но няма значение. Ще внимаваме. Могат ли да вляза в теб, бебчо? Моля те!

Ческа вдигна глава и кимна.

— Боби?

— Да?

— Ти... обичаш ли ме?

— Разбира се, бибчо. Ти си страхотна. — Той я целуна по носа и проникна в нея, улеснен от топлата ѝ влага.

Ческа извика от болката, която я прониза и почти веднага отшумя.

— Свърши вече, свърши. Миличка, ти си чудесна.

Тя гледаше лицето му съвсем близо до своето, докато той се движеше нагоре-надолу.

— Близо ли си вече? Близо ли си, Ческа, защото аз ще... — Боби рязко извади члена си и тя усети как върху корема ѝ се разля топла струя. Той изстена и се отпусна задъхан до нея.

Ческа мълчаливо наблюдаваше огъня в камината.

— Добре ли си? Защо мълчиш?

Тя само кимна.

— Съжалявам, бибчо. Не зная какво ми стана. Обикновено издържам повече, но ти така ме възбуди, че не успях да се въздържа. — Боби ѝ се усмихна, но тя забеляза, че челото му се смръщи. — Не се притеснявай, миличка. Първия път винаги изглежда странно. Но нощта е пред нас. Защо не отидеш да се изкъпеш, докато аз се изчистя? После ще отидем в леглото и ще ти покажа какво означава да се любиш истински!

В понеделник сутринта Ческа пристигна на снимките с чувството, че е била грабната от торнадо и захвърлена на друга земя. Тялото ѝ беше покрито с множество синини, лактите и коленете я боляха, краката ѝ се подгъваха, а в слабините си усещаше пареща болка.

— Здравей, Ческа. Добре ли прекара почивните дни? — Джеймс бе забелязал танцуващите пламъчета в очите ѝ.

— О, да. Това беше най-хубавият уикенд в живота ми.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ческа бързаше да се измъкне от зоркия поглед на майка си.

— Няма да свършим преди десет, мамо. Правим няколко нощни снимки. Довиждане. — Тя затръшна вратата след себе си, лишавайки Грета от възможността да отговори.

Въздъхна облекчено едва когато отвори вратата на очакващата я кола. След свободата, на която се бе радвала в Брайтън, завръщането у дома ѝ се стори по-лошо, отколкото бе предполагала. С нетърпение очакваше сутринта, когато трябваше да излезе. Постоянните лъжи бяха станали нейна втора природа.

Боби беше открил един малък хотел близо до училището, където се снимаше филмът. В края на снимачния ден двамата изчезваха и се отдаваха цял час на страстна любов.

Колата спря пред входа на училището и сърцето на Ческа заби учестено от мисълта, че скоро ще го види.

— Няма ли да бъде чудесно, ако можехме да останем цялата нощ както в Брайтън? — замечтано каза Ческа, докато наблюдаваше как Боби се облича.

— Разбира се — отвърна той и хвърли бельото ѝ върху леглото. — Поразмърдай се, бебчо. Трябва да тръгвам.

— Къде ще ходиш?

— Ще се срещна с едни хора.

— Мога ли да дойда с теб?

— Тази вечер не. Впрочем майка ти ще те изяде с парцалите, ако не се прибереш до десет.

— Не бихме ли могли да излезем заедно някоя вечер? Нали знаеш, да отидем пак в клуба? — попита Ческа и с неохота започна да се облича.

— Може би.

— Кога?

— Скоро — раздразнено отвърна Боби.

— Снимките почти приключват. Остава ни само една седмица. Какво ще правим после?

— Все ще измислим нещо. Хайде, Ческа. Минава девет и половина.

— Извинявай, Боби. — Тя го последва по стълбите.

— Ще се видим утре. — Боби я целуна по бузата и махна на едно такси.

— Обичам те — прошепна Ческа.

— И аз. Чао, бебчо!

Ческа махна след отдалечаващата се кола. Запита се къде ли отива той. Знаеше толкова малко за него. Нямахше дори адреса му. Но съвсем скоро щеше да узнае всичко, да споделя целия му живот, а не да бъде само малка част от него.

Беше сигурна, че Боби ще ѝ предложи да се омъжи за него. Нали в нейните филми всяка любовна история завършваше с женитба?

Пъхна ключа в ключалката с надеждата, че майка ѝ си е легнала. Въздъхна отегчено, щом забеляза светлина под вратата на всекидневната. Грета седеше на дивана по нощница и гледаше телевизия.

— Здравей, мамо.

— Здравей. Тази вечер закъсня повече от обикновено. — Грета леко се усмихна. — Тежка вечер, така ли?

— Да. — Ческа се прозя. — Имаш ли нещо против, ако веднага си легна? Направо съм изтощена.

— Е, поседни, докато ти приготвя чаша чай. Искам да поговоря с теб за нещо.

Ческа въздъхна, докато Грета отиде до кухнята, за да сложи чайника. Седна и си пожела следващите два дни да не бяха почивни. Още два дълги дни без Боби.

Грета се върна с поднос, върху който бе подредила чайника, каничка със сметана и две чаши. Преднамерено бавно сервира всичко това върху масата.

— Заповядай. Стопли се с малко чай, след като си прекарала толкова дълго навън. Защото си била навън, нали?

— Да. Беше адски студено. — Ческа потръпна театрално и отпи от чая си.

— Много странно, защото тази вечер ми се обади Джеймс. В седем часа.

— О! И за какво?

— За някакви промени в снимките утре. Изглежда, актрисата, която играе твоя майка, се е разболяла и искат да отложат кадрите с нея поне за седмица, докато се оправя.

— Аха.

— Странно, нали?

— Кое?

— Ами това, че Джеймс трябваше да ти се обади, за да ти каже нещо, при положение че в същото време трябваше да е до теб.

— Ааа... работата е там, че той не се чувстваше много добре, затова работихме с помощник-режисьора.

— Наистина ли? Ами последните две седмици? Попитах Джеймс дали сте снимали вечер, а той ми отговори, че не. И така, въпросът е къде си била, след като не сте снимали?

— Просто навън — тихо каза Ческа.

— Просто навън. Мога ли да попитам с кого?

— Със снимачния екип.

— А случайно „снимачният екип“ да включва и Боби Крос?

— Понякога.

— *Престани да ме лъжеш, Ческа! Подценяваш интелигентността ми!* — изкрещя гневно Грета.

— Не те лъжа.

— Ческа, моля те. Достатъчно ми е, че излязох пълна глупачка в очите на Джеймс. Не можеш да продължаваш да ме лъжеш тъй нагло...

— Добре, мамо. — Ческа стана рязко. — Да! Бях с Боби! Обичам го, той също ме обича и скоро ще се оженим! Не ти казах, защото знаех, че не би ми позволила нещо толкова естествено, като например да си имам приятел!

— Приятел? Не смятам, че мистър Крос попада в тази категория, а ти? Той трябва да е най-малко петнадесет години по-възрастен от теб!

— Какво значение има възрастта? Ами баща ми? Ти ми каза, че е бил много по-голям от теб. Ако обичаш някого, това няма значение, мамо!

— Защо не се поуспокоим малко? — Грета изтри челото си с ръка и въздъхна. — Виж, миличка, обидена съм, защото не сподели с мен какво става. Мислех, че винаги си казваме истината.

— Мамо, не виждаш ли, че пораснах? Трябва да ми позволиш да си имам своите малки тайни.

— Зная, Ческа. Наясно съм, че ти си имаш свой собствен живот, в който за мен има съвсем малко място.

— О, мамо, не ме карай да се чувствам виновна!

— Съжалявам. Не исках да прозвучи така. Искам да ти бъда не само майка, но и приятелка.

— Е, добре — започна Ческа и разказа на майка си всичко за Боби и за начина, по който се чувстваше.

— Значи Боби е причината да останеш в Брайтън?

— Да. Съжалявам, мамо.

— А Леон знаеше ли истината?

— Не, всъщност не — отвърна Ческа. — Не бива да го обвиняваш. Аз го помолих да ти се обади.

— Значи мислиш, че си влюбена в Боби?

— Да. О, да!

Грета забеляза искрите в очите на дъщеря си.

— И смяташ, че и той те обича.

— Сигурна съм.

— Ческа, ти не... ти не спиш с него, нали?

— Разбира се, че не! — Годините, прекарани пред камерата, ѝ помогнаха да си придаде ужасен вид.

— Добре. Мъжете са странни създания. Не бих искала Боби да търси само това. Зная, че светът се промени, но винаги е по-добре да изчакаш, докато се увериш.

— Разбира се, мамо.

— Нали ще ми кажеш, ако Боби поиска да спиш с него?

— Да — кимна Ческа и поруменя.

Грета се усмихна.

— Добре. Ние никога не сме обсъждали тези неща, но сигурно знаеш какво би могло да се случи, ако не внимаваш. Ако с теб стане нещо, то ще унищожи кариерата ти.

— Зная.

— Ела да седнеш до мен, Ческа. — Грета потупа мястото до себе си и дъщеря ѝ седна. Грета я прегърна и леко погали косата ѝ. — И аз си спомням своята първа любов. Човек никога е я забравя.

— Боби казва същото. И какво стана?

— О, тя завърши много лошо. Той беше американски офицер по време на войната. Бях сломена, когато си замина, и си мислех, че никога няма да го преживея. Разбира се, след време се успокоих. Тафи много ми помогна.

Ческа погледна майка си.

— Обичаш ли Тафи?

— Да, мисля, че го обичам посвоему. Обичам го, но не съм влюбена в него, ако разбираш какво имам предвид.

— Смяташ ли, че ще се влюбиш някога отново?

— Не мисля. Мъжете и аз никога не сме били сполучлива комбинация, така че реших да ги изхвърля от живота си завинаги. Те ми донесоха повече неприятности, отколкото щастие. — Грета въздъхна. — Любовта е странно нещо, Ческа. Тя може да промени живота ти, да те накара да правиш неща, които иначе изглеждат недопустими.

— „Лудостта на любовта“ — измърмори Ческа. — Така се казва новата песен на Боби.

— Не искам да тръгнеш по моя път. На всяка цена обикни някого, Ческа, но винаги пази и нещо за себе си. Изграждай бъдещето си, независимо от мъжете. А сега е време да си лягаш.

— Да. — Ческа се изправи. — Благодаря ти, че ме разбра, мамо. Извинявай, че те излъгах. Съжалявам.

— Зная. Искам да запомниш, че аз съм твоя приятелка, а не твой враг. И винаги ще бъда до теб, ако имаш нужда от нещо.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам. Хайде да лягаме.

— Лека нощ.

— О, между другото, тази сутрин пристигнаха паспортите ни, а Леон е уредил визи за Америка. Няма ли да е вълнуващо да отидем в Холивуд?

— Да.

— Лека нощ и не забравяй хапчето си.

— Няма.

Грета наблюдаваше как дъщеря ѝ бавно напуска стаята. Затвори очи и въздъхна. Когато връзката ѝ с Боби свърши, в което бе убедена, тя щеше да бъде до нея, за да събира отломките. Защото Ческа щеше

да потърси утеха именно при нея. Щеше да се върне там, където ѝ е мястото.

След като изхвърли хапчето в тоалетната, Ческа си легна и се замисли върху разговора с майка си. Това беше най-сериозният разговор, който някога бяха водили. Усмихна се при мисълта, че вместо да ги раздели, Боби ги бе сближил повече. Това ѝ харесваше. След като се омъжеше за него, тя щеше да се премести в неговия дом, но нямаше причина майка ѝ да няма място в бъдещето им.

Но част от разговора я притесняваше. „Запази нещо за себе си“, бе казала майка ѝ.

Ческа въздъхна и се обърна на другата страна. Това беше нещо невъзможно. Беше отдала всичко на Боби. Ако той утре ѝ кажеше да захвърли кариерата си и да тръгне с него към края на света, тя щеше да го направи незабавно.

Боби Крос беше нейната съдба. Тя беше негова тялом и духом.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В неделя вечерта Ческа бе повалена на легло от стомашно разстройство. Почти цялата нощ прекара в банята, чувствайки се ужасно зле.

В седем часа на следващата сутрин тя лежеше изтощена, когато Грета влезе в стаята ѝ.

— Обадих се на Джеймс и му казах, че не се чувстваш добре, за да отидеш на работа днес. Той ти изпраща поздрави и поръча да ти предам да не се притесняваш. Ще отложат снимките ти с няколко дни.

— О, но... — Очите на Ческа се напълниха със сълзи при мисълта, че няма да може да види Боби още четиридесет и осем часа.

— Хайде, хайде, миличка. Ще можеш ли да вземеш хапчето си? — Грета ѝ подаде успокоителното и чаша вода.

Ческа само поклати глава и се обърна на другата страна.

Майка ѝ оправи завивките и отметна кичур коса от челото ѝ.

— Сега се опитай да поспиш, скъпа. Сигурна съм, че скоро ще се оправиш.

На следващия ден Ческа се почувства по-добре, а в сряда заяви на майка си, че е достатъчно здрава, за да се върне на работа.

— Но ти не си яла нищо, миличка. Мислех, че ще останеш в леглото поне още един ден.

Ческа стана и бързо се облече. Колкото и слаба да се чувстваше, не можеше да понесе мисълта за още един ден без Боби. Питаше се какво ли щеше да прави след седмица, когато снимките на филма щяха да приключат.

Замаяна и изтощена, успя някак си да изтърпи дългия снимачен ден, докато най-накрая Джеймс се приближи до нея, прегърна я през раменете и ѝ каза да се прибира.

— Върви да си легнеш, мила. Ние ще продължим снимките с Боби.

Ческа хвърли поглед към любимия си, който се смееше с една от гримьорките. Беше се надявала, че ще ѝ предложи да отидат вечерта в

хотела, но той едва бе разменил няколко думи с нея през целия ден. Видя как прегърна момичето и изтича да го пресрещне.

— Боби! Боби!

Той спря и се обърна.

— Здравсти, бибчо. Божичко, изглеждаш ужасно.

— Добре съм. Довечера ще отидем ли в хотела? — попита тя с надежда.

— Мислех, че Джеймс те изпрати да се прибиращ.

— Да, но бихме могли да се видим по-късно.

— За да ме заразиш ли? Няма да стане. — Той се засмя и я прегърна. — Извинявай, бибчо, не исках да прозвучи така. Защо наистина не се прибереш да си легнеш?

— А утре вечер?

— По всичко личи, че ще снимаме до късно вечерта, за да наваксаме пропуснатото време. Но в петък ще има празненство по случай завършването на филма. Ще се видим там.

Ческа разочаровано си помисли, че ще бъдат заобиколени с останалите от екипа, а тя съвсем не бе имала предвид това.

— Е, добре.

— Чао, бибчо — небрежно махна Боби и тръгна към гримьорката.

Ческа унило отиде да се преоблече, преди да си тръгне към къщи.

Участието на Ческа във филма приключи в петък. Джеймс я прегърна топло и заяви, че е била страхотна. Тя се мота около екипа до обяд с надеждата да види Боби, но той беше изчезнал. Най-накрая въздъхна разочаровано и се отправи към очакващата я кола.

— Вкъщи ли, мис? — запита шофьорът.

— Да... въъ... не. Бихте ли ме откарали до Уест Енд, моля!

— Разбира се. — Той включи двигателя и потегли.

Ческа разглеждаше през прозореца магазините по протежението на Риджънт Стрийт.

— Пристигнахме, мила. Пази се.

— Благодаря. — Ческа затръшна вратата след себе си и измърмори: — А сега, откъде да започна?

Погледът ѝ се спря на витрините на „Маршъл и Снелгроув“ и тя реши, че мястото е подходящо за начало колкото и всяко друго.

Час и половина по-късно вече се превиваше под тежестта на чантите, с които се бе натоварила. Беше се забавлявала безкрайно, докато бе купувала първите си дънки, двата яркоцветни клина, които подчертаваха стройните ѝ крака и тесния ханш, и двата пуловера с полояки. В „Мери Куонт“ бе открила великолепна рокля за партито. Беше къса и много напомняше онази, която Одри Хепбърн бе носила в любимия филм на Боби „Закуска у Тифани“. Бе купила и чифт красиви черни обувки с високи токчета, които подхождаха на роклята. Нямаше значение, че едва пристъпва с тях. Ефектът, който очакваше, щеше да си струва болката.

Ческа махна на едно такси, чудейки се какво ли щеше да каже майка ѝ за покупките ѝ.

— Е, какво мислиш? — Ческа влезе във всекидневната и се завъртя.

Грета преглътна с усилие. Дъщеря ѝ изглеждаше зашеметяващо. Тясната къса рокля подчертаваше красивата ѝ фигура, а начинът, по който бе вдигнала косите си, ѝ придаваше допълнителна елегантност.

— Много си красива, миличка. Но имаш нужда от накит около шията си. Почакай малко. — Тя стана, отиде в спалнята си и след малко се върна с огърлица от перли. Ето. — Закопча я около врата на Ческа. — Взе ли си палтото? Ще измръзнеш в тази рокля.

— Да, мамо, взех го.

— Къде ще бъде партито?

— На Лоуър Слоун Стрийт.

— Това е доста луксозно място, нали? Е, приятно прекарване. В колко ще се върнеш?

— Не зная. Но със сигурност доста късно. Не ме чакай. Довиждане.

— Довиждане, миличка. — Грета стисна зъби, щом входната врата се затръшна. Очакваше я още една самотна вечер и ѝ беше трудно да се примири с мисълта, че дъщеря ѝ вече не е нейното малко момиченце.

Ефектът, който видът ѝ предизвика, надмина дори най-смелите очаквания на Ческа. Още щом се появи на дървеното стълбище на осветения от свещи бар, всички лица се обърнаха към нея. Преди да стигне до последното стъпало, Боби се приближи и ѝ се усмихна. После я вдигна на ръце, завъртя я и я целуна по бузата.

— Ей, бибчо, изглеждаш страхотно. Май малкото ми момиченце е пораснало, а? Хайде да си поръчаме по едно питие.

Това беше нощ, която Ческа никога нямаше да забрави. Боби беше почти толкова внимателен, колкото през първата им седмица в Брайтън. Той беше непрекъснато до нея и не изпускаше ръката ѝ, докато се местеха от една група хора към друга. Тя изпи всичко, което ѝ бе предложено, и дори се опита да пуши. Почувства, че се задушаваше, закашля се и чу смеха на Боби, който я потупваше по гърба.

— Ще свикнеш, бибчо, ще видиш.

Ческа забеляза гримьорката, която наблюдаваше как двамата с Боби се носят по дансинга. Разочарованието, което забеляза в очите на момичето, я изпълни със задоволство.

— О, миличка, ще ми липсваш — прошепна Боби в ухото ѝ и я притисна по-плътено.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя и леко се отдръпна.

— Че ще ми липсва ежедневната работа с теб.

— О, Боби, и на мен. Но ние пак ще можем да се виждаме редовно, нали?

— Разбира се. Но ще ми се наложи да отсъствам няколко седмици, сладката ми.

— Къде ще ходиш?

— Във Франция. С момчетата ще направим кратко турне, за да представим новата си плоча.

— О! — В очите ѝ се появиха сълзи. — Кога ще се върнеш?

— Преди Коледа, надявам се.

— Може ли да дойда с теб?

— Не, миличка. Ще бъда прекалено зает с пътувания от град на град. Ще ти бъде скучно.

— Това няма значение, щом ще бъда с теб. — Ческа положи глава на рамото му и вдъхна познатата му миризма.

— Хайде, бибчо, след като няма да се виждаме известно време, какво ще кажеш за един прощален подарък? — намигна ѝ той.

— Къде?

— Ела с мен. — Боби я изведе от дансинга към тъмен, задимен коридор. Отвори една врата, водеща към някакъв офис, затръшна я след себе си и след като я заключи, притисна Ческа към стената. Започна да я целува жадно, а пръстите му трескаво се опитваха да разкопчечат сутиена ѝ под роклята.

— О, господи, толкова си сладка — стенеше той. Смъкна припряно бикините ѝ, разтвори краката ѝ и рязко влезе в нея.

— Боби, няма ли да използваме...

— Не се притеснявай, бебчо, ще се изпразня отвън. — Той продължаваше да се движи ритмично. — Миличка, не е ли чудесно?

Дали се дължеше на алкохола, на страха, че могат да ги открият, или просто на присъствието на Боби, но Ческа никога не се бе чувствала по-щастлива и по-освободена. Дълбоко в нея се надигаше вълна от задоволство, тя изстена и притисна слабините си по-плътно към него.

Извика, когато Боби свърши в нея, довеждайки я до първия ѝ оргазъм.

Задъхани, двамата се отпуснаха на пода.

— Обичам те, Боби, обичам те... — шепнеше тя.

Боби изви поглед към нея.

— Нямах намерение да става така, но ти си най-страстната жена, която някога съм срещал.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо, миличка, просто, че не исках да се изпразня в теб. Хайде да тръгваме. — Той ѝ помогна да се изправи и отключи вратата.

— Боби, нали ще ми се обадиш, когато се върнеш?

Той улови лицето ѝ в дланите си.

— Разбира се. А сега трябва да тръгвам. Мой приятел свири в една група в друго заведение и се уговорихме да се срещнем там. Всичко хубаво, съкровище. За мен беше истинско удоволствие.

— Но, Боби? Аз нямам телефонния ти ном...

Но още преди да бе успяла да довърши изречението, той вече бе прекосил коридора и се бе смесил с тълпата. Еуфорията ѝ се изпари. В гърлото ѝ заседна буца и тя тръгна към дамската тоалетна. Там нямаше никого. Пусна седалката, отпусна се върху нея и като закри лице с ръцете си, избухна в сълзи.

Предстояха няколко седмици, през които нямаше да може да се среща с Боби. Как ли щеше да ги преживее?

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тафи забеляза Грета на входа на ресторант „Савой“ и ѝ махна с ръка. Изправи се усмихнат и я целуна топло.

— Как си, Грета? Радвам се да те видя.

— Аз също.

— Как стигна до тук? Мъглата вчера предизвика задръстване из цял Лондон.

— Дойдох пеша. Беше невъзможно да хвана такси. Въобще не трябваше да обувам новите си обувки. Едва се движа с тях.

— Казват, че мъглата ще се разсее до утре — отбеляза Тафи.

— Да се надяваме.

— Добре ли си, Грета? Изглеждаш малко уморена.

— О, добре съм. Просто малко неприятности с Ческа.

— Да не би да е болна? — запита Тафи, след като махна на сервитьора и му поръча бутилка вино.

— Не, не е, или поне аз мисля така.

— Желаете ли да поръчате, сър? — любезно се осведоми сервитьорът. — Днес имаме доматиена супа с босилек.

— О! — Грета бързо хвърли поглед на менюто. — Ще взема супа и пъстърва, моля.

— Добър избор. И за мен същото — каза Тафи.

— Благодаря ви, сър, мадам. — Сервитьорът кимна и се отдалечи.

— И какъв точно е проблемът с Ческа?

— Л-ю-б-о-в — произнесе буква по буква Грета. — И тъй като е за първи път, е в най-силната ѝ форма.

— Ясно — отвърна Тафи. — Трябва да ти призная, че ми е трудно да мисля за дъщеря ти като за голяма жена. За мен тя все още е дете.

— Е, през последните месеци порасна доста бързо. Откакто завършиха снимките за филма „Моля ви се, сър, обичам ви“, тя се носи из апартамента като призрак. Отказва да направи каквото и да било и по цял ден седи и слуша тъпата нова песен на Боби Крос.

— Имаш предвид „Лудостта на любовта“? Намирам я много добра.

— Едва ли щеше да мислиш така, ако като мен си принуден да я слушаш по петдесет пъти на ден. — Грета повдигна вежди и той се разсмя. В този момент поднесоха супата им.

— А любовта ѝ споделена ли е?

— Не зная — сви рамене тя. — От няколко седмици той не е в страната, на което се дължи и отвратителното настроение на Ческа. Не е точно онова, което се покрива с представите ми за идеалния зет, но не бих могла да я гледам още дълго толкова нещастна.

— Значи картите показват женитба?

— Кой знае? Може би да, защото и тя спомена нещо подобно. Аз лично смятам, че е прекалено възрастен за нея.

— Впрочем кой е този „той“?

— О, извинявай, мислех, че съм ти споменала. Става въпрос за партньора ѝ от последния филм и изпълнител на онази ужасна песен — Боби Крос.

Грета забеляза, че челото на Тафи се смръщи.

— Божичко! — тихо въздъхна той.

— Какво има? Да не би да го познаваш?

— Е, не бих го причислил към приятелите си, но съм се виждал с него. Беше гост в едно мое телевизионно предаване и често присъства на приемите на Леон. Впрочем Леон има грижата за филмовата му кариера. — Тафи погледна открито Грета. — Познавам също и съпругата му.

— Господи! — с усилие преглътна тя. — Та аз не знаех, че е женен! И съм сигурна, че и Ческа не знае.

— Не съм изненадан. Това е добре пазена тайна, както и че Боби има две деца.

Грета се пресегна към чашата със студена вода и забеляза, че ръцете ѝ треперят.

— Съжалявам, скъпа. Сигурно за теб е голям шок, но трябваше да ти кажа. Боби се е оженил много млад, още преди да стане звезда. Когато плочите му започнаха да се продават, звукозаписната компания реши, че заради добрия му имидж не трябва да се споменава нищо за съпругата и децата. Прекалено много разчитаха на младите му

почитателки. Той е по-голям от Ческа най-малко с двадесет години. Голямото му дете трябва да е някъде на нейната възраст.

— Но през последните години аз съм виждала стотици негови снимки с различни манекенки и актриси. Нищо не разбирам!

— Ами, Леон ми каза, че двамата със съпругата му са се споразумели. Тя няма нищо против да го вижда с други жени, стига той да не се разведе с нея. Тъй като е католичка, заплашила го е, че ако се опита да я изостави, ще направи истината обществено достояние.

— О, Тафи, ако знаех, бих могла... Значи, Леон знае?

— Разбира се, че знае.

— Негодник!

Сервитьорът се появи с пъстървата. Двамата седяха мълчаливо, докато ги обслужваше.

— Желаете ли нещо друго, сър?

— Не, благодаря ви — отвърна Тафи.

Щом отново останаха сами, Грета продължи.

— Леон знаеше за отношенията между Ческа и Боби още от самото начало. Всъщност той дори ги насърчаваше. Тя ми призна, че го е помолила да ми се обади и да ме излъже, за да може да остане с Боби в Брайтън.

— Но защо Леон би направил това? — меко запита Тафи.

— Не зная. Навярно, за да ме злепостави. Винаги се е дразнил, че Ческа слуша мен, а не него. Може би е търсел начин да се вмъкне помежду ни.

— Не зная какво да мисля, но ако Леон е бил наясно за чувствата на Ческа към Боби, нищо не го оправдава. Ще й кажеш ли?

— Налага се, не смяташ ли? Един продуцент от Лос Анджелис я вика в Америка за пробни снимки колкото може по-скоро. Тя не иска и да чуе за това, докато не се види с Боби. Тафи, тя е на път да провали живота си заради един мъж! И наистина вярва, че той ще се ожени за нея.

— Той е известен с многобройните си връзки, които никога не са стигали докрай.

— Е, радвам се, че тя не е отишла прекалено далеч. Попитах я дали спи с него и тя ме увери, че не.

— И ти й вярваш?

— Тя се закле, че казва истината. Струва ми се, че това е само една хлапашка история.

— Внимавай, Грета. От това, което чух, ми се струва, че тя няма да го понесе леко. Винаги е била емоционално лабилна...

— Какво означава „емоционално лабилна“? — Лицето на Грета се изопна.

— Ами доста уязвима. А ти сама каза, че първата любов е нещо много сериозно.

— Виж, опитах се да накарам Ческа да дойде да обядва с нас днес. Сметнах, че за нея ще бъде добре да се срещне с теб. Тя обаче отказа, защото имала да свърши нещо важно. Довечера обаче двете ще се видим тук за по едно питие, преди да отидем на театър. Смятам да ѝ съобщя новината, но не мисля, че ще ми повярва. Не би ли могъл случайно да се присъединиш към нас? Тя винаги много те е обичала. Може и да чуе, ако ти ѝ кажеш, че Боби е женен.

— Разбира се, щом мислиш, че това ще помогне. Следобед имам среща с продуцента на радиошоуто ми, но тя е съвсем наблизко и ще мога да се върна до към шест без петнадесет.

— Тафи, наистина много ще ми помогнеш. Не вярвам, че ще успея да се справя сама. — Грета му се усмихна през масата и той още веднъж усети силата на очарованието ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кръстосала крака, Ческа седеше в чакалнята. Взе едно списание от купчината върху масичката за кафе и го запрелиства разсеяно. За стотен път погледна часовника си.

Последните няколко седмици ѝ се сториха ужасни. Боби не ѝ се беше обаждал от вечерта на празненството. Разбираше, че е много ангажиран във Франция, но можеше да ѝ звънне поне да ѝ каже едно „здравей“. Единственото ѝ утешение беше неговият глас от грамофонната плоча — точно както ѝ бе пял в Брайтън.

А гласовете отново се бяха върнали. Те я преследваха, когато беше будна, и тровеха сънищата ѝ.

Боби си отиде... Боби си отиде... Той не те обича вече... не те обича... — говореха ѝ те.

Тя се питаше дали това се дължи на факта, че не взема редовно хапчетата си и не обръща внимание на появилото се отново главоболие, но не вярваше да е така. Всичко се свеждаше до това, че Боби го няма до нея.

А и менструацията ѝ беше спряла. Отначало тя не обърна внимание, защото цикълът ѝ изобщо не беше редовен. Но след като и през миналата седмица нищо не се случи, Ческа реши да се посъветва с лекар.

Онази последна нощ с Боби... Не бяха взели никакви предпазни мерки.

Обзета от тревога, тя не бе спала спокойно от момента, в който ѝ бяха направили теста за бременност.

Когато все пак успяваше да заспи, кошмарът се връщаше. Единственият, който можеше да го прогони, беше Боби. С него се чувстваше най-добре.

В деня, когато майка ѝ отиде на обяд с Тафи, тя закръстосва неспокойно из стаята си. И тогава се случи нещо ужасно. Ческа спря пред огледалото, за да се срещне, и установи, че не вижда отражението си. Беше станала невидима.

Потискайки риданията си, тя тичешком излезе от апартамента и се втурна към кабинета на лекаря, без да се осмели да погледне към витрините, покрай които минаваше.

— Франческа Хамънд — извика сестрата и Ческа се изправи. — Доктор Фъргюсън ще ви приеме сега. Знаете ли пътя?

— Да, благодаря ви.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне в гърдите, когато почука на вратата на лекарския кабинет.

— Влезте — чу се отвътре.

Ческа отвори вратата и влезе. Срещу нея се изправи привлекателна лекарка, която усмихнато ѝ посочи стол до бюрото си. Опитвайки се да запази самообладание, Ческа веднага се възползва от поканата.

— Е, вече разполагам с резултатите от теста, който ви направихме миналата седмица. Те потвърждават подозренията ви. Вие сте бременна.

Ческа избухна в сълзи.

Младата жена стана, приближи се до нея и ѝ подаде салфетка.

— Хайде, хайде. Не сте омъжена, нали?

— Не.

— А имате ли сериозен приятел?

— Да.

— Смятате ли, че той е готов да постъпи почтено спрямо вас, след като узнае новината?

— Аз...

Внезапно тя си представи как ще каже на Боби, че носи детето му. Тяхното бебе, създадено с любов. Как би могла да се съмнява, че той няма да се ожени за нея? Неочаквано я обзе спокойствие. Ритъмът на сърцето ѝ се успокои и тя се усмихна на лекарката.

— Да, сигурна съм в това.

— Много добре. Е, ако имате някакви проблеми, обадете ми се, за да видим какво можем да направим. Бихме могли да обсъдим и други възможности.

— Няма да се наложи, но все пак ви благодаря.

— Имате ли семейство?

— Живея само с майка си.

— Ще ѝ се обадя веднага. При тези обстоятелства няма да е излишно някой да се грижи за вас. Тя може би ще бъде шокирана в началото, но няма да ви откаже помощта си.

— Да, доктор Фъргюсън. — Ческа се изправи. — Благодаря ви. Довиждане.

Тя напусна кабинета и се озова на улицата. Мъглата беше все така гъста и движението бе още затруднено.

Имаше нужда да отиде някъде, където би могла да премисли всичко. Прекоси „Пикадили“, поразходи се из мъгливите улички на Сохо и влезе в първото кафене, което намери. След като си поръча кафе, извади от чантата си кутия „Ембаси“ и запуши. Беше навик, който напоследък бе усвоила, а и това бяха любимите цигари на Боби. Познатият им аромат ѝ напомни за него и донякъде я успокои. После посегна към несесера си и забеляза, че ръката ѝ трепери. Отвори го бавно и боязливо погледна в огледалото. От гладката повърхност я гледаше лицето ѝ и тя въздъхна облекчено. Значи, в крайна сметка не беше невидима.

Всичко беше наред. Вероятно нервите ѝ са били пренапрегнати преди срещата с лекаря.

Ческа отпи от кафето си и осъзна, че бебето беше най-хубавото нещо, което ѝ се беше случило досега. Дали мечтата ѝ да се омъжи за Боби щеше да се сбъдне? Във въображението си видя себе си, него и детето им и се усмихна. Внимателно докосна корема си. Там, вътре, се намираще част от Боби, която беше доказателство, че той я беше обичал и щеше да продължава да я обича и в бъдеще.

Ческа изостави фантазиите и се замисли за по-практични неща. Щеше да съобщи новината на майка си в „Савой“, защото знаеше, че Грета не би направила сцена на обществено място. Трябваше да я убеди, че двамата с Боби ще се оженят при първа възможност. Майка ѝ сигурно щеше да се ядоса, задето я беше излъгала, но щеше да ѝ прости, щом научи, че ще става баба. Пробните снимки в Холивуд трябваше да се отменят, но какво значение имаше някакъв си глупав филм в сравнение с любовта на Боби и тяхното дете?

Но първо трябваше да се обади на Леон, за да научи телефонния номер на Боби във Франция.

Ческа пресуши чашата си и тръгна по коридора, за да потърси телефон. Бързо набра номера на Леон.

— Здравей, миличка. Радвам се да те чуя. Реши ли вече кога заминаваш за Америка?

— Все още не, Леон.

— Ческа, не можеш да отлагаш още дълго. Знаеш, че няма да те чакат до безкрайност.

— Зная. Виж, обаждам ти се, защото трябва да се свържа с Боби.

— С кой Боби?

— С Боби Крос, разбира се.

— О!

— Имаш ли телефонния му номер във Франция?

— Във Франция ли? — В гласа на Леон пролича изненада.

— Да. Нали сега е там?

— Тъъ... да. Да, разбира се.

— Наистина трябва спешно да говоря с него, Леон.

— Разбирам. Виж, защо не оставиш това на мен? Той... той е непрекъснато в движение в момента, но веднага щом ми се обади, ще му кажа да ти позвъни.

— Добре. Но, Леон, предай му, че трябва да поговоря с него колкото може по-скоро.

— Разбира се. Всичко наред ли е при теб?

— О, да. Всичко е наред. Дочуване. — Ческа затвори телефона и погледна часовника си. Разполагаше с половин час, да стигне до ресторант „Савой“.

Грета седеше в американския бар, пиеше джин с тоник и пушеше. Мислеше само как да съобщи на Ческа новината за Боби.

Видя дъщеря си да влиза и сърцето ѝ се сви. Забеляза погледите, с които мъжете я сподиряха. Малкото момиченце се беше превърнало в изключително красива жена, която би могла да притежава всеки мъж, когото пожелае. Тази мисъл ѝ вдъхна малко кураж.

— Здравей, мамо. — Ческа се настани до нея.

Грета забеляза, че очите ѝ блестят неестествено, а по обикновено бледите ѝ бузи е плъзнала руменина.

— Добре ли мина обядът с Тафи?

— Да, много приятно. Той ще дойде след малко, за да изпием по едно питие.

— Много ще се радвам да го видя.

— Добре. — Грета махна на келнера, поръча и отново се обърна към Ческа, без да знае как да започне.

— Мамо, трябва да ти кажа нещо — бързо каза Ческа. — Зная, че ще бъдеш малко разстроена, но искам да знаеш, че всичко ще бъде наред.

— Какво има?

— Ами днес следобед открих, че двамата с Боби ще имаме дете. — Изстрелваше думите забързано, лишавайки Грета от възможността да реагира. — Моля те, мамо, не ми се сърди. Зная, че те излъгах за отношенията ми с Боби, но бях сигурна, че ще се притесниш, ако узнаеш истината. Бебето стана по погрешка. Имам предвид, че обикновено внимавахме. Но след като вече е факт, аз съм много щастлива. Точно това исках, а и Боби ще бъде на седмото небе. Ще се оженим при първа възможност.

— О... О, Ческа! — изстена Грета, покри лицето си с ръце и между пръстите ѝ закапаха сълзи.

— Мамо, моля те, не плачи. Всичко ще бъде наред, ще видиш!

— Извинявай, миличка. Трябва да отида до тоалетната. — Грета скочи от мястото си, бързо прекоси салона и се втурна към дамската тоалетна. В гърлото ѝ се надигна гадене и тя припряно захлопна вратата след себе си.

Беше направила всичко, всичко, за да осигури за своето дете любов, финансова независимост и кариера, каквито самата тя никога не бе имала. А ето, че независимо от всичките ѝ усилия историята се повтаряше. Ческа беше бременна от мъж, който не я обичаше и никога не би се оженил за нея дори ако беше свободен да го направи.

— Защо? Защо? — стенеше тя.

— Мамо? Мамо, вътре ли си? Добре ли си? — Ческа се появи до вратата.

— Да, миличка, добре съм. — Грета направи усилие да се стегне и пое дълбоко въздух. Трябваше да бъде силна заради дъщеря си. Налагаше се да мисли бързо. — Извинявай, сигурно е от шока след онова, което ми каза. Почувствах някаква слабост, но сега съм добре.

Хайде да отидем да допием питиетата си. Налага се да си поговорим за доста неща. — Грета се усмихна и двете се върнаха в бара.

— Мамо, моля те, кажи, че не ми се сърдиш. Не искам да те виждам разстроена. Толкова съм щастлива!

— Не, миличка — поклати глава Грета. — Не ти се сърдя. Просто съм притеснена за теб.

— А не трябва. Казах ти, че всичко ще бъде наред.

— Каза ли вече новината на Боби?

— Още не. В момента той е във Франция. Позвъних на Леон и Боби ще ми се обади при първа възможност. Зная, че ще бъде очарован. Което означава, че ще трябва да се оженим по-скоро, отколкото възнамерявахме.

— Значи Боби ти е направил предложение за женитба?

— Не е точно така, но съм сигурна, че иска това. Той ме обича, мамо. Аз също. Помисли си само, ще ставаш баба! — разсмя се Ческа.

Грета се опита да запази спокойствие, но сърцето ѝ се късаше. Гледаше лицето на дъщеря си и се питаше притеснено дали тя наистина няма някакъв емоционален проблем. Наивността ѝ беше просто трогателна. Ческа беше убедена, че животът ѝ ще завърши щастливо точно както ставаше във филмите ѝ.

Тя пое дълбоко дъх и улови ръката на дъщеря си.

— Миличка, трябва да ти кажа нещо. Зная, че вероятно няма да ми повярваш, затова помолих Тафи да дойде и да потвърди думите ми. Така или иначе, щях да ти го кажа тази вечер, но след всичко, което научих, смятам, че трябва да разбереш истината веднага.

Лицето на Ческа се изопна. Тъглчетата на устните ѝ се изкривиха от напрежение.

— Каква истина?

— Преди да ти я кажа, искам да знаеш, че те обичам повече от всичко друго на света и никога не бих направила нещо, за да те нараня. Бих дала всичко, за да ти спестя това, но не мога. Ти искаше да се отнасям към теб като с голям човек и сега трябва да се държиш като такъв. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Да, мамо. А сега ми кажи какво има? Нещо за теб ли? Да не би да си болна?

— Не. Искан ми се всичко да беше така просто. Трябва да бъдеш смела и да знаеш, че аз съм на твоя страна и ще ти помогна с каквото

мога.

— Мамо, просто ми кажи!

— Боби Крос е женен. Женен е от седемнадесет години. Има две деца, едното от които е на твоята възраст.

Ческа се взираше в майка си с безизразно лице.

— Научих го от Тафи днес на обяд — продължи Грета. — Изглежда, това е една от най-добре пазените тайни в шоубизнеса. Една съпруга и две деца не са толкова полезни за имиджа му, колкото тълпите от млади обожателки, затова са оставени на заден план. Боби е много по-възрастен, отколкото си мислила, скъпа. И дори да искаше да се ожени за теб, не е в състояние да го направи. Жена му е католичка и не му дава развод. Това, което ти стори той, е непростимо, Ческа, но Тафи твърди, че не си първата и сигурно няма да си последната. Научил е всичко това от Леон и аз те моля да повярваш.

Грета се опитваше да предугади реакцията на дъщеря си. Но Ческа вече не я гледаше. Беше зареяла взор в далечината.

— Миличка, моля те, повярвай ми. Въпреки че положението не е розово, не е настъпил краят на света. Бихме могли да разрешим проблема ти. Все още имаш своята кариера. Бихме могли да заминем за Америка за онези пробни снимки. Сигурна съм, че още след първия ти филм там всички студиа ще бъдат отворени за теб. Скоро ще забравиш Боби и...

— Не! Не! Не! Не те слушам! Не те слушам! Ти лъжеш! Лъжеш!
— Ческа закри ушите си с длани и замята глава от една страна на друга.

Хората започнаха да се обръщат към тях.

— Миличка, успокой се, моля те. Кълна се, че говоря истината. Защо бих те лъгала?

Ческа отпусна ръце и втренчи поглед в майка си.

— Защото не можеш да понесеш мисълта, че ще ме загубиш, мамо, затова. Защото искаш да ме запазиш само за себе си, да ме държиш като заложница в онзи апартамент. Никога не си искала да имам свой собствен живот. Но няма да стане, мамо. Аз обичам Боби, смятам да се омъжа за него и да родя детето му. А ако ти не можеш да понесеш всичко това — твой проблем!

Лицето на Ческа се бе изкривило и от красотата ѝ не бе останало нищо. Грета потръпна. Дъщеря ѝ изглеждаше почти като луда.

— Миличка, чуй ме. Разбирам, че си разстроена, но...

— Разстроена? Не! — Ческа се изсмя. — Не съм разстроена, мамо. Просто те съжалявам. Без мен жалкият ти живот става безсмислен, нали?

— Достатъчно, Ческа! — гневно повиши глас Грета. — Нека да ти кажа нещо за своя жалък живот. Бях на деветнадесет, когато открих, че съм бременна. Баща ти беше американски офицер, който си замина, без дори да ми каже „сбогом“. Нямах нито пари, нито дом, но Тафи ми помогна, като ме изпрати в Уелс. Там срещнах Мървин Марчмънт и се омъжих за него, за да осигуря баща на детето си. Когато той започна да пие, те доведох в Лондон и се борих с всички сили, за да осигуря покрив над главите ни. Единственото, което исках да ти дам, е сигурността, която самата аз никога не съм имала. Всичко, всичко беше за теб, Ческа! Не искам нищо в замяна, освен да повярваш, че онова, което ти казах, е истина!

Ческа се усмихна бавно.

— Добре, мамо. Как искаш да повярвам на онова, което ми каза за Боби, след като през всичките тези години си ме лъгала за истинския ми баща?

Грета почувства, че цялата ѝ сила я напуска. Бавно отвори дамската си чанта, извади пари и ги сложи на масата.

— Сега си тръгвам. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен. Или пък да останеш и да изчакаш Тафи, който ще потвърди всичко, което ти казах. Не мога да направя нищо повече, освен да те уверя, че винаги, когато имаш нужда от мен, ще бъда до теб. Обичам те и всичко, което съм правила, е било за твое добро. Довиждане, Ческа.

Ческа гледаше как майка ѝ се отдалечава.

Тя лъже! Лъже!... Боби те обича... обича те... — заговори отново гласът в главата ѝ. — *Тя те мрази, мрази те и иска да те унищожи...*

Разтърси глава, затвори очи и отново ги отвори. Пред погледа ѝ се завъртяха виолетови кръгове.

Тя се изправи и забърза в посоката, в която бе изчезнала майка ѝ.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Тафи вървеше по улица „Странд“. Все още имаше мъгла, макар и не толкова гъста. Неочаквано близо до „Савой“ се запита дали Грета вече бе казала на Ческа за Боби. Спря срещу хотела и зачака пролука в движението, за да може да пресече.

Преди да успее да помръдне, чу остро изсвирване на спирачки, силен удар и сърцераздирателен вик. Движението по двете платна на пътя внезапно спря.

Провирайки се между спрелите коли, Тафи бавно тръгна да пресича улица „Странд“. Около една кола започна да се събира малка група хора. Всички гледаха към нещо, проснато на асфалта.

— Боже мой!

— Мъртва ли е?

— Някой да повика линейка!

— В един момент беше на тротоара, а в следващия...

— Не успях да видя заради мъглата, но...

Точно преди да стигне групата хора, Тафи се препъна в нещо, наведе се и го вдигна.

— Не, не!... — изстена той, загледан в малката обувка от алигаторска кожа.

Той се втурна между хората и коленичи до неподвижното тяло. Обърна лицето ѝ към своето. То беше само малко поизцапано, без никакви други белези от нараняване.

— Грета! Грета!

Тафи внимателно я вдигна от платното. Тълпата му направи път, когато я понесе към тротоара, а по страните му се затъркаляха сълзи.

— Грета, любов моя! — шепнеше той и нежно я люлееше в прегръдките си.

Нямаше представа колко време беше минало, преди да се появи линейката с виеща сирена и включени светлини.

— Сър, може ли да я прегледаме? — Някакъв мъж го улови за рамото.

Тафи я целуна нежно.

— Сбогом, любов моя. Сбогом! — прошепна той. Погледна непознатия в очите и му подаде неподвижното тяло.

Гледаше как я вкарват в линейката, после извърна глава. Знаеше, че с нея е свършено. И тогава забеляза Ческа, застанала малко встрани под една улична лампа. Приблужи се бавно до нея.

— Ческа? — тихо каза той, но тя не откликна. Улови я за рамото и продължи: — Всичко ще бъде наред. Тафи е тук. Тафи е при теб.

Ческа го погледна и за момент сякаш го позна.

— Какво стана? Аз... — Момичето разтърси леко глава и се огледа, сякаш за да си припомни къде се намира. — Мама? Къде е мама?

— Ческа, о, Ческа, аз...

Тя се освободи от ръката на Тафи и се втурна към линейката. Грета лежеше вътре с бяло като порцелан лице. Ческа изпищя и обгърна с ръце безжизненото тяло на майка си.

— Мамо! Мамо! Не исках това! Не го исках! О, господи! Не!

Тафи застана зад Ческа и се заслуша в неразбираемите думи и риданията ѝ. Коленичи и се опита да я отдръпне, но тя само се вкопчи в трупа още по-здраво.

— Какво направих? Какво направих? — повтаряше непрекъснато тя.

— Хайде, миличка, хайде.

Ческа спря да плаче, изправи се и се обърна към него. После изведнъж се хвърли в прегръдките му.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Грета беше погребана в Марчмънт с кратка церемония три дни преди Коледа. На всички им се стори съвсем естествено тя да почива тук, до сина си. Тъй като Ческа беше в шок, решението взе Тафи. За него беше голяма утеха да знае, че тя ще остане завинаги в имението. Така се създаваше вечна връзка между тях, на каквато не бяха успели да се порадват приживе, тъй като един ден и той щеше да бъде погребан тук.

Ческа не присъства на погребението. Лекарите в Лондон смятаха, че е в нервен срив. Когато я откараха в болницата „Сейнт Томас“, тя крещеше, сякаш изживяваше наяве някакъв кошмар. Цели две денонощия Тафи стоя до леглото ѝ, опитвайки се да я успокоява, когато се събуждаше и започваше да зове майка си.

Постепенно моментите на истерия се разрешиха. Тя започна да спи през целия ден, събуждайки се само за кратко. Тафи мразеше да гледа неподвижното ѝ тяло, но така поне беше спокойна. Остави я само за да отиде до Уелс за погребението, но още на следващия ден зае мястото си до леглото ѝ.

В полицейските доклади произшествието беше записано като злополука. Патоанатомът потвърди, че Грета си бе счупила врата при падането, след като е била блъсната от колата. Нямаше други свидетели, освен шофьора. Той твърдеше, че жертвата е изскочила на платното, без да обръща внимание на движението, а поради гъстата мъгла ударът е бил неизбежен.

Изминаха три седмици, преди Ческа да се върне в съзнание. Една сутрин тя отвори очи и се огледа.

— Ческа? Аз съм Тафи. Чичо Тафи, миличка. — Той се усмихна, улови ръката ѝ и силно я стисна.

Тя не даде знак, че го е познала, и втренчи поглед в една точка в тавана.

Цяла сутрин Тафи се опитваше да я накара да откликне, но тя само рееше поглед в пространството.

Сестрата дойде, за да я преоблече, и каза няколко думи за подобряването на състоянието ѝ. Но Тафи съвсем не беше сигурен в това. Докато очите ѝ бяха затворени, той се успокояваше, че спи. Но празният ѝ поглед го преследваше, когато се прибираще вкъщи, за да се изкъпе, да се преоблече и да поспи няколко часа. Лекарят му бе обяснил, че Ческа е в шок след преживяната емоционална травма. Тя можеше да излезе от него, но можеше да остане постоянно в това състояние. Само времето щеше да реши.

Следващата седмица сестрата вдигна Ческа от леглото и я настани в едно кресло. След като смени дрехите ѝ, предложи на Тафи да се опита да я нахрани. Момичето отваряше и затваряше уста като послушно дете, бавно предъвквайки храната. Но колкото и да се опитваше, той не успя да изтръгне никаква съзнателна реакция от нея.

Мина още една седмица. Тафи, изтощен от притеснение и безсъние, беше на ръба на физическите си сили. Една сутрин лекуващия лекар го повика в кабинета си.

— Седнете, мистър Марчмънт.

— Благодаря.

Докторът забеляза умората по лицето на едрия мъж и тъмните кръгове под очите му.

— Има нещо, което смятам, че трябва да знаете, мистър Марчмънт. Работата е в това, че при подобни случаи ние сме в състояние да действваме по-ефективно, например чрез медикаментозно лечение. Но в състоянието на Ческа сме затруднени. Племенницата ви е бременна.

— Мили боже! — Тафи прокара ръка през челото си.

— Разбирам, че това не ви е било известно и аз нарушавам лекарската етика, като ви го казвам, но след като Ческа не е в състояние да го направи сама, считам го за свой дълг. Разбирате ли, бихме могли да използваме някои опиати, но съществува риск да увредим плода.

— Значи, очаквате от мен да избира между Ческа и бебето ѝ? — въздъхна Тафи.

— Съвсем не. Просто ви излагам фактите, мистър Марчмънт. От направените изследвания стигнахме до извода, че бебето се развива

съвсем нормално, физически майката е в добро състояние, въпреки че никой не може да каже как ще се отрази на плода психическият и емоционалният ѝ срив. Лекарствата в никакъв случай не са полезни за плода, затова се опитваме да намалим употребата им до минимум.

— Разбирам.

— Смятам, че ще е най-добре, ако я преместите в психиатрична клиника. Колегите там са по-компетентни в подобни случаи.

— Но след като тя не може да бъде лекувана медикаментозно, какво биха могли да направят?

— Поне ще се погрижат за нея по-добре, докато състоянието ѝ се подобри.

— А ако я отведа у дома? — бавно запитва Тафи. — Не бих искал да направя нещо, което би подложило на риск живота на Ческа и бебето ѝ.

Лекарят поклати глава.

— В настоящия момент не бих ви препоръчал това.

— Не ми е приятна мисълта да я отведа в някое ужасно място. Другият проблем е, че тя е доста известна. Какво биха си помислили хората, ако разберат, че е настанена в психиатрия?

— Вероятно бихме могли да намерим някое подходящо място извън Лондон. Има много добре уредени и дискретни частни клиники. Стига, разбира се, да сте в състояние да си го позволите финансово.

— Не се съмнявайте в това.

— Добре тогава. Ще се обадя на няколко колеги и ще ви уведомя за резултата.

— Наистина ли смятате, че е необходимо, докторе?

— Да. Поне докато състоянието ѝ малко се стабилизира. Освен това съществува и рискът, характерен за всяка бременна жена. Тъй като Ческа не би могла да отреагира на един евентуален проблем, тя трябва да бъде поставена под лекарски контрол.

— Кажете ми откровенно, какви са шансовете ѝ да се възстанови?

— Трудно е да се каже. Бебето би могло да ѝ помогне. Би било полезно да поговорите с нея и да ѝ кажете, че трябва да живее, ако не за себе си, поне заради детето.

— Сега ми се иска да ми бяхте съобщили по-рано — въздъхна Тафи.

— Съжалявам. Надявах се тя сама да го направи. — Лекарят стана. — Ще ви уведомя веднага, щом намеря някакво решение. Жалко, че не мога да ви помогна повече. Довиждане, мистър Марчмънт.

Тафи бавно прекоси коридора и влезе в стаята на Ческа. Все още му беше трудно да приеме онова, което му бе казал докторът. Трябваше да премисли всичко по-късно, когато състоянието ѝ се стабилизираше. Ако това изобщо станеше.

Тя седеше в креслото както обикновено, загледана в далечината. Тафи коленичи до нея и хвана ръката ѝ. Струваше си да опита.

— Ческа, трябваше да ми кажеш. Ти очакваш дете.

Нищо.

— Детето на Боби — инстинктивно произнесе той.

Ческа леко наклони глава. После се усмихна.

— Детето на Боби — повтори тя.

Тафи закри лицето си с ръце и заплака от облекчение.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Леон вътре ли е? — обърна се Тафи към секретарката и тръгна към затворената врата на кабинета.

— Да, но...

— Добре.

Когато влезе, Леон точно затваряше телефона.

— Здравей, Тафи. Как е Ческа?

Тафи приближи и стовари тежката си ръка върху бюрото. Наведе се напред, използвайки цялата си внушителна тежест и сила.

— Малко по-добре, но това не е твоя заслуга. Искам да ми кажеш дали ти е било известно, че Ческа има връзка с Боби Крос. И ако ти е било известно, защо не си я предупредил за неговото положение.

Леон потъна в креслото си. Тафи, обикновено толкова тих и добродушен, сега изглеждаше застрашителен.

— Аз... Аз...

— Значи си знаел?

— Аз... Да, знаех, че става нещо.

— О, я стига! Грета ми каза, че си й позвънил да й съобщиш, че дъщеря ѝ ще остане в Брайтън за уикенда. Ческа е признала на майка си, че по това време е нямало снимки. Ти си я прикривал, Леон. Но защо, за бога! Ти, който по-добре от всички хора на земята знаеш какво представлява Боби!

— Добре, добре! Моля те, седни. Така изглеждаш много страшен!

Но Тафи не седна, а само скръсти ръце пред гърдите си.

— Искам да зная защо — повтори той.

— Кълна се, че не съм насърчавал връзката им, макар че Джеймс Дей я смяташе много полезна за филма. Ческа имаше проблем с прехода от детските роли към възрастните героини. Джеймс реши, че един малък флирт с партньора няма да навреди, а само ще помогне. И точно така стана. Трябва да видиш резултата. Ческа беше фантастична!

— Значи се опитваш да ми кажеш, че заради някакъв глупав филм си помогнал на Джеймс да насърчава едно невинно и неопитно

момиче да скочи в леглото на женен мъж, който цял живот се е изявявал като Казанова? За бога, Леон! Знаех, че си бизнесмен, но нямах представа, че си толкова безсърдечен!

Леон махна с ръце към Тафи.

— Е, хайде! Това беше само малък флирт. Какво можем да направя? Да забраня на Ческа да се среща с Боби? Всичко е започнало още преди да пристигна в Брайтън. Всъщност нищо лошо не се е случило, нали?

— Нищо лошо? — Тафи отчаяно поклати глава. — Ческа се е влюбила в Боби.

— Ще го преживее. Всички ние сме се влюбвали за първи път, нали? — сви рамене Леон.

— Не е толкова просто. Тя се надява, че той ще се ожени за нея.

Леон се наведе напред.

— Знаеш, че именно това е проблемът на Ческа. Ти и майка й постоянно кръжахте около нея и й пречехте да погледне истината в очите. Тя никога не е вземала решения сама и...

— Не смей да говориш така за Грета! — Тафи отново стовари ръце върху бюрото.

— Извинявай, Тафи. Казах голяма глупост. Опитвам се да ти обясня, че Ческа вече е голяма. Тя трябва да се сблъска с проблемите и да се научи да ги разрешава сама. Както всички други впрочем. Последните няколко седмици бяха трудни за нея. Тя ще забрави Боби. Сигурен съм.

— Би могла, разбира се, ако не беше бременна от него.

— Исусе! — Леон закри очите си с ръка.

Тафи най-после седна.

— Съжалявам, Тафи. Аз просто... По дяволите! Смята ли да задържи детето?

— В момента тя не е в състояние да вземе решение. Едва започна да се съвзема. Но смятам, че ще го задържи. Единственият път, когато реагира, беше, щом споменах за него. След два дни ще я преместя в клиниката в Херефордшър, където ще се погрижат за нея както трябва.

— Разбирам. Ще поговоря с Джеймс Дей, за да проверя дали студиото няма да поеме разходите. При създадите се обстоятелства това е най-малкото, което биха могли да направят за нея.

— Добре, но не споменавай нищо за бебето. Искам също да се свържеш с оня идиот и да му съобщиш новината. Впрочем, къде е той?

— Някъде в чужбина. Прекарва отпуската си с... жена си и двете си деца. Обикновено не казва къде заминава.

— Кога ще се върне?

— По някое време другия месец — отвърна Леон. — Трябва да започне репетициите за новия си сезон в „Паладиум“ до шест седмици.

— Не ме лъжеш, нали?

— Мили боже, Тафи! Спомни си, че Ческа е също моя клиентка и струва милион пъти повече от Боби. Ще ти се обадя веднага щом той се върне. Но недей да храниш големи надежди. Според мен дори и бременна, Ческа ще се оправи много по-добре без него. Тя би могла да направи аборт, нали?

— Пак ли мислиш за бизнеса си, Леон? — презрително запита Тафи.

— Не, разбира се. Виж, ще помогна с каквото мога.

— Добре — кимна Тафи. — Сега е най-добре да се върна в болницата и да видя как се чувства тя.

— Прати й много поздрави. Нали няма да забравиш, че съм готов да помогна?

Тафи се обърна и излезе, без да отговори.

Два дни по-късно Ческа беше преместена с линейка в психиатрична клиника „Медлин“ в Херефордшър. Тафи следваше линейката с колата си. През последните дни Ческа се бе променила. Докато я настаняваха на носилката, го бе попитала дали я отвеждат у дома.

— Не, миличка. Ще те заведем на едно много приятно място. Нещо като хотел, където ще можеш да си починеш и да възвърнеш силите си.

Клиниката наистина би могла да мине за хотел. Тя беше в джорджиански стил, обградена отвсякъде с ливади, фойетото и общите помещения напомняха провинциална къща. Стаите за пациентите бяха малки, но добре обзаведени и уютни.

Тафи настани Ческа и последва сестрата в кабинета на главния психиатър.

— Добър ден. Аз съм Джон Кокс. — Мъжът с прошарена коса се усмихна топло и разтърси ръката му. — Седнете. Получих картоната на

Ческа от болницата, но бих желал да получа някои сведения от роднините ѝ. Имате ли нещо против?

— Съвсем не.

— Добре. Бих желал да започнете от самото начало. Къде е родена?

Тафи отговори на всички въпроси колкото може по-пълно и изпита болка, припомняйки си миналото.

— Значи, тя е започнала да се снима във филми на четиригодишна възраст?

— Точно така.

Психиатърът въздъхна.

— Твърде голямо напрежение за толкова малко дете. Кажете, имала ли е подобни проблеми преди?

— Не, поне доколкото ми е известно.

— От записките, които получих от болницата, излиза, че Ческа е станала свидетел на смъртта на майка си.

— Да, така мислим.

— Има ли още нещо да допълните?

— Вие очевидно вече знаете, че тя е бременна. При това много обича бащата на детето си. Но за съжаление няма никаква вероятност той да отговори на тези чувства.

— Горката Ческа. Нищо чудно, че има проблеми. Е, много ви благодаря, мистър Марчмънт. Ежедневно ще провеждаме с нея едночасова терапия и аз ще следя доколко се връща в нормалния живот. Мислите ли, че тя знае, че е бременна?

— Определено да — кимна Тафи.

— Е, това е стъпка в правилната посока. Оставете всичко на мен, мистър Марчмънт. Ние ще решим какво да предприемем.

— Къде отиваш? Нали няма да ме изоставиш сега? — Лицето на Ческа се изкриви от ужас и Тафи я целуна.

— Докторите искат да останеш за малко тук, за да държат под око теб и бебето — меко отвърна той. — Ще бъде за кратко, обещавам ти.

— Но аз искам да се върна у дома с теб. — Очите на Ческа се напълниха със сълзи. — Моля те, не ме изоставяй.

Джон Кокс застава зад Тафи.

— Чичо ти ще се върне много скоро.

— Довиждане, миличка. — Тафи напусна стаята, преди момичето да забележи сълзите му. Психиатърът го последва.

— Всъщност, мистър Марчмънт, тази сцена, макар и толкова разстройваща, е доста окуражителна. Това вече са положителни емоции.

Тафи изтри очите си.

— Но е ужасно, че я оставям тук.

— Моля ви, не се притеснявайте. Сигурен съм, че бързо ще свикне. Повярвайте, тя е в добри ръце. Трябва да ни се доверите.

Джон Кокс го изпрати до вратата.

— Позвънете ми довечера, за да ви кажа как се е настанила. Предпочитам да не я посещавате поне една седмица. Това ще ми даде възможност да добия по-ясна представа за състоянието ѝ.

— Миличък, каква приятна изненада! — Ел Джи прегърна сина си, после отстъпи крачка назад, за да го погледне. — Изглеждаш ужасно! Ела да пийнем по нещо силно.

Той седна и изчака майка му да му налее чаша уиски.

— Ето — каза Ел Джи и разбута огъня.

— Наздраве! А ти изглеждаш добре както винаги, мамо.

— Мисля, че това място ме поддържа млада. Имам толкова работа, че нямам време да остареея. Е, психиатричната клиника наистина ли се оказва ужасно място?

— Не. Всъщност за такова място изглежда много добре.

— А как е бедната Ческа?

— Малко по-добре. Разплака се, когато си тръгнах. Лекарят смята, че това е добър знак. О, мамо, не исках да я оставям там!

— Дейвид, тя е в добри ръце!

— Зная, зная. — Тафи разсеяно прокара ръка през косата си. — Но много се притеснявам за нея. Смяташ ли, че е достатъчно зряла, за да роди? И да се грижи за едно създание, което изцяло ще зависи от нея? Та тя не е в състояние да се погрижи сама за себе си, камо ли за дете.

— Да, и аз се тревожа за това. Но какво бихме могли да направим? Можем само да се молим да се възстанови.

— О, мамо, само да можеше да я видиш. Тя изглежда като привидение. Толкова е бледа, а и този стъклен поглед. Много е уязвима. И нито веднъж не спомена Грета. Сякаш изобщо не си я спомня. Лекарят твърди, че в нейното състояние е най-добре да забрави причината, довела до емоционалната травма.

— Знаеш ли, веднъж, когато Грета дойде за първи път тук с нея, аз я заварих в детската стая да разкъсва едно плюшено мече. При следващото си идване тя не произнесе повече от две думи. Питам се дали това не е психически проблем, много по-дълбок от шока от смъртта на Грета — бавно каза Ел Джи.

Тафи поклати глава.

— Не, не мисля, мамо. Ческа винаги е била силна. Тя успя да се справи години наред със светлината на прожекторите, от което доста възрастни изпадат в депресия.

— Е, може би — намръщи се Ел Джи. — Но не мислиш ли, че това може да е част от проблема ѝ? Имам предвид — какво представлява действителността за нея? И цялата тази слава на нейната крехка възраст? Знаеш, че никога не съм одобрявала участието ѝ във всичките тези филми. Мисля, че ѝ липсва детството.

— Да. Психиатърът спомена, че това може да е причината за сегашното ѝ състояние. Но според мен шокът се дължи на загубата на майка ѝ при такива ужасни обстоятелства. Двете бяха много близки. А Грета искаше само най-доброто за дъщеря си.

— Разбира се, миличък. А какво можеш да ми кажеш за бащата на детето? За онзи Боби Крос? Ческа знае ли, че е женен?

— Вечерта, когато загина, Грета имаше намерение да ѝ каже. Само Господ знае дали е успяла да го стори. Леон ще се свърже с Боби веднага щом той се върне в страната. Но не разчитам на някакъв успех. Съмнявам се, че той ще поеме отговорността. Както и да е, аз уведомих Джон Кокс за подробностите. Той ще разговаря с нея по един час на ден. Сигурно ще обсъдят и този въпрос. Може би ще науча повече, когато отида в клиниката другата седмица.

— Какви са плановете ти за следващите дни?

— Смятам да се върна в Лондон колкото може по-скоро. Трябва да напиша няколко нови материала за телевизионното си шоу и да прегледам няколко проекта. Но честно казано, не ми се иска да се занимавам със смешки в този момент.

— Защо не останеш няколко дни, миличък? Напрежението ти дойде много. Имаш нужда от малко почивка, а и ще ми бъде приятно да си около мен. Толкова рядко те виждам.

— Да, мамо. Може би ще остана. — Тафи леко се оживи. — Знаеш ли, всичко това с Грета... Все още не мога да повярвам, че нея вече я няма... О, мамо, толкова много я обичах! Толкова много!

Гласът на Тафи заглъхна и той се разплака. Ел Джи стана, отиде до, него и го прегърна.

— Хайде, хайде — зашепна тя, припомняйки си как го бе утешавала, когато беше дете. — Мама е тук. Мама е тук.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Джон Кокс се усмихна на Ческа през бюрото си:

— Е, как се чувстваш днес?

— Чудесно — отвърна тя.

— Радвам се. Добре ли се настани?

— Да, предполагам. Но бих предпочела да се прибера у дома.

— В Марчмънт?

— Да.

— Значи, предпочиташ да живееш там, отколкото в апартамента, който делеяхте с майка ти?

Ческа се загледа в една статуетка върху библиотеката и не отговори.

— Искаш ли да поговорим за майка ти?

— Веднъж участвах в един филм, в който имаше психиатър.

— Наистина ли?

— Да. Той се опитваше да убеди един човек, че брат му е луд, за да може да го затвори в лудницата и да открадне всичките му пари.

— Но във филмите всичко е измислено, Ческа. Тук никой не се опитва да докаже, че си луда. Аз просто се опитвам да ти помогна.

— Точно така говореше и психиатърът във филма.

— Тогава нека поговорим за бебето ти. Знаеш, че си бременна, нали?

— Разбира се, че знам! — изръмжа тя.

— И какво мислиш за това?

— Много се радвам.

— Сигурна ли си?

— Да.

— В такъв случай си наясно, че трябва да се грижиш за себе си. Детето ти има нужда от теб.

— Да — повтори Ческа и се усмихна.

— А какво мислиш за това, че трябва да го отгледаш сама, без баща? — меко попита Кокс.

— Моето бебе си има баща — умерено възрази тя. — Ние ще се оженим веднага щом той се върне от Франция.

— Разбирам. А как се казва приятелят ти?

— Боби Крос. Както знаете, той е много известен поп певец.

— О, не знаех! — престори се на учуден докторът. — А какво мислеше майка ти за предстоящата ти женитба?

Ческа се прозя шумно.

— Добре. Мисля, че за днес стига. Ще се видим утре на същото място и по същото време: — Джон Кокс се усмихна. — Впрочем днес следобед ще имаш посетител. Чичо ти ще дойде да те види.

Лицето ѝ светна.

— Много мило. Да не би да идва да ме прибере в Марчмънт?

— Не днес, но съвсем скоро. Обещавам ти.

Кокс натисна копчето върху бюрото си и на вратата се появи една сестра. Ческа се изправи, кимна на лекаря и я последва.

По-късно същия ден Тафи бе повикан в кабинета на Кокс.

— Как е тя?

— Малко по-добре, струва ми се. Във всеки случай е доста по-общителна. И като че ли обръща повече внимание на онова, което я заобикаля. Но отказва да говори за майка си. Изглежда, е изхвърлила от съзнанието си всичко, свързано със смъртта ѝ. Освен това тази сутрин ми каза, че двамата с Боби Крос ще се оженият веднага щом той се върне от Франция.

— О, господи! — въздъхна Тафи. — Това означава, че вероятно Грета не ѝ е казала истината за него.

— Не знаем със сигурност, мистър Марчмънт. Възможно е да ѝ е казала, но Ческа го е забравила избирателно както всичко, свързано с онази вечер.

— Тогава какво, за бога, да ѝ кажа?

— Засега най-добре би било да я развеселите. Изглежда, съзнанието ѝ я предпазва от всичко, което не би могла да понесе. За доброто на бебето тя трябва да бъде колкото е възможно по-спокойна. По време на бременността у жената се извършват множество физиологични и психологически промени. Нека да почакаме до раждането и след това да решим.

— Значи искате да я излъжа?

— Не бих ви молил за това при нормални обстоятелства. В сегашното ѝ състояние тя не е готова да приеме истината. Докато разговарях с нея, започнах да се питам доколко детството, прекарано пред камерите, я е лишило от способността да разграничава фантазията от действителността.

— Но отлагането няма ли само да влоши нещата?

— Възможно е, но трябва да мислим за два живота, а от онова, което Ческа ми показва, мога да твърдя, че тя не е в състояние да понесе истината.

— Ще направя, каквото мога — каза Тафи.

— Тя изгаря от нетърпение да се прибере у дома. Кажете ѝ, че веднага щом се почувства по-добре, ще я отведете в Марчмънт.

— Наистина ли мислите, че това е възможно? Искам да кажа, че Марчмънт е идеалното място за почивка, а и майка ми с удоволствие ще се грижи за нея.

— Засега не е. В интерес на истината не смятам, че ще напусне клиниката поне до раждането на бебето. Много е лабилна и има нужда от професионални грижи, каквито майка ви не би могла да ѝ предложи.

Тафи почука на вратата на Ческа.

— Влез!

Той влезе и я видя седнала в креслото и загледана през прозореца.

— Здравей, миличка. Как си?

Тя се извърна към него и се усмихна.

— Здравей, чичо Тафи. Да ме отведеш у дома ли си дошъл?

Той се приближи до нея и я целуна.

— Изглеждаш съвсем като преди.

— Чувствам се много добре. Само че искам да зная кога ще се прибера. Боби не знае къде съм и ще се разтревожи.

— Е, всъщност той знае, че си тук, и ти изпраща всичката си любов.

— Така ли? И кога ще дойде да ме види?

— Виж, в момента е много зает, но ме помоли да ти предам, че иска засега да останеш тук и да се грижиш добре за себе си и за бебето.

— Наистина ли каза това? — Очите на Ческа блеснаха.

— Да. — Тафи преглътна с усилие.

Лицето на Ческа помръкна.

— Знаеш ли, чичо Тафи... аз отново сънувах онзи кошмар. Беше ужасно. Някой ми говореше, че Боби не ме обича вече, че е женен и има други деца, което означава, че не би могъл да се ожени за мен. — Тя вкопчи пръсти в рамото му. — Но това е само сън, нали, чичо Тафи? — Очите ѝ отчаяно молеха за потвърждение. — Боби ме обича, нали?

— Разбира се — кимна Тафи. — А сега ме прегърни. — Обви ръце около нея и почувства колко е отслабнала. — Много си измършавяла, млада госпожице. От теб се очаква да наддаваш на килограми, а не обратното. Боби много ще се ядоса, ако не се грижиш добре за себе си.

— Съжالياвам. Кажй му, че отсега нататък ще се храня по-добре. А какво става със сватбата, чичо Тафи? Трябва да се оженим преди раждането на бебето.

— Да, но Боби не смята, че в сегашното ти състояние трябва да те натоварваме допълнително. Така че трябва да отложим, докато родиш. Тук е много приятно, нали? — Тафи отиде до прозореца. — Гледката е прекрасна. Трябва да излизаш да се разхождаш. Чистият въздух ще се отрази добре на теб, и на бебето.

— Да, наистина е красиво. — Ческа проследи погледа му. — Но някои от хората тук са съвсем луди. Нощем в съня си чувам да стенат. Ужасно е. Предпочитам да съм в Марчмънт.

— Съвсем скоро ще те заведе там. Колкото повече се грижиш за себе си и правиш онова, което ти каже доктор Кокс, толкова по-скоро ще се върнеш в Марчмънт. Имаш ли нужда от нещо?

— Като че ли не. Предполагам, добре би било да имам телевизор. Досадно е да не правиш нищо.

— Ще видя дали ще мога да уредя този въпрос.

— Благодаря ти. Чичо Тафи?

Той я погледна.

— Болна ли съм? Не се чувствам зле.

— Не, не си болна. Ти просто преживя... ужасен шок, това е всичко.

Лицето на Ческа внезапно пребледня.

— Понякога се чувствам толкова обърквана... Заради тези кошмари често не мога да си спомня кое е станало в действителност и

кое е само сън. Мисля си, че съм луда. Но не съм, нали? Моля те, кажи ми, че не съм! — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Тафи прекоси стаята и коленичи до нея.

— Разбира се, че не си, миличка. Просто от дълго време живееш в постоянно напрежение. Тук си само за да си починеш. Няма за какво да се притесняваш. Трябва само да се грижиш за себе си и за бебето. Обещавах ли ми?

— Ще се опитам. — Ческа избърса очите си. — Но понякога ме обзема страх. Чувствам се толкова... толкова самотна.

— Но ти съвсем не си сама, Ческа. Имаш бебето, което расте у теб. — Той погледна часовника на нощното ѝ шкафче. — Сега трябва да тръгвам, мила. Ще дойда следващата седмица.

— Добре. Обичам те, чичо Тафи. — Тя обви с ръце врата му. — Но ти смяташ, че съм лоша, нали?

— Не, не смятам. — Тафи я целуна и напусна стаята.

По време на дългото пътуване до Лондон той премисляше разговора им отново и отново. Без съмнение Ческа беше много по-добре и на моменти изглеждаше съвсем нормална. Надяваше се, че процесът на подобряване ще продължава.

Три седмици по-късно телефонът на Тафи иззвъня.

— Ало?

— Тафи, Леон се обажда.

— Здравей — хладно каза той.

— Как е Ческа?

— По-добре.

— Радвам се. Виж, говорих с Боби и той изглеждаше искрено учуден. Призна, че с Ческа са имали малък флирт, но нищо, което би довело до създаването на дете. Твърди, че е невъзможно той да е бащата.

— Вярваш ли му?

— Разбира се, че не му вярвам! Но какво бихме могли да направим? Той отрича всичко и отхвърля всякаква отговорност.

Тафи изскърца със зъби.

— Ще ти кажа нещо. Ако отново застана лице в лице с това лайно, ще му смачкам топките! Попита ли го дали ще посети Ческа?

— Да, и той отказа. Смята, че това само би влошило нещата. Каза, че Ческа преувеличава и между тях не е имало нищо повече от обикновен романс, без нищо обвързващо.

— Не че очаквах друго, но наглите му лъжи ме изумяват!

— Зная, Тафи. Този човек няма морал. Никога не е имал. Слушай, трябва да обсъдим нещо. Джеймс Дей ми се обади. Искане да знае дали Ческа ще присъства на премиерата на „Моля ви, сър, обичам ви“.

— А ти какво му каза?

— Че се съмнявам. Естествено, не му обясних в детайли състоянието ѝ. Той мисли, че момичето е в шок от смъртта на майка си. Не знае нищо за бебето.

— Ческа не е в състояние да ходи никъде. Но дори и да беше, нали и Боби Крос ще бъде там?

— Да. Тогава ще кажа на Джеймс, че тя е зле, и ще го помоля да съобщи на пресата, че е заболяла от тежък грип или нещо подобно. Това е такъв срам! Предполага се, че филмът ще стане хит от двете страни на Атлантика.

— Това наистина е срам, Леон. Но ако някои хора не бяха манипулирали Ческа, до всичко това нямаше да се стигне, нали?

— Зная, Тафи, и наистина съжалявам.

— Когато видиш Боби, предупреди го да стои далеч от мен. Виждаш ли, не бих могъл да гарантирам за действията си.

Тафи седеше във всекидневната си и се взираше в пространството. Знаеше, че въпреки рухването на всички надежди за почтеност от страна на Боби към Ческа, измамата, в която бе станал съучастник, трябва да продължи. Доктор Кокс смяташе, че това е за нейно добро, но Тафи не можеше да не се притеснява за последиците след разкриването на тази лъжа.

Беше изгубил Грета, а сега бе обзет от ужас, че може да изгуби и Ческа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Месеците минаваха бавно за Ческа. Понякога тя се събуждаше изпълнена с енергия и мислеше за Боби и за бебето, а друг път потъваше в някаква мрачна бездна. Непрекъснато питаше Тафи защо Боби не идва да я види и защо не може да напусне клиниката, която беше място, където затваряха лудите. Беше се опитвала да разговаря с някои от останалите пациенти, но те или не реагираха, или непрекъснато повтаряха едно и също.

Тафи ѝ бе обещал, че веднага след раждането на бебето ще дойде да я отведе у дома, и тя се успокояваше, че не ѝ остава да чака още дълго. Пишеше дълги писма на Боби и молеше чичо си да ги пусне по пощата, но така и не получаваше отговор. Знаеше, че той е много зает, и се опитваше да прояви разбиране. Когато се оженеха, сигурно щеше да свикне с постоянните му отсъствия.

Понякога през нощта я спохождаха ужасяващи кошмари. Тя се събуждаше хлипайки и сестрата се появяваше, за да я успокои и да ѝ направи чаша какао.

От време на време в съзнанието ѝ нахлуваха спомени за нещо ужасно, което бе сторила, но тя бързо ги изхвърляше. Може би и те бяха само част от кошмара ѝ.

Последния месец от бременността си Ческа прекара на легло. Кръвното ѝ се бе покачило и доктор Кокс ѝ нареди да почива. Тя прекарваше времето пред телевизора.

Една неделна вечер Ческа лежеше и гледаше новините.

— А сега ще включим Мини Роджърс, която ще предаде пряко от „Лестър Скуеър“ пристигането на звездите за премиерата на филма „Моля ви, сър, обичам ви“.

Ческа скочи от леглото и усили звука.

— Здравейте — усмихна се репортерката. — И така, очакваме пристигането на звездата Боби Крос. Ческа Хамънд, която изпълнява ролята на Алекс, за съжаление е болна от тежък грип и не може да присъства. О, ето го!

Ческа гледаше как голямата черна лимузина се приближава към камерата. Боби се появи усмихнат и помахна на тълпата от почитатели. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя сложи ръце на екрана и погали лицето му.

Боби помогна на някаква стройна блондинка, облечена в къса черна рокля, да слезе от колата. После я прегърна, целуна я по бузата и я поведе към входа на театъра.

— Почитателите на Боби полудяха! — развълнувано говореше репортерката. — Тази вечер той е придружен от Кели Брайт, една от най-известните британски манекенки. Понастоящем той участва в представленията в „Паладиум“. Сега Боби и Кели се присъединяват към останалите от екипа. Премиерата ще започне след около двадесет минути. След седмица филмът ще се появи на големия екран и мога да ви уверя, че си струва да го гледате. Включи отново програмата от студиото, Майк!

Някъде дълбоко у Ческа се надигна нечовешки вик. Ноктите ѝ се забиха в кожата на лицето. Замята главата си от една страна на друга.

— Нееее!... Не!... Той е мой... Мой е!... Той е мой!... — Думите преминаха в писък и тя се изправи.

Минаващата наблизо сестра чу вика и се втурна в стаята.

— Какво, за бога?... — Спря се объркано, щом забеляза Ческа да удря с юмруци екрана. — Спри, Ческа! Престани.

Но Ческа не ѝ обърна никакво внимание. Ударите станаха още по-ожесточени.

Сестрата се опита да я отдръпне от телевизора.

— Хайде, хайде, легни си. Ческа, моля те, бебето!

Внезапно Ческа се свлече на пода в неподвижна купчина. Сестрата коленичи до нея. Докато мереше пулса ѝ, забеляза тъмночервено петно върху нощницата ѝ. Изправи се бързо и натисна бутон на стената.

— Моля ти се, Господи! Моля ти се... — шепнеше Тафи, докато паркираше колата си пред клиниката.

Втурна се тичешком към въртящата се врата и се натъкна на усмихнатия доктор Кокс.

— Всичко... Ческа?... — опита се да каже той, но от гърлото му не излезе нито звук.

— Ческа е добре. Докарахме я тук с линейка и я отведохме веднага в операционната. Цезаровото сечение мина успешно. Има си малко момиченце. Детето и майката са добре.

— Значи, бебето е здраво?

— Съвсем. Ческа все още не е излязла напълно от упойката, но не бихте ли искали да видите дъщеричката ѝ?

Тафи кимна и последва доктора по коридора. Една сестра приветства влизането им в детското отделение с усмивка.

— Дойдохме да видим малката Хамънд.

— Добре. — Тя взе малък вързоп и го подаде на Тафи.

Той се загледа в дребното сбръчкано личице. За момент очите на бебето се отвориха и сякаш се задържаха върху него.

— Изглежда доста жизнена.

— Да. Съвсем здраво малко същество.

Тафи целуна бебето по бузката и очите му се напълниха със сълзи.

— Надявам се. Надявам се, за нейно добро — прошепна той.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Два месеца след раждането на детето доктор Кокс повика Тафи в кабинета си.

— Мисля, че Ческа е готова да се прибере у дома.

— Това е чудесна новина! — радостно възкликна Тафи.

— Изглежда, раждането на бебето е прояснило съзнанието ѝ. Постигна голям напредък през последните седмици от престоя си при нас. Вече е спокойна и уравновесена. Справи се много добре със следродилния период. Лекуващият лекар от болницата я прегледа вчера и заяви, че е съвсем здрава физически.

— А смятате ли, че е възстановена и психиката ѝ?

— Абсолютно. Все още отказва да говори за майка си, но не бихме могли да я държим тук цял живот, защото тя може изобщо да не пожелае да си спомни какво се е случило. От раждането насам не е споменавала за Боби Крос. Естествено, ще има нужда от подкрепа, но според мен трябва да започне живота си отново в нормална атмосфера колкото може по-скоро. Да се надяваме, че дъщеря ѝ ще ѝ даде нова цел.

— Значи тя е напълно излекувана душевно? — настоя Тафи.

— Това ще покаже времето. Отведете я вкъщи за две седмици и вижте как ще се чувства. Доведете я отново на двадесет и пети, за да я прегледам и да назнача ново лечение, ако е необходимо. — Доктор Кокс се изправи. — Да идем да ѝ съобщим добрата новина.

Ческа седеше в креслото и хранеше дъщеря си с биберон. Усмихна се на влизащите мъже.

— Здравей, Ческа. Как сте днес? И двете изглеждате много добре — поздрави я Тафи.

— И наистина сме добре. О, знаеш ли, тя вече не е „бебето“. Сигурно ще бъдеш доволен да узнаеш, че ѝ измислих име. Ще я нарека Алекс, на името на героинята, която играх в „Моля ви, сър, обичам ви“. Мисля, че ѝ подхожда. Какво ще кажеш?

— Съгласен съм. Аз също имам добра новина за теб. Доктор Кокс каза, че можеш да се прибереш вкъщи.

— О, чудесно! Нямам търпение да я покажа на всички в Марчмънт.

— Добре. Ако смяташ да се заемеш със събирането на нещата си веднага, ще повикам сестрата да ти помогне. Ще те чакаме в кабинета след около час — каза лекарят.

— Дадено — бодро отвърна Ческа.

В Марчмънт Ел Джи надникна в детската стая.

— Е, готово ли е всичко? Не е ли чудесно отново да си имаме бебе тук? — каза тя на Мери, която сменяше чаршафите.

— Да, наистина е чудесно, мисис Марчмънт.

— О, гледай, това е колата на Тафи. Идват! Ще отида да ги посрещна!

Тя отвори входната врата и застана на прага.

— Здравей, Ческа. Радвам се да видя и двете ви тук — каза топло и помогна на младата майка да слезе от колата.

— И аз се радвам, че се върнах, лельо Ел Джи — усмихна се Ческа. — Искаш ли да я подържиш?

Тя ѝ подаде бебето и двете влязоха вътре.

— Не е ли красива? Струва ми се, че има твоите очи. Как я нарече?

— Алекс.

— Прекрасно име. — Притиснала бебето до гърдите си, възрастната жена седна на един стол. Детето се размърда и проплака тихо.

— Гладна е, а и трябва да я подсуша — обясни Ческа.

— Мери вече е приготвила няколко шишета и ги сложи в хладилника. Да отидем ли в детската, за да я преоблечеш?

— Да, благодаря ти.

— Ще накарам Мери да затопли храната и да ни я донесе горе.

Ел Джи наблюдаваше как Ческа храни дъщеря си. Беше впечатлена от грижите, които младата майка полагаше за бебето, въпреки че самата тя беше все още дете.

Ческа стана и сложи Алекс в люлката.

— Сигурно ще спи до дванадесет — отбеляза тя.

— Защо не си легнеш и ти? Аз ще остана при нея. Сигурно си изтощена след пътуването.

Ческа се прозя.

— Наистина ли нямаш нищо против? Чувствам се уморена.

— Съвсем не. Отсега нататък ще трябва да ме гониш насила. Обожавам бебетата — засмя се Ел Джи. — Ще те настаним в свободната стая в съседство с банята.

— Знаеш ли, когато бях малка, тази стая много ме плашеше.

— Но защо?

— Не зная. Лека нощ, лельо. И много ти благодаря. — Ческа целуна набръчканата буза и напусна детската стая.

Следващата сутрин Ческа остави Ел Джи да се грижи за бебето и излезе да се поразходи. Върна се малко преди обяд.

— Чудесно е да вкуся гозбите на Мери след ужасната храна, която ми поднасяха в клиниката — каза тя.

— Все още си твърде слаба, млада госпожо. Имаш нужда от повече свеж въздух. Спомням си, че точно това казах на майка ти, когато те доведе тук за пръв път.

Тафи изглежда майка си предупредително, но Ческа, изглежда, не обърна внимание на забележката.

— След като заговори за майка ми, бих искала да те помоля да направиш нещо за мен, лельо.

— Разбира се, мила. — Ел Джи пренебрегна учуденото изражение на сина си.

— Виждаш ли, наистина ми се налага да се върна в Лондон. В апартамента останаха доста неща, които трябва да подредя, и бих желала да свърша с това колкото може по-бързо.

— Това се казва дух — отвърна Ел Джи. — Искаш да гледам малката няколко дни, така ли?

— Ако нямаш нищо против. Реших да продам апартамента и да се установя тук с Алекс, ако сте съгласни да ни приемете.

— Разбира се, миличка. Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие.

— Аз се връщам в Лондон в понеделник и би могла да пътуваш с мен, ако искаш — намеси се Тафи.

Същия следобед той се обади на доктор Кокс и го уведоми за желанието на Ческа.

— Е, изглежда, тя най-после е погледнала действителността в очите. Това е чудесна новина, мистър Марчмънт.

— Значи трябва да я пусна да замине за Лондон?

— Да. Нали казахте, че тръгвате с нея?

— Точно така.

— Позвънете ми, ако имате нужда от съвет. Но не ѝ натрапвайте попечителството си. За нея е много важно да се справя с проблемите си сама.

— Добре. Благодаря ви, докторе.

В нощта, преди да замине с Тафи за Лондон, Ческа тихо се промъкна в детската стая. Тя все така продължаваше да я плаши, но този път не беше населена с духове. Само малкото бебе спокойно спеше в люлката си.

Ческа протегна ръка и леко погали бузката на дъщеря си.

— Съжалявам, че трябва да те изоставя. Ел Джи ще се грижи добре за теб — прошепна тя. — Но един ден ще се върна при теб. Обещавам ти. Сбогом, Алекс. — Наведе се и нежно целуна детето по челото. После напусна стаята.

По време на пътуването до Лондон Ческа и Тафи не преставаха да разговарят.

— Чудесно е да виждам, че се чувстваш толкова добре, но не трябва да се преуморяваш в Лондон.

— Зная. Но има няколко неща, с които трябва да приключа, преди да започна новия си живот.

— Толкова си смела, Ческа.

— Трябва да бъда заради Алекс. Чичо Тафи... има нещо, което бих желала да те попитам — бавно каза тя.

— Давай направо.

— Мървин ли е истинският ми баща?

Въпросът стресна Тафи. Той въздъхна. През последните месеци бе изрекъл прекалено много лъжи, но сега се чувстваме достатъчно силен да каже истината.

— Ти ли си тогава?

— Не, за съжаление. Въпреки че винаги съм те чувствал като свое дете. Баща ти беше американски офицер. Двамата с майка ти се

обикнаха в края на войната, но той си замина за Америка и никои повече не го видя.

— Мама ми разказа за него веднъж. Каза, че той е бил първата ѝ любов.

— Вярно е. Моля те, Ческа, не се разстройвай. Макар че между рода Марчмънт и теб няма кръвна връзка, ние винаги ще считаме теб и Алекс за част от нас.

— Благодаря ти, че ми каза. Трябваше да зная.

Спряха пред апартамента на Мейфеър около шест часа същата вечер.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш тук цяла нощ, Ческа? Бихме могли да отидем у нас и да си легнем рано — каза Тафи.

— Сигурна съм — отвърна тя и отключи входната врата.

— Оставих всичко така, както си беше, но чистачката продължаваше да идва — отбеляза той и включи осветлението.

Опита се да предвиди реакцията на Ческа, когато се озоваха във всекидневната.

— Искаш ли едно питие, чичо Тафи? Мама винаги държеше бутилка уиски за теб.

— Да, благодаря.

Тя отиде до барчето, извади две чаши и сипа уиски за двамата.

— Заповядай — подаде му едната. Настаниха се на дивана. — Наистина искам да остана тук тази нощ. Не би ли останал с мен?

— Добре, ще остана. Но не смяташ ли, че ще бъде по-добре, ако отидем у нас?

— Не.

— Добре тогава. Мога ли да те заведа някъде на вечеря? Умирам от глад.

— Аз не съм гладна, така че ще трябва да отидеш сам. Наблизо има чудесен италиански ресторант.

— Не искам да те оставям сама.

— Все някак ще преживея един час. Имам нужда да остана за малко сама.

— Щом искаш. Ще купя хляб и мляко за закуска и ще ти донеса няколко сандвича, в случай че огладнееш.

Ческа изчака Тафи да излезе и отиде в спалнята на майка си. Взе една своя снимка, която стоеше на нощното шкафче. След това отиде до гардероба и отвори вратите. Усети познатия аромат на парфюма на Грета. Зарови лице в едно палто и се разрида.

Онова, което Тафи ѝ бе казал в колата, потвърждаваше най-големите ѝ страхове. Кавгата с майка ѝ в „Савой“ не беше само сън. А щом Грета ѝ бе казала истината за баща ѝ, значи не лъжеше и за това, че Боби е женен.

Ческа се отпусна върху леглото на майка си. Заудря възглавницата с юмруци, обзета от разрушителен гняв.

Всичко бе станало по вина на Боби. И той трябваше да бъде наказан.

Ческа чу звънеца, изтри очите си и отиде да отвори на Тафи.

На следващата сутрин Тафи внимателно я събуди.

— Как спа, миличка?

— Не много лошо. Бях изтощена от пътя.

— Пригответи ми няколко препечени филии и чай. — Тафи остави подноса и седна на леглото. — Сега трябва да отида до студиото, за да обсъдим коледната програма. Защо не дойдеш с мен?

— Не, благодаря ти. Трябва да свърша толкова много неща. Искам да се срещна с агента по недвижими имоти за продажбата на апартамента и да отида до банката, за да прегледам сметките си. Сега, когато мама я няма... Е, ще трябва да се оправям с тези неща сама.

— Не искам да те оставям тук сама, Ческа.

— Стига си се тревожил! Аз съм достатъчно голяма и вече имам собствено дете!

— Добре, добре. Извинявай. Няма да се бавя.

— Чудесно. Ще приготвя нещо за вечеря.

Преди да излезе, Тафи ѝ остави телефонния си номер. Щом остана сама, Ческа отиде до бюрото в ъгъла на стаята и отключи едно чекмедже. Извади оттам няколко чекови книжки, пхна ги в чантата си, облече палтото си и напусна апартамента.

Прибра се два часа по-късно, след като бе ходила в банката и бе посетила няколко агенции за недвижими имоти. Вдигна телефона и набра един номер.

— Миличка! — разля се в слушалката топлият глас на Леон. — Каква приятна изненада! Как си?

— Много добре.

— А малката?

— О, тя е чудесна!

— Радвам се.

— В момента е в Марчмънт. Аз ти се обаждам от жилището си в Лондон.

— Разбирам. Но не си сама, нали?

— Не, Тафи се установи засега при мен.

— Знаеш ли, тук непрекъснато звънят разни продуценти. След последния ти филм си станала знаменитост и всички искат да те видят. А и американците постоянно душат наоколо. Надявам се, че щом бебето малко поотрасне, ще се върнеш отново на работа.

— Всъщност аз ти се обаждам точно за това. Казваш, че в Холивуд все още се интересуват от мен?

— Да. „Колумбия Пикчърс“ искат да направят пробни снимки с теб.

— Работата е в това, че след всичко, което се случи, имам нужда да започна всичко отначало. Ако все още ме искат, готова съм да направя тези снимки.

— Ще бъдат много доволни — отвърна Леон. — Само ми кимни и аз ще уредя всичко. Въпросът ще се реши само с едно телефонно обаждане.

— Какво ще кажеш да замина утре?

— Моля?

— Няма смисъл да отлагаме, нали? Бих могла да отида, да направя снимките и веднага да се върна. После, ако ме харесат, двете с Алекс можем да се преместим там.

— Разбирам. А какво мисли Тафи за това?

— Той е много доволен, че вече съм добре. А и леля Ел Джи с удоволствие би се грижила за малката няколко дни.

— Дадено. Щом си сигурна, ще се обадя на няколко места. Ще видя какво мога да направя.

— Чудесно — усмихна се Ческа.

Двадесет минути по-късно телефонът иззвъня.

— Всичко е уредено. Излиташ утре от летище „Хийтроу“ в три часа. Барбара, секретарката ми, ще те чака, за да ти даде визата и билета. За първа класа, разбира се! Представител на „Колумбия Пикчърс“ ще те чака там и ще те отведе до хотела. Ще се настаниш в „Бевърли Уилтшър“. Всичко е платено предварително. И като заговорихме за това, имаш ли нужда от пари?

— Не. Днес бях в банката и изтеглих малко.

— Добре. Да се надяваме, че ще ти стигнат. И още нещо. Не съм споменал нищо за дъщеря ти. Те са малко старомодни и не бих искал да провалим всичко още преди пробните снимки. Да почакаме първо да подпишеш договора. После ще видим.

— Разбирам.

— Слушай, мила, сигурна ли си, че си готова за подобна стъпка? Преживя доста трудни моменти. Бихме могли да отложим всичко, докато се почувстваш по-добре.

— И сега съм съвсем добре, честна дума. Сигурна съм, че съм готова да започна отначало. Трябва да се възползвам от успеха на „Моля ви, сър, обичам ви“, преди всички да са ме забравили.

— Вярно е — съгласи се Леон. — Ческа, исках да ти кажа колко много съжалявам за майка ти. А и за Боби.

— Защо трябва да съжаляваш за него? — отвърна Ческа и лицето ѝ се изопна.

— Защото аз знаех всичко за семейното му положение и за репутацията му, но не ти казах.

— Струва ми се, че именно той е този, който ще съжалява. Дочуване, Леон. И много ти благодаря.

Тафи се прибра към осем часа вечерта.

Ческа си бе припомнила някои от рецептите на майка си и бе приготвила вечеря.

— Извинявай, ако не е много вкусно.

— Чудесно е, момичето ми — отвърна Тафи с пълна уста. — Още повече, като се има предвид, че го правиш за пръв път.

— На толкова много неща тепърва трябва да се уча. Разбрах го едва днес. През целия си живот разчитах на други хора, но това не може да продължава вечно.

— Е, поне началото е успешно. Намери ли подходящ агент за недвижими имоти?

— Да. Още утре ще обявят апартамента за продан. Ходих също и в банката, за да закрия сметките на мама и да прехвърля парите на мое име. Всъщност, справих се доста добре. Пък и се оказа, че съм доста заможна.

— Е, Грета винаги се стремеше да вложи парите ти разумно, така че те никога няма да ти липсват.

— Чичо Тафи, реших да се върна в Марчмънт утре. Направих всичко каквото можах тук, но има някои неща, с които не бих могла да се изправя лице в лице.

— Разбира се. Но ако почакаш до четвъртък, бих могъл да те закарам, вместо да се блъскаш по влаковете.

— Не. Ще замина утре. А и Алекс много ми липсва.

— Разбирам те. Ако хванеш влака в десет, ще кажа на мама да те посрещне на гарата в единадесет. Аз ще бъда зает през целия ден и няма да мога да те закарам.

— Ще се оправя. — Ческа стана и започна да прибира чиниите. Направи кафе и се настани на дивана.

Тафи прочисти гърлото си.

— Искам да ти кажа, че съм истински впечатлен от начина, по който се справяш, Ческа. Преживя труден период и усилията, които полагаш сега, ме карат да се гордея с теб.

— Благодаря ти.

— Ела да ме прегърнеш. Така. А сега искам да запомниш, че Ел Джи и аз ще бъдем винаги насреща, когато имаш нужда от нас. Каквото и да се случи.

Ческа погледна Тафи в очите.

— Каквото и да се случи? — повтори тя.

— Да.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ческа знаеше, че времето ѝ е ограничено. Веднага щом Тафи излезе, тя затвори куфара си и напусна апартамента. Махна на едно такси пред входа и каза на шофьора да я откара до „Паладиум“. От един цветарски магазин по пътя купи огромен букет червени рози.

Бе заимствала идеята от един филм и знаеше, че няма да ѝ отнеме много време.

Тя заобиколи ъгъла, стигна до входа за сцената и надзърна вътре. Възрастният портиер пушеше цигара.

— Извинявай, мила, би ли ми отворила вратата?

Ческа се обърна и видя някакъв едър мъж, понесъл голям кашон.

— Разбира се — отзова се веднага тя.

Издебна, когато двамата мъже се наведоха, за да разгледат съдържанието на кутията, и се промъкна вътре незабелязано. Съвсем наясно с пътя, тя бързо прекоси коридора. Преди няколко години бе идвала тук да посети Тафи. Отвори вратата, пое си дълбоко дъх и включи осветлението.

Стаята миришеше на одеколоне, който Боби винаги използваше след бръснене.

Ческа бързо приближи до тоалетната масичка. Върху нея стоеше кутийката с крем, с който той сваляше грима си след представление. Отвори капака и видя, че е наполовина пълна. Помириса я, извади от джоба си шишенце от лекарства и изсипа съдържанието му вътре. Вдигна се лека пара и се чу съскаш звук. Разбърка крема с пилата си за нокти. Бързо угаси осветлението и отново се върна по коридора. Двамата мъже все още бяха надвесени над кашона. Преструвайки се, че току-що е влязла, тя се обърна към портиера с усмивка.

— Бихте ли предали това на Боби Крос, моля? — попита и подаде огромния букет.

— Разбира се, мис.

— Благодаря и довиждане. — Ческа изчезна през вратата.

Навън погледна часовника си. Беше почти обяд. Махна на едно такси и се отправи към летище „Хийтробу“.

Боби Крос влезе в гримьорната си след сутрешното представление и веднага забеляза огромния букет рози върху тоалетната си масичка. Взе картичката, втъкната между цветята.

„Ти така и не разбра нищо за лудостта на любовта, затова никога повече няма да пееш за нея.“

Боби потръпна. Той често получаваше подобни бележки от полудели обожателки, но тази, кой знае защо, го разстрои. Скъса картичката на парчета и ги изхвърли в кошчето за боклук заедно с розите. После се зае с грима си.

Въодушевен както винаги след представление, Боби седна пред тоалетната си масичка и се замисли за онова, което му предстоеше. След вечерното представление имаше среща с Кели, а после... е, после щеше да я откара в хотела, където щеше да получи от нея това, което най-много обичаше. Направи тампон от памук и отвори кутията с крема.

Докато го размазваше върху лицето си, усети как цялата му кожа пламва. Погледна в огледалото и с ужас забеляза как кожата се сбръчкава като изгорена, очите му запариха непоносимо и отвътре го проряза страхотна болка.

Боби не откъсваше поглед от отражението си, докато лицето и цялата му кариера си отиваха завинаги.

Ел Джи въздъхна, когато и последният пътник се отдалечи и влакът от Лондон потегли. Отново огледа перона, но никъде не видя Ческа. Може би бе разбрала погрешно сина си, че тя ще пристигне в единадесет. Както и да е, нямаше смисъл да виси повече на перона. Тази вечер нямаше повече влакове.

Когато се прибра, позвъни на Тафи.

— Здравей, мамо. Ческа пристигна ли? — запита той.

— Не. Не беше във влака.

— Много странно. Може да е решила да остане още една нощ в Лондон. Ще ѝ позвъня в апартамента.

— Добре, миличък. После ми се обади, за да зная, че с нея всичко е наред.

— Ще ти се обадя.

Докато очакваше обаждането на сина си, Ел Джи приспа Алекс.

— Е? — нетърпеливо запитва тя, щом чу гласа на Тафи.

— Не отговаря. Може да е излязла.

— О, боже! — въздъхна Ел Джи. — Не би трябвало да обикаля по улиците съвсем сама по това време на нощта. Нали... нали не мислиш, че нещо ѝ се е случило?

— Разбира се, че не. Още сега ще отида до дома ѝ.

— И пак ще ми се обадиш, нали?

— Разбира се.

Тафи се стресна в съня си от звъна на телефона в апартамента на Грета.

— Някакви новини?

— Здравей, мамо. Колко е часът? Трябва да съм заспал.

— Осем и половина.

— О, боже! Значи, Ческа е била навън цялата нощ.

— Не смяташ ли, че трябва да се обадиш в полицията? — предложи Ел Джи.

— И какво да им кажа? Та тя е достатъчно голяма, за да може да ходи където си иска!

— Така е, но тя излезе от клиниката само преди няколко дни. Въпреки че изглеждаше съвсем спокойна, сигурна съм, че психиатърът не би останал очарован да научи, че сме я оставили да се размотава по улиците съвсем сама. Горкото ѝ дете! То има нужда от майка си! Толкова съм притеснена, Дейвид!

— Да не изпадаме предварително в паника, мамо. Ще се обадя на няколко места, за да проверя дали някой знае къде е отишла. Дочуване.

Тафи затвори телефона и веднага след това набра номера на Леон.

— Леон, Тафи се обажда. Опитах се да се свържа с теб снощи, но не успях.

— Не бях вкъщи. Ходих при Боби в болницата и...

— Боби изобщо не ме интересува. Случайно да си се чул с Ческа?

— Да. Обади ми се преди два дни.

— Не, не! Имам предвид през последните двадесет и четири часа.

— Това би било трудно, Тафи. Самолетът ѝ сигурно току-що се е приземил в Лос Анджелис.

— Мммоля?! Лос Анджелис?

— Да.

От двете страни на линията последва продължително мълчание.

— За бога, Тафи, не ми казвай, че нищо не си знаел! Ческа ме увери, че си се установил в апартамента заедно с нея, че си наясно с плановете ѝ и си във възторг от тях. Дори добави, че майка ти с удоволствие ще се грижи за малката, докато тя се прибере.

— Значи съм бил във възторг от плановете ѝ?

— Да. Имам предвид пробните снимки в Америка.

— Леон, наистина ли допусна, че бих бил във възторг от идеята Ческа да пътува сама до Америка и да изостави бебето си, при това само няколко дни след като е излязла от психиатричната клиника?

— Тафи, кълна се, тя ми каза, че знаеш всичко и...

Тафи затвори слушалката с трясък и веднага набра номера на майка си.

— Мамо, обажда се Дейвид.

— Дейвид, какво не е наред? Ческа не е... не е?...

— Не, мамо, не е. Очевидно в момента се намира в Лос Анджелис. Виж, още сега ще тръгна за Марчмънт. После ще ти обясня всичко.

Тафи напусна апартамента точно когато агентът от недвижими имоти окачи табелката „Продава се“.

— Сигурен ли сте, че трябва да я поставите точно на номер втори?

— Да. Нали това е домът на мис Хамънд?

— Имате ли ключове?

— Да. Госпожицата ми ги даде, когато дойде в агенцията. Обясни, че заминава в чужбина за известно време. Нареди да се заема изцяло с разпродажбата.

Тафи кимна мрачно и тръгна към колата си.

Ел Джи го посрещна на входната врата на Марчмънт.

— Горкото ми момче. Изглеждаш изтощен. Ела. Ще кажа на Мери да ти направи чай.

— Бих предпочел нещо по-силно, мамо.

Двамата влязоха в библиотеката и Ел Джи наля две чаши уиски.

— Е, скъпи, разкажи ми всичко.

Тафи разказа чутото от Леон и майка му поклати глава невярващо.

— Но защо? Защо Ческа ни излъга?

— Защото е мислила, че няма да ѝ разрешим да замине за Америка.

— А щяхме ли?

— Не... Да... О, не зная!

— Казваш, че Леон твърди, че тя ще се върне след няколко дни?

— Така каза — кимна Тафи.

— Но щом ще отсъства толкова за кратко, защо е казала на агента, че ще прекара зад граница „известно време“?

— Мамо, задаваш ми въпроси, на които не бих могъл да ти отговоря.

— Струва ми се, че Ческа няма намерение да се върне, Дейвид. Тя просто е изоставила детето си.

— Защо не изчакаме малко, мамо? Нямаме никакво основание да я подозираме в подобно нещо, пък и аз съм прекалено уморен, за да мисля трезво.

— Извинявай, миличък.

— Ще си взема душ и ще си легна рано. Би ли помолила Мери да ми направи няколко сандвича?

— Разбира се. Но преди да тръгнеш... — Ел Джи му подаде един вестник. — Прочете ли днешния „Мейл“? Става дума за Боби Крос. Изглежда, е преживял... някаква злополука вчера.

Тафи хвърли поглед върху голямата снимка на Боби на първа страница и прочете статията под нея.

„Певецът Боби Крос бе докаран вчера в критично състояние в болницата, след като неизвестно лице е изсипало нещо в крема, който той използва за сваляне на грима си. Инцидентът е станал след сутрешното му представление. Хирурзите предприеха спешна операция за спасяване на лявото му око. Полицията подозира, че това е дело на полудяла почитателка. По-рано същия ден пред вратата на гримьорната на мистър Крос е забелязана млада руса жена с голям букет рози. Полицията я умолява да се яви в полицейското управление, за да даде показания.“

Тафи погледна майка си и веднага прочете мислите ѝ.

— Не, мамо. Ческа може и да има проблеми, но да направи това... Никога! Просто нещастно съвпадение.

— Така ли мислиш?

— Сигурен съм, че е така. Как е Алекс?

— Спи. Тя е толкова прекрасно малко създание!

— Е, да се надяваме, че майка ѝ скоро ще се обади. И че ще се върне заради детето си. Лека нощ, мамо.

Ел Джи мълчаливо наблюдаваше как синът ѝ напуска стаята. И за доброто на Алекс отправи гореща молба към Бога Ческа да остане далеч от дъщеря си колкото може по-дълго.

**ИСТОРИЯТА НА АЛЕКС
АПРИЛ 1980 Г.**

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алекс Марчмънт вървеше по дългата алея, която водеше към дома ѝ. Това беше разходка, която тя мразеше през зимата, особено щом валеше сняг. Докато стигнеше до вратата, краката ѝ замръзваха и трябваше дълго да ги топли до камината. Но сега зимата беше само далечен спомен.

През пролетта десетте минути, които ѝ бяха необходими да се прибере, я изпълваха със задоволство. Загледа се в настъпилите дървета от двете страни на алеята и във весело подскачащите агънца, на чието раждане беше асистирала. Небето над нея беше яркосиньо и неочаквано я заля вълна от щастие. Хвърли кожената си раница на земята и бавно се изтегна върху тревата. Късното следобедно слънце погали лицето ѝ и тя свали очилата. Светът веднага се превърна в мъглява смесица от зелени, сини и златисти петна. Алекс беше изумена колко бързо всичко се променя, щом махнеше дебелите стъкла, които закриваха тъмносините ѝ очи. Очите на майка ѝ, както твърдеше Ел Джи. Носеше очилата от петгодишна, когато учителят ѝ не можеше да разбере защо малкото жизнерадостно момиченце така зле се справя с четенето и писането. Диагнозата беше хронично късогледство.

Алекс сложи отново очилата, вдигна раницата и продължи пътя си. Срокът беше свършил и през следващите три седмици щеше да почива и да се отдава на любимите си занимания.

Още от най-ранна възраст бе свикнала да помага в отглеждането на животните във фермата. И сега, въпреки че беше пораснала, все още не можеше да свикне да гледа страдащите беззащитни същества. Затова дори когато работниците поклащаха глави пред някое умиращо животно, тя не се отказваше. Имаше цяла колекция от животни, които беше върнала към живота, в „менажерията ѝ“, както усмихнато казваше Ел Джи. Началото ѝ бе поставило едно агънце, което бе хранила с биберон и което сега беше вече престарял овен, но все още неин любимец на име Хенри. После дойдоха тлъстото, розово прасе Фред, множество пилета и две свадливи гъски. Към тях се прибавиха няколко зайчета, които бе спасила от ноктите на котките, като ги бе

отнесла в спалнята си в кутии от обувки и бе лекувала раните им въпреки песимизма на Ел Джи, че положението им е безнадеждно. Старата жена твърдеше, че малките същества ще умрат по-скоро от страх, отколкото от раните си и бе изненадана да ги види съвсем здрави след нежните грижи на Алекс. Сега всичките тези животинки се умилкваха около момичето и го гледаха с обожание.

Зад къщата имаше малко гробище. Всяка смърт бе белязана с мраморен кръст, който пълнеше очите на Алекс със сълзи.

Когато порасна, Алекс вече твърдо беше решила с какво иска да се занимава през живота си. Успехът ѝ в училище не беше отличен, тъй като проявяваше слаб интерес към изкуствата и географията, но що се отнася до естествените науки и биологията, там беше блестяща. През изминалите няколко месеца беше работила усилено, за да вземе изпитите си и да кандидатства във ветеринарния колеж. Но през следващите седмици щеше да бъде свободна да прекарва времето си с животните, което щеше да ѝ помогне да научи много повече, отколкото в което и да било училище.

Най-после стигна до мястото, откъдето можеше да види Марчмънт. Докато се взираше в огрения от слънцето покрив, тя си мислеше колко е щастлива, че живее тук. Ел Джи не преставаше да повтаря, че къщата е много грозна, „едно архитектурно недоразумение“, но Алекс не беше съгласна. Постройката си имаше своето очарование и изглеждаше приветлива и уютна. Имаше намерение да се върне тук веднага щом стане ветеринар и започне да практикува професията си. Двете с Ел Джи често говореха на тази тема. Алекс се надяваше, че репутацията ѝ на човек, който е спасил доста животни, ще ѝ помогне да постави успешно начало на кариерата си.

Приближи се до къщата и се зарадва, че колата на шивачката не е отпред. Мисълта за онова, което я очакваше по-късно, я накара да се намръщи. Спомняше си само три случая през живота си, в които беше обличала рокля, а след три месеца щеше да бъде четвъртият. И все пак, помисли си, трябваше да го преглътне. Поводът беше специален. Чичо Тафи щеше да се жени.

Алекс отвори вратата и влезе в кухнята. Управителят на имението Джек Уилямс седеше до масата и пиеше чай, а Мери бъркаше някакъв сладкиш.

— Здравей, Алекс. Как мина днес? — усмихнато запита Мери.

— Чудесно, защото беше последният учебен ден преди триседмичната ваканция.

— Ако мислиш, че те очакват дълги свободни дни, значи грешиш, момичето ми — намеси се Джек. — Смятам да те помоля да ми помогнеш за дезинфекцирането на овцете, защото Мики замина за града.

— Добре, ако ми обещаеш да ме заведеш на говеждия пазар идната седмица — отвърна Алекс.

— Сделката е сключена, детето ми. Благодаря ти за чая, Мери. Сега трябва да вървя. Доскоро, Алекс.

Момичето изчака, докато управителят затвори вратата след себе си.

— Напоследък Джек често наминава насам, Мери. Май си имаш обожател.

— Я стига, миличка — отвърна пламнала Мери. — Та с него се знаем от деца. Просто търси компания, след като жена му почина.

— Е, на твоето място бих била по-предпазлива — подразни я Алекс. — Ел Джи почива ли си?

— Да — въздъхна Мери. — Наложих се да я заплаша, че ще я заключа в стаята. Старата ти леля, за нейна беда, е прекалено жилава. Някой непрекъснато трябва да ѝ напомня, че е на осемдесет и три години, а и тежката операция, която претърпя, би изсмукала силите дори на момиче на твоята възраст.

— Ще ѝ занеса чаша чай.

— Но не се бави много. Шивачката ще дойде в пет. Искате ми се сватбата вече да е минала. Всички тези знаменити приятели на чичо ти, които ще пристигнат от Лондон! Казах на леля ти, че на нейно място бих сервирала за сватбената закуска добра, здравословна храна. Например уелско агнешко и пресни картофи. Ако гостите са свикнали с разни вносни храни, толкова по-зле за тях.

Алекс се усмихна.

— Стига, Мери. Сигурна съм, че и ти се вълнуваш не по-малко от всички нас!

— Може и да си права, но никога през живота си не съм готвила за сто и петдесет души.

— Ние ще ти помогнем. Стига си се притеснявала. Разполагаме с още три месеца. Ако продължаваш в този дух, ще получиш нервна криза. Какво има за вечеря днес?

— Пържолки и пай.

— Значи пак ще трябва да мина само със зеленчуци — въздъхна Алекс.

— Виж, детето ми, аз нямам никаква вина за глупавите ти идеи. Хората ядат месо от хиляди години, както и твоите котенца си хапват по някоя и друга мишка. Това е съвсем естествено, част от революцията — тросна се Мери.

— Казва се еволюция — усмихна се Алекс.

— Каквото и да е там. Хич и не се чудя, че си толкова бледа. Не е редно за момиче на твоите години да се отказва от парче прясно месце. Аз...

Алекс се измъкна от кухнята и изкачи стълбите към стаята на Ел Джи. Почука на вратата.

— Влез.

— Здравей. Почина ли си добре? — Момичето се усмихна и постави подноса до леглото.

— Предполагам. — Ясните очи на Ел Джи заблестяха при вида на Алекс. — Не мога да свикна със следобедния сън. Кара ме да се чувствам като малко дете.

— Хайде, стига. Само преди месец се наложи да ти наместват бедрото, а и с твоето кръвно лекарят нареди да почиваш повече. — Алекс наля чаша чай и я подаде на леля си.

— Много шум за нищо! Никога през живота си не съм боледувала дори един ден, докато не се изправих пред онази пощуряла крава!

— Всичко е под контрол, честна дума. Мери мърмори и проклина в кухнята, а шивачката ще пристигне в пет часа. Няма за какво да се притесняваш — успокой я Алекс.

— Млада госпожице, да не искаш да кажеш, че вече съм излишна?

— Не. Казвам само, че най-важното в момента е да възстановиш силите си — отвърна момичето и я целуна. — Ще се върна по-късно, за да ти помогна да слезеш долу.

— Искам да ти кажа нещо. Изобщо нямам намерение да се влача до църквата с тази смешна гипсова отливка. Предпочитам да ме носят до там.

— Не, честно казано, ако човек ви слуша двете с Мери, сигурно ще си помисли, че Чарлз и Даяна ще се женят отново! Имаш цели три месеца да се възстановиш, така че не се паникьосвай! Ще се върна след малко. Сега трябва да се поупражнявам да се държа като дама.

След като Алекс напусна стаята, Ел Джи остави чашата си върху подноса и се отпусна на възглавницата. Бяха водили истинска битка, докато накарат момичето да се съгласи да бъде шаферка и да облече рокля. Още от малко то растеше мъжкарана. Беше срамежливо и се отпусна единствено пред семейството си. Беше толкова различно от майка си. Увереността на Алекс се проявяваше само когато се занимаваше с животните.

Цели седемнадесет години Ел Джи се бе грижила за нея. След като неколкоседмичното изчакване се бе оказало безрезултатно и Ческа изобщо не се бе появила, тя реши, че няма смисъл да поставя емоционална граница между себе си и малкото същество. И така, докато повечето жени на нейната възраст пиеха чай и гледаха телевизия, завити с одеяла, Ел Джи бе сменяла пелени, бе пълзяла по пода след лазещото дете и бе бърбрила с младите майки, които биха могли да ѝ бъдат внучки, за проблемите при отглеждането на децата.

Но това бе придало нов смисъл на живота ѝ. Алекс бе станала дъщерята, която тя никога не бе имала. По някаква случайност и двете обичаха природата и животните. Разликата във възрастта им беше огромна, но никога не бе имала значение. Алекс винаги приемаше нещата такива, каквито са, и им се радваше.

Ел Джи често се чудеше как момиче като Ческа бе родило толкова разумно и уравновесено дете.

Единствените контакти на Ческа с дъщеря ѝ бяха колетите, пълни с бонбони и кукли със силно гримирани лица. Бележката, която ги съпровождаше, гласеше винаги едно и също:

„Кажете на Алекс, че я обичам и веднага щом се установя, ще изпратя някой да я доведе.“

Когато детето порасна достатъчно, за да разбира, Ел Джи му предаде един колет и му обясни, че е от майка му. Няколко седмици след това Алекс непрекъснато питаше кога ще си дойде мама. Но друга пратка така и не пристигна и тя спря да задава въпроси. Въпреки това Ел Джи продължаваше да споменава Ческа, защото искаше детето да е наясно, в случай че (тази мисъл беше твърде неприятна за Ел Джи) майка му решише... да го прибере.

Тафи ѝ бе казал, че Ческа е преуспяла в Лос Анджелис. Беше се снимала в няколко филма, а преди седем години бе започнало участието ѝ в една многосерийна сапунена опера, която я бе превърнала в телевизионна звезда.

Въпреки че не одобряваше телевизията, Ел Джи сметна, че няма да бъде честно да лиши Алекс от нещо, което беше разрешено на съученичките ѝ. Една вечер тя влезе в стаята на момичето и видя лицето на Ческа на екрана. Тогава Алекс беше само тринадесетгодишна и Ел Джи притеснена седна до нея на леглото.

— Знаеш ли коя е тя? — запита тихо.

— Разбира се — кимна Алекс. — Това е майка ми, Ческа Хамънд. — Отново съсредоточи вниманието си върху екрана. — Сериалът се казва „Петролните барони“. Страхотен е! Момичетата в училище са луди по него.

— О! А ти каза ли им, че Ческа Хамънд е твоя майка?

Алекс погледна леля си изненадано.

— Не, разбира се! Те ще помислят, че си измислям!

— Да, сигурно — усмихна се Ел Джи.

Тя остана до края на епизода, загледана в лицето на младата жена, която познаваше от малко момиче и която изживяваше живота си сред купища красиви дрехи в луксозни апартаменти и както подозираше, минавайки през леглата на множество мъже.

След като епизодът свърши, тя се обърна към Алекс:

— Мислиш ли, че е подходящ за теб? Не е ли малко вулгарен?

— О, Ел Джи, не бъди толкова старомодна. Зная всичко за секса. Изучаваме го още откакто навършихме единадесет. Дори ни показаха видеофилм в училище.

— Наистина ли? — повдигна вежди Ел Джи. После улови ръката на Алекс. — Когато гледаш майка си, не искаш ли да си при нея в Холивуд?

— Господи, не! — разсмя се момичето. — Зная, че Ческа е биологичната ми майка, но тъй като никога не съм я виждала, не изпитвам нищо към нея. Ти си истинската ми майка и Марчмънт е моят дом. И аз те обичам много.

Ел Джи осъзнаваше, че Алекс е нейният живот, неразривна част от съществуването ѝ. Майчиният ѝ инстинкт към нея беше толкова силен, колкото и към Тафи. Понякога се упрекуваше, че живее чрез Алекс, точно както и Грета бе живяла чрез Ческа, но нищо не можеше да направи.

Ел Джи чу бързите стъпки на Алекс по стълбите и рязко захлопна вратата на спомените. Може би се дължеше на неотдавнашната операция или на напрежението около предстоящата сватба на Тафи, но тя бе обхваната от някакво мрачно предчувствие. Беше се осланяла на инстинкта си в продължение на цели осемдесет години и той никога не я беше подвеждал.

Когато свежото лице на момичето се появи на вратата, разбра, че притесненията ѝ са свързани с него.

Имаше чувството, че някой или нещо скоро ще наранят Алекс.

Много скоро.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— О, ти ли си? — Ческа свали сатенената превръзка от очите си и погледна часовника. — За какъв дявол ми се обаждаш по това време, Бил? Нали знаеш, че днес е единственият ми свободен ден и спя до късно?

— Съжалявам, мила, но минава единадесет и половина, а трябва спешно да поговорим.

— Значи все пак са приели условията ми за увеличаване на хонорара ми за сериала?

— Не е точно така. Какво ще кажеш да обядваме някъде заедно?

— Бил, щом толкова искаш да ме видиш, по-добре ела у нас. В два часа ще дойде масажистката ми, така че към три вече ще съм свободна.

— Добре. Доскоро, мила.

— Доскоро. — Ческа раздражено затвори телефона и се отпусна върху възглавниците.

Единствено в събота вечерта можеше да си позволи да се забавлява до по-късно. През останалите дни ставаше в четири, защото колата на студиото идваше да я вземе в пет и половина.

А миналата нощ беше... беше...

Тя протегна ръка към другата половина на широкото легло и докосна смачканите чаршафи. Огледа се и забеляза някакъв лист, забоден на възглавницата.

„Трябва да си тръгвам. Снощи беше чудесно. Ще ти се обадя.“

Целувам те: Ханк

Ческа се усмихна, протегна се и си спомни бурната нощ, която бе прекарала с Ханк.

Той беше солист на групата, свиреща в клуба, където предишната вечер бе отишла с няколко приятели. Още щом видя

стройното му тяло, сините очи и тъмноруса коса, тя реши, че го желае. И както винаги, получи каквото искаше.

Обикновено за нея сексът стоеше на второ място. Онова, което я въодушевяваше, беше преследването. Но сега всичко беше различно. Ханк ѝ показва неща, каквито не бе правила никога досега, и на сутринта се чувстваше изтощена, но удовлетворена. Това усещане беше много приятно. Скочи от леглото и тръгна към банята.

Когато се нанесе в къщата на хълма в Холивуд, тя изобщо не беше защитена. Сега я опасваше висока ограда и двадесет и четири часа в денонощието около нея обикаляше охрана. Ческа вдигаше щорите само когато беше напълно облечена. Веднъж един нагъл репортер се бе вмъкнал и я бе снимал увита само в хавлия. Впоследствие продаде снимките за цяло състояние на няколко вестника. В крайна сметка тя беше едно от най-известните лица в Америка, във Великобритания, а може би и в целия свят.

Излегната във ваната, се запита защо ли Бил искаше да я види толкова спешно. Едва ли ставаше въпрос за някакъв проблем с продължаването на договора ѝ. Героинята ѝ Джиджи беше най-популярният образ в сериала. Ческа имаше повече почитатели от всеки друг участник във филма и постоянно я канеха на различни места. Естествено, тя си даваше сметка, че това се дължи донякъде на бурния ѝ личен живот. След всяка нова снимка с рус и задължително по-млад от нея любовник получаваше предупреждения от студиото, но не им обръщаше внимание. Как можеха да имат нещо против, щом като това беше допълнителна реклама за тях? А личният ѝ живот си беше само неин и съвсем не им влизаше в работата.

Ческа се загледа в отражението си в огледалото. Стори ѝ се, че под очите са се появили леки бръчки. След като бе снимала девет месеца без прекъсване, тя се чувстваше изтощена. Слава богу, лятната отпуска беше само след няколко седмици. Действително имаше нужда от почивка. А и скорошният широко огласен от медиите развод ѝ бе коствал повече, отколкото си бе мислила. И бе изтънил банковата ѝ сметка. Съгласно законите в Калифорния, при раздяла съпрузите поделяха помежду си всичко, което притежават. Понеже Ческа имаше много, а онова жалко подобие на съпруг и неуспял рок музикант Джин нямаше нищо, тя трябваше да плаща. Което означаваше, че ѝ се налага да се раздели с вилата си в Малибу и с половината си пари в брой. По

време на брака им той не бе работил нито ден. Цялото си време бе прекарвал със своите дългокоси приятели, харчейки с труд спечелените ѝ пари за бира, дрога и постоянни обиколки из долнопробните заведения на Лос Анджелис. Ческа проклинаше деня, в който бе решила да се омъжи за него, но тогава ѝ се бе сторило много вълнуващо да разбудят свещеника в три часа през нощта, за да ги венчае. Снимките от това събитие се бяха появили на първа страница в почти всички вестници още на следващата сутрин.

Освен това той ѝ напомняше за Боби...

Тази мимолетна лудост ѝ бе коствала цяло състояние. Но и тя винаги бе живяла екстравагантно. Обличаше се само в скъпи дрехи на известни моделиери и всеки път, когато беше в настроение, устройваше зашеметяващи празненства, на които присъстваха всички светила от бранша. Бе разполагала с достатъчно средства, за да си позволи подобни капризи. Така бе стигнала до онова положение, което адвокатът ѝ наричаше „пълно разорение“.

Само преди седмица той я бе повикал в кантората си и я бе попитал дали не би могла да намали разходите си. Банката се бе съгласила да ѝ отпусне заем от нови двадесет и пет хиляди долара, но само при положение, че ипотекира къщата си. И тя бе подписала документа.

Точно за това ѝ беше така нужно да продължат договора ѝ. Джиджи беше много необходима за сериала и при договарянето на условията тя се бе държала доста арогантно. Бил, агентът ѝ, я бе посъветвал да бъде по-предпазлива. Той ѝ бе обяснил, че продуцентите не обичат да си имат работа с артистки, които се смятат за по-велики от продукцията, в която участват.

Докато се загръщаше с хавлията, Ческа си помисли колко е смешно най-популярната телевизионна звезда в Холивуд да има финансови проблеми. Горещо се надяваше новият ѝ договор да ги разреши.

— Влизай! — Тя махна на Бил, без да става от дивана. — Не мога да помръдна, скъпи. Току-що си лакирах ноктите на краката. Нещо за пиене?

— Чай с лед.

— Значи два — поръча Ческа на прислужницата.

Бил се приближи и я целуна по челото.

— Как си, мила?

— Много добре — усмихна му се Ческа. — А сега ми кажи важната новина, която те накара да изоставиш жена си и хлапетата в неделя.

— Мила, става въпрос за шоуто.

— Така и предположих. Нали нищо не се е объркало, Бил? Да не би да са ме уволнили? — засмя се нервно тя.

— Е, не бих се изразил точно така. Работата е в това, че няма да продължат договора ти.

Прислужницата се появи с подноса. Затаила дъх, Ческа я изчака да сервира чая и да напусне стаята.

— Да не би да не си ги разбрал правилно, Бил?

— Не, мила. Ървин ми се обади в петък. Те... — Агентът направи кратка пауза. — Новият шеф на студиото е порядъчен женен мъж и иска звездите му да служат за пример.

— Аз... — Тя поклати глава и се изсмя горчиво. — Значи, искаш да ми кажеш, че макар и героините от „Петролните барони“ да скачат в леглото с първия срещнат, да имат извънбрачни деца, проблеми с наркотиците и перверзни съпрузи, артистките трябва да живеят като светици? Господи, какво двуличие!

— Зная, зная — опита се да я успокои Бил. — Но в следващите серии тези неща ще се изчистят. Всичко, за което спомена, ще се изхвърли.

— Което ще означава понижен рейтинг — възрази Ческа. — Защо според тях цяла Америка следи редовно филма?

— Съгласен съм. Съжалявам, но аз многократно те предупреждавах, че...

— ... че глупаците от студиото не обичат суперзвездите им да посещават нощните барове, да пият, да танцуват и въобще да имат личен живот — гневно го прекъсна Ческа.

— Не е точно така. През последните няколко месеца ти непрекъснато закъсняваше за снимките, забравяше репликите си и...

— Точно тогава се развеждах, по дяволите! — Ческа запрати една възглавница на пода.

Тя се загледа през прозореца. Познатите стари чувства, които се бе надявала, че е забравила завинаги, отново напиреха към повърхността. Преглътна с усилие и погледна Бил.

— А какво ще стане с Джиджи, след като...

— Автомобилна катастрофа.

— Разбирам.

Отново настъпи мълчание и Ческа опита да се овладее.

— Значи това е — каза тя. — За мен всичко свърши на тридесет и четири години.

— Не мисля така — възрази Бил. — От студиото казаха, че смятат да съобщят, че ти сама си решила да напуснеш сериала, за да порботиш върху някои нови възможности. Няма причина да не се заемеш с нещо друго. Аз вече имам няколко идеи. — Бил говореше с увереност, каквато вътрешно съвсем не изпитваше. Лошите новини се разпространяваха мълниеносно в Холивуд.

— Да не би да очакваш от мен да приема всичко, без да се боря? — извика Ческа.

— Миличка, нищо не можем да направим.

— Бих могла да се обърна към пресата и да разглася на всички какво проклето копеле е Ървин! Той никога не ме е харесвал, Бил. Още от онзи момент, когато ми се нахвърли и аз го сригах в топките. Ако почитателите ми разберат, че Джиджи е изхвърлена от сценария, ще се надигне страхотен вой!

Бил въздъхна. И друг път бе ставал свидетел на подобни сцени — звезди, които се смятат за незаменими. А всъщност Джиджи щеше да бъде забравена веднага щом се появеше нов интересен образ. Освен това Ческа имаше труден характер.

— Виж, мила. Струва ми се, че да се вдига шум около тази работа не би било добре за никого. Най-малко за теб и кариерата ти. Ако искаш да имаш бъдеще в този град, ще трябва да се примириш.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва. Имам предвид, че рейтингът ни все още е много висок и Джиджи е една от най-популярните героини. Защо?

— Вече ти изтъкнах причините. Виж, разбирам как се чувстваш, но трябва да преодолеем това и да погледнем към бъдещето. Нищо друго не бихме могли да направим.

Ческа го изгледа гневно.

— Имаш предвид, че не би искал аз да направя нещо, с което да навредя на топлите ти отношения със студиото.

— Не си справедлива, Ческа. Знаеш, че винаги съм правил само най-доброто за теб.

— Ако това е най-доброто, на което си способен, значи е крайно време за промяна. Уволнен си, Бил. Моля те, върви си.

— Хайде, Ческа, не искаш да кажеш това. Ще уредим този проблем заедно и ще потърсим нещо по-добро.

— Я не ме баламосвай, Бил! Тия ги разправяй на някоя будала, а не на мен, изхвърлената звезда с отвратителна репутация.

— Ческа, не говори глупости!

— Нямаме какво повече да си кажем. — Тя се изправи. — Оттук нататък ще общуваме само чрез адвоката ми. Изпращай му всички чекове. Сбогом, Бил!

Агентът се загледа в изкривеното ѝ от гняв лице. Когато преди седемнадесет години за първи път бе влязла в офиса му, той си бе помислил, че тя е най-красивата жена, която някога бе виждал. Годишите само бяха подсилили чара ѝ, но под блестящата повърхност се криеше злост. Постоянната мисъл, че другите имат лошо мнение за нея и непрекъснато я използват, граничеше с параноя. Бил разбираше, че това е краят на техните взаимоотношения, но не съжаляваше.

— Добре, Ческа, щом така искаш — въздъхна той.

— Точно това искам.

— Обади ми се, ако промениш решението си.

— Едва ли, Бил. Сбогом.

— Е, успех. — Той кимна за довиждане и си тръгна.

Ческа изчака да чуе хлопването на входната врата. После се хвърли на пода и се разрида.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Два месеца по-късно Ческа се прибра вкъщи след последния си снимачен ден в студиото. На раздяла бе почерпила екипа с шампанско и сладки и бе изслушала пожеланията им за успех и уверенията, че много ще им липсва. Стискайки зъби, тя се бе преструвала усмихнато, че напуска сериала по свое желание, тъй като знаеше, че това е единственият начин да запази гордостта и достойнството си. Но дълбоко у себе си беше сигурна, че всички знаят за уволнението ѝ.

Когато я запитаха за бъдещите ѝ планове, тя махна небрежно с ръка и отговори, че преди да се заеме с нещо сериозно, смята да направи едно пътешествие из Европа. А истината бе, че нямаше никакви планове.

Беше позвънила на един от най-известните агенти, Уилям Морис, за да му каже, че би желала да я представя, като му предлага за услугата двадесет процента от хонорарите си. Секретарката прие съобщението, но той така и не я потърси.

Ческа нареди на прислужницата си да ѝ донесе водка с тоник и потъна в едно кресло във всекидневната. Запита се дали не бе направила ужасна грешка, като бе прогонила Бил. Дали да не му се обади? Дали да не го помоли да забрави гневното ѝ избухване и да се огледа наоколо за някоя подходяща роля? Не. Гордостта ѝ беше вече достатъчно накърнена. Единственото, което ѝ оставаше, бе да се обади на някой посредствен агент, който щеше да се зарадва да добави името ѝ в списъка на клиентите си. Дали това щеше да се окаже добър вариант? Сигурно.

— По дяволите! — Тя притисна с ръце слепоочията си. Ужасното главоболие отново я измъчваше.

Прислужницата ѝ донесе питието и тя отпи голяма глътка, без да се интересува дали това ще засили главоболието ѝ. Съществуваше още и финансовият ѝ проблем. Тя беше разорена. Не, положението беше дори по-лошо. Някога бе притежавала стотици хиляди долари. А ето че вчера, когато бе отишла да си купи рокля в „Сакс“, отказаха да приемат кредитната ѝ карта. След направената проверка се бе оказало, че е

надхвърлила лимита си. Ческа бе написала чек и бе напуснала магазина унижена, с пламнало лице. След като се прибра, тя позвъни на адвокатата си и нареди да ѝ изпрати следващия чек от Бил лично, а не в банката. Ставаше въпрос за двадесет хиляди долара, които щяха да ѝ стигнат за няколко седмици, ако ги харчеше разумно.

Ческа изстена отчаяно. Беше работила упорито още от четиригодишна възраст, но до какво я бе довело това? Имаше къща, която скоро трябваше да продаде, и купища красиви тоалети, които вече нямаше къде да носи. Приятелите ѝ, които толкова се радваха на гостоприемството ѝ, сега я отбягваха. И тя знаеше защо — вече беше поела надолу. А в техния живот нямаше място за неудачници. Те биха могли да повлекат и тях.

Същата нощ Ческа се напи и на сутринта се събуди на дивана, напълно облечена.

Следващата седмица се оказа още по-ужасна.

Отказа се от услугите на масажистката и фризьора. Уволни прислужницата и охраната си, защото не можеше да си позволи да им плаща. Ноктите ѝ изгубиха елегантната си форма, косата ѝ се спускаше безредно по раменете и тя просто престана да се преоблича сутрин.

Финансовият проблем и скуката бяха сами по себе си ужасни, но далеч по-страшни бяха онези стари, познати и отдавна потискани чувства, които се надигаха отново. Кошмарът я спохождаше все по-често и я караше да се събужда потна и трепереща.

И тогава се върна гласът, онзи глас, който я беше накарал да извърши ужасни неща. Не го беше чувала откакто бе напуснала Англия преди седемнадесет години. Но сега той не беше сам. Гласовете бяха няколко и не ѝ говореха за други хора, а за самата нея.

Ти си неудачница, нали, Ческа?... Глупава, бездарна кучка... Никога повече няма да се върнеш на работа... Вече никой не те иска, никой не те обича... Всичко свърши... всичко свърши...

Ческа обикаляше от стая в стая, опитвайки се да избяга от гласовете, но те я следваха, не ѝ позволяваха да отдъхне дори за миг. Тя удряше главата си с юмруци, крещеше високо, за да ги заглуши, но... нищо не можеше да ги спре.

Съвсем отчаяна, тя се обади на лекаря си за успокоителни, но те не ѝ донесоха никакво облекчение.

Ческа разбра, че отново полудява, че здравият разум, в който се бе вкопчила през последните години, я напуска. Имаше нужда от помощ, но не знаеше към кого да се обърне. Ако споделеше проблема си със своя лекар, той щеше да я затвори в някоя клиника, както бяха сторили някога.

След две седмици, прекарани в ада, една сутрин тя погледна в огледалото и не видя отражението си.

— *Не! Не! Моля ви!...*

Ческа се строполи на пода. Отново беше станала невидима. Може би вече бе умряла, както понякога ставаше в сънищата ѝ. Беше ли това действителност? Вече не можеше да разбере. Главата ѝ се пръскаше от болка, а гласовете вътре крещяха и ѝ се присмиваха.

Тя се втурна обезумяла из къщата и покри всички огледала. След това отново се отпусна на пода и се опита да овладее дишането си.

Когато ужасният ден премина в ужасна нощ, Ческа разбра, че не би могла да издържи повече. Гласовете бяха прави, като ѝ казваха, че за нея няма бъдеще.

— Няма ли кой да ми помогне?... — изстена тя.

Няма кой да ти помогне, Ческа... Няма кой... Никой не те иска, никой не те обича...

— Престанете! Стига! Стига! — Ческа заудря ритмично главата си в стената, но тормозът продължи.

След малко тя се изправи. Знаеше, че няма избор. Можеше да намери спокойствие само по един-единствен начин.

Погледът ѝ не се откъсваше от опаковката с успокоителни. Запита се колко трябва да вземе, за да е сигурна в резултата. С треперещи ръце ги изсипа върху масата.

Внезапно се изсмя силно. Сега вече щеше да ги спре. Беше толкова лесно, толкова лесно...

Сложи една капсула в устата си.

Звънецът на входната врата иззвъня. Тя закри ушите си с ръце.

— Стига! Стига! Престанете!

Но звънът настойчиво се повтори. Ческа успя да се довлече до вратата и се отпусна на колене пред нея.

— Вървете си! Вървете си! Моля ви!

— Ческа? Ческа, аз съм, Тафи!

— Тафи? Това е невъзможно. Той живее в Англия. Това са гласовете. Те се опитват да ме измамат!

— Ческа, моля те, отвори. Искам да те видя.

Тя погледна през стъклото на вратата и забеляза някаква едра фигура. Загледа се в лицето и отстъпи крачка назад. Доста поостарял и понатежал, с вече посребрени коси, но това наистина беше той.

— Добре, добре. — Ческа изключи алармената система и отвори вратата.

Щом влезе, Тафи направи усилие да прикрие изненадата си. Тя изглеждаше съвсем различно от момичето, което бе видял за последен път преди седемнадесет години. Косата ѝ беше мазна и несресана, а очите ѝ, оградени с тъмни кръгове, го гледаха със стъклен поглед. По средата на челото ѝ имаше голяма подутина. Дрехите висяха безформено на раменете ѝ, а красивите някога крака приличаха на клечки.

— Ческа, толкова се радвам да те видя. — Той се наведе да я целуне и усети неприятната миризма на немото тяло.

— О, Тафи, Тафи... Аз... — Сините очи го гледаха тревожно, после се напълниха със сълзи.

Тафи протегна ръка, за да я прегърне, но при лекия допир тя изпищя.

— Трябва да извикам лекар! — Той се изправи, но ръката ѝ го сграбчи за крака.

— Не! Аз... ще се оправя.

— Ческа, погледни се само! Ти съвсем не си добре.

Тя скочи, втурна се във всекидневната и се хвърли на дивана.

— Моля те, ела да ме прегърнеш. Прегърни ме, чичо Тафи.

Тафи забеляза, че истерията изчезва от погледа ѝ. Седна до нея и тя веднага скри лице в скута му. Остана така известно време, после се надигна и се взря в лицето му.

— Истински ли си?

— Надявам се — засмя се той. — Защо питаш?

— О, защото през последните седмици си въобразявах толкова много неща. Хора... различни места... — Върху устните ѝ се появи усмивка. — Щом си истински, много се радвам, че си тук.

След тези думи Ческа затвори очи и заспа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Тафи внимателно положи главата на Ческа върху една възглавница и в този момент забеляза разпилените върху масата успокоителни. Отнесе ги в кухнята и ги изхвърли в канала. Нямахше никакво съмнение какво бе имала намерение да направи и той благодари на бога, че се бе отбил да я види. Беше тръгнал да посети стар приятел, който живееше малко по-нагоре на хълма. През последните години често бе минавал покрай дома ѝ, но никога не беше спирал. Нека злото спи под камък, убеждаваше го майка му.

Но този път бе решил да спре и сам да ѝ съобщи хубавата новина, преди тя да я прочете във вестниците.

Тафи си направи чай и седна до масата. Нямахше представа какво бе подтикнало Ческа към самоубийство. Беше смятал, че нещата при нея вървят добре.

Но вече не беше толкова близо до клюките в шоубизнеса както някога. През последните месеци бе разрешил проявите си и само от време на време участваше в някое представление в „Паладиум“ или в телевизионно предаване като гост. Мнозина от неговите приятели комедианти бяха починали млади, смазани от огромното усилие непрекъснато да разсмиват публиката. Да живееш на ръба на нервния срив беше възможно на младини, но не и в есента на живота. А и през изминалата година животът му се бе преобърнал изцяло. Мислите му бяха заети с по-важни неща.

Тафи беше в Холивуд от няколко месеца, за да изпее своята лебедова песен — един филм, от който се очакваше да стане добър финал на кариерата му. Снимките бяха приключили предния ден и не смяташе да продължава. Жената, към чиято агенция се бе обърнал, след като бе напуснал Леон, му позвъни с ново предложение, но той вече бе взел окончателното си решение. Беше на шестдесет и една години и имаше намерение да изживее остатъка от живота си с жената, която обичаше. Двамата бяха начертали бъдещите си планове и той се чувстваше отново като младеж.

Мисълта за нея го накара да се усмихне. Беше се влюбил още при първата им среща по време на една вечеря със стар приятел от Оксфорд. Тъй като беше ерген, обикновено на подобни приеми го настаняваха до свободна жена, която в повечето случаи изобщо не успяваше да го заинтригува. Но Виктория, или Тор, както тя предпочиташе да я наричат, беше нещо съвсем различно. Тогава той реши, че тя е в средата на четиридесетте, но по-късно разбра, че е прехвърлила петдесет. Не можеше да си обясни защо бе останала сама. По-късно Тор му каза, че съпругът ѝ починал преди десет години, но тя не изпитвала необходимост да се омъжи повторно. Беше специализирала древна китайска история в Оксфорд и бе отдала живота си на науката.

Тафи се бе прибрал у дома с мисълта, че такава възпитана и добре образована жена едва ли би проявила интерес към комедиант като него. Наистина той също имаше добро образование, но цял живот се бе движил в съвсем различна среда.

Все пак, седмица след първата им среща, той получи покана да присъства на един рецитал в Оксфорд. Тафи пристигна доста нервен и си нае стая в хотела, чудейки се как ли ще се чувства сред интеллигентните приятели на Тор. Но вечерта се оказа изключително приятна.

По-късно, по време на вечеря, Тор го порица заради свенливостта му.

— Вие различате хората, Тафи. Това е дарба точно както и талантът да напишеш труд за Едип. Чудесно е да накараш публиката да се смее и да се почувства щастлива поне за малко. Освен това вие също сте учили в Оксфорд и добре си подхождахте с приятелите ми.

Бяха му необходими цели два месеца, докато събере кураж да попита Тор дали не би останала за почивните дни. Беше я завел в Марчмънт, където Ел Джи веднага се бе влюбила в нея.

С течение на времето Тафи започна да открива у себе си неща, забравени още в младостта му — любовта към музиката и изкуството, насладата от разходките сред природата, книгите, които и двамата четяха, а после обсъждаха на бутилка вино.

Първия път, когато правиха любов, тя го увери в чувствата си и му каза, че иска винаги да бъде с него. В онзи момент, след като години наред бе скърбил по мъртвата си любима, той бе намерил щастието.

Двамата извличаха най-доброто един от друг. Неговият весел нрав разведряваше сериозната Тор, а нейният интелект го подтикваше към задълбочени размисли.

Тафи разбра, че в никакъв случай не би желал да я изгуби. Малко след посещениято им в Марчмънт той ѝ предложи да се омъжи за него и тя прие. Тор реши да вземе едногодишен отпуск и да заминат на продължително пътешествие, за да посетят далечни места, които и двамата искаха да видят. Щяха да започнат от Венеция. След това имаха намерение да стигнат със самолет до Делхи, а оттам до Катманду. Тъй като Тор обичаше туризма, искаше да прекарат две седмици в Хималаите, после в Тибет и оттам да потеглят към Китай по пътя на Марко Поло.

И така, струваше му се, че вместо да върви към края си, животът му едва сега започва.

През изминалия месец тя му бе липсвала много. Докато вървяха снимките в Лос Анджелис, Тор бе останала в Англия, за да уреди последните подробности по пътуването им. Само след три седмици щяха да се оженят и никога повече нямаше да се разделят.

Тафи въздъхна и изля утайката от чая си в мивката. Бе имал намерение да прекара приятна вечер с приятеля си Ал, отдавайки се на спомени и обсъждайки планове за бъдещето, а ето че се бе забъркал в ситуация, от която едва ли щеше да се измъкне скоро.

Замисли се за душевното състояние на Ческа и се опита да сравни неподвижното тяло на дивана с красивата жена, която изпълняваше ролята на Джиджи. Мислите му го отведоха назад в миналото, в годината, когато Грета беше загинала.

Тафи се намръщи. Как Ческа бе успяла да си извоюва успеха и славата, на които се радваше, щом все още имаше психически проблеми? Поклати глава. Не, най-вероятно съвсем наскоро се бе случило нещо, което я бе довело до мисълта за самоубийство. Зачуди се как да открие причината за тази катастрофа.

Той отиде до телефона и надникна в тефтерчето, изписано с разкривения, ученически почерк на Ческа. Третият номер беше на агента ѝ Бил Бринкли. Може би той знаеше какво е станало.

Набра номера и помоли секретарката да го свърже.

— Бил, обажда се Тафи Марчмънт. Струва ми се, че сме се срещали на един-два приема.

— Да, спомням си. Как сте?

— Благодаря, добре съм.

— Какво мога да направя за вас? Да не би да си търсите нов агент? Ще бъда щастлив да ви предложа услугите си.

— Не, но ви благодаря все пак. Вчера приключих последния си филм. Вече се оттеглих съвсем официално.

— Така ли! — засмя се Бил. — Чудя се колко ще продължи това.

— Завинаги, ако зависи от мен. След три седмици се женя.

— Поздравявам ви. Но след като не мога да ви представявам, как бих могъл да ви услужа?

— Виждали ли сте Ческа напоследък? Както знаете, тя е моя племенница — започна предпазливо Тафи.

— В интерес на истината, не съм. Преди около два месеца тя ме уволни и ми даде да разбере, че не желае повече да ѝ бъде агент.

— Нали нямате нищо против да ми кажете защо се стигна дотам?

— Тъй като от студиото не подновиха договора ѝ за сериала „Петролните барони“, тя хвърли вината за това върху мен.

— Е, ние, артистите, винаги обвиняваме за неуспехите си агентите, Бил. Кой се грижи за интересите ѝ сега?

— Нямам представа. Струва ми се, че имаше намерение да замине за Европа, преди да реши с какво да се захване.

— Разбирам. Бихте ли ми казали защо не подновиха договора ѝ? Обещавам, че няма да задавам повече въпроси.

— Ами... — Бил направи кратка пауза. — Добре де, тъй като сте ѝ роднина, ще ви кажа. Стана много трудно да се справят с нея. Тя непрекъснато поставяше условия, закъсняваше и във вестниците постоянно се появяваха нейни снимки с неподходящи мъже. Според мен сама си е виновна за всичко, но ако решите да поговорите с нея, не ѝ споменавайте, че аз съм ви казал.

— Разбира се. Е, беше ми приятно да си поговорим, Бил. Благодаря ви, че бяхте откровен.

— Няма за какво. Поздравете от мен бъдещата си съпруга и ако видите Ческа, предайте ѝ най-добрите ми пожелания. Тя съвсем не е светица, но е една от първите ми клиентки.

— Ще ѝ предам, Бил. Всичко добро.

Тафи затвори телефона и се върна във всекидневната, дълбоко замислен. Ческа все още спеше. Въздъхна тежко. Да играе ролята на

милосърдна сестра, беше последното, което би искал, идвайки в Лос Анджелис, но не можеше да я остави съвсем сама в това състояние.

Помисли си за Грета.

Не, наистина не би могъл. Съдбата го беше изпратила тук и той бе длъжен да помогне с каквото може.

Позвъни на Ал, за да отложи срещата, след което слезе до колата, за да вземе куфарите си. Докато се настаняваше в една от свободните стаи, се запита защо съдбата го връщаше в миналото, когато така страстно копнееше да погледне към бъдещето.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Пренебрегвайки протестите на Ческа, Тафи позвъни на лекаря ѝ и го помоли да дойде, за да я прегледа. Въпреки че тя изглеждаше спокойна след продължителния сън, той искаше да се консултира с професионалист.

Когато докторът пристигна, Тафи го въведе във всекидневната, очаквайки да намери Ческа там, където я бе оставил. Но нея я нямаше. Изкачи стъпалата, почука на вратата на спалнята ѝ и натисна дръжката, но тя бе заключена.

— Ческа, отвори ми. Трябва да те прегледат.

— Не! Чувствам се добре. Кажи му да се маха!

Увещанията му не дадоха никакъв резултат. Най-после Тафи се върна при лекаря и му съобщи, че няма да може да я види.

— Е, нищо не можем да направим, нали? — сви рамене докторът. — Обадете ми се, ако състоянието ѝ се влоши. Ще ви оставя няколко таблетки, които ще я поуспокоят. Междувременно се опитайте да я накарате да хапне нещо и да спи колкото може повече.

Около час по-късно Ческа се появи във всекидневната.

— Всичко е наред. Той си отиде — каза спокойно Тафи и угаси телевизора. — Какво, за бога, става тук?

Ческа се отпусна на дивана.

— Мразя лекарите. Изобщо им нямам доверие. Ако направиш това още веднъж, кълна се, ще се самоубия!

— Добре, няма. Обещавам.

— Докато бях бременна, те насила ме държаха в онази лудница. Няма да позволя отново да ми сторят това!

— Няма, Ческа. Тогава го направихме за твое добро. След смъртта на майка ти беше изпаднала в шок.

Ческа се загледа в далечината, сякаш се вслушваше в нещо.

— И така, обещавам, че няма да има повече доктори, но само при условие, че се нахраниш. Ческа?

— Ъъъ... моля? — Тя отново го погледна с празен, стъклен поглед.

— Казах, че трябва да започнеш да се храниш и да се грижиш за себе си. Мога да ти бъда полезен само ако първо си помогнеш сама. Сигурен съм, че тогава съвсем скоро отново ще станеш нормална.

Тя кимна бавно.

— Да, сигурно. — Протегна ръце към него. — О, Тафи, толкова се радвам, че си тук. Няма да ме изоставиш, нали?

— Не, ако се държиш добре — отвърна той и я прегърна.

Ческа се сгуши в него както някога, когато беше малко момиченце.

— Ще бъда добра, обещавам.

Следващите четиридесет и осем часа бяха тежки за Тафи. Ческа час по час се появяваше в спалнята му, разтреперана от поредния кошмар. Той я прегръщаше и се опитваше да я успокои.

— Господи, Тафи! Те ме уволниха! Мен, Ческа Хамънд, суперзвездата! Всичко свърши. За мен вече няма бъдеще.

— Хайде, не бъди глупава. Има стотици актьори, които изоставят едно шоу и се залавят с успех за друго. Все нещо ще излезе, сигурен съм.

— Но това трябва да стане веднага! Аз нямам нищо. Останах без пукната пара. Затънала съм до гуша в дългове, а и банката съвсем скоро ще ми отнеме къщата, защото не мога да им върна заема.

— Но какво стана с всичките пари, които майка ти беше инвестирала? Доколкото си спомням, те съвсем не бяха малко — изуми се Тафи.

— Така беше, но похарчих всичко. Онова, което не успях да пропиляя, ми взе бившият ми съпруг. Не остана нищо, нищо. О, Тафи, животът ми е такава каша!

— Хайде, ела да ме прегърнеш. Нали сега съм тук? Аз ще ти помогна да се справиш.

— Но защо ще ми помагаш, след като аз ви лъгах години наред?
— изплака тя.

— Защото това не ми пречи да продължавам да те обичам и да се грижа за теб. Ти израсна пред очите ми и за мен винаги ще бъдеш детето, което никога няма да имам. А семействата винаги се сплотяват, когато ги сполети беда.

Ческа го погледна и по страните ѝ се затъркаляха сълзи.

— Да. А ти за мен винаги си бил бащата, когото никога не съм имала.

Тя се надигна, целуна го и затвори очи.

Състоянието на Ческа се подобряваше с всеки изминал ден. С помощта на таблетките тя започна да спи нощем и скоро руменината се завърна по страните ѝ. Тафи успя да я накара да се храни редовно и сутрин да обръща повече внимание на тоалета си. Но все още имаше моменти, в които той ѝ говореше, а тя сякаш се рееше в някакъв свой, далечен свят. И изобщо не споменаваха за Марчмънт и за Алекс. Възприемайки поведението ѝ, той също не повдигаше въпроса.

На шестия ден Тафи реши, че е крайно време да уведоми Тор къде се намира. Тя щеше да го очаква утре, но за него беше съвсем ясно, че не би могъл да остави Ческа сама. Позвъни в дома ѝ в Оксфорд и накратко ѝ обясни положението.

— Но ще се върнеш навреме за венчавката, нали? — запита тя притеснено.

— Разбира се, глупачето ми! — разсмя се той. — Нищо на света не би могло да ме спре. Но ти разбираш защо не бих могъл да изоставя Ческа сега, нали? Тя си няма никой друг.

— Да, мили. Но след като тя не иска да се консултира с лекар, ти сигурен ли си, че знаеш какво да правиш?

— Просто съм оставил нещата да се оправят от само себе си. Мисля, че е по-добре, но се страхувам да я оставя сама. Моля те, не споменавай за това на Ел Джи.

От другата страна на жицата последва продължителна пауза.

— Добре — каза най-сетне Тор. — Но мразя да лъжа.

— Знаеш какво е отношението на мама към Ческа, а след операцията не бих искал да я разстройвам.

— Разбирам. Грижи се за себе си. Обичам те.

— И аз те обичам. Дочуване, мила. — Той изпрати една въздушна целувка и затвори слушалката. Когато се обърна, видя пред себе си Ческа, скръстила ръце пред гърдите си. Запита се какво бе чула от току-що проведенния разговор.

— Коя беше тази?

Тафи си пое дълбоко въздух.

— Тази, скъпа Ческа, беше годеницата ми Виктория. След две седмици ще се венчаем в Марчмънт.

Той напрегнато очакваше реакцията ѝ и въздъхна с облекчение, когато видя как устните ѝ се разтягат в широка усмивка.

— О, чичо Тафи! Та това е чудесно!

— Радвам се, че си доволна, Ческа. Виктория е чудесна жена и зная, че ще прозвучи глупаво, но аз съм най-щастливият човек на света!

— Това трябва да се отпразнува! Струва ми се, че имам бутилка шампанско. — Ческа отвори барчето и измъкна виното. — Трябваше да ми кажеш по-рано. Това е най-добрата новина, която чувам от много време насам. Хайде, отвори го. Ще отида за чаши.

Двамата отпиха и седнаха на дивана.

— Искам да ми разкажеш всичко за нея, от самото начало.

Тафи ѝ разказа цялата история, трогнат от искрената ѝ радост.

— Е, крайно време беше. И наистина ли ще посетите всички тези прекрасни места? Колко вълнуващо! Казваш, че сватбата ще бъде в Марчмънт. Кой са шаферките? И кого си поканил? — засипваше го с въпроси тя.

— Ами малкият племенник на Тор ще бъде шафер, а Алекс — шаферката... — Тафи съобрази какво бе казал и бързо замълча.

— Моята дъщеря Алекс. — Ческа произнесе думите така, сякаш за да припомни този факт на самата себе си. — Как е тя?...

— Много добре. Умна, красива и...

— Прилича ли на мен? — прекъсна го тя.

— Да, струва ми се. Косата ѝ е същия цвят, но я носи късо подстригана, доста по-висока е от теб и е коренно различна по характер.

— И слава богу.

— Моля?

— Нищо. Разкажи ми нещо за нея. Например какво харесва, какви са амбициите ѝ. Исква ли да стане актриса?

— Не — изсмя се той. — Както ти казах, тя е твърде различна от теб. Исква да стане ветеринар. Много добре се оправя с животните.

— Разбирам. А тя... Тя знае ли за мен?

— Да, Ческа. Ел Джи реши, че трябва да ѝ кажем истината. Алекс редовно следи „Петролните барони“.

Ческа потрепери.

— А Ел Джи? Предполагам, че ме мрази.

— Не, не те мрази. Но и за двама ни е трудно да си обясним защо ни излъга и замина за Америка, изоставяйки детето си.

— Не разбираш ли, че тогава нямах друг избор? Знаех, че ако ви кажа, няма да ме пуснете. А трябваше да започна всичко отначало, да поема контрола върху живота си!

— Аз те разбирам, но на Ел Джи ѝ беше много трудно през всичките тези години. Тя стана като родна майка за Алекс и винаги се е страхувала, че един ден ти ще поискаш дъщеря си. Мама обича Алекс като свое дете. Онова, което изпитва, не е свързано с теб, а с Алекс.

Ческа въздъхна тежко.

— Обърках целия си живот, нали? Кариерата ми рухна, нямам никакви роднини и никога не съм била майка на собствената си дъщеря.

— Ческа, ти си само на тридесет и четири години. Много хора започват пътя си нагоре именно на тази възраст. Говориш така, сякаш си стара колкото мен.

— Във всеки случай се чувствам стара колкото теб. От всичките си тридесет и четири години тридесет съм прекарала в непрекъснатата работа.

— Знам и ми се иска да не бях насърчил това навремето.

— Е, изглежда, така ми било писано. Може ли да те питам нещо?

— Разбира се.

— Смяташ ли... смяташ ли, че... че съм нормална?

— Зависи какво имаш предвид под „нормална“.

— Добре, казано по друг начин, аз луда ли съм?

— Ти водеше доста напрегнат живот, Ческа. Беше лишена от детство и колкото и да те обичаше майка ти, тя непрекъснато те тикаше напред, което беше голяма грешка. Нормално е при цялото това напрежение да се появят някои отклонения. Но ако се тревожиш, винаги би могла да се консултираш със специалист.

— В никакъв случай! — поклати глава Ческа. — Никога повече! Лекарите не могат да помогнат, те просто се месят в неща, които не ги

засягат. Проблемът, Тафи, е в това, че понякога чувам гласове. Виждаш ли, те ме карат да правя неща, каквито аз...

— Кога чуваш гласовете, Ческа?

— Когато съм ядосана или потисната, или... Не искам да говоря повече за това. И моля те, не казвай на никого! — помоли го тя.

— Няма. Но все пак ми се струва, че трябва да поговориш с някого. Може да става въпрос за нещо съвсем просто, като например необходимост от пълна почивка. — Тафи говореше с увереност каквато съвсем не изпитваше. — Кога за последен път ги чу?

— Не ги бях чувала години наред, но изведнъж... аз... Не мога да говоря повече за това! Моля те! — Тя почти изкрещя последните думи.

— Добре, миличка, добре — започна да я успокоява той.

— Тафи, сега разбираш ли защо изоставих Алекс? Тогава нямаше да мога да се справя. Помислих си, че ще ѝ бъде много по-добре в Марчмънт.

— Да, разбирам.

— А за баща ѝ... Тя знае ли кой е?

— Не. Решихме, че ако някой трябва да ѝ каже, това си ти.

— По-добре никога да не узнава нищо за оня задник! — Очите ѝ блеснаха гневно. — Няма да ѝ кажа.

— Може би един ден тя ще поиска да разбере.

— Е, аз... — Погледът ѝ отново се зарея в далечината. — Не искам повече да говорим за това. Уморена съм и ми се спи. Имаш ли нещо против да си легна?

— Абсолютно нищо.

Ческа се изправи.

— Наистина много се радвам за теб, чичо Тафи. Не трябва да се притесняваш, че ще ме оставиш тук сама. Аз ще се оправя. Трябва да се върнеш при годеницата си. Лека нощ. — Тя му се усмихна и напусна стаята.

Тафи се замисли върху разговора им. Гласове, които я карат да прави неща...

Легна си след половин час и прекара една неспокойна нощ. Ческа имаше нужда от помощ, но той не можеше да ѝ я окаже.

На сутринта Ческа го събуди с поднос със закуска.

— Заповядай. Истинска английска закуска.

Тафи се попривдигна, разтърка очи и се загледа учудено в младата жена. Беше облечена в красива блуза и панталони, а гримът и прическата ѝ бяха безупречни. Очите ѝ блестяха жизнерадостно и я правеха съвсем различна.

— Хей, Ческа, изглеждаш великолепно!

— Благодаря ти — отвърна тя и леко поруменя. — В интерес на истината, чувствам се чудесно. След снощния ни разговор доста ми олекна. — Седна на леглото и се загледа в ръцете си. — Бях същинска глупачка. Тази сутрин се събудих, отидох да поплувам в басейна и реших, че е крайно време да се стегна.

— Ами това... това е, извинявай, че го казвам, невероятна трансформация и аз безрезервно я одобрявам.

— А какво ще кажеш да отидем двамата на обяд в „Айви“? От няколко седмици не съм си подавала носа навън.

— Чудесна идея, стига да ми остане място за обяда след тази обилна закуска.

— Сигурна съм, че ще се справиш. — Ческа стана. — Ще те чакам долу. Смятам да се обадя на Бил, агента ми, и да му се извиня, задето го уволних. Ще го помоля да ме приеме обратно.

— Това вече е моето момиче — усмихна се Тафи.

Тя излезе от стаята и той се отпусна с облекчение върху възглавницата. Може би Ческа беше права, че сега, след като беше разкрила страховете си, ще успее да се пребори с тях. Разбира се, беше още твърде рано да се каже, но като си припомни как снощи му се бе струвало невъзможно да я остави, сега съзираше някаква надежда.

В крайна сметка, сватбата му може би все пак щеше да се състои в уречения ден.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Всичко ли взе, чичо Тафи? — запита Ческа, когато той се появи долу, понесъл куфарите си.

— Да, струва ми се.

— Добре. Таксито чака.

Той остави куфарите на земята.

— А сега, мила, искам да ми обещаеш, че ще продължиш доброто си дело. Сигурна ли си, че ще се справиш? Винаги бих могъл да остана за още няколко дни, ако...

— Млъквай, чичо Тафи! — Тя сложи пръст върху устните му. — Разбира се, че ще се справя. Бил вече ми е уговорил пробни снимки. Ще бъда доста заета. Кой знае? Може би напускането ми от „Петролните барони“ ще се окаже най-доброто нещо, което съм правила. Не се притеснявай за мен.

— Ще се притеснявам, разбира се. Обещай ми, че най-после ще се съгласиш да се консултираш с терапевт. Той ще се грижи за теб. Освен това, Ческа, на масата във всекидневната има един чек за теб. Сигурно ще ти стигне за няколко месеца.

— О, благодаря ти. Ще ти се издължа веднага щом мога. А сега тръгвай, защото иначе ще закъснееш за полета.

Ческа го придружи до таксито. Преди да се разделят, тя силно го прегърна.

— Много ти благодаря за всичко.

— Не ставай глупава. Просто се грижи за себе си.

— Кълна ти се.

Тафи се качи в таксито и надникна през прозореца.

— Желая ти всичко хубаво на сватбата.

— Бих искал да те взема със себе си, но след операцията на мама аз...

— О, тук има доста неща, които трябва да свърша. Ще си мисля за теб.

— Довиждане, Ческа.

Тафи продължи да маха през прозореца, докато я изгуби от погледа си.

По време на пътуването към Англия Тафи не можеше да се отпусне.

Беше ли Ческа наистина достатъчно добре, за да я остави сама? Не трябваше ли да отложи сватбата си и да постои при нея още известно време? Без съмнение промяната у нея беше забележима. Жената, с която прекара последните няколко дни, беше уравновесена и щастлива.

Но тази промяна не стана ли прекалено бързо, за да е истинска?

Тафи се надяваше, че тя ще посещава редовно терапевта и скоро ще си намери работа. Искаше му се да разкаже на Ел Джи за състоянието, в което я беше намерил, и да я помоли периодично да ѝ се обажда. В крайна сметка, той щеше да пътува с Тор в продължение на цяла година и щеше да му бъде трудно да осъществява редовен контакт. Нали предприемаха това пътешествие, за да се откъснат от останалия свят?

Тафи знаеше, че не може да каже на Ел Джи. Това само щеше да я разстрои, а след тежката операция и напрежението от предстоящата сватба нямаше да бъде честно спрямо нея.

Беше благодарен, че Ческа не бе настояла да види Алекс. Намираще се на хиляди километри от Марчмънт, което беше доста успокоително.

Беше направил каквото можеше.

Сега идваше неговият ред да бъде щастлив.

Ческа наблюдаваше как таксито на Тафи се отдалечава едновременно с облекчение и тъга. Онази нощ, след като му бе казала как се чувства и му бе доверила за гласовете в главата си, тя бе отишла да си легне спокойна и облекчена. Но посред нощ гласовете я бяха разбудили и ѝ бяха казали, че бе допуснала Тафи твърде близо до себе си и ако продължи да го прави, отново ще започнат да я измъчват.

Беше се събудила обляна в пот. Гласовете бяха прави. Беше допуснала грешка, като му се бе доверила. Затова трябваше да го

накара да си замине. Беше ѝ коствало неимоверно усилие да заглушава гласовете, които я зовяха, но бе успяла и той най-сетне си бе тръгнал.

Сега само трябваше да изчака няколко дни, за да е сигурна, че Тафи се намира далеч зад границата.

Нейният живот все още не беше свършил. Гласовете ѝ казваха какво трябва да направи.

И Ческа знаеше къде точно ще отиде.

В Марчмънт, при дъщеря си.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Алекс дръпна завесите и се усмихна на потока слънчеви лъчи, който нахлу в стаята. Денят щеше да бъде хубав. Цялата къща вече се беше разбудила и тя чуваше забързани стъпки на долния етаж. Намръщи се при вида на официалната си рокля и пое към банята, за да се изкъпе.

Срещу нея по коридора се зададе Тор. Беше по хавлия, със завързана на главата кърпа и с цигара в ръка.

— Не е ли малко рано за това, Тор? — усмихна се Алекс. — Обикновено не пушиш преди закуска.

— Но и *обикновено* не се омъжвам, Алекс. Иска ми се Тафи да се бе съгласил да направим всичко тихо и да си спестим тази суетня.

— Съчувствам ти, но той каза, че твърде дълго е чакал този ден и иска всичко да бъде както трябва.

— Сигурно. Аз обаче съм много нервна. Прекалено съм стара, за да се правя на ослепителна булка.

— Не говори глупости, Тор. Възрастта няма никакво значение, щом двамата с Тафи се обичате. Но и аз съм малко неспокойна. Мисълта, че трябва да се покажа пред всички тези хора облечена като фея, ме хвърля в ужас. Дали и аз да не изпуша една цигара?

Тор се разсмя и я потупа по ръката.

— Ще изглеждаш много красива, честна дума. Ела после в стаята ми, за да изпием по чаша бренди за кураж.

— Дадено — кимна Алекс.

— Е, ще сляза долу, за да видя дали ще успея да хапна нещо за закуска. Ще се видим по-късно.

Алекс се загледа след Тор, после продължи към банята.

— Сигурно много я харесвам — измърмори момичето, — щом се съгласих заради нея да облека глупавата рокля. — Пъхна късо подстриганата си коса под струята и замислено започна да я сапунисва.

След двадесет минути Алекс беше вече в кухнята и приготвяше закуската на Ел Джи. Лицето на Мери бе по-червено от обикновено, а косата ѝ се спускаше на къдрици.

— Отпусни се — обърна се към нея Алекс. — Храната вече е готова. Сигурна съм, че Марта и Мегън ще се справят с всичко брилянтно.

— Предполагам — въздъхна Мери. — Просто ми се иска всичко да бъде идеално. Надявам се, че двете ми племенници няма да разлеят соса върху гостите, докато им сервират агнешкото.

— Разбира се, че няма! Хайде, изпий чаша чай и си почини поне за минута. — Алекс отмести един стол и сложи чаша чай на масата. — Аз ще отнеса подноса на Ел Джи.

Три часа по-късно Алекс стоеше пред огледалото, облечена в шаферската си рокля. Разглеждайки с интерес отражението си, тя установи, че съвсем не изглежда зле. Роклята беше ушита от светлосин шифон и стигаше до глезените ѝ. Тор твърдеше, че цветът много подходда на очите ѝ, които в момента бяха зачервени, защото току-що бе сложила контактните си лещи. Взе в ръце обувките и нежния букет от свежи цветя, прекоси коридора и почука на вратата на Тор.

— Влез, стига да не се казваш Тафи.

— Не, аз съм. — Алекс влезе и веднага затаи дъх, поразена. — Тор, о, изглеждаш възхитително! — възкликна тя възторжено. Младоженката бе облечена в тясна рокля от кремав сатен, която стигаше до глезените ѝ и подчертаваше стройната ѝ фигура. Към нея имаше подходящо болеро и шапка от същия плат с мрежест воал. — Чувствам се като грозната сестра в сравнение с теб.

— Я стига с тези глупости! Не зная защо през цялото време се подценяваш. Ти имаш красиво тяло, прекрасна руса коса и невероятно сини очи. Жалко, че не носиш контактните лещи по-често.

— Много са неудобни — обясни Алекс, приближи се до Тор и ѝ подаде украсена с цветя шаферска коронка. — Би ли ми помогнала да си я сложа.

Колкото и да се опитваха, украсението постоянно се накланяше наляво.

— Всъщност, поставено така, под ъгъл, е по-красиво. Не мислиш ли? — усмихна се Алекс на Тор, която ѝ подаде чаша бренди. — О, благодаря ти. Наздраве!

— Така е по-добре — заяви Тор, след като изпиха питието на екс.
— А сега ми позволи да те пооправя малко.

След около двадесетина минути Алекс изумено се взираше в отражението си в огледалото. Беше позволила на Виктория да сложи малко спирала на дългите ѝ мигли, руж върху скулите и червило.

— Уоу! Това аз ли съм? — Приблужи лице към огледалото и започна внимателно да разглежда чертите си.

— Да, миличка, ти си. И отсега нататък не искам да слушам повече приказки за грозното патенце. Няма нищо лошо да подчертаеш онова, което ти е дадено от природата.

— Не ми е приятна мисълта за всички онези животни, които се използват за изпробване на козметичните препарати само заради суетата на жените — обясни Алекс, без да откъсва поглед от огледалото. — Изглеждам като... като...

— Да, мила, изглеждаш като майка си, известна като една от най-красивите жени в света. Ще тръгваме ли?

— Хайде — усмихна се момичето.

Двете се уловиха за ръце и излязоха от стаята.

Противно на очакванията си, Алекс хареса службата в църквата. Ужасяващият момент — преминаването по пътеката към олтара — беше отминал, тя не се беше спънала и сега седеше до Ел Джи и гледаше как Тафи и Виктория се обричат един на друг. Контактните ѝ лещи се овлажниха от сълзите, бликнали, когато Тафи сложи на пръста на Тор златната венчална халка. Алекс беше уверена, че на света няма други двама души, които толкова много да си подхождат.

Като ги наблюдаваше как се връщат обратно по пътеката, се зачуди какво ли означава да се влюбиш.

Докато позираше за сватбените снимки пред църквата, тя изобщо не подозираше, че всяко нейно движение се следи.

Един млад мъж, рус и доста висок, се наведе към баща си.

— Имаш ли представа кое е онова момиче в синята рокля?

— Струва ми се, че е някаква роднина на Тафи. Напомня ми на някого, но не мога да се сетя на кого.

След като приключиха със снимките, всички се отправиха към масите, разположени на ливадата. Аперитивът бе последван от обяд,

който, за радост на Мери, мина съвсем гладко.

— Мери извърши истински подвиг — обърна се Алекс към Ел Джи.

— Да, наистина свърши чудесна работа.

— Да не си уморена?

— Не, разбира се! Престани да се суетиш около мен! Чувствам се прекрасно.

Последваха тостове, а няколко от приятелите комедианти на Тафи разказаха весели случки от живота му.

През цялото време младият рус мъж не откъсваше поглед от златокосото момиче със светлосиня рокля, която толкова подхождаше на очите му.

Той никога не беше вярвал в любовта от пръв поглед, но докато я наблюдаваше, промени мнението си.

По-късно, след като речите свършиха, младият човек помогна на останалите от състава да монтират инструментите си. Беше ги довел по молба на баща си, който беше роднина на Тор. Обикновено не обичаше да свири на сватби. Но този път беше различно.

Беше намерил момичето, за което щеше да се ожени.

Тафи и Тор изчезнаха, но се появиха малко по-късно, вече преоблечени. Той носеше новия си костюм, а тя бе облечена в елегантна рокля и жакет. Първия танц изтанцуваха сами, но когато на следващите парчета групата поусили темпото, дансингът бързо се напълни.

Русият китарист видя как Тафи подаде ръка на златокосото момиче и го поведе в танца. Той не откъсваше поглед от стройната фигура, която се движеше грациозно в ритъма на музиката. Искаше му се тя да се намира в неговите обятия, неговите ръце да държат гладките бели рамене.

След час всички гости излязоха на пътя. Приятелите на Тафи бяха завързали отзад на беembeто му няколко празни тенекиени кутии и

бяха изписали отстрани „младоженци“.

Тафи сложи в багажника три огромни куфара.

— Сигурна ли си, че не си забравила нещо, мила? Имам предвид дали успя да събереш в багажа всичките си вещи? — подразни той жена си.

— Моето мото е „Бъди подготвен за всичко“. Ще отсъстваме дълго време.

— Трудно ми е да си представя как ще се катерим по Тибет, натоварени с всичко това — повдигна вежди Тафи.

— Довиждане на всички. Благодаря ви — извика Тор, след като двамата с Тафи целунаха Ел Джи. Очите на старата жена се наляха със сълзи, докато прегръщаше сина си.

— Ще се грижиш за себе си, нали, мамо? Слушай Мери и Алекс, когато ти казват да почиваш.

— Я върви! Забрави за мен и се забавлявай добре.

— Точно това ще направим. — Той стисна ръката ѝ и се обърна към Алекс. — Миличка, благодаря ти, че направи този ден толкова хубав. Ще ви се обадя при първа възможност.

Алекс забеляза, че Тафи посочи с поглед майка си.

— Не се тревожи. Аз ще се грижа добре за нея. Довиждане. И приятно прекарване.

От неговите очи също бликнаха сълзи и той се обърна към съпругата си:

— Най-добре да тръгваме!

— Хвърли букета си, Тор! — извика някой.

— О, да! Щях да забравя! — засмя се Виктория, после се обърна и хвърли цветята през рамото си.

Всички избухнаха в ръкопляскания, когато букетът се изви във въздуха и се приземи в ръцете на Алекс.

— Изглежда, следващата ще бъдеш ти, миличка! — подхвърли Тор и влезе в колата.

Алекс се изкикоти и поклати глава.

Младият рус мъж се усмихна многозначително.

След като младоженците бяха изпратени, гостите се върнаха към масите и празненството продължи. Алекс кротко седеше до Ел Джи.

— Спомням си времето, когато можех да се движа леко като вятъра — въздъхна старата жена, загледана в танцуващите.

— Ти се възстановяваш изумително бързо. С малко повече късмет скоро ще можеш да ходиш без бастун. Ще ми кажеш, когато се почувстваш уморена, нали?

— Мила моя, цели шестдесет и една години очаквах този ден и имам намерение да му се насладя до последната минута. Нищо не е в състояние да ме помръдне оттук. А сега върви да се забавляваш!

Алекс изтанцува няколко танца с доста по-възрастни от нея партньори, които сякаш ведно със саката си бяха захвърлили и по няколко години. Тя започна да се наслаждава на празненството, леко замаяна от изпитото шампанско.

— И така, дами и господа, изберете си партньор за последния танц тази вечер — извика в микрофона солистът на групата.

— Ще се оправите ли без мен? — шепнешком се обърна към него русият китарист.

— Предполагам — сви рамене певецът.

Саймън Лорънсън измъкна глава през ремъка на китарата и тръгна към Алекс. Тя тъкмо щеше да подаде ръка на един възрастен мъж, когато усети, че някой я хваща за рамото.

— Може ли един танц?

Тъй като самата тя беше доста висока, Алекс обикновено гледаше надолу, когато разговаряше с някого. Ала младежът, застанал пред нея, беше доста по-висок. С русата си коса и зелени очи той ѝ напомняше на някой от боговете, за които беше чела в древногръцката митология.

— Може ли? — повтори русият младеж.

Алекс осъзна, че се е втреничила в лицето му. Пламнала от смущение, тя сведе очи и кимна.

— Ще ти го върна, да знаеш — закани се пренебрегнатият партньор, докато момичето потъваше в прегръдките на Саймън.

— Вие сте... — погледна я въпросително младежът.

— Алекс Марчмънт — тихо отвърна тя.

— Алекс — повтори той и я притисна по-плътно.

Алекс почувства, че не може да отрони дума от смущение, затова се заслуша в нежната мелодия на баладата от шестдесетте години.

— Да, това е „Лудостта на любовта“ — извика в микрофона солистът, докато отзвучаваха последните акорди.

Саймън се отдръпна леко и я погледна.

— Цял ден ви наблюдавам. Вие сте най-красивото момиче, което някога съм виждал. Бих искал да...

— Алекс, миличка, дойдох да се сбогувам — прекъсна го един от гостите.

— Довиждане. Благодаря, че дойдохте.

— Не бихте ли се поразходили с нас? Не можахме да чуем как се справя нашата Флорънс Найтингейл^[1] на животинското царство. Разбрахме, че възнамерявате да започнете работа като ветеринар тук, в Марчмънт? — запита друг гост.

— Да, аз... — Алекс вдигна поглед към младия мъж, който ѝ намигна и помахна леко с ръка, докато тя се отдалечаваше с господина и съпругата му.

Следващия половин час Алекс бе заета с изпращането на гостите. Когато и последният от тях си отиде, тя се върна на ливадата, но там вече нямаше никого.

Бавно се запъти към къщата. Щом се озова вътре, събу обувките си, качи се на горния етаж и почука на вратата на Ел Джи.

— Влез.

Когато влезе, видя, че старата жена си беше легнала. Изглеждаше спокойна и доволна. Тя потупа мястото до себе си и Алекс седна.

— Благодаря ти, че изигра ролята на домакиня, скъпа. Забавляваше ли се днес?

— О, да, много!

— Радвам се. — Ел Джи подаде сгънат лист.

— Какво е това?

— Онзи младеж от групата ме помоли да ти предам това и да ти се извиня от негово име, че не е могъл да ти каже довиждане.

Алекс се изчерви и взе бележката.

Очите на Ел Джи блеснаха закачливо.

— Доста е привлекателен, не мислиш ли?

— О, да, сигурно. Знаеш ли... как се казва?

— Нямам представа. Може би това листче ще ти подскаже.

— Може би. — Алекс се наведе и целуна леля си по бузата. — Лека нощ.

— Лека нощ, скъпа. Приятни сънища.

Алекс се прибра в стаята си, легна на леглото и разгъна листчето.

„Алекс,
Благодаря за танца. Наистина бих искал да се видим
отново. Ако някога дойдете в Лондон, моля, обадете ми се
(следваха адрес и телефонен номер).

Довиждане.

Сигурен съм, че съвсем скоро пак ще се срещнем.“

Саймън

Саймън... Саймън... Алекс повтори името няколко пъти,
въздъхна и след като грижливо сгъна писмото, го прибра в нощното
шкафче.

Разсъблече се, легна и впери поглед в тавана, опитвайки се да си
представи лицето му и да си спомни усещането, което бе изпитала,
докато танцуваше в прегръдките му.

Но какъв смисъл имаше?

Беше сигурна, че никога повече няма да го види.

[1] Флорънс Найтингейл (1820–1910) — медицинска сестра по
времето на Кримската война. — Б.пр. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Един ден, месец след сватбата, Ел Джи седеше на терасата, пиеше чай и се наслаждаваше на следобедното слънце. Въпреки че никога не бе пътувала извън Великобритания, тя се съмняваше, че някъде по света съществува гледка, която би могла да съперничи на тази, която я заобикаляше. Независимо колко години живот ѝ оставаха, а лекарят смяташе, че ако внимава, те могат да бъдат много, тя би умряла щастлива още утре сред красотата на любимия Марчмънт. Щом слънцето започна да се снишава, Ел Джи затвори очи и задряма, унесена от ромона на близкия поток.

— Здравей, лелю Лора Джейн.

Гласът беше познат, но старата жена не се огледа. Знаеше, че само ѝ се е причуло.

— Лора Джейн. — Нечия ръка я разтърси леко. — Аз съм. Върнах се.

Ел Джи отвори очи, все още убедена, че въображението ѝ си прави с нея лоша шега. Загледа се във фигурата, изправена пред нея, и кръвта бавно започна да се отдръпва от лицето ѝ.

Жената се приближи и улови ръцете ѝ.

— Скъпа Ел Джи, аз съм, Ческа.

— Зная коя си, скъпа. — Ел Джи преглътна с усилие. — Все още не страдам от старческо слабоумие.

— Толкова се радвам, че се върнах. — Ръцете на младата жена я прегърнаха и едва не секнаха дъха ѝ.

— Какво... Защо си тук?

Ческа се отдръпна и я погледна обидено.

— Защото това е моят дом, защото дъщеря ми живее тук, а и исках да видя скъпата си леля. Не изглеждаш много доволна, че ме виждаш.

— Ами... — Ел Джи отново преглътна. — Разбира се, че съм доволна да те видя. Просто се изненадах. Защо не ни писа, за да ни уведомиш, че пристигаш?

— Защото исках да ви изненадам. — Ческа се изправи. — Каква великолепна гледка! Бях забравила колко е красиво тук. Дали ще мога да получа нещо разхладително? Много съм жадна. Наех кола от летището и дойдох направо тук. Нямах търпение да те видя.

— Сигурна съм, че Мери ще ти намери нещо.

— Мери! Та тя още ли е тук? Като че ли нищо не се е променило. Ще изтичам до кухнята, за да я поздравя. Връщам се веднага. — Ческа изчезна в къщата.

Ел Джи усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Но не от радост, а от тревога. Защо сега, когато Дейвид и Тор бяха в чужбина?

Ческа се върна с чаша вода с лед и седна до Ел Джи.

— В колата има много подаръци за вас. Къде е... Алекс... Тук ли е?

— Да, някъде наоколо.

— Смяташ ли, че ще се изненада, като ме види? Ще ме познае ли?

— И на двата ти въпроса отговорът е „да“.

Ческа стана и се заразхожда напред-назад.

— Няма да ме намрази, нали? Имам предвид заради това, че я изоставих. Беше ми невъзможно да изпратя някого да я доведе. А после, след като мина доста време, реших, че няма да е честно да я разстройвам, щом се чувства толкова щастлива тук.

Ел Джи бавно кимна. Чувстваше се прекалено слаба, за да спори.

— А ти мразиш ли ме, Ел Джи?

— Не, Ческа, не те мразя.

— Това е добре, защото сега, след като се върнах, имам намерение да компенсирам Алекс за всичките години, през които съм била далеч от нея. Господи, толкова е горещо! Ако нямаш нищо против, ще отида да облека нещо по-леко. Цялата лепна. Може ли да използвам старата си стая?

— Сега тя е на Алекс. Използвай детската. Преустроихме я в стая за гости — хладно отвърна Ел Джи.

— Добре. Ако Алекс се върне, докато съм вътре, не ѝ казвай, че съм се върнала, чу ли? Искам да я изненадам.

Алекс се прибра изтощена, след като беше прекарала целия ден във фермата. Беше топла юлска вечер и тя се чувстваше щастлива въпреки умората. Предишната вечер по време на вечеря двете с Ел Джи бяха обсъждали предстоящата ѝ практика като ветеринар в района. Леля ѝ бе казала, че е говорила с един архитект да разгледа една от постройките зад къщата. На въпроса на момичето, как ще му бъде заплатено, старата жена само се беше усмихнала.

— Дядо ти остави завещание, Алекс. Става въпрос за доста пари. В състояние съм да платя реконструкцията на пристройката. Сигурна съм, че и дядо ти би искал това.

Алекс отвори вратата на кухнята и видя, че Мери приготвя агнешко бутче.

— Здравсти, Мери. Смятах, че с Ел Джи ще вечеряме само салатата. Мери я погледна и поклати глава.

— Планът ни се промени, детето ми. Имаме гостенка. Седнали са на терасата. Иди да я поздравяш.

— Коя е тя?

— Сама ще видиш — сви рамене Мери.

Алекс се запъти към всекидневната. Чуваше гласа на Ел Джи и нечий друг с лек американски акцент, който също ѝ беше познат. Направи няколко крачки и видя гърба на жена с буйна руса коса, седнала на стол до леля ѝ.

Момичето застина на мястото си, неспособно да помръдне. Гостенката, изглежда, бе чула стъпките ѝ, защото се обърна.

Двете дълго се взираха една в друга.

И тогава Алекс чу гласа на Ел Джи — много напрегнат и неестествен.

— Алекс, миличка, ела да се запознаеш с майка си.

Обзета от противоречиви чувства, Ел Джи не откъсваше поглед от майката и дъщерята. Когато Алекс бе излязла на терасата, в очите ѝ се четеше страх. Ческа бе скочила и бе прегърнала момичето, което стоеше неподвижно, без да отвърне на ласката. После бяха седнали и бяха разговаряли като напълно непознати, каквито всъщност бяха. Постепенно с напредването на вечерта и след като Мери бе сервирала вечерята, Алекс се бе поотпуснала.

През цялото време Ческа се бе опитвала да очарова дъщеря си. Разказваше ѝ за живота си в Холивуд, за хората, които познаваше, и весели случки с останалите от снимачния екип на „Петролните барони“.

Въпреки че Ел Джи си мислеше, че познава Алекс много добре, не можеше да каже с положителност какво изпитва момичето. Историите, разказвани от майка му, определено го забавляваха, но старата жена не можеше да реши дали това се дължи на биологичната им връзка или на факта, че Ческа е много известна личност.

По някое време Ческа започна да се прозява.

— Извинете ме, но се чувствам изтощена и смятам да си легна. Цялата нощ прекарах във въздуха. — Тя се изправи и целуна Ел Джи по бузата. — Благодаря за вечерята. Беше превъзходна. — После се приближи до Алекс и я прегърна. — Лека нощ, миличката ми. Надявам се, че не си планирала нищо за следващите дни. Бих искала да прекарваме колкото може повече време заедно. Имаме да наваксваме доста, не мислиш ли?

Алекс кимна.

Леките стъпки на Ческа заглъхнаха в къщата. Ел Джи се пресегна през масата и сложи ръка върху рамото на Алекс.

— Добре ли си, мила?

Алекс отново кимна, но не отговори.

— Съжалявам, че не успях да те предупредя. За теб това сигурно е било голям шок.

Момичето се извърна, лицето му потъмня на слабата светлина.

— Не си виновна. Тя е много красива, нали?

— Да, но не колкото дъщеря си.

Алекс се засмя.

— Мисля си за онова, което ни разказа. Можеш ли да си представиш такъв начин на живот?

— Не, миличка, не мога.

— Мислиш ли, че ще остане дълго?

— Нямам представа.

— Аха. — Алекс улови една нощна пеперуда, устремила се към светлината, и я пусна отново.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да. Знаеш ли, тя е чудесна и много забавна, но някак си не означава нищо за мен. Винаги съм си задавала въпроса, какво ли ще изпитам, ако един ден я видя, но сега... сега не усетих нищо. И това ме кара да се чувствам виновна.

— А не трябва. Необходимо ти е време да я опознаеш. А ти би искала, нали?

— Да, струва ми се. Проблемът е в това, че не бих могла да я приема като моя майка в истинския смисъл на думата. Моята майка си ти и това никога няма да се промени. Никога. Но сигурно си уморена. Да ти помогна ли да си легнеш?

— Ако нямаш нищо против.

Когато Ел Джи се съблече и си легна, Алекс седна на обичайното си място на леглото ѝ.

— Не се притеснявай за мен. Добре съм. И те обичам. Лека нощ.
— Тя излезе от стаята и тихо затвори вратата след себе си.

Ел Джи се взираше в тъмнината. Чувстваше се объркана, притеснена и за пръв път усети осемдесет и трите си години. Имаше много неща, които би искала да каже на Алекс за майка ѝ, да я предупреди, че Ческа не е това, което изглежда, но не можеше. Би приличало на злословие, а тя не искаше момичето да изпитва угризения заради желанието си да опознае родната си майка.

Само синът ѝ да не беше на хиляди километри от нея! Той се беше обадил от Делхи преди няколко дни, за да им съобщи, че двамата с Тор се отправят към Катманду и няма да могат да осъществят връзка през следващите седмици. Отсъствието му я караше да се чувства несигурна и уязвима.

Ел Джи потъна в неспокоен сън. Малко след това се стресна от необичаен шум. Запали нощната лампа до леглото си и установи, че е спала цели два часа. Да, наистина ясно се чуваше как нещо или някой стене. Последва истеричен смях. В момента, в който се протегна да вземе бастуна си, за да стане, звукът спря. Отпусна се отново върху възглавницата и се послуша напрегнато, но повече нищо не наруши тишината.

Угаси светлината и се опита да се успокои.

Някога, много, много отдавна, беше чувала този истеричен смях.

И внезапно си припомни.

Това беше, когато завари Ческа в детската стая да разкъсва на парчета беззащитното плюшено мече.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Една съботна вечер, седмица след завръщането на Ческа, Алекс седеше на терасата до Ел Джи с чаша лимонада в ръка и се наслаждаваше на залеза.

— Къде беше днес, скъпа — попита старата жена.

— Отидохме с влак до Бала и се върнахме. Нямах представа, че наоколо има толкова приятни места. Беше много забавно. — Алекс се засмя. — Единственият проблем беше, че хората навсякъде разпознаваха Ческа и непрекъснато я молеха за автографи. Тя е много търпелива. Аз не бих могла да издържа.

— Какво изпитваш сега, след като започна да я опознаваш?

— Много е приятна за компания и двете непрекъснато се смеем, но все още не мога да я възприема като моя майка. Тя не се държи като такава, за разлика от теб. По-скоро я чувствам като сестра. Понякога изглежда невероятно млада.

— Каза ли ти кога ще си тръгва?

— Не, но предполагам скоро. Има много ангажименти в Холивуд. Честно казано, ще се радвам, когато си отиде. Трябва да свърша хиляди неща. Децата на работниците пристигат идната седмица и трябва да ги разведе из имението. Не мога да си представя Ческа, облечена в дънки, да помага за барбекюто.

— Сигурно. Тя никога не е била провинциалистка.

Час по-късно Ческа дойде при тях с бутилка шампанско и напълни три чаши.

— Трябва да отпразнуваме факта, че отново сме заедно. Наздраве, както казвате вие по тези места.

— Наздраве.

— Мисля си, че в понеделник бихме могли да отскочим до града и да купим някои дрехи за теб, Алекс.

— В интерес на истината, живота си давам за тези дънки — отвърна Алекс, доловила напрегнатия поглед на Ел Джи.

— Е, няма да навреди, ако подновим гардероба ти, нали? Какво ще кажеш и за нови очила? Тези съвсем не са елегантни. Очите ти са

прекрасни, точно като моите. Истинско престъпление е да ги криеш зад тези груби рамки.

— Имам контактни лещи, но те не са толкова удобни.

— Смятам, че очилата придават на лицето на Алекс някаква индивидуалност — остро се намеси Ел Джи.

— Сигурно. Както и да е. — Ческа се усмихна. — Трябва да ви кажа нещо. Изминалата седмица беше толкова приятна за мен, че реших да отменя пътуването си с приятели до Южна Франция и да остана с вас цялото лято. Разбира се, ако нямате нищо против.

— Смяташ ли, че е честно да разочароваш приятелите си? Може да ти доскучае — каза бавно Ел Джи. — Марчмънт е толкова уединен.

— Разбира се, че няма да ми доскучае — малко раздражено възрази Ческа. — След толкова години, прекарани в Лос Анджелис, имам нужда точно от спокойствието, което намерих тук. А и ще бъда сред семейството си. — Тя протегна ръка и стисна пръстите на Алекс. — Съжалявам само, че Тафи го няма.

Аз също, помисли си Ел Джи.

— Ческа, надявам се, че няма да бъдеш разочарована, но другата седмица трябва да свърша някои неща в имението. Няма да мога да излизам с теб всеки ден — вметна Алекс.

— Добре, мила. Достатъчно ми е да се радвам на хубавото време и на гледката. — Ческа се протегна и въздъхна. — Наистина се радвам, че се върнах у дома.

На следващия ден Ческа заведе дъщеря си на обяд в Портмейрън. Алекс често бе посещавала градчето и го харесваше.

— Значи искаш да станеш ветеринарен лекар, след като завършиш училище? — Ческа потръпна и набоде парче говеждо на вилицата си. — Аз не бих могла. Видът на кръвта ме ужасява.

— Аз също се ужасявам, когато те гледам да ядеш месото на едно бедно животно — отвърна Алекс.

Ческа раздражено повдигна вежди и продължи:

— Казваш, че една от пристройките в Марчмънт ще бъде преустроена, така ли? Кой ще плати за това?

— Ел Джи каза, че дядо ми е оставил пари. Смята, че са достатъчно, за да покрият разходите.

— Но дядо ти не ги... — Ческа млъкна навреме. Беше на път да каже, че Мървин беше умрял, преди тя да навърши девет години, така че не би могъл да остави пари на дете, което още не е било родено.

Но Алекс не забеляза металния блясък в очите на майка си. Продължаваше да бърби за бъдещите си планове.

— Виждам, че животът ти е добре планиран, а, Алекс? — усмихна се Ческа. — За съжаление той невинаги е толкова предсказуем, както бихме желали, но ти имаш още време да научиш това.

Нещо в гласа ѝ накара Алекс да потръпне.

— Сигурно си права, но аз зная какво искам. Ако планирам всичко внимателно, не виждам какво би могло да ми попречи да осъществя плановете си. Мамо! Мамо!

Ческа се бе загледала през прозореца.

— Мамо, добре ли си?

Жената внезапно се стресна, обърна се към дъщеря си и бавно се усмихна.

— Чух те, скъпа. Сигурна съм, че всичко ще се нареди добре.

Юли отмина и започнаха горещите августовски дни. Алекс прекарваше цялото си време във фермата. Виждаше Ческа само на вечеря, защото майка ѝ ставаше доста по-късно, след като тя беше излязла. Когато от време на време се връщаше в къщата, забелязваше дребната ѝ фигура приведена над паметните плочи в гробището. Предполагаше, че по този начин Ческа засвидетелства почитта си към мъртвите си родители и брата си близък, умрял още като бебе.

Една сутрин Алекс получи писмо от Кралския ветеринарен колеж, в което я канеха да се яви на изпит през октомври. Побърза да съобщи новината на Ел Джи. Възрастната жена се усмихна радостно и я прегърна, но момичето забеляза тъмни кръгове около очите ѝ.

— Не спа ли добре снощи? Изглеждаш толкова уморена. Защо не остана днес в леглото?

— В никакъв случай — поклати глава Ел Джи. — Единственото време, което съм прекарала на легло в това имение, беше, когато родих сина си.

Алекс въздъхна и изтича до телефона, да се обади на приятелката си Сара и да ѝ каже за изпита. Двете си размениха някои клюки от ваканцията и се уговориха да се чакат на автобусната спирка след седмица, когато започваше новата учебна година. Ваканцията бе изтекла неусетно. Чудеше се кога майка ѝ ще се върне в Холивуд. Вероятно много скоро.

Алекс се прибираше у дома след първия учебен ден и видя, че Мери тича към нея по алеята.

— Какво има, Мери? — запита тя със свито сърце.

— Леля ти, детето ми. Днес следобед падна. Ческа е била там и каза, че се е спънала по стълбите.

— Господи! Сега добре ли е?

— Да, струва ми се. Но е доста понатъртена. Лекарят е при нея.

Алекс се втурна в къщата и тичешком изкачи стъпалата. Задъхана от бързане, отвори вратата на стаята на Ел Джи. Ческа бе застанала до леглото със скръстени ръце и наблюдаваше как младият лекар мери кръвното на леля ѝ.

— О, Ел Джи! — извика момичето и коленичи до леглото. — Какво си направила? Нали ти казах да не тренираш бягане с препятствия, когато ме няма.

Ел Джи се усмихна на шегата, която двете бяха измислили след операцията на бедрото ѝ.

— Как е тя, докторе? — попита Алекс.

— Няма нищо счупено. Само няколко охлузвания.

— Слава богу!

— Страхувам се обаче, че кръвното ви доста се е покачило, мисис Марчмънт. Ще ви изпиша лекарства и искам да ми обещаете, че ще останете в леглото до края на седмицата. — Той се обърна към Алекс и Ческа. — Никакви вълнения, моля ви. Мисис Марчмънт трябва да бъде съвсем спокойна и нека направим всичко възможно, за да понижим кръвното. Ако не се държите добре — размаха пръст той, — няма да имам друг избор, освен да ви настаня в болница.

— Честна дума, докторе, ще се погрижа да не се движи — закани се Алекс. — Ще се освободя от училище за няколко дни, за да мога да я наблюдавам.

— Не, Алекс. Аз мога да се грижа за нея — обади се за първи път Ческа.

Алекс погледна майка си и реши, че тя изглежда доста странно.

— Но аз мислех, че ще се връщаш в Холивуд?

— Не. Ще остана още малко. Не мога да те оставя да се оправяш сама. Ще позвъня на агента си и ще го помоля да предупреди в студиото. Могат да отложат снимките с мен или да ме извадят от сценария за първите серии. В крайна сметка — усмихна се тя, — семейството е по-важно. Не трябва да изпускаш нищо от уроците си. Нали, Ел Джи?

— В никакъв случай.

— Ще ме изпратите ли, Алекс? — попита лекарят.

Тя кимна.

— Връщам се след минута. Опитай се да се държиш прилично поне пет минути — обърна се момичето към Ел Джи.

— Аз ще се погрижа за това — усмихна се Ческа. — Довиждане, докторе. Благодаря ви.

Младият мъж се изчерви и кимна за сбогуване.

— Тя ще се оправи ли, докторе?

— Да, ако си почива. Проблемът с повишеното кръвно е, че то може да доведе до удар. Леля ви е доста здрава за годините си, но тежката операция си е взела своето. Утре ще намина да я видя. Впрочем тази жена не беше ли изпълнителка на ролята на Джиджи в „Петролните барони“?

— Да.

— Ваша роднина ли е?

— Всъщност това е майка ми.

— Не знаех — повдигна изненадано вежди той. — Както и да е, сигурен съм, че тя ще се грижи добре за леля ви. Добре, че е тук, щом като чичо ви го няма. Ще намина утре. Довиждане.

Лекарят си тръгна и Алекс затвори вратата след него. Обърна се и видя Ческа, застанала зад нея.

— Реших да занеса на Ел Джи още една чаша чай — каза.

— Много добре. Аз ще постоя при нея. — Алекс забеляза сълзи в очите на майка си. — Какво има?

— О, Алекс, чувствам се толкова виновна. — Ческа извади от ръкава си носна кърпа. — Бях точно зад нея, когато тя... тя се спъна и падна. — Отпусна се върху стъпалата и се разрида.

Алекс седна до нея и я прегърна през раменете.

— Хайде, нямаш никаква вина.

Ческа стисна силно ръката на дъщеря си.

— Алекс, каквото и да ти говори тя, аз много те обичам. Много. Знаеш това, нали?

— Ааа... дда — заекна Алекс.

Ческа се загледа в далечината.

— Човек прави толкова много неща, които... които...

Алекс забеляза как майка ѝ потръпна, после с усилие се овладя.

— Съжалявам. Просто съм много разстроена.

— Разбирам те. Остани малко в кухнята. Аз ще се оправя горе.

Ческа кимна и тръгна унило по коридора.

Объркана от странното поведение на майка си, Алекс влезе при Ел Джи, която, макар и все още бледа, изглеждаше поободрена.

— Добре ли си?

— Да, струва ми се. Майка ти долу ли е?

— Да.

— Алекс, аз...

— Какво има?

— Виж, зная, че е неприятно, но трябва да поговорим за едно нещо.

— За какво?

— За това, какво ще се случи с теб, ако аз умра.

От очите на Алекс бликнаха сълзи.

— Моля те, Ел Джи! Не говори за това сега!

— Чуй ме! — Ел Джи стисна силно ръката на момичето и заговори шепнешком: — Ако умра, Марчмънт остава на чичо ти, но ти ще можеш да живееш тук до края на живота си. Те с Тор, така или иначе, няма да останат в имението постоянно. След смъртта на Тафи то остава твое. Промених и своето завещание, така че проектът за ветеринарната ти практика може да се осъществи. Налице са и парите, завещани от дядо ти. Те са твои, Алекс, и... и на никой друг.

— Ами майка ми? Марчмънт и парите няма ли да преминат към нея след смъртта на Тафи?

Ел Джи въздъхна тежко.

— О, Алекс, има толкова неща, които не знаеш за миналото и за майка си!

— Тогава ми ги кажи.

— Може би някой ден. Но най-важното в момента е, че ако умра, трябва да се пазиш от майка си.

— Защо?

— Защото Ческа не е това, което изглежда.

— Какво искаш да кажеш?

Ел Джи пусна ръката на Алекс и се облегна на възглавниците.

— Попитай чичо си. Той ще ти обясни.

— Но, Ел Джи, аз...

— Ето ме и мен. Още една чаша пресен чай? — Ческа се появи в стаята с поднос в ръце. — За мен ролята на медицинска сестра е съвсем нова.

Същата нощ Алекс дълго се въртя в леглото, размишлявайки върху думите на Ел Джи. Искаше ѝ се Тафи да е тук, за да ѝ обясни всичко.

На следващата сутрин след закуска Алекс отиде да види Ел Джи. Пред вратата на стаята срещна майка си. Ческа постави пръст на устните си.

— Шшшт, тя спи.

— О, боже! Сигурно не се чувства добре. Никога не е спала толкова до късно. Може ли да вляза да я целуна?

— Не, може да я събудиш. Докторът каза, че трябва да почива колкото може повече.

— Добре. Предай ѝ, че я обичам.

— Разбира се, миличка — усмихна се Ческа.

— Тогава тръгвам. — Алекс се поколеба. — Сигурна ли си, че не искаш да остана?

— Довери ми се, мила. Обещавам, че ще се грижа за нея.

— Разбира се. До скоро.

Но докато вървеше по алеята, Алекс не можеше да се отърси от обзелото я безпокойство.

Когато Ел Джи се събуди, видя Ческа, седнала на стол до прозореца.

— Господи, чувствам се много отпаднала. Колко е часът.

— Минава единадесет.

— Единадесет часа? Божичко! Никога не съм спала до това време.

— Ще ти се отрази добре. Как си?

— Ужасно. Чувствам се стара и болна. Никога не остарявай, Ческа. Много е неприятно.

Ческа се изправи, прекоси стаята и седна на леглото.

— Ел Джи, зная, че моментът не е подходящ, но трябва да те попитам нещо. Какво стана с парите, които баща ми ми остави?

— Ами аз... — Ел Джи се намръщи от острата болка, прорязала лявата ѝ ръка.

— Те все още стоят, нали? Питам само, в случай че ми потрябват.

Ел Джи не можеше да повярва, че Ческа седи до нея като красив ангел, докато тя лежи болна и безпомощна. Болката се усилваше и преминаваше към лявата страна на главата ѝ. Направи усилие да отговори на въпроса на Ческа.

— В завещанието на баща ти имаше една клауза, според която ти трябваше да се връщаш в Марчмънт поне веднъж в годината. Но ти не я спази, нали?

Лицето на Ческа се изопна.

— Но ти няма да ми попречиш да получа законното си наследство само заради някакво глупаво условие, нали?

— Аз... Ческа, не можем ли да поговорим за това друг път. Наистина не се чувствам добре.

— Не! — Очите на младата жена блеснаха гневно. — Ти винаги си ме мразила, нали? Но този път няма да се измъкнеш. Тези пари са мои!

— Ще ги дам на Алекс. Не смяташ ли, че тя заслужава? Пък и аз мислех, че имаш много пари. — Ел Джи затаи дъх, почувствала как болката отново се втурва в главата ѝ.

— Нямам! Имам нужда от тези пари и смятам да се добера до тях. Аз...

Тя млъкна внезапно, защото Ел Джи изстена тихо и рязко се отпусна върху възглавниците. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо.

— Ел Джи! — Ческа я разтърси леко. — Събуди се и ме чуй! Зная, че само се преструваш, за да сложиш край на разговора. Ел Джи! Ел Джи!

Но леля ѝ продължаваше да лежи неподвижно и гневът на Ческа се замени с ужас.

— Ел Джи! За бога, събуди се! Събуди се! Не исках да те разстройвам. Моля те! Моля те! Съжалявам! Съжалявам! — Обви ръце около отпуснатите рамене на старата жена и се разрида истерично.

Точно така ги свари Мери. Тя повика линейка и ги придружи до болницата. Оттам се обади в училището на Алекс и помоли да ѝ предадат за случилото се.

Алекс пристигна в интензивното отделение с пепеляво лице. В чакалнята видя Мери.

— Тя е все още... Тя...

— Да, детето ми, леля ти е още жива, слава богу. О, Алекс, когато я видях в леглото, наистина си помислих, че...

— Мис Марчмънт?

Алекс се обърна и видя лекаря, който се беше грижил за Ел Джи след операцията.

— Здравейте. Как е тя?

— Защо не дойдете в кабинета ми да си поговорим?

— Благодаря ви.

Лекарят затвори вратата и ѝ предложи стол.

— Може ли да ви наричам Алекс?

— Разбира се.

— Леля ви е получила тежък удар.

— Ще се оправи ли?

— За момента се държи, но е трудно да се каже.

Алекс повече не можеше да преглъща сълзите си.

— Господи, знаех си, че трябва да остана при нея днес. Знаех.

— Не бива да се самообвинявате. Едва ли бихте могли да направите нещо. Смятам, че в последно време нещата са вървели именно към това. Все още е рано да се каже какви са пораженията. Ще ѝ направим някои изследвания и тогава ще мога да ви кажа повече. Искате ли да я видите?

— Да, моля ви!

— Предупреждавам ви, че в момента не представлява приятна гледка. Майка ви е вече при нея.

Лекарят поведе Алекс по дългия коридор. Ческа седеше на стол до леглото, но не вдигна поглед, когато влязоха.

Алекс не откъсваше очи от неподвижната фигура. Приблужи се и хвана едната ръка на Ел Джи.

— Моля те, не ме оставяй! Имам нужда от теб.

Ческа и Алекс седяха от двете страни на леглото, без да разговарят. След малко влезе сестрата, за да ги уведоми, че докторът иска да направи няколко изследвания, но биха могли да се върнат след това.

Двете отидоха в чакалнята.

— Как е тя? — попита Мери.

— Все така.

Ческа сложи ръка на челото си и изстена. Залитна леко и Мери я прихвана, за да я задържи.

— Мисля, че трябва да се прибера и да легна. Сигурно е от шока. Мразя болниците. — Тя потрепери.

— Да позвъня ли за такси? — попита Мери.

— О, да, моля те.

Мери тръгна да търси телефон.

— Аз ще остана при Ел Джи — твърдо каза Алекс.

— Както искаш, мила.

— О, боже, иска ми се да се свържа с Тафи, но двамата с Тор сега са някъде из Тибет. Той каза, че ще се обади при първа възможност, но дотогава може да минат седмици. Ами ако... Тафи никога няма да си прости, че не е бил тук.

— Да не изпадаме в паника, Алекс. Ел Джи още се държи. Тя е доста силна. — Ческа прегърна дъщеря си през раменете. — Искам да помниш, че дори да се случи най-лошото, сега си имаш мен. — Усмихна се и остави Алекс сама в чакалнята.

Внезапно Алекс си припомни думите на Ел Джи: „Ческа не е това, което изглежда...“.

Момичето въздъхна и отново се замоли Ел Джи да оживее. Казаното от майка ѝ съвсем не я беше успокоило.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

През следващите две седмици Алекс едва изчакваше края на учебните занятия и се втурваше към болницата. Ел Джи беше в съзнание, но от направените изследвания стана ясно, че вероятно лявата половина на тялото ѝ ще остане парализирана. Не можеше да говори и гледаше с пълен с отчаяние поглед.

Лекарите не можеха да кажат какви са шансовете ѝ за възстановяване. Само времето можеше да покаже.

— Моля те, недей да се притесняваш, Ел Джи. Скоро ще можеш да бърбриш както преди — успокояваше я Алекс.

Ческа не посети леля си в болницата. Първата седмица прекара в леглото, оплаквайки се, че всичко ѝ е дошло в повече. Нощем Алекс чуваше стонове от стаята ѝ. Следващите дни майка ѝ стана, но така и не напусна къщата.

— Честна дума, мамо, ще се справя отлично, така че би могла да се върнеш в Лос Анджелис — каза една вечер Алекс.

Ческа изглеждаше ужасена.

— Не, Алекс. Не мога да те оставя съвсем сама. Що за майка ще съм тогава?

Вместо да отговори, Алекс предпочете да смени темата.

— След три седмици трябва да отида в Лондон за изпита в Кралския ветеринарен колеж — подхвърли тя. — Трябва да замина предишната вечер, защото сутринта няма удобни влакове. Ел Джи ми запази стая за две нощи. После смятам да отида в Националния исторически музей, за да почета за изпита по биология. Но мисля, че бих могла да отложа изпитите за няколко дни.

— Не трябва да правиш това! Ел Джи ще бъде разочарована. Знаеш колко много държи на образованието ти.

— Зная, но тя ще има нужда от постоянни грижи, така че може да ми се наложи изобщо да се откажа от университета. Не бих могла да снова между Марчмънт и Лондон в продължение на цяла година.

— Дотогава Тафи сигурно ще се върне. А и не смятам, че Ел Джи очаква именно ти да се грижиш за нея.

— Защо? В края на краищата тя се грижеше за мен през всичките тези години. Съжалявам. Не исках да кажа...

— Зная. Опитвах се да ти обясня, че тя сигурно ще има нужда от професионални медицински грижи, каквито ти не би могла да й предложиш. — Ческа се усмихна. — А като стана дума за Лондон, нали затова съм тук. Ще ходя при Ел Джи, докато те няма. В болницата не би могло да й се случи нищо лошо.

— Предполагам — прозя се Алекс.

— Миличка, защо не отидеш да си легнеш? Изморена си. Ще ти донеса чаша какао, както правеше моята майка.

— Наистина съм малко уморена.

— Тръгвай тогава. Ще дойда след минута.

Докато се събличаше, Алекс отново пожела Тафи да си е тук. Бъдещето, толкова гладко доскоро, сега й изглеждаше несигурно. Чувстваше се уязвима. И кой знае защо — уплашена.

Веднага щом отнесе какаото на Алекс, Ческа се затвори в библиотеката. След като няколко дни бе търсила ключа от бюрото на Ел Джи, същия следобед го бе намерила почти случайно. Бе преместила една саксия и го бе видяла там. Фактът, че беше скрит, усили подозренията й, че именно в това чекмедже Ел Джи държи личните си документи.

Седна зад бюрото и отключи чекмеджето. Вътре имаше голяма папка, пълна с множество книжа. Ческа ги разлисти бързо, докато намери онова, което търсеше. Отмести папката, за да я разгледа по-късно. Отвори голям плик, разгъна листовите и се зачете.

„Последното желание на Лора Джейн Марчмънт.“

Двадесет минути по-късно тя бе изпълнена с ярост. Стовари юмрук върху бюрото и препрочете отново:

„Като изпълнител и попечител на парите, оставени на Ческа Марчмънт (известна като Хамънд) от втория ѝ баща, мой дълг е да направя известни корекции в завещанието. Съгласно желанието на Мървин Марчмънт, за да получи

парите, Ческа трябваше да посещава имението Марчмънт поне един път в годината. Тя обаче не е идвала, откакто навърши шестнадесет години. Освен това изостави дъщеря си на моите грижи и не я потърси години наред. При тези обстоятелства нямам друг избор, освен да дам парите на дъщеря ѝ Алекс Марчмънт. Те, струва ми се, са нейни по право, още повече че тя не е имала материална поддръжка от майка си в миналото и едва ли би могла да разчита на такава в бъдеще.“

— Кучка! — изкрещя Ческа и започна истерично да рови из останалите документи в папката. Откри едно съобщение от банката, според което парите, които трябваше да наследи, възлизаха на сто и петдесет хиляди лири.

После погледна с каква сума разполага сметката на името на имението. Последният документ сочеше сумата двеста и петдесет хиляди лири. Е, щом не можеше да получи онова, което ѝ се полагаше по закон, щеше да се възползва от сметката на Марчмънт. В края на краищата това беше справедливо.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ческа влезе в кантората на адвоката и се усмихна на секретаря.

— Здравейте, аз съм Ческа Хамънд. Имам среща с мистър Гленуилям.

— Тъъ... да, мис Хамънд... — заекна секретарят. — Седнете, докато съобщя на мистър Гленуилям, че сте тук.

— Благодаря.

Само след минута вратата се отвори и се появи млад мъж на около тридесет години. Ческа се изправи.

— Мис Хамънд, за мен е удоволствие. Заповядайте в кабинета ми.

— Благодаря ви — усмихна се тя. — Очаквах да сте стар и сбръчкан.

— Не. — Мъжът се изчерви. — Сигурно имате предвид баща ми. Той се пенсионира преди няколко години и аз поех практиката му.

— Разбирам — отвърна Ческа и последва адвоката в стаята.

— Седнете, мис Хамънд.

— Благодаря ви.

— Какво мога да направя за вас?

— Виждате ли, проблемът е в това, че чичо ми е в чужбина на продължителен меден месец и в момента не мога да се свържа с него. — Ческа бавно кръстоса краката си и забеляза как погледът на мъжа проследи движението ѝ. — И тъй като леля ми е много болна, аз... — В очите ѝ се появиха сълзи и тя извади кърпичка.

— Моля ви, не се разстройвайте, мис Хамънд.

— Всичко легна върху моите плещи и аз имам нужда от помощ.

— Ще се опитам да ви помогна с каквото мога.

— Много съм ви благодарна, мистър Гленуилям. — Ческа още веднъж изтри очите си. — Знаете, че грижата за Марчмънт изисква много време. Леля ми се справяше отлично с всичко в продължение на много години, но поради сегашното ѝ състояние доста неща се объркаха. Вече имаме цял куп неплатени сметки, а и оградата трябва

да се подмени незабавно. Управителят на имението дойде при мен вчера и настоя да се заема с проблемите веднага.

— Така ли? — Мистър Гленуилям повдигна учудено вежди. — Изненадвате ме, мис Хамънд. Наскоро бях там, за да посетя леля ви, и ми се стори, че нещата вървят много добре.

— Така изглежда, но само на пръв поглед. Както и да е, работата е в това, че спешно се нуждаем от пари.

— Това не е проблем. От много години насам движим делата на Марчмънт. Изпратете ми сметките и аз ще напиша чек, с който ще изтеглим пари от сметката на имението. В нея има доста пари. А щом леля ви се оправи, тя ще...

— Именно в това е въпросът, мистър Гленуилям. — Ческа отново пророни няколко сълзи. — Не мисля, че леля някога ще се възстанови. Или поне дотолкова, че да управлява отново цялото имение. И тъй като чичо ми е извън страната, аз съм тази, която трябва да се оправя с всичко.

— Разбирам. — Адвокатът я изгледа изненадано. — Както казахте, Марчмънт изисква много време. Какво ще стане с филмовата ви кариера?

— Но семейството стои на първо място, нали? Ще трябва да изоставя кариерата си, докато чичо ми се върне.

— Струва ми се, че това е прекалено драстична мярка, мис Хамънд. Както споменах, ние сме се справяли и с по-тежки ситуации, така че бихме могли да го направим отново.

— Не смятам, че това е решение, мистър Гленуилям. Не бих желала да изглеждам груба, но не ми е удобно да тичам при вас всеки път, когато ми трябват средства за сено или за храна на животните, въпреки че никак няма да ми е неприятно да ви видя.

— Разбирам, мис Хамънд. — Младият мъж пристегна вратовръзката си. — Значи, вие се нуждаете от временно пълномощно?

— Така ли? Бихте ли ми обяснили какво означава това?

— Ами, когато лекарите освидетелстват някого като не способен да ръководи собствените си дела, се издава временно пълномощно на негов близък роднина или на друго юридическо лице. То им дава право да извършват финансови и други операции от името на съответното лице.

— Разбирам.

— Сигурна ли сте, че точно това искате? Марчмънт е огромна отговорност, особено за човек, който, извинете ме, няма никакъв опит в тази област.

— Разбира се, че засега нямам опит. Веднага щом се върне, чичо ми ще се заеме с нещата.

— В такъв случай трябва да изготвя някои документи, които леля ви ще подпише.

— Това сигурно ще представлява проблем, мистър Гленуилям. В момента леля не може да вдигне чашата си, камо ли да се подпише. Освен това изгуби говора си.

— В такъв случай ще помолим лекарят ѝ да подпише декларация, че тя не е в състояние да управлява делата си.

— Това няма да е трудно.

— Предупреждавам ви, че пълномощното е само временно, докато леля ви се възстанови, или... докато завещанието ѝ влезе в сила.

— Зная.

— Отговорността е наистина огромна, мис Хамънд.

— Известно ми е — кимна Ческа, — но бих искала да направя каквото мога за леля. От раменете ѝ ще падне огромен товар, ако е сигурна, че Марчмънт е в добри ръце. До мен ще бъде Джек Уилямс, управителят на имението, а и винаги бих могла да се обърна за съвет към вас, нали, мистър Гленуилям?

— Разбира се. Можете да ми се обаждате винаги когато имате нужда от помощ. Междувременно ще позвъня в болницата и ще помоля лекаря да потвърди, че мисис Марчмънт е действително в състоянието, което описахте. Тогава ще можем да подготвим документите.

— Много добре. Мистър Гленуилям, чудех се дали бихте ми отделили един час за обяд. Очевидно има да се уча на доста неща, а няма смисъл да отлагам.

— Тъж... наистина. Мога да ви отделя един час. И тъй като сте най-известната ми клиентка, може би ще успея да измоля и автограф?

— Ще уредим нещо — усмихна се широко Ческа.

Пет минути по-късно тя пхна ръката си в неговата и двамата тръгнаха към ресторанта.

Изминаха два часа, преди Ческа да излезе от заведението. Тя отиде до колата си, седна зад волана и се усмихна триумфално.

Онзи, който беше казал, че мъжете управляват света, беше сгрешил. Едно красиво лице, чифт чудесни крака и малко женственост и те се разтапят в ръцете ти.

Включи двигателя и пое към болницата.

Когато пристигна, влезе в интензивното и откри, че Ел Джи е преместена в обикновено отделение. Лекарят я повика в кабинета си и ѝ обясни, че няма опасност за живота на леля ѝ. Каза също, че адвокатът му е позвънил и той е потвърдил, че в момента мисис Марчмънт не е в състояние да ръководи делата си.

— Тя ще има нужда от много грижи, мис Хамънд. Очевидно ще трябва да остане в болницата още няколко седмици, но след това бихте ли могли да ѝ осигурите необходимото въщи? Физиотерапията ѝ може да се прави и в не толкова стерилна среда. Тя все още не е в състояние да говори, но при добри грижи може и да възвърне говора си. Изглежда малко вероятно някога отново да използва лявата си ръка, но кой знае? Леля ви е жена с желязна воля. Ако състоянието ѝ продължава да се подобрява, няма причина да я задържаме тук.

— Разбирам.

— Не изглеждате толкова доволна, колкото очаквах.

— Разбира се, че съм доволна. Просто искам да съм сигурна, че ще получи всичко, което ѝ е необходимо.

— В такъв случай мога да ви дам списъка на най-подходящите клиники, където бихте могли да я настаните.

— Чудесно. Благодаря ви. Сега трябва да отида да я видя.

— Добре. Ще ви покажа къде е.

Двамата тръгнаха към новата стая на Ел Джи.

Тя спеше. Ческа застана тихо до леглото и се загледа в нея. Изглеждаше толкова крехка, толкова стара.

— Може ли да остана насаме с нея? — обърна се тя към лекаря.

— Останете колкото искате — отвърна той и напусна стаята.

Ческа видя една допълнителна възглавница, оставена в краката на пациентката. Вдигна я и я притисна към гърдите си. Гласовете в главата ѝ казваха, че тази жена бе откраднала наследството ѝ.

— Моето наследство — прошепна тя.

Тази жена те мрази, никога не те е харесвала...

Ческа се загледа в лицето на леля си. Разтърси глава, опитвайки се да се избави от гласовете, но те станаха само още по-настойчиви.

Тя те мрази, нали? Заслужава си го. Заслужава си го заради онова, което ти направи...

— Не!

— Мамо... Ческа? Добре ли си?

Усетила нечия ръка върху рамото си, Ческа подскочи стреснато. Обърна се и се огледа объркано.

Алекс притеснено се взираше в нея.

— Аз... Аз... — Ческа притисна с ръце слепоочията си и се опита да прогони гласовете от съзнанието си. — Добре съм. Искях да сложа още една възглавница на Ел Джи.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Алекс. — Седни.

— Благодаря ти.

Алекс се върна до леглото и пое ръката на леля си.

— Мила Ел Джи, току-що се видях с лекаря и той ми каза, че състоянието ти се подобрява. Каза дори, че скоро ще можеш да напуснеш болницата и да отидеш в някое спокойно място, докато се възстановиш напълно. Не е ли чудесно?

Алекс усети лек натиск върху ръката си и очите на Ел Джи се отвориха.

— Чу ли, мамо?

— Да, аз също се срещнах с доктора и той ми съобщи добрите новини — отвърна Ческа.

— Виждаш ли? Нали ти казах, че ще се справиш? Помисли си само, съвсем скоро ще можеш да си дойдеш у дома.

Ческа седна и усети пулсираща болка в слепоочията си, докато наблюдаваше възрастната жена и дъщеря си. Помежду им очевидно съществуваше здрава връзка. И виновницата за това беше тя.

Три седмици по-късно Алекс придружи в линейката Ел Джи до една от възстановителните клиники, препоръчани от лекарите. Ческа ги следваше с взетата под наем кола.

Алекс беше разтревожена, но при пристигането им остана приятно изненадана.

Клиниката беше заобиколена от изрядно поддържана градина. Персоналът беше любезен, стаята бе просторна и с гледка към парка, а пациентите бяха на различна възраст.

— Тук не е старчески дом, скъпа — поясни старшата сестра, щом Алекс спомена за присъствието на младите хора. — Това е оздравителен санаториум за различни заболявания.

Алекс разопакова и подреди нещата на леля си. Двете си бяха изработили странен начин на общуване. Възрастната жена леко стискаше ръката на момичето или повдигаше вежди, после сочеше с треперещата си здрава ръка към онова, което искаше.

— Мила, смятам, че трябва да си вървим и да оставим Ел Джи да се настани. — Ческа нервно барабанеше с пръсти по перваза на прозореца.

— Надявах се, че ще поостанем малко, мамо.

— Наистина трябва да се връщаме.

Ел Джи стисна ръката на Алекс и едва забележимо посочи вратата.

— Сигурна ли си, че ще се справиш?

Болната кимна.

— Знаеш, че утре заминавам за Лондон, така че няма да дойда да те видя няколко дни. Имаш ли всичко, което ще ти бъде необходимо?

Ел Джи изглеждаше леко раздразнена.

— Зная, че не обичаш да се суея — засмя се Алекс и целуна леля си по челото. — Просто нямам търпение да се върнеш у дома. Обичам те.

Ел Джи се усмихна със здравата половина на устата си и махна толкова красноречиво, че очите на Алекс се напълниха със сълзи.

— Господи, така не ми се иска да я оставям! — каза тя, докато Ческа отключваше колата.

— Не бъди глупава, мила. Тя е в добри ръце. Няма начин мястото да не е хубаво, щом струва цяло състояние.

— Зная, зная. Извинявай. Сигурно е заради това, че няма да мога да я видя няколко дни.

— Но нали аз ще бъда тук? — Ческа включи двигателя и потегли.

Късно същата вечер, когато Алекс се канеше да отиде да си легне, Ческа заяви, че също заминава за Лондон.

— Помислих си, че бих могла да се срещна с един мой стар агент. Ще бъде жалко да не използвам възможностите си, докато съм в Англия. Може да успея да си уговоря участие в някакво шоу или нещо такова.

Алекс я погледна разтревожено.

— Ами Ел Джи? Надявах се, че ще си край нея, докато мен ме няма.

— За бога, Алекс. Имам намерение да остана в Лондон само една нощ. Сигурна съм, че Ел Джи ще успее да преживее двадесет и четири часа без някоя от нас. Ще отида да я видя утре, след като те оставя на гарата. С теб ще се срещнем в сряда в Лондон. Вечерта бихме могли да отидем на театър и на следващата сутрин да се приберем.

— Ами аз...

— Остави ми телефона на хотела си и аз ще ти се обадя, щом пристигна. Аз ще отседна в „Савой“.

— Добре. Лека нощ.

— Лека нощ.

Алекс излезе от стаята и си пожела Ел Джи да беше тук, за да я успокои преди изпита.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ческа остави Алекс на гарата и я целуна усмихнато.

— Ще се видим утре вечер. Успех на изпита. Не се притеснявай за Ел Джи. Веднага отивам да я видя.

Алекс кимна, махна и се отправи към гишето за билети. Ческа напусна Портмадог и се насочи към Марчмънт. Трябваше да свърши доста неща.

— Не, не е неконтактна, но както ви казах, не може да говори. Смятате ли, че можете да намерите свободна стая? Чудесно. Бих искала да я преместя още днес, ако нямате нищо против. Дочуване.

Час по-късно Ческа напусна Марчмънт. Отби се до банката и прехвърли голяма сума от сметката на имението в собствената си новооткрита сметка.

След три часа беше отново в Марчмънт. Отиде в спалнята и бързо започна да си събира багажа.

Същата нощ изобщо не си легна. Страхуваше се от кошмара, който, сигурна беше, отново щеше да я споходи.

На следващата сутрин освободи Мери за целия ден и пренесе куфарите си в колата.

Обикולי стаите една по една, припомняйки си времето, което беше прекарала в тях. Спря в детската и реши, че именно оттук трябва да започне. Нали всичко бе започнало оттук, когато беше десетгодишна?

Можеше да се освободи само ако осъществи намерението си. Трябваше да унищожи спомените, ако искаше да се отърве от тях веднъж завинаги.

Ческа подритна кошчето за книжни отпадъци до люлеещото се конче. Хвърли вътре няколко смачкани вестника и подпалки и драсна клечка кибрит. Лумнаха пламъци, които бързо сбръчкаха полираната шарена повърхност на играчката.

Когато напусна стаята, кончето се бе превърнало в ярка, хвърляща огнени отблясъци факла.

Ческа се втурна надолу по стълбището, излезе от къщата, скочи в колата и бързо включи двигателя.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Алекс напусна изпитната зала и тръгна по кънтящия от стъпките ѝ коридор. Мисълта, че ще бъде сама в Лондон, я беше потискала, но щом се озова в столицата, тя ѝ се стори много вълнуваща.

Навън беше топъл есенен ден, окъпан от лъчите на октомврийското слънце. Докато вървеше към метрото, тя се опитваше да си припомни последния час. Беше сигурна, че интервюто е минало добре, точно както се бе надявала. Сега трябваше да учи упорито, за да издържи успешно изпитите по биология, химия и физика, и с малко повече късмет следващия път щеше да дойде в Кралския ветеринарен колеж вече като студентка.

Алекс се качи във влака и внимателно започна да следи спирките. Слезе на Саут Кенсингтън и следвайки табелите, стигна до Националния исторически музей.

Поллюбува се на динозавърския скелет, който я посрещна още на входа. После погледна часовника си. Разполагаше с целия следобед. Усмихна се доволно и започна да изучава схемата, изобразяваща разположението на залите.

Хотелът на Алекс беше малка, спретната сграда близо до Риджънт Парк. Когато се прибра, администраторът ѝ подаде лист с някакво съобщение.

„Ще се срещнем пред театър «Глоуб» в седем часа.
Облечи се официално.“

С обич: мама

Алекс въздъхна. Не си падаше по театъра. Искаше ѝ се само да се върне у дома при Ел Джи и да ѝ разкаже за изпита и за музея. Съмняваше се, че майка ѝ би проявила особен интерес към останките на птеродактил.

— Миличка! — Цялата сияеща, Ческа прегърна дъщеря си и я целуна по двете бузи. — Хайде да влезем в бара. Дориън поръча шампанско.

— Кой е този Дориън? — попита Алекс.

— Дориън, милото ми момиче, е новият ми агент. Всъщност не точно нов. Той ме пое след Леон Броноски преди много години, когато живеех в Лондон. Бъди мила с него. Той няма търпение да се запознае с теб.

— Така ли?

Когато влязоха в бара и тръгнаха към масата, един млад човек, вече приближаващ тридесетте, стана, за да ги посрещне.

— Алекс. — Младият мъж пое ръката ѝ и я целуна. — За мен е удоволствие. Аз съм Дориън Хедли и имам приятното удоволствие да се погрижа за и без това блестящата кариера на майка ви. Шампанско?

— Ами... може, но малко. Аз мислех, че си имаш агент в Холивуд? — Алекс се обърна към майка си, която изглеждаше великолепно в черната вечерна рокля.

— Така е, мила, но... — Ческа театрално сви рамене. — Помислих си, че може би е дошло време за промяна. Дориън ме убеди, че решението ми е правилно, нали, Дориън?

— Да. Повечето от най-талантливите ни актьори заминаха за Щатите и аз бих бил доволен, ако успея да върна поне една от звездите ни обратно.

— В такъв случай ти се установяваш тук за... постоянно?

— Е, бих могла поне да опитам. Днес се отбих в офиса на Дориън просто да го поздравя, но докато разговаряхме, се оказа, че по доста неща имаме еднакви възгледи. Това, повярвай ми, се случва рядко между агент и негов клиент. Отидохме да изпием по един чай и Дориън успя да ме убеди, че моето бъдеще е тук, в Англия. — Ческа хвана ръката на Алекс. — Не е ли чудесно? Искам да кажа, това, че ще можем да бъдем заедно.

— Разбира се — усмихна се нерешително Алекс.

Дориън изучаваше лицето ѝ.

— Струва ми се, че има някаква слаба прилика между вас, но въпреки това не мога да повярвам, че сте дъщеря на Ческа.

Алекс слушаше мълчаливо как майка ѝ и агентът обсъждат възможностите за участие в няколко телевизионни програми и разменят дребни клюки за известни актьори. Искаше ѝ се да се върне в Марчмънт. Тук съвсем не се чувстваше на мястото си.

Звънецът, оповестяващ началото на спектакъла, иззвъня и Дориън ги поведе към ложата отстрани на сцената. Алекс погледна към публиката и забеляза, че хората шушукат помежду си и сочат майка ѝ.

— За какво става въпрос в мюзикъла? — обърна се тя към Дориън.

— Това няма да е точно мюзикъл, а по-скоро ретроспекция на популярната музика от петдесетте и шейсетте години. В шоуто участва един мой клиент. Много е забавно, а мелодиите са наистина чудесни.

Светлините угаснаха и почти веднага в салона гръмна рокендрол — музиката на петдесетте години. Алекс се облегна на стола си, наслаждавайки се на шоуто, тъй като певците се превъплъщаваха в някои от най-популярните за онова време изпълнители.

След кратък антракт шоуто продължи с музика от шестдесетте. Светлината стана приглушена и пред микрофона застана млад мъж, облечен в дънки и плетен вълнен пуловер.

Алекс и Ческа затаиха дъх и се наведоха напред. Сърцето на Ческа се преобърна в гърдите ѝ и тя си помисли, че ще припадне.

— Да, това е тя, „Лудостта на любовта“...

Ческа не откъсваше поглед от сините очи, златисторусата коса и незабравимата усмивка. Не би могла да греши. На сцената стоеше Боби Крос и пееше само за нея. Точно както го бе правил преди много години.

Алекс вдигна бинокъла си и го насочи към лицето на младия мъж. Той беше гримиран и косата му беше с малко по-различен цвят, но без съмнение това беше Саймън — младежът, с когото бе танцувала на сватбата на Тафи.

Майка и дъщеря седяха една до друга, всяка потънала в собствените си спомени. Всички ужасни неща, които бе сторила, излетяха от съзнанието на Ческа. Те бяха част от кошмара ѝ. Това тук беше действително. Боби Крос се бе върнал при нея и този път тя щеше да го задържи завинаги.

Алекс си припомняше как се бе почувствала, когато Саймън я бе държал в прегръдките си и колко силно привличане се бе зародило между тях. И тогава песента свърши. Държеше се като глупачка. Един танц на нечия сватба не означаваше нищо. Сигурно той отдавна я беше забравил.

След края на шоуто тримата последваха примера на останалата публика и се изправиха на крака, за да аплодират изпълнителите.

— Нали нямате нищо против да идем зад кулисите? Трябва да заслужа хонорара си, като кажа на клиента ми, че е бил възхитителен.

Ческа и Алекс го последваха по стълбите към гримьорната. Дориън почука на вратата.

— Влезте.

— Страхотно шоу, приятелю! — извика Дориън към клиента си.

— Благодаря. А какво мислите вие, дами?

Ала двете жени гледаха някъде зад него, където един млад рус мъж сваляше грима си, без да обръща внимание на гостите.

— Тъъ... моля? — заекна Алекс.

— Хареса ли ви шоуто? — повтори певецът.

— Беше много забавно — бързо отвърна момичето.

— А превъплъщението ви в Клиф Ричард беше превъзходно — допълни Ческа.

— Благодаря. Аз също съм ваш почитател, мис Хамънд. Записвам на видеокасата всеки епизод на „Петролните барони“. Хей, Саймън, виж кой е дошъл в гримьорната ти. Това е самата Ческа Хамънд!

Саймън вдигна глава и се усмихна приветливо. Понечи да се обърне отново към огледалото, но в този момент забеляза Алекс.

— Каква щастлива случайност! — каза той.

— Да, нали? — Ческа мина покрай дъщеря си и тръгна към него. Улови с ръце облегалката на стола му и се загледа в отражението му в огледалото.

— Имах предвид, че съм виждал младата дама и преди. — Той се изправи и се обърна към Алекс. — Как сте?

— Много добре, благодаря — свенливо се усмихна тя.

— Вие двамата се познавате?! — Ческа развали магията на момента и в гласа ѝ се прокрадна остра нотка.

— Да. Танцувахме на сватбата на мистър Марчмънт. Нали, Алекс?

Тя кимна.

— Е, в такъв случай да отидем на вечеря заедно — намеси се Дориън. — Вие двете, елате с мен. Да оставим артистите да се преоблекат. После ще се срещнем в „Кетнърс“. Чао засега.

Дориън поведе Алекс и Ческа към изхода на театъра.

Когато Саймън и клиентът на Дориън се приближиха към масата, Ческа потупа мястото до себе си и каза:

— Ела да седнеш до мен, Боби, миличък.

— Името ми е Саймън — вежливо отвърна младежът и седна.

— Е, кажи ми, какво прави през последните години?

От този момент нататък двамата не престанаха да разговарят. Алекс слушаше унило баналния разговор между Дориън и неговия клиент. Беше съвсем очевидно, че Саймън предпочита красивата ѝ майка. А и кой би могъл да го обвини за това.

— Извинете ме. — Ческа се изправи. — Трябва да изляза за малко.

Щом тя се отдалечи, Саймън веднага се настани на мястото до Алекс.

— Много се радвам да ви видя пак. Получихте ли бележката ми?

— Да.

— Съжалявам, че трябваше да си тръгна, без да се сбогуваме. Всъщност имах намерение да дойда да ви посетя в Уелс, но точно тогава започна това шоу и няхах нито един свободен миг.

— Няхах представа, че сте артист — отбеляза Алекс.

— И наистина не съм. Аз съм музикант и те искаха да участвам именно като такъв.

— Разбирам.

— Казано с други думи, правя всичко за пари. Искам да спечеля достатъчно, за да си купя звукозаписно студио. Да си призная, чувствам се по-добре зад пулта, отколкото пред микрофона.

— Аз мисля, че изглеждате доста добре на сцената, а и имате приятен глас.

— Е, благодаря ви. Вижте, Алекс, не бихме ли могли... Искам да кажа, ще мога ли да ви видя пак?

— Благодаря ти, че си запазил мястото ми топло, скъпи.

Ческа се беше върнала. Саймън се усмихна и като сви раздражено рамене, се премести на предишното си място.

— А сега, какво ще кажете да отидем в „Савой“ да отпразнуваме моето завръщане в Лондон?

Саймън, я погледна смутено.

— Ами... вие какво мислите, Алекс?

— Аз не съм отседнала в „Савой“.

— Впрочем аз трябва да се прибирам. Днес имахме две представления и се чувствам изтощен.

Ческа изглеждаше разочарована.

— Тогава защо не дойдете на закуска с шампанско утре сутринта? Дориън, ела и ти. Предполагам, че и Алекс няма да ми откаже — додаде Ческа, сякаш сега се сещаше за присъствието на дъщеря си. — Да кажем, в единадесет в апартамента ми? Значи решено. И не приемам никакви извинения.

— Къде сте отседнали? — обърна се Саймън към Алекс.

— В един хотел близо до Риджънт Парк.

— И аз съм в тази посока. Бихме могли да хванем такси и да ви оставя на път към апартамента ми.

— Благодаря ви.

Петимата излязоха от ресторанта и Дориън махна на едно такси. Ческа бързо се настани в него.

— Лека нощ на всички. Ще се видим утре на закуска.

Дориън махна към друга кола.

— Вие двамата, ще се качвате ли? — обърна се той към Саймън.

— Не, вие тръгвайте.

Агентът и неговият клиент се качиха и таксито потегли.

Алекс и Саймън останаха сами.

— Какво ще кажете за едно питие, преди да се приберем?

— Сигурно вече няма нищо отворено. Минава полунощ.

— Това е Лондон, Алекс. Елате с мен. — Саймън я улови за ръката и я поведе по тъмните улици на Сохо. Отвори една врата, над която нямаше никаква табела, и двамата влязоха в претъпкано задимено помещение. — Какво ще поръчате?

— Чаша бяло вино.

Той ѝ направи знак да заеме една свободна маса в ъгъла и се отпрати към бара. След малко се върна с питиетата и седна до нея.

— Тъкмо си мислех колко много Лондон се различава от Марчмънт — отбеляза Алекс и отпи от виното си.

— Имате право — отвърна Саймън и също вдигна чашата си с бира. — Нямам търпение да спечеля достатъчно, за да се отърва от мръсния лондонски въздух и да се оттегля в някое спокойно място като вас.

— Много странно, тъй като, ако всичко върви по план, аз ще се преместя тук след около девет месеца.

— Защо?

— Надявам се да ме приемат в Кралския ветеринарен колеж. Днес съм тук, защото сутринта се явих на изпит.

— Разбирам. Е, това е чудесно, поне доколкото касае мен.

— Защо?

— Защото ще ми бъде много по-лесно да ви виждам, ако живеете в Лондон.

Под настойчивия поглед на младия мъж лицето на Алекс поруменя.

— За какво си мислите? — попита той.

— За нищо определено — сви рамене тя. — Просто не е в стила ми да стоя в заведение посред нощ с човек, когото едва познавам.

— Уверявам ви, че сте в пълна безопасност — засмя се Саймън.

Алекс слушаше мълчаливо разказа му, как бе попаднал в шоуто. Гледаше красивото му лице и се питаше какво ли щеше да изпита, ако той я целуне.

— Ще останете ли в Лондон, след като завършите образованието си?

— Извинете, бях се замечтала. Това е един от ужасните ми навици.

— Съвсем не. Понякога мечтите са далеч по-красиви от истинския живот. Питам ви за бъдещето. Тук ли имате намерение да практикувате?

— Не, в Марчмънт. Ще пригодим една от пристройките за ветеринарна клиника.

— Звучи много хубаво. Очевидно сте много привързана към онова място.

— Никога не съм искала да живея другаде. Целия си живот съм прекарала там.

— Така ли? Аз пък мислех, че сте прекарвали повечето от времето си при майка си в Холивуд.

— Не. Не бях виждала майка си допреди няколко седмици. — Алекс погледна часовника си. — Е, смятам, че наистина е време да се прибирам. Много е късно.

— Добре.

Двамата се озоваха сред студения нощен въздух. Саймън улови ръката ѝ.

— Елате. — Придърпа я в прегръдките си и я целуна по косата. — Знаете ли, вие сте най-красивото момиче, което някога съм виждал.

Тя вдигна поглед към него.

— Много мило, че го казвате, макар и да не е истина.

— О, истина е. Разбрах го още на сватбата. Може ли да ви целуна?

Преди тя да успее да отговори, той повдигна лицето ѝ към своето и долепи устни до нейните.

Нервна отначало, Алекс постепенно се отпусна под нежната му ласка. Обви ръце около врата му и внезапно забрави, че се намира на една от улиците в Сохо и почти не познава този мъж. В поведението ѝ нямаше нищо странно. Кой знае защо, тази целувка ѝ се стори най-естественото нещо на света.

Тя се отдръпна, за да си поеме въздух и неочаквано изпита срам.

Саймън отново улови ръката ѝ и махна на едно такси. Щом се настаниха вътре, той я прегърна през раменете и я притисна към себе си.

Колата спря пред хотела ѝ.

— Бих казал, че е малко странно майката да се шири в „Савой“, а дъщерята да се вре в някаква жалка дупка — позасмя се Саймън.

— Не ме е грижа. Тук е чисто и доста удобно.

— Ще дойдеш ли в „Савой“ за закуска?

— Да, предполагам.

— Значи, ще се видим там. Знаеш ли, съдбата те изпрати тази вечер на шоуто. Но аз бях сигурен, че пак ще се видим. Лека нощ, Алекс. — Той целуна галантно ръката ѝ.

Алекс слезе от таксито и махна за довиждане, докато то се отдалечаваше нагоре по улицата.

Изкачи стълбите пред входа в някакво опиянение. Във фоайето спря, за да получи ключа от стаята си. Заедно с него ѝ предадоха някаква бележка.

„Моля, обадете се спешно на майка си в «Савой».“

Сърцето на Алекс се преобърна в гърдите ѝ.

— Имате ли телефон, който мога да използвам? — попита тя портиера.

— Зад онази врата, надолу по коридора.

— Благодаря.

Алекс намери апарата и поспря за малко, за да се поуспокои. После набра номера, записан на бележката.

— Ческа Хамънд, ако обичате.

Операторът я свърза веднага.

— Мамо, аз съм, Алекс. Какво има?

— О, господи, Алекс! Къде беше? Непрекъснато звънях и звънях...

— Моля те, просто ми кажи. Да не е станало нещо с Ел Джи?

— Не, не става въпрос за нея.

— Слава богу! Какво има тогава?

— О, миличка! Можеш ли да дойдеш при мен веднага? Имам нужда от теб! — В гласа на Ческа се прокрадваше истерия.

— Да, разбира се. А сега ми кажи какво има.

— Става въпрос за Марчмънт.

— Какво за Марчмънт?

— Избухнал е огромен пожар. Цял ден са се опитвали да се свържат с мен. О, Алекс, Марчмънт е изгорял.

— Някой пострадал ли е?

— Не. Къщата е била празна. Мери е ползвала свободен ден и е била у дома си.

— Слава на бога! Добре, мамо, ще дойда веднага щом мога.

Алекс почука на вратата на апартамента на майка си в „Савой“.

— Мамо, аз съм, Алекс.

Вратата се отвори и Ческа, с размазан грим и разрошена коса, се хвърли в прегръдките на дъщеря си.

— Господи! Ел Джи никога няма да ми прости!

Алекс бързо я въведе вътре и затвори вратата. Ческа се отпусна на пода.

— Какво е станало? Какви са щетите? Цялата къща ли е изгоряла?

Единственият отговор от страна на Ческа беше нов порой от сълзи.

— О, господи! Боже мой! Защо всичко това трябваше да се случи сега, когато аз нося цялата отговорност? Те и двамата ще обвинят мен, зная!

Ческа вдигна глава и Алекс потръпна от изражението ѝ. Майка ѝ изглеждаше като луда.

— Разбира се, че няма да те обвинят. Хайде, мамо. Сигурно става въпрос за случаен инцидент.

— Аз... Не зная... Не зная...

— Мамо, трябва да се успокоиш. Моля те! Паниката няма да доведе до нищо добро. Поне за теб.

— Но аз... О, господи!...

— Виж, смятам, че трябва да повикам лекар.

— *Не!*

Резкият отговор стресна Алекс.

Ческа изтри очи и издуха носа си в книжна салфетка. Отметна коса от челото си и внезапно престана да плаче.

— Съжалявам, Алекс. Нямам нужда от лекар. Ще се оправя.

— Добре. Какво ще кажеш за малко бренди или нещо друго? Много помага при шок. Да поръчам ли да донесат?

Ческа посочи към барчето в ъгъла на екстравагантно обзаведената стая.

— Погледни вътре.

— Ей сега. Защо междувременно не се пооправиш малко? Ще ти сипя чаша бренди и след това ще можеш да ми обясниш какво се е случило и да обсъдим как да постъпим.

Ческа се взря в дъщеря си.

— Как изобщо съм успяла да те родя? — каза тя и тръгна към банята.

Алекс наля бренди в две чаши и седна на дивана, за да изчака завръщането на майка си.

— Ето. Това ще ти помогне да се почувстваш по-добре. — Протегна едната чаша към Ческа. — Сега би ли ми обяснила какво се е случило, ако обичаш?

— Напуснах Марчмънт около девет и половина вчера сутринта и потеглих към Лондон. Оставих нещата си тук и отидох да видя Дориън. Джек Уилямс, който ми се обади, каза, че Мери е забелязала огромни облаци пушек някъде към десет и половина. Веднага е повикала пожарната, но докато колите пристигнат, пожарът вече се е бил разразил. Сградата беше доста стара.

— Какви по-точно са щетите?

— Доста големи според Джек. Покривът и целият втори етаж са изгорели, но долните стаи са се позапазили.

— Знаят ли какво е предизвикало пожара?

— Джек не каза нищо, но сигурно е станало късо съединение. Електрическата мрежа беше доста остаряла. Наскоро споменах на Ел Джи, че трябва да я подменят. Господи, Алекс, аз бих могла да бъда там.

— Нека изчакаме, докато се произнесат следователите. А животните ми? Какво е станало с тях?

— Едва ли са пострадали. Пожарът е унищожил само голямата къща. — Ческа покри лицето си с ръце. — Не искам да я виждам. Не мога да понеса мисълта за красивата сграда, превърнала се в черни руини.

— Трябва да тръгнем незабавно. — Алекс погледна часовника си. — Сега движението е слабо и пътят няма да ни отнеме много време.

Ческа погледна дъщеря си ужасено.

— Нали не искаш да кажеш, че смяташ да заминем за Марчмънт? Не, не мога да отида там. — Тя отново започна да хлипа.

— Е, тогава остани тук. Аз ще отида с влака.

— Не! Моля те, Алекс, имам нужда от теб. Не ме оставяй!

Алекс разбра, че майка и пак изпада в истерия.

— Добре, добре. Няма да те оставя.

— Джек Уилямс каза, че засега бихме могли да останем тук. Каза, че едва ли бихме могли да направим нещо. Къщата не е годна за

живеене. Ще помоли работниците от фермата да пренесат оцелелите мебели от долния, етаж в оборите.

— Е, и това е нещо. Не трябва да казваме на Ел Джи, поне засега. Това много ще я разстрои.

— Съгласна съм. Днес се обадох в санаториума и оттам ми казаха, че тя се чувства добре.

— Радвам се. В момента се радвам, че тя е в санаториума, защото иначе... — Алекс потрепери. — Горкият Тафи. Какво ли ще каже, когато се обади и разбере, че майка му се възстановява след тежък удар, а Марчмънт е изгорял? Искан ми се да има начин да се свържем с него.

— Е, докато той се обади, ще трябва да се оправяме сами. Можем да го направим заедно, нали? Да се подкрепяме една друга и да се опитаме да се справим с нещата.

— Разбира се — кимна Алекс. — А сега, струва ми се, най-добре ще бъде да си легнем и да поспим. Едва ли бихме могли да направим нещо до сутринта. Имам ужасно главоболие.

— Не бих могла да си легна сама. Имаш ли нещо против да легнеш при мен? Леглото е голямо. Не искам да се чувствам самотна.

Алекс последва Ческа през всекидневната към спалнята. Забеляза, че вече бе започнало да се зазорява. Ческа изчезна в малък будоар и след малко се върна, облечена в сатенена нощница.

— Ти няма ли да се преоблечеш?

— Не нося нищо със себе си.

— Би могла да използваш една от моите нощници, мила. Имам няколко. Иди да си избереш.

Алекс отиде в будоара и замря от изумление. На закачалките висяха десетки костюми и рокли. По рафтовете спретнато бяха подредени блузи и купища бельо. Дори за екстравагантна личност като майка ѝ целият този багаж беше прекалено много за двадесет и четири часа престой.

Освен, разбира се, ако Ческа не бе имала намерение никога повече да не се връща в Марчмънт...

Прекалено изтощена, за да разсъждава по този въпрос, Алекс взе една нощница и я облече.

Когато се върна в спалнята, Ческа седеше на леглото.

— Лягай — каза тя.

Алекс се подчини.

— Може ли да загася лампата?

— Бих предпочела да я оставиш да свети. Говори ми нещо,
Алекс.

— Какво?

— Не зная. Нещо приятно.

— Аз...

— Добре тогава. Ела да ме прегърнеш и аз ще ти разкажа приказка.

Макар и неохотно, Алекс отново се подчини.

— Забавно е, нали? Имам предвид да делим една обща спалня — отбеляза Ческа и се намести в прегръдките на дъщеря си.

Алекс си помисли с тъга за уютната си стая в Марчмънт, сега почерняла и изтърбушена под откритото небе, за всичките си любими неща, превърнати в пепел, за несигурното си бъдеще. Не, изобщо не беше забавно.

— И така, имало едно време...

Почти не слушаше какво говори майка ѝ. Пред очите ѝ се мяркаше унищоженият Марчмънт, Ел Джи, възстановяваща се след тежкия удар, и Тафи, някъде в чужбина, в пълно неведение за всичко случило се.

Само допреди два месеца животът ѝ се бе струвал толкова прекрасен! Но след това се бе появила Ческа и... Алекс почувства горещи сълзи върху страните си. Преглътна ги с усилие и се опита да си припомни усмивката на Саймън.

Постепенно се унесе в дрямка. Все още чуваше гласа на майка си и усещаше ръката ѝ, която я милваше по челото.

— Може би всичко е за добро, миличка. Ето, и Боби ще дойде утре на закуска. Не е ли чудесно?

Алекс беше сигурна, че сънува.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато се събуди на следващата сутрин, Алекс усети, че цялото тяло я боли, а сърцето ѝ свито от мъка.

Марчмънт, нейния дом, го нямаше вече.

Обърна се и видя, че мястото на Ческа е празно. Седна в леглото и разтърка очи. Предишната вечер бе пила повече от обикновено и сега главата ѝ се пръскаше от болка. Насили се да стане.

— Здравей, сънливке!

Ческа се появи откъм будоара, облечена така, сякаш току-що бе приключила снимките за нов епизод от „Петролните барони“. Гримът и прическата ѝ бяха безупречни.

— Гостите ми ще пристигнат след петнадесет минути. Не искаш ли да си вземеш душ?

Алекс погледна майка си объркано.

— Мамо, наистина ли ще приемаш гости на закуска? Трябва да отидем в Марчмънт и да свършим доста неща...

Ческа седна на ръба на леглото.

— Твърдо съм решила да посрещна сутрешните си гости. Виж, Алекс, не бихме могли да направим нищо за Марчмънт. Преди малко се обадох на Джек Уилямс и той ми каза, че имението е пълно със следователи. Всичко е под контрол. Той, както и аз, смята, че засега би било най-добре да се установим тук.

— Ами Ел Джи? Ами училището ми? И животните? Аз...

— С Ел Джи всичко ще бъде наред. Тя се намира на място, където за нея се грижат специалисти. Впрочем не смятам, че трябва да ѝ звъниш, преди да се поуспокоиш малко. Тя веднага ще се досети, че нещо не е наред. А ти не би искала да я тревожиш, нали?

— В никакъв случай.

— Би могла да позвъниш в училището и да им кажеш, че ще отсъстваш няколко дни. А се отнася до любимците ти, Мери обеща да се погрижи за тях.

— Все пак чувствам, че трябва да направя нещо.

— И ще направиш. Ще си вземеш душ. — На вратата се почука. — Трябва да са от румсървиза. Поръчах шест бутилки шампанско. Смяташ ли, че ще стигнат?

— Нямам представа.

— Е, винаги бихме могли да поръчаме още, нали? — С тези думи Ческа напусна стаята и затвори вратата след себе си.

Алекс обви главата си с ръце и се замоли горещо всичко това да се окаже един от онези кошмари, в които познати лица и събития се смесват и изглеждат почти като действителни. Но щом отново отвори очи, разбра, че надеждата ѝ е била напразна.

Цялата ѝ предишна жизненост я беше напуснала и тя с усилие тръгна към луксозната баня.

Докато стоеше под силната струя, Алекс се замисли върху странното поведение на майка си. Снощи Ческа бе изглеждала съкрушена, а тази сутрин се държеше така, сякаш нищо не се бе случило.

И в съзнанието ѝ отново изплуваха думите на Ел Джи: „Ческа не е това, което изглежда...“.

Докато се обличаше, чу някой да се смее във всекидневната. Седна на леглото и поклати глава. Не можеше да отиде там. По лицето ѝ се затъркаляха сълзи и тя зарови глава във възглавницата, за да заглуши риданията си.

И тогава почувства нечия ръка върху рамото си.

— Ей, мила, това съм аз, Саймън. Какво има, за бога?

Алекс вдигна поглед.

— Тя не ти ли каза?

— Какво трябваше да ми каже?

— Че Марчмънт е изгорял вчера... Че красивият ми дом е превърнат в пепел. Че вече нямам нищо.

Последва кратко мълчание, докато Саймън асимилира новината.

— Не, не каза нищо такова. Спомена на Дориън, че имала някакъв проблем, когато се прибрала, нищо повече. Господи! — Саймън прокара ръка през гъстата си руса коса. — Казваш, че Марчмънт е изгорял?

Алекс изтри очите и носа си с ръка.

— Да. А нея сякаш това не я интересува! Как може да си устройва партита след случилото се? Как?!

Саймън седна на леглото и я прегърна.

— Някой пострадал ли е?

Тя поклати отрицателно глава.

— Е, това поне е утешително. Сигурен съм, че къщата ще бъде възстановена съвсем скоро. Ще ви изплатят застраховките и...

— Вярно е, но не това е важното! Къде ще живея сега? Изгубих всичко, което притежавах! Леля ми е в санаториум, чичо ми е бог знае къде, а майка ми се държи така, сякаш е Коледа. Страх ме е, Саймън. Чувствам се съвсем сама.

Прегръдката около раменете ѝ се стегна.

— Не си сама, Алекс. Честна дума, не си сама. Аз съм тук.

— Мила! Какво има? — Изправена до вратата, Ческа ги наблюдаваше.

— Алекс е малко разстроена.

— Стига, Алекс. — Майка ѝ седна до нея на леглото. — Зная, че за теб това беше голям удар, но не бива да показваш чувствата си пред гостите. Нали не искаш да отегчиш Боби, като му хлипаш на рамото?

— Името ми е Саймън и наистина нямам нищо против.

— Хайде, изтрий си очите и ела при нас. За всяко настроение си има подходящо време и място. Ела с мен, Боби. Трябва да обсъдим нещо.

Ческа избута Саймън от стаята, оставяйки Алекс трепереща от гняв. Момичето захвърли безпомощно една възглавница на пода, изтри лицето си и тръгна към всекидневната.

Два часа по-късно, малко преди да си тръгне, Саймън сложи в ръката на Алекс бележка с адреса и телефонния си номер.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен — прошепна той. — Довиждане.

След като и последният гост си отиде, Ческа се отпусна на дивана.

— Много съм уморена. Смятам да подремна следобед.

— Мамо, трябва да помислим как да се върнем в Марчмънт.

Ческа отвори очи и се загледа в дъщеря си, сякаш се съмняваше в здравия ѝ разум.

— Престани, мила. Колко пъти ще обсъждаме този въпрос? Няма да се връщаме, поне засега. Прецених, че най-разумно ще бъде да се

установим тук. Има още една спалня, която би могла да използваш, и...

— Но, мамо! Какво ще стане с училището? Тази година е много важна за мен. На всяка цена трябва да я завърша, ако искам да постъпя във ветеринарния колеж.

— Може и да не повярваш, но в Лондон също има училища.

— Означава ли това, че си имала намерение да останеш тук още преди Марчмънт да изгори?

— Разбира се, мила. За една артистка не е много полезно да живее в някое усамотено място. Връщам се отново в бизнеса. Дориън вече ми е уредил прослушване за главна роля в един телевизионен сериал. Каза, че почти всичко е уредено.

Алекс се изправи рязко.

— Много добре. Ти можеш да останеш, но аз се връщам.

— Не ставай глупава, мила! Къде ще отидеш? Къщата вече я няма, Ел Джи не е там. А ти си моя дъщеря. Трябва да останеш с мен.

— Не, мамо, съвсем не съм длъжна. Вече съм на седемнадесет години и си имам собствен живот. Мога да се настаня в една от малките къщи в имението.

— Разбира се, че би могла, но... — Гласът на Ческа потрепери. — Искам да останеш при мен.

Алекс отново седна и се загледа в безпомощното изражение на майка си.

— Моля те, Алекс. Помисли за това. Толкова ли ще ти бъде неприятно да останеш още няколко седмици? Вече почти сте преполовили учебния срок. Бихме могли да намерим бързо някое подходящо училище, така че да не пропуснеш нищо от материала. Освен това само след няколко месеца ще се установиш тук за постоянно. Защо не приемеш станалото като причина, която просто е ускорила изпълнението на плановете ти?

— Но аз... — Алекс въздъхна дълбоко.

— Зная, мила. Промяната е много неочаквана и ти е нужно време да привикнеш към нея. Но не смяташ ли, че след толкова години трябва да прекарваме повече време заедно? Точно заради това се върнах в Англия и изоставих снимките за „Петролните барони“. За да бъда с теб! Искам да наваксам изминалите години и да стана за теб майката, която дълго не си имала.

— Опитваш се да ми кажеш, че ако не бях аз, ти щеше да се върнеш в Холивуд? — бавно попита Алекс.

— Разбира се. Не мисля, че би било честно от моя страна да те мъкна отвъд океана, така че Лондон ми се стори разумен компромис. Седмиците, които прекарах с теб, са най-ценните в целия ми живот. Мисля, че сега не бих могла да те изоставя. Твърде много те обичам, мила. Моля те, дай ми още малко време! До Коледа остават само два и половина месеца. Остани поне дотогава и ако все още не се чувстваш щастлива, бихме могли да поговорим отново.

— Ами изпитите ми? Много е важно да ги взема...

— За теб те по-важни ли са от собствената ти майка?

— Не, разбира се, но...

— Просто ще ти се наложи да учиш по-упорито в новото училище. Мила, в момента ние имаме нужда една от друга. — Ческа обгърна раменете на дъщеря си.

— Аз... Ще си помисля. Трябва да отида при Ел Джи и да поговоря с нея.

— Смяташ ли, че е разумно? Ако отидеш, тя веднага ще се досети, че нещо се е случило. Защо вместо това не й напишеш писмо, в което да й обясниш, че ще останеш за известно време в Лондон с мен.

— Да, може би е по-добре. Ами Марчмънт?

— Ще уредим застрахователният агент да посети имението другата седмица. Веднага след това бихме могли да започнем възстановяването на къщата. Виждаш ли, аз не съм толкова празноглава и лекомислена, колкото изглеждам. Повярвай ми, всичко ще се оправи. Веднага щом нещата в Марчмънт се задвижат, бихме могли да посетим Ел Джи. Какво ще кажеш? Ще опитаме ли? Двете заедно?

Алекс кимна бавно.

— Добре, но само за няколко седмици.

— Чудесно, миличка! Ще бъде много забавно, ще видиш! А сега какво ще кажеш да полеем споразумението с чаша шампанско?

Алекс с усилие си наложи да изглежда доволна. В крайна сметка какво бяха няколко седмици? Ако не й хареса, винаги би могла да се върне в Уелс. Освен това така щеше да бъде по-близо до Саймън.

Ческа й подаде една чаша.

— За нас!

— Да — усмихна се Алекс. — За нас!

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин Ческа настоя дъщеря ѝ да я придружи, докато пазарува в „Хародс“. Алекс за пореден път осъзна колко неестествено е поведението на майка ѝ в светлината на всичко, което се бе случило.

— Трябва да подбере най-подходящия тоалет. Тези предварителни срещи са много важни и бих искала да направя добро впечатление. — Ческа метна още една рокля върху вече претрупаното с дрехи рамо на Алекс.

— Но ти имаш ужасно много дрехи в хотела, мамо.

— Те са вече стари, мила. За мен това е ново начало и искам да покажа най-доброто от себе си. Ето, защо не пробваш това? — Ческа откачи един костюм, състоящ се от къс червен жакет и подходяща пола.

— Имам достатъчно дрехи. Не се нуждая от нищо.

— Това няма нищо общо. Впрочем, след като повечето ти парцали останаха в Марчмънт, от тях едва ли е останало нещо. Сигурна съм, че в Лондон ще имаш нужда от съвсем нов гардероб.

Алекс погледна етикета на костюма. Той струваше близо осемстотин лири.

— Е, какво мислиш за това? — Майка ѝ нахълта в пробната, облечена в предизвикателна черна пола и черно-кремава туника с дълбоко деколте. — Изглежда много делово.

— Изглеждаш чудесно, мамо.

— Благодаря ти, но има още няколко за изпробване, преди да реша какво ще взема. — Ческа погледна дъщеря си. — Това наистина е добро. Купуваме го.

Алекс разглеждаше отражението си в огледалото. Късата пола показваше дългите ѝ стройни крака и за първи път тя се усмихна, мислейки колко добре ще изглежда, облечена в костюма, при следващата си среща със Саймън.

Изминаха два часа, преди да излязат от „Хародс“ и да спрат такси. Тъй като Ческа не успя да прецени кой от костюмите ѝ стои най-

добре, бе купила всичките пет. Покупките им щяха да бъдат доставени по-късно направо в хотела.

— Бийчъм Плейс, Сан Лоренцо, моля — обърна се тя към шофьора на таксито.

— Къде отиваме? — попита Алекс.

— Дориън ни покани на обяд.

— И искаш да дойда с теб? Но аз трябва да се обадя в няколко училища, за да проверя дали ще ме приемат.

— Разбира се, че искам да дойдеш с мен. Дориън настоява да поговори с теб. Би могла да уредиш училищните си проблеми и утре.

— Е, добре — въздъхна Алекс.

Двете освободиха таксито и влязоха в ресторанта. Дориън вече ги очакваше на резервираната маса. Като ги видя, стана и ги разцелува.

Веднага щом се настаниха, той посочи зад рамото си и прошепна:

— Видяхте ли кой е тук?

Ческа се обърна и забеляза някаква жена, седнала с гръб към тях, но веднага позна късата ѝ руса коса. Жената също леко се извърна и им се усмихна с известната на целия свят приветлива усмивка.

— Много е красива, нали? — отбеляза Дориън. — И снимките ѝ заливат всички вестници. Което ме подсеща за онова, което исках да обсъдя с Алекс.

— С мен?

Дориън наля от бялото вино в чашите.

— Да. Вестниците са в състояние да направят всеки човек известен, а точно това е необходимо на Ческа.

— Какво имаш предвид?

— Виждаш ли, героинята ѝ от „Петролните барони“ се е превърнала в член на почти всяко семейство и хората гледат на майка ти като на стопроцентова Джиджи. Ние трябва да накараме английската публика да я възприеме като самата нея. Най-добрият начин да постигнем това са медиите. Имам добра приятелка, журналистка в „Експрес“, която се съгласи да публикува във вестника си вашата история.

— Да разкаже за мен? Но защо?

— Защото, скъпа, историята ви е много трогателна и е точно онова, което читателите обичат. Една известна актриса става майка

много млада, но е принудена да изостави детето си, докато си създаде име в Холивуд. След години обаче се връща в Англия, за да намери дъщеря си. Гарантирам, че статията ще се появи на първа страница. Ти си една добре пазена тайна, Алекс.

Момичето потръпна.

— Какво мислиш за това, мамо? На мен ми се струва ужасно. Не искам хората да се ровят в личния ни живот.

Ческа хвана ръката ѝ.

— Зная, мила. Проблемът е в това, че ако искам да остана в Англия при теб, трябва да спечеля малко пари. Единственият начин да го направя е да се върна отново на екрана. За това обаче ми е необходима популярност.

Алекс понечи да каже, че с парите, похарчени днес в „Хародс“, двете биха могли да се издържат доста време. Помисли си, че ако тя бе изоставила собственото си дете и не го бе потърсила в продължение на години, едва ли би искала някой да разбере за този грях.

— Журналистката, която ще се заеме с това, е много... състрадателна — продължи да говори Дориън.

— Нали нямаш нищо против, мила? Става въпрос само за кратка статия и няколко снимки — усмихна се мило Ческа.

Алекс поклати глава.

— Предпочитам да не го правим.

— Сигурен съм, че би искала да помогнеш на майка си с каквото можеш!

— Разбира се, но... Страх ме е. Нямам никакъв опит с журналистите.

— Аз ще бъда с теб, мила. Трябва просто да ме оставиш да говоря.

— Добре — бавно кимна Алекс.

— Значи — намеси се Дориън, — всичко е уредено. Още тази вечер ще се обадя на Джини и ще уговорим срещата. Ще поръчваме ли вече? Умирам от глад.

Когато Ческа и Алекс се прибраха в хотел „Савой“, администраторът посочи към мъж с тъмен костюм, който ги очакваше.

Алекс забеляза, че майка ѝ пребледня, щом той им се представи като инспектор Кросби от полицията в Портмадог.

— Извинете, че ви притеснявам, мис Хамънд, но разследвам случая с пожара в имението Марчмънт. Смятам, че е предизвикан умишлено. Имате ли нещо против да отговорите на няколко въпроса?

— Не, разбира се. Бихте ли дошли в апартамента ми? Там ще ни бъде по-удобно.

Инспекторът кимна. Тримата помълчаха за момент, после се отправиха към асансьора.

— Защо не опиташ да се свържеш с някои от училищата, докато аз поговоря с инспектора, мила? — предложи Ческа и бързо затвори вратата на спалнята след себе си.

Алекс чуваше приглушени гласове от другата стая. Седна на леглото и запрелиства телефонния указател. Имаше толкова много училища, че просто не знаеше откъде да започне. Въздъхна и си помисли за Саймън. Извади листа с телефонния му номер и след кратко колебание го набра.

— Ало?

При звука на познатия глас сърцето ѝ заби по-бързо.

— Обажда се Алекс Марчмънт.

— Алекс! Точно смятах да ти се обадя!

— Сериозно?

— Да. Недей да се изненадваш толкова — засмя се Саймън. — Чудех се кога ще се върнеш в Уелс.

— Всъщност точно за това ти се обаждам. Изглежда, ще остана в Лондон известно време. Майка ми не иска да се връща. След като Марчмънт изгоря, може би ще е по-добре да останем тук.

— Не ми изглеждаш много доволна от този факт.

— И наистина не съм. Притеснявам се за леля, за животните, за къщата, за изпитите...

— Има ли още нещо или ще трябва да попълня списъка с някой от моите проблеми?

— Извинявай, Саймън. Спирам дотук.

— Е, ако това ще те успокои, лично аз се радвам, че оставаш.

— Благодаря ти. Обаждам се, защото трябва да си намеря ново училище. Дали ще можеш да ми подскажеш откъде да започна да търся?

— Разбирам. Не съм специалист в тази област, но бих ти предложил да започнеш първо с частните. Един мой приятел завърши такава училище в Челси и беше много доволен. Казваше се „Уебър Фробишър“, доколкото си спомням.

— Е, благодаря. Ще им позвъня веднага.

— Звучиш ми доста разстроена — отбеляза той.

— По-скоро съм объркана. Животът ми се променя толкова бързо, че не успявам да го следвам! В един момент съм обикновена ученичка от Уелс, а в следващия вече съм отседнала в „Савой“, пазарувам в „Хародс“ и обядвам в ресторант с членове на кралското семейство!

— Знаеш ли, ако е така, няма от какво да се оплакваш. Виж, защо не се срещнем в театъра след шоуто тази вечер? Ще те заведа на вечеря и ще се опитам да те поразвеселя.

— Благодаря ти, Саймън. Би било чудесно.

— Добре. По-бодро, Алекс. Ще се видим по-късно. Довиждане.

Алекс намери номера на частното училище, което той бе споменал. Обади се и поговори с директора. Той ѝ предложи да отиде в училището колкото може по-скоро. Тя си уговори среща с него за следващата сутрин и затвори слушалката с чувството, че най-последно е направила нещо добро за бъдещето си.

Вратата на спалнята се отвори и Ческа се появи усмихната.

— Инспекторът си тръгва. Ела да му кажеш довиждане.

Алекс последва майка си във всекидневната. Мъжът прибираше някаква папка в куфарчето си и изглеждаше много доволен.

— Това е дъщеря ми Алекс — усмихна се Ческа. — Трябваше да ви запозная по-рано.

Той се изправи и протегна ръката си.

— За мен е удоволствие.

— Ще останете ли за чая? Бих могла да го поръчам веднага — обади се Ческа.

— Много бих желал, но трябва да се връщам.

— Открихте ли вече причината за пожара? — запита Алекс.

— Ами, вече сме сигурни, че е предизвикан умишлено и е започнал от детската стая. Майка ви много ни помогна. — Той се обърна към Ческа, която драскаше автографа си върху една снимка.

— Заповядайте — подаде я тя на инспектора.

— Благодаря. Децата ми много ще се зарадват.

— Нали ще ни уведомите, ако откриете нещо? Бихме искали да възстановим Марчмънт колкото може по-скоро — каза Ческа.

— Разбира се. Ще се свържем със застрахователната компания веднага щом приключим с разследването. Не смятам, че ще се наложи да ви безпокоя повторно, мис Хамънд. Довиждане! — Инспекторът протегна ръка. — За мен беше удоволствие да се запозная с вас. И с дъщеря ви — добави той и погледна Алекс.

— Господи, струва ми се, че през последния час присъствах на процес — подхвърли Ческа и се отпусна на дивана. Миг след това в очите ѝ проблесна страх. — Мислиш ли, че... Искам да кажа, смяташ ли, че ме подозират, Алекс?

— Не, мамо. Защо да те подозират? — разсмя се Алекс.

— Ами някои от въпросите, които този човек ми зададе, ме накараха да се чувствам като... престъпница.

— На твоето място не бих се притеснявала. Преди да си тръгне, той вече бе станал твой горещ почитател.

— Наистина ли мислиш така?

— Да. Бих искала да притежавам твоя чар.

— Но ти го имаш, миличка. Сериозно ти говоря. А сега бих искала да подремна. Ще се обадя на Боби и...

— Той се казва Саймън.

Ческа не ѝ обърна никакво внимание и продължи:

— ... ще видя дали не би искал да вечеря с мен тази вечер.

— О, но... е, добре. Между другото, вече се обадох в едно училище. Ще отида там утре и... — Алекс млъкна, тъй като майка ѝ махна с ръка, стана от дивана и тръгна към спалнята си.

— Ще ми разкажеш за това по-късно, мила. Сега съм много уморена.

Вратата се затръшна и Алекс остана сама, чудейки се как ли щеше да реагира Саймън, когато майка ѝ му се обади.

В шест и половина Ческа излезе от спалнята, отпочинала и облечена в една от красивите си сини рокли.

— Излизаш ли? — запита Алекс.

— Да. Боби е зает тази вечер, но ще се видим утре по обяд. — Майка ѝ се усмихна кокетно. — Трябва да решим какво ще облека. Имам намерение да му направя едно предложение.

— Така ли? И какво?

Ческа се усмихна загадъчно.

— Почакай и ще видиш.

— Тогава къде отиваш?

— Ще се срещна с един човек за по едно питие и ще обсъдя с него плановете си за Боби. Ще се видим по-късно. — Ческа тръгна към вратата, но спря и се обърна: — Знаеш ли, току-що говорих със старшата сестра в санаториума. Каза ми, че Ел Джи се възстановява много бързо. И ръката ѝ почти се оправя.

— Това е чудесна новина. Ами говорят ѝ?

— Той също постепенно се възвръща. Казах, че ще им се обадим идната седмица. Предполагам, че не искат да бъдат притеснявани от роднините на пациентите си всеки пет минути. Изпратих ѝ много поздравя от теб.

— Благодаря ти.

— Довиждане, скъпа. — Ческа махна с ръка и излезе. Алекс отиде в стаята си да напише кратка бележка на Ел Джи, преди да тръгне за срещата си със Саймън.

Ческа седеше в дъното на залата със затворени очи и слушаше мелодичния глас. Той уталожваше страховете ѝ и постепенно я завладя спокойствие, за което отдавна жадуваше.

Това не беше миналото. Това беше бъдещето.

Шоуто свърши. Тя се изправи и напусна залата заедно с останалата публика. Поспря се, преди да излезе в нощта, и погледна часовника си. Не, нямаше време да ходи зад кулисите, за да го види. Така или иначе, срещата ѝ тази вечер беше заради него, за да свърже техните съдби.

Ческа се обърна и се отдалечи от служебния вход точно когато дъщеря ѝ току-що беше влязла през него.

— Здравей, мила. Как си? — Саймън посрещна Алекс на стълбите и я целуна по бузата.

— Добре.

— Изглеждаш страхотно. Този костюм от „Хародс“ ли е?

— Да. — Алекс се изчерви.

— В такъв случай ще бъде по-добре да те заведе на ресторант, където ще оценят тоалета ти по достойнство, вместо в „Макдоналдс“, както бях решил. Ела! — Саймън я улови за ръката и я поведе към изхода на театъра. — Какво мислиш за китайската кухня?

— Никога не съм я опитвала, но трябва да те предупредя, че съм вегетарианка.

Китайският ресторант беше на пет минути от театъра и бе препълнен с посетители. Саймън се зачете в менюто.

— Да поръчам ли и за теб? — попита той.

— Давай, стига да не ми сервираат парче от убито животно.

— Говориш така, сякаш яденето на месо е някакво престъпление. Според възгледите ти излиза, че аз съм кръвожаден звяр. Това отразява ли се на отношението ти към мен?

— Не. Всичко е въпрос на личен избор. Просто не мога да си представя как бих могла да посветя живота си на спасяването на животните, а на вечеря да ям месото им.

— Разбирам. И така... — Саймън поръча вечерята на минаващия сервитьор. — Знаеш ли, че днес ми се обади майка ти?

— Зная.

— Искаше да се видим тази вечер. Обясних ѝ, че съм зает, а тя ме покани на обяд утре. Каза, че трябва да обсъди нещо с мен. Имаш ли представа за какво става дума?

— Не.

— Не искам да те засегна, но майка ти е странна жена. Тя продължава да ме нарича Боби, въпреки че я поправях на няколко пъти. Но всъщност всички холивудски звезди са особняци. Преди да ви срещна в театъра, няхах представа, че тя има дъщеря.

— Сигурно. Аз бях добре пазената ѝ тайна.

— А кой се грижеше за теб, докато тя беше в Америка?

— Леля Ел Джи. Тя е майката на Тафи Марчмънт. Може и да си я спомняш от сватбата. Наскоро получи удар и в момента се възстановява в един санаториум. Не знае за пожара в Марчмънт. Двете с майка ми решихме да не ѝ казваме, за да не се разстройва. Днес, малко преди да изляза, ѝ написах писмо, за да я уведомя, че ще остана в Лондон известно време. Надявам се, че няма да се притесни.

— Е, нали знае, че си с майка си?

— Да, но имам чувството, че майка ми и Ел Джи не се обичат много.

— А ти? Как се разбираш с Ческа?

— Правя каквото мога. В края на краищата тя ми е майка. Но сме толкова различни!

Келнерът пристигна с бутилка вино. След като го отвори и напълни чашите им, той се отдалечи безшумно.

— Наздраве, Алекс. За нас!

— Наздраве! — Алекс вдигна чашата си и отпи от виното.

— Значи, засега се установяваш в Лондон, така ли?

— Виж, нямам голям избор. Майка ми трябва да започне отново да работи. След като твърди, че аз съм единствената причина да се върне в Англия, не бих могла да си тръгна за Уелс колкото и да ми се иска, нали?

— Не, не би могла. Уреди ли въпроса с училището?

— Утре имам среща с директора на онова, което ти ми препоръча. С малко повече късмет бих могла да започна идната седмица.

— Майка ти смята ли да потърси жилище?

— В апартамента ѝ в „Савой“ има спалня и за мен, така че едва ли ще се местим.

— Никак не е зле да живееш в „Савой“ — отбеляза Саймън.

— Не е. Зная, че трябва да съм доволна, но аз непрекъснато мисля за собствената си стая в Марчмънт, за животните, за Ел Джи, за...

Саймън потупа ръката ѝ.

— Зная. Необходимо е време, за да се приспособиш към промяната, това е всичко. А, ето и вечерята.

Сервитьорът поднесе храната им.

— Опитай, Алекс — подкани я Саймън. — Това е стар боб, тук има варени кестени, а това са задушени зеленчуци с джинджифил, скариди с чили и, разбира се, ориз.

Алекс опита всяко от наредените пред нея блюда.

— Мммм, вкусно е. Иска ми се да науча и Мери да готви такива неща.

— Радвам се, че ти харесва.

— Саймън, ти вече знаеш всичко за мен. Сега ми разкажи нещо за себе си — подхвърли Алекс между две хапки.

— Няма много за разказване. Аз съм единствено дете. Родителите ми живеят в Сърби. Баща ми е счетоводител, а майка ми прекарва времето си в пазаруване.

— Значи чудесно биха се разбрали с моята майка — засмя се Алекс. — Сигурно много се гордеят с теб. Имам предвид заради това, че си станал известен музикант.

— Не. Татко искаше да постъпя в университета и да стана икономист като него, но на мен математиката изобщо не ми вървеше, а и не ми харесваше перспективата да изживея живота си в някоя канцелария. Едва не припаднах, когато на осемнадесет години им съобщих, че напускам училище, за да се посветя на музиката.

— Интересно!

— В интерес на истината, реакцията им много ме амбицира. Исках да им докажа, че мога да се оправям и без тях. Струва ми се, те си представяха поп музикантите като дългокоси хъшлаци, които спят по цял ден и не могат без дрога.

— А това истина ли е?

— Ами в началото попаднах в една група, която живееше по тези правила, но не останах с тях за дълго. Както и да е, реших, че искам да правя музика, а не да я изпълнявам. Честна дума, ще се радвам, щом това шоу приключи. Необходима ми е доста голяма сума пари, за да отворя собствено студио. Зад гърба си имам седем години в този бизнес и съм си създал достатъчно връзки с хора, които биха ми помогнали в началото. В момента си търся спонсор. Миналата вечер споменах за това на Ческа и тя каза, че познава човек, който би могъл да прояви интерес. Може би иска да говорим точно за това утре. Нямах нищо против, че ще обядвам с нея, нали? — Саймън я погледна притеснено.

— Не, разбира се. Но според мен ще бъде по-добре да не й казваш, че сме се срещали. Това би могло да я ядоса. Тя все още мисли, че съм на десет години.

— Разбирам. Но не се притеснявай, вече имам опит с прекалено грижовни родители.

— Така ли? — остро запита Алекс.

— О, господи, не исках да прозвучи така. Алекс, аз съм на двадесет и пет години и естествено съм имал няколко приятелки. Но никоя от тях не е била толкова красива.

— Аз не съм красива. Поне не колкото майка ми.

— Красива си. И слава богу, че сте толкова различни. Нейната красота е доста подсилена, докато твоята е естествена.

— Когато съм с нея, се чувствам съвсем незабележима.

— Предполагам. Но тя е звезда и играе съвършено ролята си на такава. Всичко е въпрос на самоувереност.

— Ако трябва да бъда съвсем откровен, бих искала изобщо да не се бе връщала в Англия. Откакто пристигна, целият ми живот се разпадна на части. Марчмънт и Ел Джи много ми липсват.

— Не смяташ ли, че Ел Джи би била доволна, ако устроиш живота си по възможно най-добрия начин?

— Да. Аз... — Гласът на Алекс потрепери. Тя усещаше, че всеки момент ще се разплаче. Сведе глава засрамено. — Аз... съжалявам. Обикновено никога не плача.

Саймън се пресегна през масата и улови ръката ѝ.

— Алекс, моля те, не трябва да се чувстваш неловко. Ти преживя ужасен шок и чувствата ти са напълно естествени.

— Чувствам се... толкова самотна — изхлипа тя.

— Алекс, ти не си сама. Аз съм до теб. — Саймън направи знак да му донесат сметката. — Хайде да се поразходим.

Тя кимна.

Веднага щом плати, той я прегърна през раменете и я поведе навън.

— Алекс, аз... Виж, при други обстоятелства изобщо не бих споменал това, но смятам, че сега би могло да помогне. — Саймън спря и се обърна към нея. — Вярваш ли в любовта от пръв поглед?

— Аз... Не, мисля, че не.

— Е, аз също не вярвах, докато не те видях на сватбата. Оттогава не мога да престана да мисля за теб. Зная, че звучи глупаво, но е истина.

— О, Саймън, много мило, че го казваш. Разбирам, че се опитваш да ме поразведриш. Но какво щеше да стане, ако не бях дошла в Лондон? Може би никога повече нямаше да се видим.

— О, щяхме да се видим. Сигурен бях, че рано или късно ще се срещнем пак. Моля те, Алекс, кажи ми, че и ти чувстваш нещо към мен!

— Аз... Не зная... Да, Саймън, наистина изпитвам нещо към теб. Не мога да го обясня точно. Нямам никакъв опит в тези неща. А и в момента съм много обърквана.

— Трябва да ми повярваш, Алекс. Не бих искал да говоря, защото думите в такива случаи звучат глупаво и фалшиво, но аз те обичам и те уверявам, че винаги можеш да разчиташ на мен. На нас ни е предопределено да бъдем заедно. Зная го! А инстинктът ми никога не ме е подвеждал.

Алекс вдигна лице към него.

— Аз... Просто не зная какво да ти кажа.

— Не казвай нищо. Трябва само да запомниш, че това не е мимолетен флирт и аз винаги ще бъда до теб, винаги, когато ти потрябвам.

— Благодаря ти.

— Не ми благодари. — Той потръпна и я притегли към себе си. — Благодарни на съдбата. За всяко нещо си има причина. Онова, което преживя, е наистина ужасно, но именно то ни събра.

— Така е — кимна тя.

— А сега какво ще кажеш да отидем в клуба, където те заведох онази вечер, и да пийнем по едно бренди. Замръзвам! — Саймън я целуна по носа и двамата забързаха по улицата към заведението.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Е, Боби, миличък, какво мислиш?

Саймън се взираше изумено в Ческа.

— Честно казано, не зная какво да кажа.

— Бях сигурна, че ще останеш доволен.

— Е, поласкан съм, че смяташ таланта ми достоен за такава голяма инвестиция. Зная, че ще прозвучи глупаво, но защо го правиш?

Ческа остави вилицата и ножа и отпи глътка от виното си.

— Защото вярвам в теб. Необходима ли е друга причина?

— Не, предполагам, но... Ние се познаваме едва от седмица, а ти вече ми предлагаш да ми дадеш пари, за да направя собствено звукозаписно студио. Имам предвид, че не си чула нищо от онова, което съм създал. Може да се окажа абсолютен бездарник.

— О, снощи се срещнах с един приятел, който работи в музикалния бизнес. Той ми каза, че преди известно време двамата сте направили някакъв албум. Отзивите му за теб бяха много добри. Каза още, че е готов да ти помогне, ако искаш.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш кой е този „приятел“?

— Не, нямам. Името му е Гари Телю.

— Боже милостиви! Та той е един от най-известните хора в нашия бизнес! Откъде го познаваш?

— Преди няколко години го срещнах в Лос Анджелис — засмя се Ческа. — Живях с него, докато му се наложи да се прибере в Англия.

— Ясно. Значи, Гари е готов да ми стане нещо като съветник?

— Точно така, Боби.

— Името ми е Саймън.

— Ще се поразтърся за подходящо студио. Ще ти се обадя веднага щом намеря нещо добро. А сега, моля да ме извиниш, но имам среща с една журналистка в хотела в три часа. Ако искаш, можеш да дойдеш с мен. Нямам нищо против да се появиш на снимките.

— Тъъ... не, благодаря. Аз също имам работа.

— Е, да прием за нашето общо бъдеще. — Ческа вдигна чашата си с вино и направи знак да ѝ донесат сметката.

— Благодаря ти за обяда.

— За теб по всяко време. Това е само първият от многото, които ни предстоят, нали, скъпи? Винаги съм знаела, че някога някъде ние с теб ще се срещнем отново. Е, доскоро.

Объркан и смутен, Саймън наблюдаваше как Ческа напуска ресторанта.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Алекс погледна голямата цветна снимка на първа страница на вестника и се намръщи. Бе излязла ужасно, леко примижала от светлината на камерата. До нея, обвила нежно с ръка раменете ѝ, Ческа изглеждаше ослепителна както винаги.

Заглавието гласеше:

ИЗГУБЕНАТА ДЪЩЕРЯ НА ДЖИДЖИ

„Днес публикуваме трогателната история за това, как световноизвестната звезда от сапунените сериали Ческа Хамънд се завърна в Англия след седемнадесет години, за да намери детето, изоставено някога от нея. Подробностите четете на страница 10.“

Алекс разгърна вестника и хвърли поглед над страниците към майка си, която четеше същата статия.

Вътре бяха поместени още множество снимки, повечето от които само на Ческа. Алекс стисна зъби и зачете.

„Ческа Хамънд — една от най-известните английски актриси през петдесетте години и понастоящем популярна като Джиджи от телевизионния сериал «Петролните барони» — се завърна в Англия завинаги. Причината за това се оказа по-важна от всяка роля, която би могла да изиграе.

Разговарях с госпожа Хамънд в апартамента ѝ в «Савой». Ослепителна, както я познаваме от екрана, но все пак деликатна и уязвима, тя изглежда почти на годините на момичето, заради което се върна. Ческа започна да ми разказва трогателната история:

Бях шестнадесетгодишна, когато открих, че съм бременна. Тогава бях много наивна, от което се възползва един доста по-възрастен от мен мъж (тя все още отказва да назове името на бащата на детето си). По онова време кариерата ми беше във възход. Току-що бях завършила «Моля ви, сър, обичам ви» и Холивуд вече ме очакваше. Можех да направя аборт, както повечето момичета в моето положение. Но не исках да убия бебето си. Бях допуснала голяма грешка, но вината за това беше изцяло моя и няхах право да унищожа малкото беззащитно същество. Тогава при автомобилна катастрофа трагично загина майка ми и това само затвърди решението ми да родя детето. Наложих се да се крия по време на цялата бременност. Разбрахме се с леля ми, че тя ще се грижи за бебето. Ако в Холивуд разберяха за него, с кариерата ми щеше да бъде свършено и аз нямаше да имам с какво да го издържам. И така, оставих дъщеря си в Северен Уелс, сигурна, че е в добри ръце. Разбира се, изпращах всяко спестено пени, за да подпомогна отглеждането й...“

Кръвта на Алекс вече кипеше, но тя се насили да продължи да чете:

„... и постоянно питах леля си в писма дали не би искала да изпрати Алекс в Лос Анджелис за ваканциите, но тя не се съгласяваше. Аз я разбирах много добре. Това би могло да разстрои много едно толкова малко дете. Въпреки че сърцето ми се късаше, реших, че Алекс трябва да остане там, където е. По-късно научих, че леля ми се е разболяла сериозно. Тогава захвърлих всичко и се върнах, за да се погрижа за детето си.

Наблюдавах как Ческа сложи нежно ръката си върху рамото на дъщеря си. Седемнадесетгодишната Алекс, точно копие на майка си, й се усмихна ласкаво. Взаимната привързаност между тях е очевидна. Попитах Алекс как

приема завръщането на майка си. *Много съм щастлива, че е тук, отвърна момичето. Попитах дали не изпитва горчивина от това, че е била изоставена толкова дълго. Съвсем не. Винаги съм знаела, че тя мисли за мен. През цялото време ми изпращаше писма и подаръци. Разбирам защо е постъпила така.*

Попитах Ческа за бъдещите ѝ планове. В отговор тя сви рамене: *Надявам се да започна да работя отново колкото може по-скоро. Имам предложения за няколко телевизионни сериала, а и бих искала да се пробвам в театъра. Това би било голямо предизвикателство.*

Поставих въпроса за мъжете в живота ѝ, но Ческа само се усмихна свенливо: *Да, има един мъж, но това е много лично и не бих искала да го коментирам.*

Сбогувах се със знаменитата, известна по цял свят актриса, убедена, че новооткритото майчинство ще я дари с ново, непознато досега щастие. Добре дошла у дома, Ческа! Всички ние, като Алекс, приветстваме завръщането ти!“

Алекс изпита желание да удуши журналистката.

Ческа остави вестника настрана.

— Е, как ти се струва?

— Мисля, че това са абсолютни глупости. Не си спомням някоя от нас да е казвала това, което пише тук!

— Зная, но журналистите са известни с това, че обичат да доукрасяват историите, които разказват.

— Но ти си чела статията, преди да я публикуват. Защо не направи нещо?

— Миличка, тя съвсем не е толкова лоша. Искам да кажа, ти наистина се радваш, че се върнах, нали?

— Да, разбира се, но...

— Е, тук пише точно това, макар и малко поукрасено. А и снимките са много добри.

— Да, твоите.

— Е, мила, благодаря ти за съдействието. То означава много за бъдещето ми. О, телефонът! — Ческа стана и отиде да се обади.

— Ало? О, Дориън, ти ли си? Чете ли вестника?... О, така ли? Е, ще трябва да поговоря с Алекс, но тя едва ли ще има нещо против... Добре, ще ти се обадя след десетина минути.

Ческа затвори телефона и се върна при Алекс.

— Е, изглежда, нашата история е вдигнала доста шум. Дориън е бил затрупан с телефонни обаждания от различни вестници и познай още какво! Уогън иска да участваме в неговото шоу. Не е ли чудесно?

— Не — решително тръсна глава Алекс.

— Но, мила, не разбираш ли? Вестниците са едно нещо, но участието в предаването на един толкова популярен водещ ще даде голям гласък на кариерата ми. Моля те, ако ме обичаш, съгласи се заради мен!

— Не, мамо. Съжалявам, но не мога. За разлика от теб, аз не съм актриса. Не ми е приятно да стоя пред камерите, а и предпочитам да не давам гласност на личния си живот.

— Аз ще ти помогна, мила. Ще бъде много забавно да се появим по телевизията заедно!

— Не! — Алекс се изправи. — Не мога да повярвам, че използваш онова, което си ми сторила, за да подпомогнеш кариерата си. Това е неморално! Отказвам да участвам. А сега ме извини, имам работа.

Алекс напусна всекидневната и тръгна към стаята си. Затръшна вратата и я заключи, опасявайки се, че майка ѝ може да я последва и да продължи да я убеждава. Или, което беше още по-лошо, да избухне в сълзи както всеки път, когато нещата не ставаха според желанието ѝ. В такива случаи Алекс започваше да я успокоява и поддавайки се на емоционалното изнудване, обикновено се примиряваше с исканията ѝ. Но сега, за първи път, щеше да прояви твърдост.

На тоалетната маса, използвана вместо бюро, бе подредена спретнатата купчина тетрадки и учебници. Алекс седна на стола и се наведе над тях. Няколко минути остана заслушана, но от съседната стая не се чуваше нито звук. Въздъхна облекчено, защото в момента не би могла да понесе още една сцена.

Отвори учебника си и се опита да се съсредоточи върху есето, което трябваше да напише. Бе тръгнала на училище преди няколко дни

и въпреки различните методи на преподаване бе уверена, че с повече усилия ще успее да получи нужната ѝ степен.

Но мислите ѝ продължаваха да се въртят около Ческа. Спомни си статията и се запита кой ли е мистериозният приятел на майка ѝ. Единствените мъже, с които се срещаше напоследък, бяха агентът ѝ Дориън и Саймън.

Нямаше никакво съмнение, че Ческа има някакво отношение към Саймън. Миналата седмица на няколко пъти бе ходила на обяд с него. Знаеше това от самия Саймън, с когото бе говорила предишния ден на чаша кафе.

— Тя само се опитва да ми помогне, кълна ти се — беше ѝ казал той. — Искане да вложи пари в ново звукозаписно студио. Алекс, моля те, повярвай ми. Става въпрос само за сделка. Няма нищо повече. Другата седмица ще отидем да потърсим подходящо място.

Алекс не бе отговорила, загледана мрачно в чашата си с кафе.

— Мила, ако това те разстройва, ще се откажа. Много е хубаво да намериш някой, който вярва в таланта ти и е готов да те подкрепи, но най-важното за мен сега е животът ми с теб. Каж ми, ако предпочиташ да откажа на майка ти.

— Не, разбира се. Просто се чудя защо майка ми е решила да направи това.

— Смяташ, че не съм достатъчно талантлив, така ли? — закачи я Саймън.

— Не, но тя не е чула нищо, направено от теб.

— Наистина не беше, преди да ми направи предложението, но съм ѝ бил препоръчан от други хора в бизнеса. Знаеш ли, аз имам доста добра репутация. Не съм съвсем зелен в тази работа.

— Извинявай, Саймън. Не искам да се караме, само че...

— Алекс, какво точно се опитваш да ми кажеш?

— Това, че дори да си голям талант, интересът на майка ми към теб не е само делови.

— Да не би да смяташ, че Ческа е увлечена по мен?

— Да.

— Ясно. Самата тя никога не ми е дала повод да си помисля подобно нещо, но ще внимавам, обещавам ти.

— Зная, че звучи глупаво, но те моля да бъдеш предпазлив.

— Добре. Не разбирам защо искаш да държим отношенията си в тайна от майка ти. Вече си достатъчно голяма, за да можеш да си имаш приятел.

— Просто защото не искам тя да узнае — упорито настоя Алекс.

— Но няма ли това да ни помогне да разрешим проблема си? Трябва само да ѝ кажеш, че се обичаме. Мисля, че тя ще бъде очарована. Искам да кажа, коя майка не би пожелала за дъщеря си приятел като мен?

Тя само се бе усмихнала и си бе пожелала нещата наистина да бяха толкова прости.

Алекс отново се върна в настоящето и се опита да се съсредоточи върху есето. След десетина минути разбра, че от усилията ѝ няма да излезе нищо, и затвори учебника. Вдигна телефона и набра номера на Саймън.

— Здравей, Алекс се обажда.

— Здравей, мила. Как си?

— О, добре. В момента се боря с едно есе.

— Алекс, заета ли си в събота вечерта?

— Не.

— Виж, защо тогава не дойдеш да ме вземеш от театъра, а после да отидем у нас. Ще ти приготвя знаменитите си спагети.

— А какво ще кажа на майка ми?

— Кажи ѝ, че ще останеш при някоя приятелка от новото си училище, която ще ти помогне да наваксаш пропуснатото. Моля те, Алекс. Би било чудесно да останем двамата за малко сами.

— Добре, ще ѝ кажа.

— Чудесно. И да не забравиш четката си за зъби. Обичам те!

Алекс затвори слушалката и се загледа в отражението си в огледалото на тоалетната маса. Питаше се защо ли интуитивно усеща, че в никакъв случай не бива да разкрива пред майка си отношенията си със Саймън.

Какво означава той за Ческа?

Обви главата си с ръце. Дълбоко в себе си знаеше отговора.

Двете с майка ѝ обичаха един и същи мъж.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Е, как ти се струва? — Ческа вдигна към Саймън искрящите си очи.

— Страхотно, но ще можем ли да си го позволим?

— Наистина ще струва повече, отколкото имах намерение да похарча, но щом ти харесва, ще го наемем. Отначало ще подпишем договора за шест месеца, за да видим как ще потръгне. После може и да го откупим изцяло. Мястото е подходящо и е близо до центъра. Предишното също беше добро, но е доста отдалечено.

— Като се има предвид, че сме начинаещи, няма да е лошо да сме на по-централно място. — Саймън погледна новия пулт. — А и оборудването е първокласно. Нищо няма да ни липсва.

— О, Боби, не е ли вълнуващо? — Ческа обви ръце около врата му. — Дватама заедно, точно както преди.

— Тъъ...

Но преди да успее да отговори, тя продължи:

— Резервирах маса в „Каприз“. Трябва да го отпразнуваме. Да хванем едно такси. Трябва да обсъдим доста неща.

Саймън угаси осветлението и заключи вратата.

— Необходимо е да разгласим за отварянето на новото студио. Реших да се обърна към някоя рекламна компания и...

Той махна на едно такси и докато се настаняваха в него, Ческа не спираше да бърби:

— ... и да организираме голям купон за откриването. Бих могла да спомена за това утре в шоуто на Уогън.

— Значи, ще участваш в предаването?

— Разбира се. Защо да не участвам?

— Няма причини. Ами Алекс?

— Тя продължава да се инати. Простоне иска да ми помогне. — Ческа въздъхна. — Знаеш, че има труден характер. Способна е да изпадне в истерия, ако нещата не вървят според желанието ѝ.

— Наистина ли? Тази внезапна промяна беше истински шок за нея. Сигурно не ѝ е лесно — подметна предпазливо Саймън.

Ческа се обърна към него и в очите ѝ блесна гняв.

— Ами аз? Имах бляскава кариера в Холивуд, но зарязах всичко само за да бъда с нея. А тя постоянно се оплаква! Както и да е, не искам да говорим повече за нея. Нека да помислим за бъдещето си.

По време на обяда Ческа говореше не само за звукозаписното студио, но и за личните си планове, които съвсем определено включваха и Саймън. Когато той неволно спомена за желанието си да притежава голяма къща в провинцията, където музикантите биха могли да работят върху албумите си на спокойствие, тя горещо се съгласи с него.

— Имаш предвид като тази в Монтсърет, която използваша „Полис“? Защо и ние да не се поогледаме? Боби, би било толкова хубаво да си имаме своя къща, пълна през повечето време с музиканти. Мисля, че бих могла да се науча да готвя, така че да можем да си устройваме партита вечер!

Саймън прочисти гърлото си.

— Надявам се, че това няма да се отрази зле на собствената ти кариера.

— О, не. Наистина ми доставя удоволствие да се снимам, но ти и студиото сте по-важни.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш много добре какво искам да кажа. Говоря за бъдещето ни заедно. Което ми напомня, че Алекс ще отиде в събота при някаква своя приятелка. Искам да дойдеш при мен в „Савой“ и да прекараме двамата една приятна вечер.

Саймън подскочи, усетил ръката ѝ върху бедрото си. Много бавно отмести крака си.

Трябваше да ѝ каже за отношенията си с Алекс. Искаше да го направи още сега, за да сложи край на това недоразумение, но знаеше, че първо трябва да говори с Алекс.

— Страхувам се, че ще бъда зает след представлението в събота — отвърна той.

Лицето на Ческа помръкна.

— Миличък, а аз чаках тази вечер с такова нетърпение. Е, нищо. За в бъдеще ще имаме достатъчно време да бъдем заедно.

Саймън погледна часовника си.

— Съжалявам, Ческа, но трябва да вървя. Благодаря ти за обяда.

— Добре, скъпи. Ще се видим ли в студиото утре в три? Бихме могли да го огледаме още веднъж, преди да подпишем договора.

— Става — кимна той.

— Стискай ми палци утре сутринта. До обяд вече ще зная дали ще получа ролята в телевизионния сериал. Мисля, че ще има какво да празнуваме. Няма ли да бъде чудесно, ако съобщя новината вечерта в шоуто на Уогън?

— Да. Довиждане.

Саймън махна на едно такси и пое към Челси. С малко повече късмет можеше да свари Алекс, преди да е излязла от училище.

Колата спря пред вратата на колежа. Саймън слезе и бързо изкачи стълбите. Изчака в коридора, докато се появи Алекс. С очилата си, с ученическата униформа и учебниците под мишница тя беше пълна противоположност на майка си.

— Здравей, любов моя — поздрави я той и я прегърна.

— Каква приятна изненада — усмихна му се тя. — И ми идва точно навреме. Имам едва среден на есето и според учителя ми това е пълен провал. Господи, Саймън, какво става с мен? — Алекс потърка челото си с нацапани с мастило пръсти.

— Хайде, позволи ми да почерпя една притеснена ученичка с чаша кафе. Трябва да поговорим.

— За какво?

— Ще ти кажа, като седнем някъде. И не забравяй да ми напомниш, че за в бъдеще трябва да те слушам повече. Изглежда, ти си от онези хора, които винаги имат право.

Двамата пресякоха улицата и влязоха в най-близкото кафене.

— Е, какво има? — попита Алекс.

— Оказа се, че си права за майка ти. Интересът ѝ към мен съвсем не е само делови. Май ме харесва.

— Нали ти казах. И как стигна до този извод?

— Знаеш ли, струва ми се, че не мога да я разбера. Първо, тя непрекъснато ме нарича Боби, въпреки че постоянно я поправам. А днес... — Саймън млъкна.

— Продължавай.

— Струва ми се, че ме бърка с някого. Непрекъснато говори за нашето минало, което, разбира се, е пълна глупост. После пък започна да прави планове за съвместното ни бъдеще.

— Знаех си.

— Не искам да се притесняваш. Утре имам среща с нея и смятам да ѝ кажа, че се отказвам от звукозаписното ѝ студио.

— Саймън, не искам да правиш такива жертви заради мен. Зная колко много означава това студио за теб.

— Не, мила. Съжалявам, че допуснах нещата да стигнат толкова далеч. Освен това имам намерение да ѝ кажа за връзката ни.

— Не! Недей. Мисля, че това трябва да направя аз.

— Имам по-добра идея. Защо да не ѝ кажем заедно? Бих могъл да намина към вас утре след представлението и да обясня всичко.

— Не, тя ще ходи да вечеря с Дориън.

— А след това?

— Добре, но не съм сигурна как ще го приеме.

— Алекс, тя е голям човек. Даваш ли си сметка, че се отнасяме с нея така, сякаш е дете?

— Да, но тя често се държи тъкмо като дете.

— Зная, но ще ѝ се наложи да прояви разбиране. Ако не ѝ хареса, тогава... Сигурна ли си, че не искаш да ѝ кажа утре? Колкото по-скоро свърши всичко, толкова по-добре.

— Не. Не искам да я разстройвам преди телевизионното шоу.

— Възможно е обаче тя само да се усмихне и да каже, че много се радва за нас — подхвърли Саймън. — Впрочем това би била най-логичната реакция.

— Точно в това е проблемът, Саймън: майка ми никога не постъпва логично.

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Ало? Обаждам се от Хонконг и търся мистър Гленуилям.

— Да, на телефона.

— Гленуилям ли е?

— Да.

— Обажда се Тафи... Дейвид Марчмънт.

— Мистър Марчмънт! Много се радвам, че ви чувам. От няколко седмици се опитвам да се свържа с вас.

— Двамата със съпругата ми бяхме решили да си починем малко от цивилизацията. За какво сте ме търсили? Да не се е случило нещо?

— Аз... Кога се връщате в Англия, мистър Марчмънт?

— Няма да е в близките няколко месеца. Обаждам се, понеже от известно време се опитвам да се свържа с Марчмънт, но телефонът не отговаря.

— Боя се, че е излишно да звъните, мистър Марчмънт — въздъхна Гленуилям. — Къщата доста пострада от пожар.

— Мили боже! Някой пострадал ли е?

— Не.

— А къде са майка ми и Алекс?

— Точно за това се опитвах да се свържа с вас. Алекс, струва ми се, е заминала за Лондон с майка си, но...

— С майка си?! За Ческа ли говорите?

— Да.

— Исусе Христе! Изглежда, там всичко страшно се е объркало! И казвате, че Ческа и Алекс са в Лондон?

— Да, доколкото ми е известно. Прочетох за тях във вестника преди няколко дни. Пише, че двете са отседнали в хотел „Савой“. Обаждах се там, но така и не успях да се свържа с мис Хамънд. Много е наложително да поговоря с нея. Тъй като тя има генерално пълномощно за Марчмънт, не бих могъл да направя нищо за имението без нейния подпис...

— Пълномощно? Ческа?! Но защо?

— Съжалявам, мистър Марчмънт. Няма откъде да знаете. Майка ви получи тежък удар в средата на септември. Очевидно тя не е в състояние да се оправя с имението.

— Удар? Боже господи! Нямах представа. Жива е, нали?

— Да, но не бих могъл да ви кажа къде се намира. Беше настанена в един санаториум близо до Портмадог, но, изглежда, мис Хамънд я е преместила преди три седмици.

— И казвате, че Ческа има пълномощно да се разпорежда в Марчмънт?

— Да. Точно за това трябва да се свържа с нея. От сметката на имението е изтеглена огромна сума и исках да проверя дали това е направено по нейна инструкция.

— Как, за бога, допуснахте Ческа да получи пълномощно? Не трябваше ли да изчакате първо да поговорите с мен?

— Съжалявам, мистър Марчмънт. Аз ѝ предложих да се грижа за имението вместо нея, но тя изглеждаше твърдо решена да поеме цялата отговорност. Не успях да я разубедя.

— Пък и без съмнение бяхте очарован от красивото ѝ лице и от стройните ѝ крака. Вижте, Гленуилям, ще се върна в Англия при първа възможност. Ще ида в Лондон и ще се опитам да открия Алекс и Ческа. Междувременно бихте ли проверили къде би могла да се намира майка ми? Дочуване.

Тафи затръшна слушалката и се отпусна по гръб с глух стон.

Тор тъкмо излизаше от банята.

— Боже! Толкова е хубаво да се порадваш на удобствата, след като два месеца си се мил само с един чайник и си спал на надуваеми дюшеци! Тафи, какво има? Пребледнял си като платно.

— О, Тор! Знаех си, че не трябва да заминаваме за толкова дълго време.

— Но, мили, нали това беше целта. Да се откъснем от всичко и да бъдем двамата сами.

— Ако с нея се случи нещо... аз...

— На кого, Тафи? Какво има? Кажи!

— Майка ми е получила удар. Гленуилям смята, че е настанена в санаториум, но не знае точно къде. Очевидно Ческа я е преместила преди три седмици.

— Ческа? Тя в Марчмънт ли е?

— Не, Тор. Къщата е изгоряла. Гленуилям е дал на Ческа пълномощно, а тя е отвела Алекс в Лондон, като преди това е изтеглила огромна сума, както се изрази адвокатът, от сметката на имението.

— Мили боже! Струва ми се, че ще е най-добре, ако си стегнем багажа и веднага се върнем в Лондон. Ще се обадя до летището. А ти иди и си сипи нещо силно за пиене.

Тафи се изправи и тръгна към подвижния бар. Наля си джин с тоник и лимон и прибави няколко бучки лед. След трите месеца, прекарани сред тишина и спокойствие, не беше готов да се изправи лице в лице с възникналите проблеми.

— Готово. — Тор се върна и започна да събира нещата му в един пътен сак. — След два часа има полет, който пристига на летище „Хийтроу“ в единадесет и половина сутринта.

— Ами ти?

— Има само едно място. Обещаха, че ще проверят дали могат да направят нещо за мен и аз ще те последвам при първа възможност.

— О, Тор, имам нужда от теб. — Тафи обви ръце около раменете на съпругата си. — Не съм сигурен дали ще мога да се оправя сам. Ако мама...

— Не мисли за това. Нали Гленуилям ти е казал, че е жива?

— Да. Нямам представа какво ще правя няколко часа в самолета, когато няма да бъда зает с нищо друго, освен с тежките си мисли.

— Притеснението няма да помогне на никого, скъпи.

— Всичко стана по моя вина. Трябваше да се досетя, че Ческа ще се върне в Марчмънт веднага щом аз замина. Горката Алекс! Горката мама!

Тор седна до него на леглото и нежно улови ръката му.

— Тафи, мили, от онова, което си ми разказвал, излиза, че си прекарал целия си живот, грижейки се за Грета, за Ческа, а сега и за Алекс. При това нито една от тях не ти е кръвна родственица. Не трябва да се чувстваш виновен за това, че се ожени за мен и двамата решихме да прекараме няколко месеца далеч от проблемите си. Не забравяй това! Каквото и да се случи, аз винаги ще бъда до теб.

— Наистина ли?

— Да, любов моя. А сега си вземи душ. Трябва да тръгваш след двадесетина минути, за да не изпуснеш полета.

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Телефонът иззвъня и Ческа побърза да го вдигне.

— Ало?

— Ческа, скъпа, аз съм.

— Дориън! Е?

— Ролята е твоя, любов! Те смятат, че си невероятна!

Ческа избухна в сълзи.

— Дориън, толкова се радвам!

— И аз. Уговорих ти солиден хонорар и допълнително възнаграждение като гостуваща звезда. Искаш ли да те заведа на обяд, за да го отпразнуваме?

— Съжалявам, но не мога. Какво ще кажеш за вечеря след предаването на Уогън?

— Не, скъпа, зает съм. Заминавам с Ралфи за вилата му в Съфолк за целия уикенд. Ще ти се обадя веднага щом се върна в понеделник, за да подпишем договора. Стискам палци за предаването тази вечер. Чао!

Обзета от въодушевление, Ческа затвори телефона. Извади от хладилника бутилка шампанско и я отвори.

— За Ческа Хамънд, която възкръсна като феникс! — разсмя се тя и отпи направо от бутилката.

А като си помислеше, че преди да пристигне в Англия, ѝ се струваше, че животът ѝ е свършил! А сега, освен телевизионния сериал, бе успяла да си възвърне и Боби. Макар че гласовете в главата ѝ продължаваха да я тормозят.

— Вие вече не можете да ми сторите нищо! — изсмя се тя отново. — Сега си имам Боби.

Боби е мъртъв... Боби е мъртъв...

Ческа тръсна решително глава.

— Не, не е мъртъв. Жив е! И е само мой — извика тя високо и отпи още една глътка шампанско. После тръгна към спалнята, за да избере какво да облече за срещата си с Боби.

Саймън почука на вратата на звукозаписното студио. След като не получи отговор, натисна дръжката и установи, че е отключено.

— Ало? — подвижна той и влезе.

— Тук съм, скъпи — чу се глас от стаята за почивка.

— Съжалявам, че закъснях, Ческа, но...

Онова, което видя, го накара да млъкне рязко. Ческа лежеше на дивана само по сутиен, бикини и копринени чорапи, прихванати с дантелени жартиери. В ръката си държеше чаша с шампанско.

— Здравей, миличък. Я виж това — усмихна се тя и му подаде някакъв лист.

— Какво е това?

— Договорът за наема на студиото. Трябва само да напишеш името си до моето и всичко е готово.

— Но нали днес щяхме да обсъдим окончателно подробностите? — Саймън се опитваше да не поглежда към полуголото тяло на Ческа.

— Така беше, скъпи, но аз свърших всичко предварително. Знаех колко много го искаш, затова реших да не отлагам повече. Ела тук. Трябва да отпразнуваме толкова много неща! — Тя протегна ръце към него.

Саймън се отпусна върху един стол.

— Хайде, Боби, не се прави на толкова срамежлив. Никога не си бил такъв.

— Не зная за какво говориш, Ческа. И за хиляден път ти повтарям, че аз се казвам Саймън.

— Е, добре де. Пийни малко шампанско. Ще те поотпусне.

— Не, благодаря. Виж, боя се, че е станала някаква грешка. Днес дойдох тук, за да ти кажа, че се отказвам от съвместния ни бизнес. Съжалявам, но не мога да подпиша този документ.

— Защо?

— Защото... Защото... — Саймън се опитваше да намери най-точните думи. — Защото ми се струва, че искаш от мен неща, които не бих могъл да ти дам.

— Като например? — Ческа се усмихна съблазнително. — Ако имаш предвид тялото и душата си, значи си прав. Обичам те, Боби. Винаги съм те обичала. Зная, че ми се сърдиш за онова, което ти причиних, но кълна се, аз ще го изкупя.

Тя се изправи и тръгна към него. Седна в скута му и започна да гали краката му с ходилата си.

— Моля те, мили, прости ми. Прости ми!

— Не! — Саймън скочи и я отблъсна от себе си.

Ческа успя да запази равновесие и вдигна поглед към него.

— Зная, че се опитваш да се направиш на труднодостъпен, но едва ли ще можеш да ми устоиш за дълго. Хайде, Боби, нека да забравим миналото и да започнем всичко отначало. Ще бъде толкова хубаво. Огледах един великолепен апартамент на Нйтсбридж, който смятам да наема. Получих ролята в сериала, а ти вече имаш собствено студио, така че...

— Престани! — Саймън я сграбчи за раменете и я разтърси.

Ческа продължи да се усмихва замечтано.

— О, да, спомням си, че понякога го обичаш по-грубо. Нямам нищо против. Ще направя всичко, което поискаш, скъпи, всичко.

— Млъквай! — Саймън я зашлеви по лицето не много силно, за да не я нарани, но шокът най-после я накара да замълчи. Тя го изгледа объркано.

— Боби, миличък, какво направих? Моля те, кажи ми.

Той я отведе до един стол и я сложи да седне.

— Ческа, името ми не е Боби. Казвам се Саймън Лорънсън. Запознахме се само преди няколко седмици. Нямаме общо минало, нито пък общо бъдеще.

— О, ти винаги си бил много жесток, Боби. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Какво съм направила? Не ме ли харесваш вече?

— Нищо не си направила, Ческа. Просто това, което си мислиш, няма да стане.

— Моля те, дай ми възможност да ти покажа колко щастлив бих могла да те направя.

— Не. Трябва да разбереш, че връзката ни е невъзможна.

— Защо?

— Защото аз обичам друга.

Ческа се загледа в далечината, после отново се обърна към него с изопнато от омраза лице.

— Значи, отново постъпваш така с мен, а? — изсъска тя.

— Не, Ческа. Никога не съм постъпвал така нито с теб, нито с която и да било друга.

— Недей да ме лъжеш, лайно такова! Ами всичките нощи, които прекарахме заедно? Ти казваше, че ме обичаш, че винаги ще ме обичаш, а после... — Гласът ѝ заглъхна.

— Виж, нямам представа за какво говориш, но смятам да си тръгна веднага. — Саймън се изправи.

— Коя е тя? Жена ти, която криеш толкова години, или малката гримьорка, с която флиртуваше, докато спеше с мен?

— Както казах, нямам представа за какво или за кого говориш. Съжалявам, че нещата се обърнаха в тази посока. — Той тръгна към вратата.

— Ако си тръгнеш сега, кълна се, че ще те последвам и ще те накажа както някога.

Саймън се обърна и се загледа в потъмнелите ѝ стъклени очи.

— Мисля, че имаш нужда от помощ, Ческа. Сбогом.

Саймън се отби в най-близкото заведение и си поръча двойно уиски. Изпи го наведнъж и отиде да се обади на Алекс да дойде при него в театъра веднага след училище.

— Какво има? — тревожно попита Алекс, забелязала преbledнялото лице на Саймън, докато той я отвеждаше към гримьорната.

— Мила, аз... Господи, толкова ми е трудно!

— Моля те, кажи какво е станало!

— Ами, когато отидох в студиото, майка ти вече ме чакаше. Започна отново да говори същите глупости за миналото ни. Алекс, сигурен съм, че тя ме мисли за друг. Когато ѝ казах, че се отказвам от съвместната ни работа и не искам да влизам в каквито и да било отношения с нея, тя ме заплаши. Каза, че ще ме накаже както някога.

— Разбирам. — Алекс свали очилата и разтърка очите си. — Да не би да се опитваш да ми кажеш, че майка ми е луда?

— Не, скъпа. Просто ти разказвам какво се случи. Единственото, в което съм сигурен, е, че в никакъв случай не трябва да ѝ казваш за връзката ни. Поне засега. Не зная какво би могла да направи, ако научи. Смятам, че трябва да отидеш в „Савой“, да си събереш нещата и да дойдеш при мен, поне докато Ческа се успокои.

— Сериозно ли смяташ, че собствената ми майка представлява някаква опасност за мен?

— Честно казано, да. Особено ако разбере за нас.

— Но, Саймън, не мога просто така да си събера багажа и да я изоставя! Та нали тя се върна в Англия единствено заради мен!

— Наистина ли вярваш в това?

— Разбира се. Каква друга причина би могла да има?

— Не зная. Мисля, че е имала много по-сложна и по-дълбока причина да напусне Холивуд. Алекс, моля те, повярвай ми! Последното нещо, което искам, е да разруша крехките ти взаимоотношения с майка ти, но наистина се безпокоя за теб. Ела при мен само за няколко дни. Ще дойда да те взема от „Савой“ веднага след представлението.

— Но аз мислех, че не искаш тя да разбере за връзката ни.

— Ческа няма да знае. Ще се чакаме при входа откъм Странд Стрийт.

— Няма ли да е по-добре, ако просто отида при нея и я попитам какво се е случило днес следобед?

— Не! Моля те, недей!

— Е, добре — въздъхна Алекс. — Щом така искаш. И без друго щях да дойда при теб утре. Майка ми вече знае, че ще остана у една съученичка. Ще ѝ кажа, че ще ида у тях по-рано.

— Зная, сигурно изглежда, че преувеличавам, но ти не я видя днес! Обещай ми, че няма да ѝ казваш за нас.

— Обещавам. Впрочем тя ще се прибере много късно. Тази вечер ще участва в предаването на Уогън. Може дори изобщо да не я видя.

— Още по-добре. Искаш ли да пием кафе или по едно питие някъде?

— Не. Предпочитам да се върна в хотела. Честно казано, необходимо ми е време да премисля всичко. Доста ми се насъбра.

— Разбирам те. — Саймън я прегърна. Тя не откликна както обикновено, но не се и отдръпна. — Сигурна ли си, че си добре? Би могла да останеш при мен цялата вечер.

— Разбира се, че съм добре. Говориш така, сякаш майка ми се готви да ме убие — раздразнено отвърна Алекс. — Тя може и да е малко лабилна, но не мисля, че е опасна.

— Извинявай. Обичам те. Ще те изпратя до таксито.

Алекс кимна и двамата излязоха от театъра. Наложих им се да вървят пеш чак до „Пикадили“, докато открият свободна кола.

Саймън я целуна и отново я притисна в прегръдките си.

— Ще те чакам пред хотела в десет и половина. Моля те, мила, пази се.

Алекс кимна отново и направи знак на шофьора да тръгва.

Само на няколко метра от тях стоеше Ческа и ги наблюдаваше.

След като Боби бе излязъл от студиото, тя остана сама, чудейки се защо той я бе изоставил отново. Реши да отиде в театъра, да му се извини за избухването и да го покани на вечеря, за да поговорят разумно. Точно когато се приближи до входа, ги видя да излизат.

Отначало помисли, че се е припознала. В Лондон сигурно имаше хиляди момичета с коси като тази на Алекс, но щом девойката се обърна, за да отвърне на целувката на Боби, тя разбра, че не бе сгрешила. Сърцето ѝ се сви, когато Боби се отправи бавно към театъра.

— Не! Не! Не! — заповтаря Ческа и започна да върти глава от една страна на друга.

Това не можеше да се случва отново.

Майка ѝ се бе опитала да я откъсне от Боби, като ѝ бе наговорила онези отвратителни лъжи. Сега Алекс, нейната собствена дъщеря, се опитваше да направи същото.

Боби не обичаше Алекс. Той бе влюбен в Ческа. Алекс правеше всичко само за да ѝ навреди, както и майка ѝ преди много години.

Всички мразят Ческа, всички я мразят, повтаряха гласовете.

Ческа се насили да се стегне. Знаеше, че трябва да хване такси и да иде в студиото за предаването на Уогън.

По-късно, реши тя, щеше да премахне препятствието, изпречило се между нея и Боби.

Алекс влезе в притихналият хотелски апартамент. Загледа се в отражението си в огледалото. Оттам в нея се виждаше отслабнало, бледо лице. Тя се отпусна на колене и заплака.

Какво трябваше да направи? На кого да вярва? В крайна сметка познаваше Саймън едва от няколко седмици, но нали и с майка си се бе

срещнала за първи път почти по същото време? Въпреки че ѝ се искаше да вярва в чувствата на Саймън, не беше ли още много рано?

Ами ако той я лъжеше? Ако се бе опитал да прелъсти Ческа, а тя го бе отблъснала? Между тях двете не би могло да става и дума за сравнение. Тя беше само една седемнадесетгодишна ученичка, докато майка ѝ беше красива жена, при това богата и много известна.

— О, Ел Джи, имам нужда от теб! — изхлипа тя.

След малко Алекс изтри очите си. Плачът нямаше да ѝ помогне. Погледна часовника си. Шоуто на Уогън трябваше да започне след двадесет минути.

Сложи чайника на котлона, за да си направи кафе, и тогава ѝ хрумна нещо. Трябваше да каже на Ел Джи, че Ческа ще участва в телевизионно предаване. Сигурно щеше да ѝ бъде приятно да я види. Въпреки че майка ѝ твърдеше, че в санаториума не обичат да ги безпокоят, този път можеха да направят едно изключение. Вдигна слушалката и набра номера на „Справки“.

— Извинете, нужен ми е телефонът на Оздравителния санаториум в Портмадог. — Записа продиктуваните цифри, затвори и веднага ги набра.

— Здравейте, обажда се Алекс Марчмънт. Извинявайте, че ви безпокоя, но бихте ли предали едно съобщение на леля ми, Лора Джейн Марчмънт?

— Извинете, на кого? — Жената от другия край на жицата изглеждаше доста объркана.

— На Лора Джейн Марчмънт. Тя е настанена при вас в стая номер осем — търпеливо обясни Алекс.

— Изчакайте за момент. Ще повикам старшата сестра.

— Ало? Кой е? — обади се след малко друг глас.

— Алекс Марчмънт, племенницата на Лора Джейн Марчмънт. Видяхме се, когато приехте леля.

— Струва ми се, че имате някаква грешка. Леля ви вече не е при нас. Майка ви дойде и я отведе другаде.

— Моля?! Сигурна ли сте?

— Абсолютно. Винаги съм наясно за кои пациенти се грижа и кои не са вече тук. Мисис Марчмънт остана в санаториума само няколко дни. Майка ви я премести някъде по-близо до дома ви. Точно днес върнах писмото, което сте изпратили.

— Знаете ли къде е в момента леля ми?

— Нямам представа. Не можете ли да попитате майка си?

— Да, разбира се. Просто напоследък не съм се виждала с нея. Благодаря ви. — Алекс затвори телефона и се отпусна разтреперана в едно кресло.

От екрана на телевизора вече звучеше познатата начална мелодия на шоуто на Уогън. Алекс гледеше като парализирана как популярният водещ представя с ирландския си акцент майка й. Видя как Ческа се появява на стълбите, ослепителна както винаги. Усмихна се на публиката, настани се на дивана и започна да разказва за причините, които я бяха довели обратно в Англия. Алекс упорито търсеше в лицето й някакви следи на лудост, но не виждаше нищо такова. От екрана я гледеше една спокойна, уравновесена жена, която сякаш нямаше никакви проблеми.

Алекс взе дистанционното и угаси телевизора.

Какво ли бе направила майка й на Ел Джи? И защо ли бе скрила от нея местонахождението й?

Тя събра в един сак всичките си вещи и го остави до вратата на апартамента. Когато Ческа се върнеше, щеше да й заяви спокойно, че знае за преместването на Ел Джи и щеше да я попита къде я е отвела. Веднага след това щеше да напусне хотела. След непочтената постъпка на Ческа вече не можеше да става и дума за някакво доверие между тях.

Тази вечер щеше да пренощува у Саймън, а утре щеше да хване първия влак за Уелс, което всъщност отдавна копнееше да направи. Обвиняваше се, задето бе оставила Ческа да я убеди да се премести в Лондон и бе повярвала на лъжите, че всичко се прави единствено за доброто на Ел Джи. Беше постъпила като наивна глупачка, само и само да спечели обичта на майка си.

— О, Ел Джи, моля те, искам да си добре! Искам да си добре!

Докато седеше, вперила, поглед в стрелките на часовника, си представяше как намират изпепелените останки на Ел Джи сред руините на Марчмънт. Опитваше се да запази самообладание, но дълбоко у нея се надигаше паника. Най-сетне усети, че не би могла да понесе повече заобикалящата я тишина. Взе сака си, излезе от апартамента и тръгна към фойето. Настани се в едно кресло и се замоли Ческа да не реши да отиде някъде да вечеря.

В десет без двадесет видя Ческа да влиза през летящите врати на хотела. Върху лицето ѝ бе изписан триумф.

Алекс се изправи и я улови за рамото.

— Здравей, мамо!

Ческа се обърна и се загледа в дъщеря си.

— Какво искаш?

— Трябва да поговорим, и то веднага.

— Така ли?

— Да.

— В такъв случай нека се качим в апартамента.

— Не. Няма да ти отнема много време. След малко тръгвам. Можем да отидем в бара, ако предпочиташ.

— Добре — съгласи се Ческа.

Двете влязоха в бара и се настаниха на една маса.

— Искам да ми кажеш къде си отвела Ел Джи. Обадох се в санаториума и оттам ми съобщиха, че си я преместила още преди три седмици. — Очите на Алекс се напълниха със сълзи.

— А ти защо не ми каза, че от няколко седмици се опитваш да прелъстиш Боби? Моя Боби!

— Аз... Аз... Греша, мамо.

— Недей да ме лъжеш, Алекс! Тази вечер ви видях заедно. Прегръщайте се и се целувахте. О, да, ти си имаш своите малки тайни, нали? Госпожица Неопетнена Невинност! И маслото не би се разтопило в устата ѝ! А през цялото време, докато аз се опитвах да направя най-доброто за теб, ти си се чукала с мъжа, когото обичам. — Очите на Ческа загледаха с познатия стъклен поглед.

— Не зная кой е този Боби и изобщо не се интересувам. Искам само да ми кажеш къде е Ел Джи.

— В един старчески дом, където ѝ е мястото. Тя открадна всичките ми пари, така че не се чувствах длъжна да плащам цяло състояние за скъпи санаториуми. Още повече че тя е вече с единия крак в гроба. Впрочем тя така и няма да разбере. Ти винаги си я обичала повече от мен, нали? Нали?

— Бих могла да обичам теб, ако беше до мен, но теб те нямаше, мамо!

Но Ческа не я слушаше.

— Знаеш, че няма да ти го дам просто така. Той е мой, разбираш ли, мой. Няма да ти позволя да ми го отнемеш! Няма!

Гласът ѝ се изви в писък и от съседните маси започнаха да се обръщат към тях.

— Моля те, не прави сцени. Само ми кажи къде е Ел Джи и аз ще си отида. Тогава можеш да си го вземеш този твой Боби.

— Не, ти никога няма да го оставиш на мира. Винаги ще се навърташ наоколо, за да тровиш любовта ни, точно както майка ми. Но аз няма да ти позволя.

Алекс гледаше майка си и внезапно прозря, че Саймън е бил прав.

— Виждам, че е безсмислено да продължаваме този разговор. Ако не ми кажеш къде е Ел Джи, ще трябва да се опитам да я открия сама. — Алекс се изправи. — Не зная какво да ти кажа, но за твое собствено добро се моля нищо лошо да не се е случило с леля.

Ческа наблюдаваше как дъщеря ѝ взема сака си и тръгва към фойето.

Да, помнеше това, сякаш се бе случило вчера.

Гласовете отново ѝ казваха какво трябва да направи, както някога, преди толкова години.

Тя се изправи и бързо последва Алекс към изхода.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тафи пристигна на летище „Хийтроу“ с дванадесет часа закъснение. Летището в Делхи беше затворено поради бомбена заплаха, а после ги забави лондонската мъгла. Беше капнал от умора и нервите му бяха опънати до скъсване. Веднага след митническата проверка забърза към таксиметровата пиаца.

— Към хотел „Савой“, моля.

Колата се движеше бързо, докато попадна в задръстване на Странд Стрийт. Тафи се бе отпуснал на седалката и се опитваше да подреди мислите си. Питаше се какво трябва да й каже първо, щом се озове лице в лице с нея.

— Какво ще кажете да спра някъде тук, сър? Пеша ще стигнете по-бързо.

— Устройва ме.

Таксито спря срещу хотела. Тафи свали багажа си, плати на шофьора и зачака движението да се разрежи, за да пресече улицата. В този момент видя Алекс да излиза от хотела.

— Алекс! — Той размаха ръка, но гласът му потъна в оглушителния шум наоколо.

Видя я да спира на края на тротоара и да се оглежда наляво. И в този момент зад нея се появи друга фигура. Като в някакъв унес Тафи наблюдаваше как тя вдига ръце напред и се втурва към момичето.

— Алекс! Нееее!

Движението на Странд Стрийт спря още веднъж.

Тафи се втурна между колите към отсрещната страна. Всичко се бе случило по негова вина, всичко. Той знаеше, бе разполагал с доказателства, но въпреки това не бе предприел нищо.

И както някога, отново започна да се събира тълпа. Тафи не би могъл да понесе гледката, но знаеше, че трябва.

Със затворени очи и призрачно бледо лице тя лежеше в прегръдките на някакъв млад мъж, който му се стори познат.

— О, боже господи! Тя... Тя... — Не можа да каже нищо повече и само се отпусна на колене.

Клепачите ѝ бавно се повдигнаха.

— Саймън, какво се е случило?

— Всичко е наред, скъпа. Сигурно си припаднала — отговори младежът.

— Тя добре ли е? Изведнъж скочи от тротоара пред колата ми. Нали разбирате, не можах да спра мигновено. Ако не я бяхте уловили навреме, можеше да...

— Ще се оправи — каза Саймън.

— Постъпката ѝ е направо глупава — подхвърли шофьорът, преди да се върне при колата си.

— Саймън! О, Саймън! — Алекс избухна в сълзи. — Ти беше прав. Тя е отвлякла Ел Джи.

— Алекс, скъпа, запази спокойствие — намеси се Тафи.

— Това наистина ли си ти? Чичо Тафи, слава на бога, че се върна! — Алекс протегна ръце и се сгуши в него. — Попитах я къде я е завела, но тя не ми каза.

— Шоуто свърши, приятели. Разотивайте се! — подвижна лекарят от пристигналата линейка към тълпата. — Извинете, ще можем ли да я прегледаме?

— Разбира се. Не мисля, че е контузена. Само е изпаднала в шок.

— Е, нека да я повдигнем и да я отнесем до линейката. Имаш ли нужда от носилка, момичето ми?

— Не, мога да вървя — храбро отвърна Алекс, въпреки че краката ѝ се подкосяваха.

— Бихте ли изчакали отвън, докато я преглеждаме?

— Да — отвърна Саймън и се огледа притеснено. — Ческа изчезна. Сигурно трябваше да я проследя, но бях уплашен за Алекс. Извинявайте, вие сигурно не разбирате нищо.

— О, не, боя се, че ви разбирам много добре — въздъхна Тафи. — Видях всичко.

— Трябва да съобщим на полицията. Ако не очаквах Алекс отвън, тя би могла да...

— Струва ми се, че преди да решим каквото и да било, трябва първо да поговорим. Срещали ли сме се друг път? Изглеждате ми познат.

— Да, веднъж за кратко. Бях в състава, който свиреше на сватбата ви. Там се запознах с Алекс. Всъщност аз съм приятелят ѝ.

— Знаете ли, напомняте ми на някого.

— На някого, който се е казвал Боби? — попита Саймън.

— Да. Откъде знаете?

— Това е дълга история.

— Разбирам. Някой друг видя ли какво се опита да направи Ческа?

— Не, струва ми се. Всичко стана много бързо. В един момент Алекс стоеше на тротоара, а в следващия...

Разговорът беше прекъснат от лекаря.

— Как е тя? — попита разтревожено Тафи.

— Е, ще го преживее, но е доста понатъртена и има голям оток от дясната страна на главата. Изглежда, се е ударила в бронята на колата, преди да успеете да я дръпнете. Ще я откараме за по-обстоятелствен преглед в болницата.

— Горката Алекс! — въздъхна Тафи.

— Ще дойдете ли в линейката с нас? Ще я откараме в „Сейнт Томас“.

— О, да, ако не ви притесняваме.

— Ни най-малко. Вие видяхте ли инцидента?

— Да.

— Младата дама твърди, че се е спънала и е паднала. Вярно ли е?

— Ами... — Саймън погледна Тафи. — Да.

— Някой друг замесен ли е?

— Не.

— В такъв случай не е необходимо да викаме полиция. Да вървим.

Двамата мъже последваха лекаря в линейката, където Алекс лежеше пребледняла, завита с червено одеяло.

— Казах им, че съм добре. Няма нужда да ме карат в болницата.

— По-добре да вземем предпазни мерки, отколкото после да съжаляваме — успокои я Тафи.

— Зная, но трябва да потърсим Ел Джи. — Алекс се прозя. — Нещо ми се приспа.

— Това е от шока — поясни лекарят.

— Не се безпокой за нищо, мила — стисна ръката ѝ Тафи.

— Вече съм си у дома. Всичко ще се оправи.

Алекс направи усилие да отвори клепачи.

— Къде... Къде... — Но не успя да довърши и заспа.

В болницата, докато чакаха да започне прегледът, Тафи и Саймън седяха от двете страни на леглото на Алекс.

Погледът на Тафи блуждаеше безцелно из стаята. Искаше му се да зададе много въпроси, но не смееше да разстройва допълнително момичето.

Лекарят най-после дойде и ги помоли да изчакат отвън. Двамата излязоха и тръгнаха да търсят машината за кафе.

— Как се озовахте пред хотела преди инцидента? — попита Саймън.

— Вчера разговарях с адвокатата си от Хонконг. Като научих какво се е случило, хванах първия самолет и веднага след като пристигнах, тръгнах към „Савой“.

— Значи, не знаехте нищо за пожара и за това, че майка ви е получила удар?

— Не. В противен случай щях да се прибера много по-рано.

— Сигурно сте много уморен. Какъв ден!

— Да — кимна Тафи. — Затова не смятам, че трябва да говорим за Ческа тази вечер. Искам да си почина, преди да реша какво да предприема.

— Ако искате моето мнение, тази жена е съвсем полудяла. За доброто на всички ни трябва да я отведем някъде, откъдето не би могла да навреди на още някого.

— Зная, Саймън. Но сега трябва да мислим най-напред за Алекс. Тук никой не би могъл да ѝ навреди, нали?

— Не — отвърна Саймън, — но не смятам, че трябва да оставим Ческа да...

Появата на сестрата прекъсна разговора им.

— Бихте ли дошли с мен?

Саймън и Тафи я последваха обратно в стаята на Алекс. Тя беше будна и изглеждаше много по-спокойна.

— Здравейте. Аз съм добре. Лекарите твърдят, че ми няма нищо.

— Да — потвърди докторът. — Но е преживяла шок и бих желал да я оставим тук под наблюдение. Сестрата ще се погрижи за легло.

— Ще можем ли да останем с нея? — попита Саймън.

— Не. Тя има нужда от почивка. Ако всичко е наред, ще можете да си я приберете утре по обяд след главната визитация.

— Ще се справиш ли сама, мила? — прошепна той в ухото ѝ.

— Да — усмихна му се тя. — Иди да поспиш. Ще се видим утре.

— Добре. Носиш ли у себе си ключовете от апартамента в „Савой“? Искам да отскоча дотам, в случай че... — Тафи реши, че е по-добре да не изказва докрай намерението си.

— В чантата ми са — кимна Алекс.

— Е, ще се видим утре. — Тафи се наведе и я целуна.

— Саймън, ще внимаваш, нали? Притеснявам се, че...

— Разбира се. Довиждане, скъпа.

Докато вървяха към изхода, младежът се обърна към възрастния мъж.

— Не искате ли да дойда с вас в хотела?

— Не. Бих искал да я видя насаме, в случай че се върне.

— А мислите ли, че ще го направи?

— Кой знае! — сви рамене Тафи. — Лека нощ, Саймън. Благодаря ви, че бяхте на мястото на инцидента. Дълга ви много. Дайте ми телефонния си номер, за да ви позвъня, когато реша какво трябва да направим.

— Разбира се. — Саймън написа номера и подаде листа на Тафи.

— Ще можете ли да приберете Алекс от болницата утре? Боя се, че ще бъде зает със сутрешното представление.

— О, значи освен музикант сте и актьор?

— Само за момента. Не искате ли да ви откарам до някъде?

— Не. Не е далеч. Ще повървя пеша. Имам нужда от малко въздух.

— Е, лека нощ.

Натоварен с багажа си, Тафи тръгна по „Уестминстър Бридж“. По средата на моста спря и погледна към Темза, сякаш търсеше съвет.

Той вече ни най-малко не се съмняваше, че Ческа бе убила майка си. Нейно дело беше и нападението върху Боби.

И най-накрая тя се бе опитала да убие и собствената си дъщеря.

Чудеше се какъв беше произходът на проблема ѝ. Дали не се дължеше на това, че бе лишена от детство? Познаваше и други хора, станали звезди още като деца, които се бяха отдали на алкохола и наркотиците, а някои дори се бяха самоубили.

Вместо да мрази Ческа заради всичко, което беше направила, той се измъчваше от чувство за вина. Той, не по-малко от всички останали, беше допринесъл за нейния срыв. От години насам тя крещеше за помощ. Душевната ѝ агония сигурно бе превърнала живота ѝ в ад.

А единственият човек, който никога не се бе заблуждавал по отношение на нея, беше неговата майка.

Тафи усети, че по страните му се търкалят сълзи. Ако тя беше мъртва заради всичко онова, което той не бе направил, никога нямаше да си прости.

— Моля те, мамо, моля те, нека да си добре! — прошепна Тафи и се отправи към „Савой“.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Тафи се събуди седнал на стола, целият схванат и много объркан. Погледна часовника си. Беше вече десет без десет, а от Ческа нямаше и следа.

Отиде до телефона и позвъни в болницата. Сестрата му каза, че Алекс е прекарала нощта спокойно и лекарят е разрешил да я изпишат по обяд.

Той въздъхна с облекчение, поръча си закуска и отиде да си вземе душ. Облече се и се върна във всекидневната точно когато донесоха храната.

Закуската изглеждаше много вкусна, но Тафи нямаше апетит. Чудеше се откъде да започне. Снощи, когато бе дошъл в апартамента на Ческа, той бе останал смаян от разкоша, в който тя живее, и от купищата дрехи в гардероба ѝ.

Вече знаеше много добре с какви пари тя бе заплащала всичко това.

Телефонът иззвъня.

— Ало?

— Скъпи, аз съм. Обаждам се от летището и нямам много време. Самолетът излита след минути.

— О, Тор, слава богу, че си успяла да намериш място за следващия полет.

— Говори ли с Ческа? Откри ли Ел Джи?

— Не, аз... Всичко е такава каша! Господи, Тор, много ми липсваш. Съжалявам за медения ни месец и за плановете ни...

— Миличък, всичко е наред. Щом пристигна, ще хвана такси и ще дойда направо в „Савой“.

— Да. Номерът на апартамента е дванадесет.

— Добре. Ще се видим скоро. Пази се и се опитай да останеш спокоен. Сигурна съм, че ще се справиш.

— Обичам те, Тор.

Тафи затвори телефона и се почувства по-добре от мисълта за предстоящата среща с жена си. Отново погледна часовника си и видя,

че е време да отиде за Алекс. Имаше намерение да я доведе тук и внимателно да се опита да изкопчи всичко от нея.

— Е, това е всичко — въздъхна Алекс. Тя вдигна кафейната си чаша и Тафи забеляза, че ръката ѝ трепери. — Чувствам се толкова виновна. Изобщо не трябваше да слушам майка си, като ми казваше да не звъня в санаториума. Ако бях разбрала по-рано, бих могла...

— Не искам да говориш така, Алекс. Ако някой е виновен, то това съм аз. Аз видях майка ти в апартамента ѝ в Щатите малко преди сватбата ми.

— Така ли?! Никога не си споменавал за това — погледна го учудено Алекс.

— Не исках да тревожа нито теб, нито мама. Тогава тя беше в ужасно състояние, но аз не предположих, че има намерение да се връща в Англия.

— Смяташ ли... смяташ ли, че е... — Алекс не можеше да се насили да произнесе думата.

— Луда? Виж, аз знаех, че е душевноболна.

— Това, което не разбирам, е, че в един момент е напълно нормална, а в следващия...

— Това са класическите симптоми на шизофренията. Като млада тя прекара доста време в една психиатрична клиника. Лекарите отдаваха състоянието ѝ на шока от смъртта на майка ѝ. Всички мислехме, че заболяването ѝ ще отшуми, но очевидно сме се лъгали.

— Трябваше да разбере какво става. Но, Тафи, тя е моя майка и аз исках да се обичаме взаимно.

— Не се самоизмъчвай, Алекс. Аз познавам Ческа още от четиригодишна. Макар и болна, тя е много умна. Притежава очарование, което ѝ помогна да стане звезда. Омайва всички около себе си, а когато те разберат, че нещо не е наред, просто отказват да го повярват. Единствения човек, когото не успя да заблуди, беше майка ми. Мама често ме предупреждаваше за нея. Аз не ѝ обръщах внимание и ето че...

— Но ние ще намерим Ел Джи, нали?

— Разбира се — успокои я Тафи.

— Къде според теб е отишла Ческа?

— Нямам представа. На практика бих могъл да се обадя в полицията. В крайна сметка вчера тя се опита да те убие.

— Зная. Мисля, че го направи, защото разбра за връзката ми със Саймън.

— Значи, тя не е знаела за отношенията ви?

— Не. Може да ти прозвучи смешно, но Ческа се увлече по Саймън. Искаше да започнат заедно бизнес с едно звукозаписно студио. Знаех, че рано или късно, ще му се хвърли на врата, но какво бих могла да направя? Не исках да изглежда, че ревнувам, задето прекарват толкова много време заедно. Но вчера тя се е опитала да го съблазни. Саймън ѝ е казал, че се отказва от съвместната им работа, а после ми разказа какво се е случило. — Алекс въздъхна. — Всичко е толкова странно. Тя непрекъснато го нарича Боби, въпреки че той все ѝ повтаряше, че... Тафи, какво има? Изведнъж пребледня.

— Значи, Ческа е разбрала за теб и Саймън...

— Да. Каза, че ни е видяла заедно.

Тафи се изправи.

— Алекс, трябва веднага да отидем при Саймън. Ако се окаже прав, той е в истинска опасност.

— Защо?

— Защото навремето майка ти се влюби в един човек на име Боби Крос. Мисля, че тя уби Грета, твоята баба, защото ѝ каза, че Боби е женен. След това се втурна след него. Когато снощи видях Саймън, веднага открих поразителната прилика между него и Боби. О, господи, Алекс, тя мисли, че Саймън е Боби! А той я отхвърля точно както и Боби преди години! — Тафи вдигна телефона.

— На кого се обаждаш.

— На полицията. В колко започва дневното представление?

— В пет.

Тафи погледна часовника си.

— Сега е четири и десет. Хайде, обадете се! — мърмореше той в слушалката.

Поговори с дежурния полицай и затвори.

— Полицията тръгва към театъра. Да вървим.

Алекс го последва в асансьора.

— Тафи, наистина нищо не разбирам.

Той нетърпеливо натисна бутона.

— Виж, може и да греша, за което искрено се моля, но... — Асансьорът пристигна и двамата влязоха вътре. — Смятам, че Ческа ще се опита да нарани Саймън точно както направи и с Боби.

Двамата прекосиха фоайето, излязоха от хотела и Тафи махна на едно свободно такси.

— Към театър „Глоуб“ — задъхано поръча на шофьора. — И колкото може по-бързо.

— Но защо този Боби е означавал толкова много за майка ми? Искам да кажа, че тя е имала купища приятели, омъжила се е... — Очите на Алекс се бяха разширили от страх.

— Трябва да ти кажа още нещо, мила — обърна се към нея Тафи. — Боби Крос е твоят баща.

Ноември 1983, „Дейли Мейл“

„Актрисата Ческа Хамънд е била арестувана снощи в един лондонски театър, след като е нападнала с нож Саймън Лорънсън в гримьорната му. Той не е успял да се справи с нея, докато не му е била оказана помощ. Мистър Лорънсън, една от звездите на нашумялото шоу «Дните на рокендрола», е получил незначителни наранявания по лицето и врата, но каза, че е по-скоро изумен, отколкото наранен. Мис Хамънд е била отведена в една психиатрична клиника близо до Съри.

Агентът ѝ Дориън Хедли каза от дома си в Съфолк, че тя е силно разстроена от скорошния си развод и от напускането на сапунения сериал «Петролните барони», който я направи известна по цял свят. Мистър Хедли смята, че ще ѝ бъде необходимо доста време, за да се възстанови от нервната си криза.

Мистър Лорънсън заяви, че няма да подава съдебен иск, и категорично отказа да коментира нападението. Все пак двамата с мис Хамънд са били забелязвани многократно в различни ресторанти и техни близки приятели твърдят, че между тях е имало интимна връзка.

Мистър Лорънсън бе откаран в болница, откъдето излезе след три часа.“

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Колата спря пред невзрачна сграда, опасана с тераса.

Алекс въздъхна отчаяно.

— Зная, че се опитваме да я открием, но от цялата си душа се моля да не е тук. Смяташ ли, че Ческа би я довела на такова място?

— Виж, Алекс, това е последният старчески дом, в който не сме проверили. — Тафи отвори железните врати и я хвана за ръката. — Ела. Ако не е тук, ще се приберем у дома.

Тафи натисна бутона на звънеца и установи, че той не работи. Почука силно на вратата! Отвори му пълна жена на средна възраст, облечена в мръсна престилка.

— Е?

— Добър ден. Търся майка си, Лора Джейн Марчмънт. Дали случайно не е настанена при вас?

— Май е заговорила съвестта ти, а? — засмя се жената. — Май няма да мога да ти помогна. Не знам някоя с такова име.

Тя понечи да затвори вратата, но Тафи каза бързо:

— Съществува възможност да не е регистрирана с истинското си име. Може ли да влезем и да видим пациентите ви?

— Ти к'ъв си, а? Журналист или нещо такова? — Жената отново направи опит да затвори, но Тафи ѝ попречи.

— Извинете, мадам, но ако не ми позволите да вляза, ще се обадя в полицията. Обявили сме майка ми за общонационално издирване и имаме сведения, че е настанена някъде наблизо.

— Е, добре, щом е така. Вървете след мен.

Тафи и Алекс тръгнаха по тесния, лъхащ на урина и мръсотия коридор.

— Това е общата стая — съобщи жената.

Неколцина старци дремеха пред малък черно-бял телевизор. Алекс бързо обходи лицата им с поглед и поклати глава.

— Има ли други подобни помещения? — попита Тафи.

— Да, на горния етаж. Тоя е само за онез, дет' не могат да се движат.

Тафи и Алекс бързо се заизкачваха по стълбите.

— Стигнахме. — Жената отвори вратата към полутъмна стая с четири легла.

Момичето с мъка потискаше риданията си, докато оглеждаше лицата. Неподвижните фигури приличаха на мъртви. Отиде до последното легло и отметна завивката.

— Боже мой, Тафи! Това е Ел Джи! О, Ел Джи, какво са направили с теб! Ел Джи, това съм аз, Алекс. И Тафи е тук! Дойдохме да те отведем у дома!

Старицата отвори леко клепачи. Очите под тях бяха празни и изпълнени с отчаяние.

— Ел Джи, познаваш ли ме? Моля те, кажи ми нещо!

През замъглените си от сълзи очи Алекс забеляза как устните на Ел Джи се раздвижиха. Изпод завивките се подаде ръката ѝ и леко се повдигна към нея.

— Какво казва тя, Алекс? Какво се опитва да каже? — запита Тафи.

Алекс се наведе към устните на Ел Джи.

— Казва: „У дома“, Тафи! Казва „у дома“!

ЕПИЛОГ

Септември 1990

В малкия офис в съседство с ветеринарния кабинет на Алекс иззвъня телефонът. Тя подсуши ръцете си и забърза да отговори.

— Ало, може ли да говоря с мисис Алекс Лорънсън, моля?

— На телефона.

— Аз съм професор Янсън от клиниката „Лоним“ в Женева. Ало? Ало?

— Да, чувам ви.

— Обаждам се във връзка с майка ви, мисис Лорънсън.

— Какво има?

— Както знаете, преди шест месеца на мис Хамънд бе поставена диагноза левкемия. Тя не реагира на обичайното лечение. Налага се да ви съобщя, че състоянието на майка ви е сериозно.

— Разбирам.

— Обсъдихме възможността да ѝ трансплантираме костен мозък, но не можем да намерим подходящ донор. Тя ще умре, ако не бъде извършена спешна операция.

— Господи!

— Тъй като и вие сте медицинско лице, сигурно разбирате, че единственият ни шанс е да се обърнем към роднините ѝ и да проверим дали между тях няма някой, чийто костен мозък е съвместим с нейния.

— Какво искате от мен, професор Янсън?

— Мисис Лорънсън, въпросът е дали вие или някой друг от близките родственици на майка ви ще се съгласи да се подложи на тестове, които да определят може ли някой от вас да стане донор. Единствената ни надежда е семейството ѝ.

— Казахте ли на чичо ми за това?

— Изпратих му съобщение и той трябва да ми се обади при първа възможност. За беда на неговата възраст едва ли ще може да ни бъде полезен.

— Може ли да ви позвъня по-късно в клиниката? Нужно ми е време да помисля.

— Разбира се, но моля ви, не отлагайте дълго. Дочуване.

— Дочуване. — Алекс затвори слушалката и се отпусна на стола зад бюрото.

От няколко месеца знаеше за заболяването на Ческа, но се опитваше да не мисли за него.

След като нападна Саймън, полицаите я бяха отвели в една психиатрична клиника, където ѝ направиха множество изследвания. Диагнозата беше параноидна шизофрения със склонност към насилие. Налагаше се да бъде хоспитализирана незабавно. Като се имаше предвид миналото ѝ, съществуваше малка вероятност тя да се възстанови.

Алекс никога нямаше да забрави сълзите, които Тафи проля, докато подписваше документите, с които изпращаше Ческа на доживотно заточение.

Шест месеца по-късно двамата я бяха посетили в психиатрията. Единодушно се бяха съгласили, че трябва да я отведат някъде извън Англия, за да запазят остатъците от личното ѝ достойнство. Тогава бяха открили една частна клиника в Швейцария. В чуждата страна, на хиляди километри далеч, тя нямаше да има възможност да нарани нито себе си, нито онези, които обичаше.

А Алекс, Саймън, Ел Джи и Тафи се бяха опитали да съберат отломките на живота си.

Алекс се изправи бавно и свали престилката си. Угаси осветлението и отключи вратата, която свързваше кабинета ѝ с къщата. Прекоси коридора и отиде в кухнята.

Мери, вече съвсем побеляла и от шест години съпруга на Джек Уилямс, приготвяше сладки на масата.

— Добре ли си, детето ми? Много си бледа.

— Добре съм — кимна младата жена.

— Прекалено много работиш. В твоето състояние трябва да почиваш повече. Бога ми, между теб и старата ти леля има голяма прилика. Често ми се иска да ви ударя главите една в друга.

— Къде е Ел Джи?

— На терасата. Казах ѝ, че ще настине. Времето през септември е доста променливо, но чува ли ме някой? Не, разбира се.

Алекс излезе от кухнята, мина по коридора, после през всекидневната и излезе на терасата. Ел Джи седеше на обичайното си място, завита с одеяло и със затворени очи.

През онзи ужасен ден, в който я бяха открили в старческия дом и я бяха закарали направо в болницата, двамата с Тафи се бяха страхували от най-лошото. Лекуващият ѝ лекар също изглеждаше разтревожен.

Но основният проблем се бе оказал душевен, а не физически. Както твърдеше лекарят, Ел Джи се бе надявала да умре. Твърдеше, че едва ли е щяла да изкара още дълго, ако не са я били открили навреме.

Но с редовна физиотерапия и подходяща диета тя бързо бе започнала да се възстановява. Два месеца по-късно Тафи я бе докарал у дома, в Марчмънт. Двамата с Тор се бяха преместили в малката къща, за да се грижат за нея и да следят реконструкцията на Марчмънт. И сградата, и Ел Джи постепенно започнаха да се завръщат към живота.

Въпреки че Алекс се опитваше да не мисли за изпитите и за образованието си във ветеринарния колеж, леля ѝ бе настояла да продължи да учи. И в крайна сметка бе приета. Ведно с възстановителната работа в голямата къща вървеше и преустройството на пристройката във ветеринарен кабинет.

Четири години по-късно, след като се дипломира, Алекс получи предложения за работа от няколко места, но тя отказа всички. Нейният живот бяха Марчмънт и Саймън.

Двамата се ожениха веднага след като тя завърши и се настаниха за постоянно в имението. Тафи и Тор ги посещаваха често, но по-голяма част от времето прекарваха във вилата си в Тоскана.

— Здравей, мила. Чувам те — каза Ел Джи, без да отваря очи.

Алекс седна до нея.

— Мери смята, че ще се простудиш.

— Глупости! След като навърших деветдесет и три години, много се съмнявам, че една настилка би могла да ме запрати на два метра под земята. Свърши ли за днес?

— Да.

Ел Джи отвори очи и погледна младата жена.

— Какво се е случило?

— Нищо особено.

— Я не ме баламосвай. Какво има?

— Става въпрос за Ческа. Знаеш, че е болна от левкемия. Очевидно състоянието ѝ се е влошило. Днес ми се обади лекарят ѝ и ме попита дали някой от роднините ѝ не би се съгласил да се подложи на изследване за съвместимост на костния мозък. Това е единственият ѝ шанс.

— Разбирам — отвърна Ел Джи след кратко мълчание.

— Работата е там, че единствените роднини, които зная, сме ти, чичо Тафи и аз. Предполагам, че вие двамата сте прекалено възрастни за подобна операция. Нямаме ли други роднини? Някакви лели, чичовци, далечни братовчеди? Искам да кажа, аз самата нямам нищо против да се подложа на теста, но... — Алекс въздъхна и погали с длан корема си. — Съмнявам се, че ще ми позволят.

— Наистина се надявам да не ти позволят. Не искам да се случи нещо на прапраплеменника или племенницата ми, след като чаках толкова много.

— Зная, Ел Джи. Не можеш ли да напрегнеш малко мозъка си и да се сетиш за други роднини?

Ел Джи отново затвори очи. Години наред отлагаше да разкаже на Алекс истината за произхода ѝ. Но сега вече нямаше избор. Времето беше настъпило.

— Защо не отидеш да доведеш Саймън? Трябва да ти кажа нещо и искам той да го чуе.

— Добре.

Алекс излезе от къщата и бързо прекоси двора. Две от пристройките бяха съединени и преустроени в звукозаписно студио. Постройката беше напълно самостоятелна и разполагаше със собствена кухня, кабинет и стаи за почивка. Студиото функционираше от преди пет години, но едва напоследък репутацията му бе започнала да расте заедно с тази на Саймън.

Алекс помахаше с ръка през стъклената преграда. Саймън ѝ изпрати въздушна целувка и направи знак, че ще дойде след пет минути. Тя отиде в кухнята да си направи кафе и се усмихна гордо на снимките на някои от най-популярните групи, които бяха записали плочите си тук.

След малко дойде и Саймън.

— Здравей, миличка. Всичко наред ли е?

Алекс поклати глава и потупа мястото до себе си.

— Не. Преди, малко се обадиха от клиниката в Швейцария.

— И за какво?

— Ческа ще умре, ако не ѝ трансплантират костен мозък.

— Тогава защо не направят операцията?

— Защото не могат да намерят подходящ донор. Искат да изследват мен.

— Но, мила! — Саймън разроши с ръка косата ѝ. — Господи! Защо сега, след като всичко тръгна толкова добре? Ти обясни ли на доктора състоянието си? Едва ли ще ти позволят да го направиш.

— Не му казах нищо. Честно казано, бях шокирана.

— Алекс, ние чакахме цели пет години. Нали не би предприела нещо, което ще изложи бебето на риск?

— Виж, Саймън, не зная никакви подробности. Не зная дори дали изследването е опасно за детето. Както и да е, току-що говорих с Ел Джи и тя иска да ни каже нещо.

— Какво?

— Нямам представа. Просто каза, че иска да си с мен.

— Добре. Да вървим.

— Това е всичко. В жилите ти няма и капка кръв от тази на рода Марчмънт. Но ти не бива да се разстройваш, мила. Сигурна съм, че в страната има хиляди хора в подобно положение. За Тафи и мен ти винаги ще си останеш част от нашето семейство. Ти обичаш Марчмънт колкото всеки от нас и дори когато той остане твой, аз ще бъда спокойна, че е в добри ръце.

Саймън прегърна жена си през раменете.

— Тогава кой е бил дядо ми? — попита Алекс.

— Някакъв американски офицер. Казвал се е Том, доколкото си спомням. Разказах ти всичко това, защото трябваше да знаеш, че е излишно да търсиш други роднини сред рода Марчмънт.

— В такъв случай, ако не успеем да издирим дядо ми, което звучи невероятно, аз оставам единствената, която може да помогне на майка ми, така ли?

— Но, Алекс, не и в твоето състояние. Ти не би изложила на риск новия живот, за да спасиш една жена, която се опита да те убие, нали? — Саймън погледна Ел Джи отчаяно.

— Първо, Саймън, Ческа не е просто „една жена“. Тя е моята майка, при това е само на четиридесет и четири години. Второ, и двамата знаем, че тя не е била наясно какво прави. Тя беше болна и все още е болна.

— Точно така. Защо не оставим всичко да се развие по естествен път? Искам да кажа, що за живот води тя в момента с всички тези лекарства, затворена в клиниката до края на дните си?

— Млъкни! Моля те, млъкни! — Алекс закри ушите си с ръце.

— О, мила, извини ме. Моля те, не се разстройвай.

— Недей, скъпа. Съжалявам, че ти наговорих тези неща — намеси се Ел Джи.

— При всички случаи трябва да отида да я видя, Саймън.

— Алекс, нали решихме, че не трябва да го правим. Освен това сигурно страшно ще се разстроиш.

— Тя е моя майка, Саймън, независимо от онова, което е или не е направила. — Алекс се изправи и влезе в къщата.

— Какво мислиш, Ел Джи?

— Мисля, че Алекс ще постъпи както реши и никой от нас не би могъл да я разубеди.

— Да, но бебето...

Ел Джи го потупа по ръката.

— Зная, мили. Зная.

След двадесетина минути Алекс отново излезе при тях.

— Утре заминавам за Женева със самолет. Каквото и да е сторила майка ми, не бих могла да я оставя да умре, без да се опитам да ѝ помогна. Просто не бих могла. — Младата жена сви рамене и отново влезе в къщата.

— Е, Алекс, дилемата ви е решена. Тестовете показват, че вашият костен мозък е несъвместим с този на майка ви. Във всеки случай не бих могъл да кажа дали щях да рискувам с операцията във вашето състояние.

— Значи, нищо повече не може да се направи?

Професор Янсън поклати глава.

— Съмнявам се, след като ми казахте, че Ческа няма други кръвни роднини. Съществува малка вероятност да открием подходящ донор. Ще проверим списъка от Америка, но не бива да храните голяма надежда.

— Може ли да я видя?

— Разбира се. Съветвам ви обаче да се подготвите за неприятна изненада. Последвайте ме.

Алекс влезе в малката стая. Леглото беше празно, но тя различи очертанятията на дребна фигура, седнала на стола до прозореца.

Младата жена преглътна надигналото се в гърлото ѝ ридание. Коленичи до стола и улови студените слаби ръце.

— Мамо, аз съм, Алекс.

Ческа продължаваше да се взира през прозореца.

— Аз съм, мамо. Добре ли си днес?

Главата на болната се наклони леко.

— Пак сънувам — прошепна тя.

— Не, мамо, аз наистина съм тук.

Ческа се усмихна и по страните ѝ се затъркаляха сълзи.

— Значи, най-после дойде да ме отведеш у дома? Държат ме тук като затворница. Снимките за новия ми сериал започват скоро и може да ги пропусна. Моля те, Алекс, отведи ме оттук. Моля те!

— О, мамо, мамо, ти не си добре. Но аз ти обещавам, ще те прибера у дома веднага щом оздравееш.

— Прегърни ме, Алекс! Прегърни ме!

Алекс обви ръце около крехкото тяло и погали посивялата коса.

— Алекс! — Гласът на Ческа се промени и дъщеря ѝ вдигна поглед. — Аз умирам, нали?

— Аз... Аз... Не! Разбира се, че не!

— Не се опитвай да ме заблуждаваш. Зная колко съм болна. Лекарите смятат, че не ги разбирам, но аз зная всичко. Имам левкемия. Чуй ме, Алекс, зная, че направих някои ужасни неща в живота си, но моля те, повярвай ми, гласовете ме караха... Аз обичам и теб, и Тафи, и... Ще направиш ли нещо последно за мен? Доведи Боби да ме види. Аз трябва... Трябва да го видя, преди да... О, господи, толкова ме е страх от смъртта. Толкова ме е страх! Сигурно ще бъда наказана за всичко, което сторих. Помогни ми, моля те...

Алекс отново прегърна майка си.

— Мамо, Боби е моят баща, нали?

Ческа вдигна глава.

— Да, твоят баща. Ти много приличаш на него, знаеш ли... Аз... аз много го обичах. Моля те, доведи го, за да се сбогувам с него. Моля те!

— Аз... Не зная къде е, мамо.

— Трябва да е в „Паладиум“. Да, там трябва да е. Моля те, накарай го да дойде. Той няма да откаже. Сигурна съм, че още ме обича.

Алекс се вгледа в агонизиращите очи на майка си.

— Добре. Ще направя каквото мога. Обещавам ти.

— Благодаря ти, миличка. Благодаря.

По-късно същата вечер Алекс се обади на Саймън.

— Няма за какво да се притесняваш. Моят костен мозък е несъвместим с нейния.

— О, мила, зная, че ти звучи ужасно, но изпитвам само облекчение.

— Е, добре. Не мога да се прибера все още. Тя умира и има нужда от мен.

— Алекс, моля те, пази се. Трябва да мислиш за бебето.

— Обещавам. Тафи и Тор пристигат утре от Тоскана и ще ми помагат. Обещах ѝ, че ще се опитам да открия Боби Крос, но нямам представа къде да го търся. Ала дори и да го намеря, той едва ли ще пожелае да дойде да я види.

— Аз бих могъл да поразпитам из музикалните среди и дори да пусна съобщение във вестниците.

— О, мили, ще го направиш ли? Струва ми се, че няма да намери покой, докато не го види още веднъж. Но нямаме много време.

— Ще видя какво мога да направя. Бих искал да дойда при теб, но сега съм много зает с една плоча.

— Аз ще се оправя и сама.

— Добре, мила. Пази се. И се наспи добре.

Ческа лежеше, загледана в тавана. Не смееше да затвори очи, страхувайки се, че няма да може да ги отвори отново.

Питаше се как ли изглежда небето и дали щеше да отиде там след всичко, което беше извършила.

До вратата се чу някакъв шум и тя обърна глава.

Дъхът ѝ секна.

Там стоеше Боби, със същата руса коса и сини очи, изпълнени с любов, както през онази далечна нощ пред камината в Брайтън.

Той се приближи към нея усмихнат. Тя искаше да протегне ръце към него, но силите не ѝ стигаха.

Но той се наведе и я прегърна.

— Боби, о, Боби! Благодаря ти, че дойде. Обичам те, винаги съм те обичала.

— Ческа, аз също те обичам — погали нежно лицето ѝ той.

— Ние просто нямахме късмет, нали, Боби? А бихме могли да бъдем толкова щастливи.

— Зная, мила. Но сега ще останем завинаги заедно.

Ческа затвори очи.

— Завинаги — тихо повтори тя.

Алекс и Тафи гледаха през прозореца, докато Саймън прегръщаше Ческа и нежно я люлееше в ръцете си. Алекс забеляза как устните на майка ѝ се извиха в слаба усмивка.

— Имах ли право да направя това? — прошепна тя на Тафи.

— Да, мила. Имаше.

Ческа отново чу познатия глас, но този път той не ѝ крещеше, а ѝ говореше тихо и нежно. Тя примигна, забелязала брата си близък на края на леглото. Глин ѝ се усмихваше и протягаше ръце към нея.

Ела при мен, Ческа, ела при мен. Сега аз ще се погрижа за теб. Аз ще се грижа за теб...

Ческа разпери ръце към него. Въздъхна облекчено, когато той пое ръката ѝ и я поведе далече-далече от болката.

Три седмици по-късно Алекс отиде на преглед в женската консултация. Саймън държеше ръката ѝ, докато на монитора на ехографа се появиха черно-бели ивици.

— Много странно — отбеляза сестрата, загледана в екрана.

— Какво има? Да не би нещо да не е наред? — притеснено се попривдигна Алекс.

— О, всичко е наред. Просто преди няколко секунди успях да чуя сърцето, а ето, че сега чувам второ... да... — Тя се усмихна на Алекс.

— Ще повикам доктора да потвърди, но, струва ми се, вие очаквате близнаци.

Алекс получи родилни болки три седмици преди определената дата. Близнаците, момче и момиче, се появиха на бял свят чрез цезарово сечение. Седмица по-късно бебетата и младата майка се прибраха у дома, в Марчмънт.

Ел Джи седеше на стол в детската стая, прегърнала двете бебета. Когато вдигна лице, Алекс забеляза сълзи в очите ѝ.

— Толкова са красиви и двамата — прошепна старата жена.

— Нарекох момиченцето Лора Джейн, на теб.

— Благодаря ти, мила. Поласкана съм.

— Но не мога да измисля име на малкия.

Ел Джи се загледа в далечината.

— Какво мислиш?

— Знаеш, че и майка ти беше близначка, нали?

— Да.

— Никога не съм виждала братчето ѝ. То умря на три години.

— Как се казваше?

— Глин. Беше кръстено на бащата на Мървин.

— Глин... Глин... Харесва ми. Да, ще нарека сина си Глин Дейвид.

По-късно същата вечер Саймън откри Алекс, приседнала тихо в детската стая, загледана в спящите си деца.

— Добре ли си? — попита я той.

— Да. — Тя се прозя. — Малко уморена може би.

— Вярвам ти. А няма ли нещо друго? Изглеждаш тъжна.

— Така ли? Съжалявам. Просто седя тук и мисля за бебетата, родени и израснали в Марчмънт, в това число и майка ми. — Алекс въздъхна. — Всички са били малки, невинни създания, преди животът да ги поквари. О, Саймън, не искам моите собствени деца някога да познаят болката. Иска ми се да ги защитя от злото за цял живот!

Саймън я прегърна и я притисна силно към себе си.

— Разбира се, че точно това искаш.

— Баба ми не е успяла, майка ми също се провали. Мислиш ли, че аз ще се справя по-добре?

— Е, като начало можеш да разчиташ на мен — усмихна се той.

— Наистина мога, нали?

— Да. А един ден, когато тези две деца пораснат и тръгнат по своя път, ние пак ще бъдем двамата, винаги един до друг.

— Толкова те обичам, Саймън! Благодаря на бога, че те намерих.

— Аз също. И теб, и тези две бебета.

— Новият живот — прошепна Алекс.

— Да. А той е безценен. Хайде да си лягаме. Изглеждаш изтощена.

Прегърнати, двамата излязоха от детската стая, оставяйки след себе си бъдещето, унесено в спокоен сън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.